

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

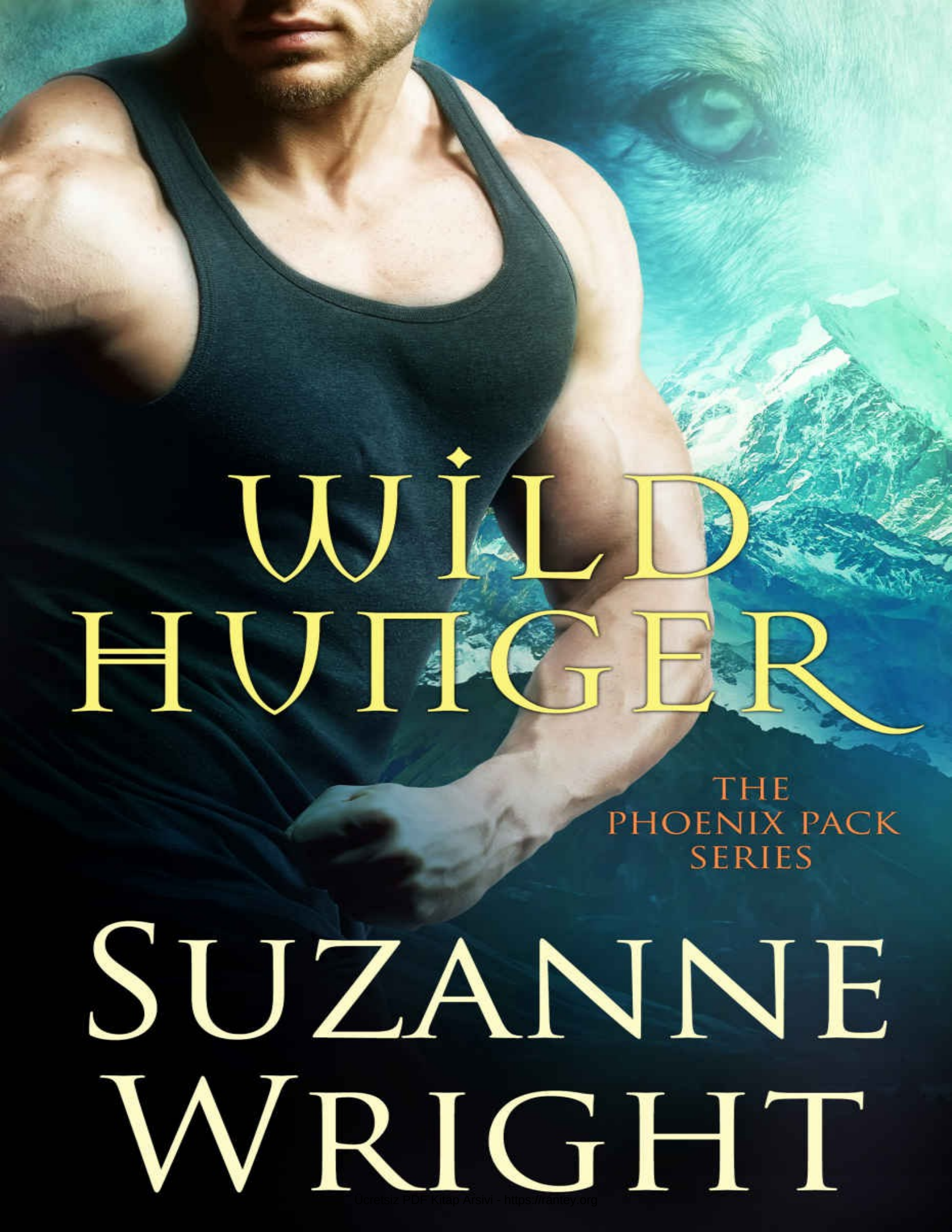
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WILD HUNGER

THE
PHOENIX PACK
SERIES

SUZANNE WRIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WILD HUNGER

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AYRICA SUZANNE WRIGHT TARAFINDAN

Rags'den

İÇİNİZDEKİ KARANLIK SERİSİ

Burn

Blaze

DAMARLARINIZIN DERİNLİKLERİNDE SERİSİ

İşte Cinsiyetçi Vampirler

Bağlayan Isırık Tüketilen

Eziyetin Tadı

Kırılmış

ANKA SÜRÜSÜ SERİSİ

Vahşi Günahlar

Kötü Arzular

Şehvetli Sırlar

Karanlık

İçgüdüler Vahşi

Dürtüler

Şiddetli Takıntılar

MERCURY PACK SERİSİ

İhtiyaç Sarmalı

Baştan Çıkarmanın
Gücü Unutmanın
Cazibesi

OceanofPDF.com

WILD HUNGER

TO Ñ
PHOEN Ì X PAC K
SE RI ES

SUZANN
WRIGHT

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı © 2018 Suzanne Wright'a aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlandı,
Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance,
Amazon.[com](http://www.amazon.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503902169
ISBN-10: 1503902161

Kapak tasarımı Erin Dameron Hill

OceanofPDF.com

Quentin Tarantino için-
Pulp Fiction gibi bir başyapıtı yarattığınız
için teşekkürler.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM ON
BİRİNCİ BÖLÜM ON
İKİNCİ BÖLÜM ON
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ON
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU
BÖLÜM YIRMİNCİ
BÖLÜM TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

Frankie Newman'ın hiçbir zaman parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyaç duymamış olması gerçekten iyi bir şeydi, çünkü şimdiye kadar sadece folyoya sarılmış tam aptallarla karşılaşmıştı. Frankie Newman'ın Önündeki adam da bir istisna değildi.

Vance onun dış görünüşünü inceledi, koruyucu kıyafetlerini ve alnına taktığı gözlüğü gözüne kestirdi. "Sanırım meşguldün."

"İyi tahmin." Ama tahmin etmesine gerek yoktu. Patlayan rock müziğinin sesi ona çalıştığını söylerdi. Ama Vance onun işini "iş" olarak görmüyordu. Şimdiye kadar çoktan aşmış olması gereken sevimli bir hobi olarak görüyordu. Heykellerinin galerilerde sergilenmesi ya da yerleşik bir üne sahip olması önemli değildi. Büyükannesi ve büyükbabası gibi o da mesleğini ciddiye almıyordu.

Normalde kapının sürekli çalınmasını görmezden gelirdi ama onun her an gelebilecek olan menajeri olduğunu düşünmüştü.

Elindeki karton kutuyu okşadı. "Senin bazı eşyalarını ortalıkta buldum. Geri isteyebileceğini düşündüm."

"Teşekkürler," dedi, sesi düzdü. Adam bir adım öne çıktı, belli ki kadının kenara çekilip geçmesine izin vermesini bekliyordu. Hayır

olacaktı. Kutuyu aldı ve parke zeminde yanına koydu.

Boğazını temizledi. "Nasılsın?"

"İyi." Adam gittiğinde çok daha iyi olacaktı. İçindeki kurt kıpırdandı, onu uyarmak için pençelerini insana doğru savurmaya can atıyordu. Bağışlayıcı bir hayvan değildi.

Bir eliyle yüzünü ovaladı. "Kahretsin, Frankie, ben ..." İçini çekti. "Layla'yla tekrar bir araya geldiğim için bana kızmakta sonuna kadar haklısın, ama ben-"

"Ona geri döndüğün için kızgın değilim." Vance'in arkadaşlığından hoşlanıyordu ve yatakta kesinlikle iyiydi ama Frankie onu sevmiyordu. Ve onun hâlâ Layla'ya değer verdiğini tahmin etmemiş değildi - bir erkek, aklında biraz fazla yer etmediği sürece sürekli eski sevgilisini kötülemezdi. Ama Frankie o zamanlar buna kızmamıştı; birini unutmamanın basit bir şey olmadığını ve duyguların açılıp kapatılamayacağını biliyordu.

Layla şirret mesajlar atarak, Facebook'ta başka erkeklerle öpüşürken fotoğraflarını paylaşarak ve hatta arkadaşlarından biriyle yatarak onun kafasını karıştırırken, Frankie onun yanında olmuştu. "İyileştiği" anda da Layla'ya geri dönmüştü. Görünüşe göre ikisi de dramdan ya da başka bir şeyden zevk alıyordu.

Kaşları biraz çatıldı. "Sen değil misin?"

"Hayır. Ama beni ona geri dönmeyeceğine inandırdığın için kızgıyım. Hayatımın zamanını senin yanında olarak, senin için endişelenerek, o sana zarar verirken seni destekleyerek geçirdiğim için kızgıyım, oysa sen sonunda ona geri dönmeyi planladın."

Bir elini kaldırdı. "Yemin ederim Frankie, bunu ben planlamadım. Seni incitmek istemedim ve bunu yaptığım için nefret ediyorum."

"Eğer bunu kanıtlamak istiyorsan, ona beni internette takip etmeyi bırakmasını söyle. Facebook hayran sayfamda aptalca yorumlar bırakmayı bırakmasını söyle. Onu her engellediğimde, başka bir profil oluşturuyor ve bunu tekrar yapıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Ona durmasını söyledim. Seni takıntı haline getirmiş. Seni unuttuğuma inanmayı reddediyor. Ben inkar ettikçe, o haklı olduğuna daha çok inanıyor gibi görünüyor. Burada kazanamam."

"Belki de kafan iyiyken bana mesaj atmayı ve aramayı bırakırsan ve Layla'ya ikimizin o kadar da uygun olmadığımızı açıklarsan, sakinleşir."

Küstahlaştı. "Birbirimize gayet iyi uyduk." Sesindeki cinsel ima çok açıktı.

"Yatakta, tabii. Dışında? Pek değil." Bu da büyükanne ve büyükbabasını hayal kırıklığına uğratmıştı, çünkü avukatla birlikte olma fikrine bayılmışlardı - özellikle de annesiyle yakın arkadaş olan büyükannesi. "Ama artık bunun bir önemi yok. Gerçekten, Vance, gitmelisin. Umarım sen ve Layla için işler yoluna girer ve umarım onun mantıklı düşünmesini sağlar ve beni rahatsız etmeyi bırakırsın." Kadın kapıyı kapatmaya çalıştı ama adamın eli kapıyı açmak için uzandı.

"Tekrar arkadaş olabileceğimizi umuyordum. Çıkmaya başlamadan önce arkadaştık, unuttun mu?"

Frankie onları "arkadaş" olarak tanımlamazdı. Büyükannesi ve büyükbabası aracılığıyla tanışan tanıdıklar mı? Evet. Gerçek arkadaşlar mı? Hayır. "Bak, seni büyükanneme kötülemek gibi bir niyetim yok, eğer endişen buysa, yani sen anlatmadığın sürece tüm hikaye annene ulaşmayacak."

"Ona çoktan söyledim ve bana çok kızdı. O kadarını söylemedi. Annem 'Güzel bir şey söyleyemiyorsan, hiçbir şey söyleme' sözüne çok inanır. 'Sessizlik altındır' onun en sevdiği sözlerden biridir."

Bir atasözünün gereksiz yere kullanılması Frankie'nin kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. Atasözlerine ne gerek vardı anlamıyordu. "Bütün iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir." gibi. Gerçekten mi? Garip, çünkü henüz piyangoyu kazanmamıştı. "Hem pastanı alıp hem de yiyemezsin." gibi. Neden olmasın? İyi bir nedeni olmadan pasta almayacaktı; bunu düşünmek aptalcaydı.

Farklı bir şekilde. "Kediler ve köpekler yaşıyor." gibi. Um, hayır değildi

-Kedi ve köpekleri eğittim -ve hiç eğitmedim.

Mantıklı bir cümle kullanmak varken neden bir atasözü kullanasınız ki?

Frankie'nin Vance'in annesine söyleyecekleri vardı: sessizlik sessizlikti. Hiçbir şeydi; duyulamaz, görülemez ya da dokunulamazdı. Bu nedenle fiziksel olarak var değildi ve bırakın altını, herhangi bir rengi bile olamazdı.

Ama Vance'le konuşmasını uzatmak istemediği için basitçe, "Gitmem gerek. Umarım bu sefer Layla ve senin için işler yolunda gider." Tam o sırada tanıdık bir Mercedes üstü açık araba Vance'in arabasının arkasına park etti. Özel dikim bir bluz ve etek giymiş orta yaşlı bir kızıl saçlı arabadan inerken Frankie gülümsedi.

"Kim o?" diye sordu Vance.

"Menajerim."

Kaşları çatıldı. "Bir menajerin mi var?"

"Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok. Siz işimi onaylamıyor olabilirsiniz ama başkaları onaylıyor."

"Onaylamadığımdan değil. Çok daha fazlası olabilirsiniz."

Sanki heykel yapmak kolay ve kibirle burun kıvrılacak bir şeymiş gibi. "Kendine iyi bak, Vance." İşten çıkarma açıkça sinirlendirdi ve çenesi sertleşti. Evet, onun kariyerini reddetmesi de kızdırmıştı.

Yolda ilerleyen Abigail, Frankie'nin görünüşüne baktı ve "Çalışıyormuşsun. Güzel."

Frankie gülümsedi. "Sana da merhaba." Abigail'i arkadaşı olarak sayıyordu ki Frankie'nin pek arkadaşı yoktu. Hiçbir zaman özellikle sosyal bir insan olmamıştı ve genellikle kendini işine gömüyordu.

"Biliyorsun, ben şakacı biri değilim." Abigail merakla Vance'e baktı. "Peki siz kimsiniz?"

"Vance Browne."

"Oh, eski sevgilisine geri dönen avukat." Evet, Abigail'di o. Kimsenin duygularını incitmezdi.

Gözleri sertleşti. "Hiçbir yere sürünmedim."

"Muhteşem elmacık kemikleri var, Frankie. Yüzünü şekillendirmelisin. Sonra burnunu kırıp, çenesini parçalayabiliriz. Belki kafa derisini bile yüzeriz."

Frankie bu fikirde biraz çekicilik gördü ama ... "Bu kil israfı olur."

"Doğru."

Frankie, Abigail'in geçmesine izin vermek için kenara çekildi. "Görüşürüz, Vance. Layla'ya sevgilerimi ilet." Kapıyı kapattı, koridora yöneldi, sağa döndü ve evin bitişiğindeki stüdyoya girdi. Burayı birkaç yıl önce kendi istediği şekilde inşa ettirmişti. Yüksek tavanı, spot ışıkları, büyük pencereleri ve iyi havalandırma sistemi burayı mükemmel bir çalışma alanı haline getirmişti.

Güneş ışığı, daha büyük ve daha zorlu heykeller için kullanmak üzere arka bahçesinin bir bölümünü ayırdığı açık açılır kapıdan içeri süzülüyordu. Aletler, malzemeler ve diğer ekipmanlar duvarlarda sıralanmıştı; bazıları banklarda veya raflarda, diğerleri metal raflarda veya yerde duruyordu, böylece çalışmak için bolca alanı vardı.

Abigail sergi odasının kilitli kapısının yanında durup sabırsızca ayağını yere vururken yüksek topuğu soğuk beton zeminde tıkırdıyordu. Frankie bitirdiği tüm heykelleri içeride tutuyordu ve kısa süre önce New York'taki bir sanat galerisinin sahibi için sipariş edilen bir eseri tamamlamıştı. Tulumunun cebinden anahtarları çıkardı ve kapının kilidini açtı.

Gözleri hevesle parlayan Abigail içeri girdi ve peçeli bir heykeli işaret etti. "Bu o mu?"

"İşte bu." Frankie kapağı yavaşça kaldırdı ve işte oradaydı. Cılız bir sandalyede gerçek boyutlarda bir çocuk oturuyordu, başı öne eğikti, böylece uzun siyah saçları yüzünü örtüyordu. Gri geceliği kirli ve yırtıktı ve dizlerinin hemen altında duruyordu. Bacaklarını ve kollarını derin çizikler kaplamıştı.

"Tanrım, Frankie, neredeyse canlı görünüyor. Bu çok korkunç. Dürüst olmak gerekirse, ensem karıncalanıyor, sanki biri beni izliyor.

Bu da aynı tehlike hissini uyandırıyor. Daha önce bir heykelde hiç sentetik saç kullanmadınız, değil mi?"

"Hayır." Frankie, projelerinde farklı malzemeleri bir araya getirmeyi severek karışık medya heykelleri yaptı.

"Ürkütücü görünüyor ve bir kurban mı yoksa ürkütücü kötü bir çocuk mu olduğunu merak etmeme neden oluyor. Yüzünün neye benzediğini görmek için saçlarını ayırmak istiyorum. Aynı zamanda bilmek de istemiyorum."

"Mesele de bu zaten. Pierre, karanlık bir gerçeği görebilecek kadar yakından bakmaktan ne kadar korktuğumuzu, görmek istediğimiz şeyi ne kadar sık gördüğümüzü yansıtan bir şey istedi."

"Buna bayılacak."

Frankie karanlık heykeller yaratma konusunda oldukça ün kazanmıştı. Nadiren karanlık bir şey yapmak için yola çıkar, ancak genellikle bitmiş sonuç, cehennem gibi bir kabustan koparılmış gibi görünürdü.

"Adını ne koyacaksın?"

"Çocuk Oyunu."

"Kahretsin, bu bile ürkütücü." Abigail titredi. "Son derece kasvetli rüyalar görüyor olmalısın."

Çocukken kâbuslar görmüştü ama şimdi sadece anlık görüntülerini hatırlayabiliyordu. Hırıltıları hatırlıyordu. Ağlamaları. Korkunç gölgeleri. Onu ele geçiren dehşeti. Ama görüntüler hiçbir zaman bir anlam ifade etmemiş, hiçbir zaman net bir resim oluşturmak için bir araya gelmemişti.

"Gerçekten Frankie, bu tür bir çalışmayı sevebileceğimi düşünmezdim. Bırakın bunları yaratan birini düzgün bir şekilde temsil etmeyi, bunlara gerçekten hayran olabileceğimi bile düşünmezdim. Ama her parça o kadar güçlü ki, bana bir şekilde dokunuyor.

-Bazen de hoşuma gitmeyen bir seviyede oluyor."

Frankie'nin ağzı kıvrıldı. "Güzel. Eğer insanlara dokunmazlarsa-" Telefonu bipleynce sözünü kesti. "Bir saniye bekle." Telefonunu cebinden çıkardı ve aldığı e-postayı açtı. E-postayı okudu. Sonra da

tekrar okudu. Sonra tekrar okudu. Kelimeler bulanıklaşmaya başladı ve elinin titrediğini fark etti.

"Her şey yolunda mı?"

Okuduklarını tam olarak algılayamayan Frankie, "Bu da ne böyle?" diye bağırdı.

Bir koltukta uzanan Trick Hardy elindeki küçük nesneyi bir o yana bir bu yana çeviriyor, sanki kafasındaki pek çok soruya bir şekilde cevap verebilecekmiş gibi onu her açıdan inceliyordu. Sürü arkadaşları odanın dört bir yanına yayılmıştı; kanepeye tünemiş, koltuklara yayılmış ve yerde oturuyorlardı. Konuyu tartışmak için toplanmadan önce çocuklar yatana kadar beklemişlerdi.

Alfa dışı Taryn, Trick'e bakakaldı. "Cidden bana sürünün dört aracının bunun gibi GPS takip cihazlarıyla etiketlendiğini mi söylüyorsun? Tanrım."

"Belli ki birileri hareketlerimizi izlemek istiyor," dedi arkadaşı Trey, iri cüssesiyle kanepenin önünde volta atarken. "Neden?"

Dominic, bir infazcı, parmaklarını pelüş bir sandalyenin koluna vurdu. "Sürülerin diğerlerini yakından takip etmek için her zaman nedenleri vardır."

Makenna kaşlarını çatı. "Evet ama takip cihazı kullanmak pek normal değil, değil mi? Aşırı görünüyor." Arkadaşı Ryan da aynı fikirde homurdandı. Huysuz infazcı pek konuşmazdı. Şans eseri -ve garip bir şekilde- Makenna onun homurtularını tercüme edebiliyor gibiydi.

"Birileri kalıplarımızı öğrenmeye çalışıyor olabilir," diye düşündü Trick. "Ya da belki de etiketlenmiş araçların hepsinin bir anda gitmesini bekliyorlardır."

Trey'in kutup mavisini bakışları daraldı. "Sürünün savunmasız olabileceği bir zamanı beklemekten bahsediyorsun."

Trick omuz silkti. "Bu bir teori."

"Bizim hareketlerimizi izleyerek çocukların hareketlerini izliyorlar," dedi Baş İnfaz Memuru Tao, altın-

kahverengi gözleri parlıyordu. Arkadaşı bacaklarının arasındayken yere oturarak onun sert omuzlarına hafifçe masaj yaptı. Bir kuzgun şekil değiştiren olan Riley sürünün koruyucusuydu ve beş çocuğa göz kulak oluyordu.

"Onları mümkün olduğunca bizim bölgemizde tutmak iyi bir fikir olacaktır," dedi Ryan. Makenna bebeklerini çalıştığı yalnız şekil değiştirenlerin kaldığı evsizler barınağına götürmeyi sevdiği için eşine sert bir bakış attı.

Makenna burnunu çekerek uzun, rengârenk, kumsal dalgalarını omzunun üzerinden attı.

"Takip cihazlarının ne kadar süredir burada olduğunu söylemenin bir yolu yok," dedi Riley. "Bu beni rahatsız ediyor - kelime oyunu yapmıyorum - çünkü hareketlerimizin ne kadarının kaydedildiğini bilmediğimiz anlamına geliyor."

"İzleyicileri her kim yerleştirdiyse, onları bulduğumuzu bilecek.

-Çıkarıldıkları anda kapandılar," dedi bir diğer infazcı Marcus. "Bana pek de yüksek teknoloji ürünü gibi görünmediler."

Bilişim uzmanı ve hacker'ları Rhett, "Değillerdi. İnternette kolayca bir parti satın alabilirsiniz."

Taryn, Trick'in elindekine bakarak şöyle dedi: "Tanrıya şükür ki tamirci SUV'a ayar yaparken bunu fark etti, yoksa onlardan hiç haberimiz olmayabilirdi." Beta erkeği Dante uzun bacaklarını uzattı. "Bunu her kim yaptıysa daha fazla ekme riskine gireceğini sanmıyorum ama yine de dikkatli olmalıyız. Bölgemizden ayrılırsak, daha sonra araçları kontrol etmeliyiz - bir tane daha yerleştirmek zor olmaz. biz dışarıdayken izleyici."

Marcus'un kucağına tüneyen Roni - onun arkadaşı ve bir diğer infazcı - çilek aromalı lolipopunu ağzından çıkardı ve "Bizi takip eden insanlara karşı da uyanık olmalıyız. Eğer biri gerçekten hareketlerimizi takip etmek istiyorsa, başka bir yol bulacaktır."

Trick dudaklarını büzdü. "Sence Morelli'nin bu işle bir ilgisi olabilir mi, Trey?" Nash Morelli başlarına bela olmuştu. Kurt, sürüsünü bir sürü kurttan

Çoğu suikastçı olan yalnız şekil değiştirenler. Bu sürüye Mortelle Sürüsü adını vermişti, bu kelime Fransızca'da "ölümcül" anlamına geliyordu. Trick bu fikri biraz acınası bulmuştu. Morelli küçük sürüleri hedef alıp Alfalarına meydan okuyup onları öldürdükten sonra diğer sürü üyelerine kendisine katılma ya da ölme seçeneği sunduğu için sürü zamanla büyümüştü. Bu nedenle Trick, Mortelle kurtlarının Alfa'larına özellikle sadık olacaklarından şüpheliydi. Morelli'nin sürü oluşturma şekli pek de "Alfa'ya uygun" değildi. O tam anlamıyla bir pislikti.

Morelli kısa süre önce Trey'i arayarak birkaç gün içinde gerçekleşecek bir toplantı talep etmişti ve kimse bunu dört gözle beklemiyordu. Trick, Morelli'nin Trey'le uğraşacak kadar aptal olduğunu düşünmüyordu - Phoenix Alpha'nın karanlık şöhreti göz önüne alındığında değil - ama bazı insanlar basitçe ... şey ... aptaldı.

"Bu mümkün." Trey geniş omuzlarını geriye attı ve Rhett'e döndü. "Onunla ilgili bir şey bulabildin mi?"

Rhett bir nefes verdi. "Eğer Nash Morelli gerçekten varsa, geçmişisi silinmiş demektir. Ben daha çok adamın adını değiştirdiğini düşünmeye meyilliyim."

Beta dişi Jaime başını eğerek uzun samur saçlarının eşinin kot pantolonlu kalçasına değmesini sağladı; Dante hemen saçlarıyla oynamaya başladı. "Bunun gerçekten Morelli'nin işi olduğunu varsaymalı mıyız? Birkaç sürü ve prenslikle temas halindeyiz. Elbette hepsi müttefik ama bu hareketlerimizi kaydetmek için bir sebepleri olmayacağı anlamına gelmez."

"Jaime haklı," dedi Roni. "Ama kim olduğunu öğrenmenin bir yolu olmadığına göre, bu noktada yapabileceğimiz tek şey bekleyip bundan sonra ne olacağını görmek." İcini çekti, yeşil gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu.

Trey'in antisosyal büyükannesi Greta, Roni'nin omzunu yatıştırıcı bir şekilde sıvazladı. "Merak etme tatlım, benim çocuklar bir şekilde öğrenecekler." "Çocuklar" derken Trey, Dante, Tao ve erkek infazcılarını kast ediyordu. Yaşlı kadın Taryn, Jaime, Makenna ve Riley'den pek hoşlanmıyor gibiydi.

Sırf "onun oğlanlarıyla" çiftleştikleri için. Roni bir şekilde Greta'yı ondan hoşlanması için kandırmıştı.

Jaime'nin kardeşi Gabe, "Gerçekten anlamadığım şey, türümüzün geri kalanı insanların gözüne girmeye çalışırken Morelli'nin neden bela aradığı," dedi. "Tüm bu halkla ilişkiler çalışmalarının işe yarayacağını düşünmezdim ama yarıyor."

Radikal ve giderek şiddete başvuran şekil değiştiren karşıtları, çok sayıda insan kaybına neden olan terör eylemlerine başvurduklarında, gruplar güvenilirliklerini büyük ölçüde kaybetmişti. Önyargılı insanlar bile artık onları dinlemeye pek istekli değildi; bunun yerine "yaşa ve yaşat" etiğini uyguluyor gibi görünüyorlardı. Pek çok sürü, prenslik ve diğer gruplar bunun üzerine atladı ve etrafta onlar hakkında dolaşan olumsuz klişelere karşı koymayı umarak bağımsız olarak şekil değiştirenler için halkla ilişkiler çalışmaları yapmaya başladı. Şekil değiştirenlerin ihtiyaç duyduğu son şey, kendi türlerinden birinin olumsuz dikkat çekmesiydi.

"Halkla ilişkilerden bahsetmişken, videon yetmiş milyondan fazla izlendi, Trick." Dante'nin ağzı seğirdi. "Eminim bunun olacağını hiç tahmin etmemişsindir."

Trick ona sert bir bakış attı. "Bu benim videom değil." Dante sırtıttı. "Eh, yıldız sensin."

Trick, bir insan dışısını gasp etmek ve muhtemelen ona saldırmak üzere olan bir insan erkek çetesini savuşturduğunda, birisi olayı cep telefonuna kaydetmişti. Bir gecede YouTube fenomeni haline gelmişti ve bundan hiç memnun değildi. Kendisine bir midye gibi yapışan dehşete düşmüş dişiye ara sokaktan dışarı taşımış ve her şey romantize edilmişti.

O bir kahraman değildi. İnsan kızların aşık olması gereken iyi bir adam değildi. Ve insanların ona YouTube'da şekil değiştiren kurtarıcı olup olmadığını sormasından bıkmıştı.

"Sevinmelisin Trick," dedi Jaime, dumanlı mavi gözleri muziplikle dans ederek. "Diğer şekil değiştirenler radyoya çıkarak ve gündüz talk show'larında boy göstererek insanlar arasında kabul görmek ve popülerlik kazanmak için çok

alışıyorlar. Sen

Sadece iyi bir şey yaparak sürümüz için bunu başardın. Gerçi bu kadar ateşli olmasaydın aynı etkiyi yaratacağından pek emin değilim."

Güçlü yapısındaki her kas gerilirken, Dante kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Kıçına şaplak yemek istemiyorsan başka bir erkeğe 'ateşli' diyemezsin."

Jaime arsız bir sırıtışla, "Belki de bu yüzden yaptım, Temel Reis," diye karşılık verdi.

Yaptıkları oyun Trick'in göğsünün sıkışmasına ve kurdunun ruh halinin bozulmasına neden oldu. Sürü arkadaşlarının ve müttefiklerinin birer birer gerçek eşlerini bulmalarını izledikçe Trick ve kurdunun üzerine derin bir yalnızlık çökmüştü. Sürüsündeki yetişkin erkek kurtlar arasında sadece o ve Dominic çiftleşmemişti. Kurdunun yalnızlığı artık daha da acı bir hal almıştı.

Dante ve Jaime birbirlerini çocukluklarından beri, Bjorn Sürüsü'ne ait oldukları zamandan beri tanıyorlardı. Sürü dağıldığında Trick ergenlik çağındaydı ve diğer kurtlarla birlikte Phoenix Sürüsü'nü kurmak için ayrılmıştı. Jaime geride kalmıştı, ayrılmaya karar veremeyecek kadar gençti. Bir yetişkin olarak Anka Sürüsü'ne transfer olana kadar Dante ile gerçek eş olduklarını fark etmemişti.

Eşlerin birbirlerini hemen tanıyamaması nadir görülen bir durum değildi. Çiftleşme bağının sıklığını şüpheler, korkular ve sırlar da dahil olmak üzere birçok şey bozabilir. Başka bir deyişle, insanlar genellikle kişisel sorunlarının yollarına çıkmasına izin verirlerdi. İçlerindeki hayvanları dinlemiyorlar ve hatta bazen korkudan kendilerini bariz olana karşı körleştiriyorlardı.

Şahsen, Trick bunu anlamadı. Bir eşe sahip olmanın nesi bu kadar kötüydü? Hiçbir şey. Elbette, hayatınız pek çok açıdan değişecekti, ama aynı zamanda başka türlü asla olamayacağınız şekilde bütün ve mutlu olacaktınız.

Bazılarının aksine, Trick'in çiftleşme konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Birine bağlanmakla ilgili herhangi bir takıntısı yoktu,

bağlılıktan korkmuyordu ve yapması gereken fedakarlıklardan çekinmiyordu.

İçinde her zaman eşini bulmaya yönelik bir dürtü vardı. Bunun normal olup olmadığından emin değildi ama onu avlama ve sahiplenme ihtiyacı hep vardı. Kaşınması gereken bir kaşıntı gibi.

Bağın frekansını bozabilecek herhangi bir takıntısı olmadığından, Trick eşini görür görmez tanıyacağından emindi. Elbette, frekans onun için net olmayabilirdi ve bu yüzden çiftleşme bağının çekimini hemen hissetmesi gerekmeyecekti, ama bu onu harekete geçmekten alıkoymayacaktı. Basitçe ona yaklaşacak, inancını dile getirecek, bunun doğru olduğuna onu ikna edecek ve sonra kendini ona bağlayacaktı. Bunun karmaşık olması için hiçbir neden yoktu. Elbette çiftlerin birbirini tanıması ve güven inşa etmesi önemliydi ama ona göre bu, çiftleşirken de yapılabilirdi.

Lydia halının üzerindeki pozisyonundan herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Eğer iz sürücüler hakkında konuşmayı bitirdiysek, eklemem gereken bir şey var."

Trick kaşlarını çattı. Endişesi neredeyse hissediliyordu. Genellikle rahat ve etrafta olması kolay olan itaatkâr bir kurttu. Ancak o anda gergin bir haldeydi. "Sorun nedir?"

Dudaklarını yaladı ve sonra konuşmak için ağzını açtı, ama hiçbir şey çıkmadı.

"Ne oldu?" diye sordu Trey.

Eşi Cam onu hafifçe dürttü ve Lydia derin bir nefes aldı. "Muhtemelen çıldıracaksın," diye uyardı Alfaları.

Taryn ona nazik bir gülümseme verdi. "Lydia, bize sorunun ne olduğunu söyle."

"Kendimi kaybetmeyeceğim," diye söz verdi Trey. "Bu her neyse o kadar da kötü olamaz. Şimdi anlat bize."

Lydia'nın omuzlarındaki sertlik biraz azaldı. "Bir zamanlar benim çocukluk sürüme ait olanlarınız hatırlayacaktır

ağabeyim ben küçükken öldü."

"Kahretsin, özür dilerim," dedi Taryn. "Bir kardeşin olduğunu bile bilmiyordum." Anka Sürüsü'nün çoğunun aksine, Taryn Bjorn Sürüsü'nün bir parçası olmamıştı.

Lydia dudaklarını yaladı. "O, şey... kendini vurdu. Eşini öldürdü ve sonra da kendini vurdu."

Taryn'in ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım. Bekle, sanırım bir keresinde kendi hayatına son vermeden önce eşine sırt çeviren bir kurt hakkında bir şeyler duymuştum."

"Pek çok sürü hikayeyi öğrendi."

Trick o zamanlar sadece bir çocuktuk ama o geceyi unutmamıştı. Sürüye ağır gelen üzüntü, şok ve kederi unutmamıştı. Ne de olsa dostların birbirlerine bu şekilde düşman olması pek sık görülen bir şey değildi.

"Christopher kötü bir insan değildi," diye ısrar etti Lydia. "Eşi Caroline'in üzerinde yürüdüğü zemine tapardı. Elbette tartışıyorlardı ve Christopher'ın öfkesi vardı ama Caroline'a zarar vermek onun karakterine hiç uymuyordu. O gece tam olarak ne olduğunu anlamanın bir yolu yoktu. Sadece bir tanık vardı, kızları, yeğenim. O sırada sadece üç yaşındaydı."

Jaime zayıfça gülümsedi. "O benim en sevdiğim oyun arkadaşımdı."

Trick küçük Francesca'yı çok iyi hatırlıyordu. Yavruların en küçüğüydü, bu yüzden hepsi ona karşı çok korumacıydı. Zeki ve hayat doluydu ve Trick sık sık buklelerini çekiştirerek ve onu kovalayarak onunla dalga geçerdi.

Ufak tefek ve narin görünümlü olmasına rağmen, kimse onun zayıf olduğunu düşünmemişti. Prematüre doğmuştu ve o kadar karmaşık bir doğum geçirmişti ki, sürü şifacısı onun kırk sekiz saatten fazla yaşamasını beklemiyordu. Ama o bunu atlatmış ve anında bir savaşçı olarak ün kazanmıştı.

"Üç mü?" Taryn yankılandı. Bir elini saçlarının arasından geçirerek sarının farklı tonlarını geriye doğru tutturdu. "Tanrım, çok korkmuş olmalı."

"Tanıdığın en güzel, en tatlı çocuktu," dedi Lydia, sesinde nostalji vardı. "Francesca'dan sadece sekiz yaş büyüktüm. Birbirimize çok yakındık. Annesi çok güzeldi; uzun boylu, ince yapılı ve sarı sarmal bukleleri vardı. Francesca onun küçük bir versiyonuydu, sadece Christopher'ın mavi gözlerine ve gamzelerine sahipti."

Trick parmaklarını kalçasına vurdu. "O artık bir heykeltıraş, değil mi?"

Lydia'nın gözleri ona kaydı. "Doğru ya. Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Onu birkaç kez araştırdım. Nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Çalışmaları iyi." Çok iyi. Ve çok karanlık.

Lydia iç çekerek ensesini ovuşturdu. "O gece ne kadarını gördü ya da ne olduğunu gerçekten anladı mı bilmiyorum. Bunu öğrenme şansım olmadı."

Taryn'in kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Annesinin ailesi bir insan. Kızlarının ölümüyle yıkıldılar; kardeşimi, ailemi ve sürüyü suçladılar. Francesca'yı almak istediler ve aldılar da. Sürü onu elinde tutmak için savaşıyordu ama o çok travma geçirmiş görünüyordu. Annem bir süreliğine bölgeden uzak kalmanın ona iyi geleceğini düşünmüştü ama insanların onu ziyaret etmemize bile izin vermeyeceklerini hesaba katmamıştı. Francesca'nın yarı şekil değiştiren olmasına aldırmadan tüm şekil değiştirenlerin onun hayatından çıkmasını istiyorlardı."

"Piçler," diye mırıldandı Riley.

"Annem ona erişmek için insan mahkemelerine başvurdu, ancak büyükannesi ve büyükbabası çok zengin ve bizimkilerin etrafından dolaşan bir avukat tuttular. Davayı kaybettik ve Francesca'nın hayatından çıkarıldık. Yeterince büyüdüğümde ona uzaktan göz kulak olmaya başladım. Rhett'e onu kontrol etmesini ve beni bilgilendirmesini söyledim. Bu bilgileri anneme aktardım, annem de Francesca'dan ayrılacağı için çok üzgündü.

torun. Biz sadece Francesca'nın mutlu, sağlıklı ve güvende olduğundan emin olmak istedik."

"Öyle mi?" diye sordu Makenna.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi Lydia. "Newman'lar ona iyi bir hayat vermişler. Pek çok kez onunla iletişime geçmeyi düşündüm ama bizden haber almak istemeyeceğinden endişelendim. Demek istediğim, kardeşim annesini öldürdü. Onun iyi olduğunu bilmek bizim için yeterliydi. Ama annem uzun süre dayanamayacak."

Lydia'nın annesi Iris, kendi başının çaresine bakmayı seven gururlu bir kadın olmasına rağmen, Lydia'nın bakımına yardımcı olabilmesi için sürülerine transfer olmayı kabul etmişti. Kısa süre önce eşini kaybeden Iris hızla zayıflıyordu - birçok şekil değiştiren eşini kaybettikten sonra ölüyordu. Trick, Iris'in buraya taşınmayı çoğunlukla kalan zamanını kızıyla geçirebilmek için kabul ettiğinden şüpheleniyordu.

"Francesca'yı ölmeden önce bir kez olsun görmek istiyor," diye ekledi Lydia.

Marcus, "Francesca'yla çoktan iletişime geçtin," diye tahmin etti. "Bugün erken saatlerde ona bir e-posta gönderdim, kabul edip etmeyeceğini sordum. ziyaret etmek için. Ani bir karardı. Önce size danışmadığım için özür dilerim," dedi Lydia Alfalara. "Dürüst olmak gerekirse, cevap vermesini beklemiyordum. Ama cevap verdi."

"Ve?" diye dürttü Taryn.

"Çok garipti."

Trick kaşlarını çatı. "Nasıl garip?"

Lydia dudağını ısırdı. "Kim olduğuma dair en ufak bir fikri yok gibi görünüyor."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

Tao ağzını birkaç kez açıp kapattı. "Senin kim olduğunu nasıl bilmez?"

"Bilmiyorum." Lydia titreyen elini yüzüne götürdü. "E-postada gizemli değildim; kim olduğum konusunda nettim."

Riley öne doğru eğildi ama Tao onu kendine doğru çekti. "Ona gönderdiğin e-postayı oku bana," dedi Lydia'ya, dirseğini Tao'nun kaburgalarına saplayarak - Riley sadece homurdandı.

Lydia'nın başparmakları cep telefonunun ekranına birkaç kez dokundu.

"Sevgili Francesca,

Beni iyi hatırlayacağından şüpheliyim. Ama beni çocukken, sürüden ayrılıp büyükanne ve büyükbabanın yanına gitmeden önce çok iyi tanıyordun. Baban Christopher benim ağabeyimdi. Onca yıl önce olanları göz önünde bulundurunca, ailenin baba tarafıyla bir şey yapmak istememeni anlayabiliyorum. Ama sizi görmeyi çok isteriz. Benim

Annene, yani büyükannene sadece birkaç hafta ömür biçildi. Seni çok seviyor, ikimiz de seviyoruz. Onu bir kez olsun görebilmek için yüreğinizi ortaya koyabilirsiniz, bu onun için her şey demek olacaktır. Umarım yakında senden haber alırım.

**En iyi
dileklerimle,
Lydia Teyzen."**

"Peki ya onun yanıtı?" diye sordu Trey.

"Yanlış Francesca Newman'ı yakaladığınıza eminim. Aradığınız kişiyi bulmanızda iyi şanslar."

Dante gözlerini kıstı. "Yanlış kişiyi yakalamış olmanız mümkün mü?"

"Asla olmaz." Lydia kararlı bir şekilde başını salladı. "Bunun o olduğundan eminim. Uzun zamandır onun hayatını takip ediyorum. İnternette resimlerini gördüm, hâlâ Caroline'a benziyor."

Trick eliyle çenesini ovuşturdu. "Eğer senin kim olduğunu bilmiyorsa, büyükannesi ve büyükbabasının ona geçmişle ilgili saçmalıklar anlattığını söyleyebilirim."

"Kahretsin." Lydia bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer benden haberi yoksa, ona farklı bir hikâye anlatmışlarsa, onunla iletişime geçmem hayatını alt üst edecek. Bunu istemiyorum. Belki de yanlış kişiyi yakaladığımı kabul etmeliyim." Tavsiye almak için Cam'e baktı ama o omuz silkti.

Cam, "Bu senin kararın olmalı tatlım," dedi. Onu.

Trick, "Geri adım atmanın işe yarayacağını sanmıyorum," dedi.

"Bu e-postada onu meraklandırarak yeterince gerçek var. Annesi ölmüş, büyükannesi ve büyükbabasıyla yaşıyor.

babası hayatında yok. Tüm bunları görmezden gelmeyecektir. Bu konuyu araştırarak, büyükannesi ve büyükbabasıyla konuşacaktır." "Trick haklı," dedi Marcus, koyu renkli kirli sakalını ovuşturarak çenesinde. "Artık geri dönmenin pek bir anlamı yok. Ama bunu bırakmak istiyorsanız, bu sizin kararınız. Buna saygı duyacağız."

Jaime başını salladı. "Onu üzmek istememeni anlayabiliyorum Lydia, ama gerçeği bilmeye hakkı var. Bunca zaman ona yalan söyledikleri için çok kızgıyım."

Lydia yutkundu. "Ama gerçek oldukça acı, değil mi?" Grace kararlı bir şekilde, "Yine de bilmeye hakkı var," dedi. "Ve

Onu tekrar görmek isterim. Uzun süre hayatımda olmadı ama onu bizden biri olarak görüyorum."

"O bizim," dedi Dominic. "Iris sadece Christopher'ın mezarına yakın olmak istediği için Bjorn Sürüsü'nde kaldı. Ama bence Francesca'nın velayetini almış olsaydı, onun iyiliği için bizim sürümüze katılırdı. Francesca bir Phoenix Sürüsü kurdu olurdu. Bizden alındı ve yeterince uzun süre sürüsüz kaldı."

"Evet," diye kabul etti Marcus. "Onunla yeniden bağlantı kurmanın zamanı geldi. bize."

Lydia boğazını okşadı. "Keşke hiç yapmasaydım diyebilir gerçeği öğrendim."

Dante, "Yarın ona her şeyi biraz daha açıklığa kavuşturan bir e-posta daha göndermelisin Lydia," diye tavsiyede bulundu. "Ama ona çok fazla şey anlatma. Seninle tanışmak için yeterince meraklanmasını sağlamalısın."

"Eğer güçlüyse, bununla yüzleşecek ve üstesinden gelecektir." Dudaklarını büzen Trick omuz silkti. "Sanırım bu bize onun ne kadar güçlü olduğunu gösterecek."

Ertesi gün büyükanne ve büyükbabasının evinin önüne geldikten sonra Frankie kontağı kapattı. Üç katlı beyaz bina çok güzeldi, buna hiç şüphe yoktu. Şıktı. Klas. Zarif. Ama büyürken, zaman zaman daraltıcı da hissetmişti. O evin içindeyken,

Çocukken bile ondan bazı şeyler beklenirdi. Aşırı nezaket. Tam bir soğukkanlılık. Mutlak itaat.

Her konuda başarısız olmuştu.

Bilerek ya da inatla değil. Ama içinde bu tür bir kontrole izin vermeyen bir vahşilik vardı. Kurdu her zaman büyükanne ve büyükbabasının katı kurallarına karşı gelmişti - meydan okumak için değil, Frankie'ye karşı duyduğu korumacılıktan dolayı.

Beyaz sütunların arasından yürüdü ve hızla merdivenleri çıktı. Hizmetçi Edna kapıyı açtı ve gülümsedi. "Merhaba Frankie."

Bir hizmetçiye göre çok gayri resmi bir selamlamaydı ama Edna yıllar boyunca Frankie'ye iyi davranmış, büyükannesi ve büyükbabası yapmadığında onu cesaretlendirmiş ve desteklemişti. Genellikle Frankie onunla biraz konuşurdu. Bugün büyükanne ve büyükbabasıyla konuşmak için çok endişeliydi.

Frankie, Edna'ya sadece dalgın bir selam vererek içeri girdi. Evin içi de dışı kadar şıktı. Avizeler, antikalar ve kartonpiyerlerle aydınlık ve ferahtı. Evin her yerinde bol miktarda sanatsal dekor vardı ama heykellerinden biri bile yoktu - bu, büyükanne ve büyükbabasının onun seçtiği mesleği onaylamadıklarının bir ifadesiydi.

Büyükannesi ve büyükbabası onu severdi ama onu hiç anlamamışlardı. Onun için gerçekten bir seçenek olmadığını hiç anlamamışlardı. Heykel yapmak zaman geçirmek ya da kendini eğlendirmek için yaptığı bir şey değildi. İçinde yaratma dürtüsü vardı, kendi içinde kaybolurken dünyayı dışlamak. Bu ona yaşadığını hissettiriyordu. Belki de anlamıyorlardı çünkü ikisi de hırslı olmalarına rağmen ikisinin de bir "tutkusu" yoktu.

Anlamalarını beklemiyordu. Sadece kabul etmelerini diledi.

Geniş koridorda ilerlerken topukları mermer zeminde tıkırdadı. Büyükanne ve büyükbabasını

serin, havadar oturma odası. Geoffrey yüksek pencerenin önünde durmuş cep telefonuyla konuşurken Marcia döşemeli kanepeye oturmuş, muhtemelen buzlu çayını yudumluyordu.

Marcia'nın ağzı kıvrıldı. "Francesca, bu bir sürpriz. Burada olmana sevindim. Selma White bu akşam oğluyla birlikte yemeğe gelecek. Umarım bize katılırsın." Ayağa kalktı, belli ki Frankie'nin odayı geçip yanağından öpmesini bekliyordu. Ama Frankie kıpırdayacak gibi görünmüyordu. Onlara yeni gözlerle bakarken olduğu yere yapışmış gibi hissediyordu. Bunca yıldır ona gerçekten yalan söylemiş olabilirler miydi? Neden yalan söylemişlerdi?

Telefon görüşmesini bitiren Geoffrey ona döndü. Onu görünce otomatik olarak gülümsedi ama gülümsemesi onu içine çekerken durakladı. "Bir sorun mu var?"

Frankie ellerini yumruk yaptı. "Lydia Teyzem var mı?"

Bir sessizlik oldu ve büyükanne ve büyükbabası kısa bir bakış alışverişinde bulundu.

"Bana babamın Dustin Turner olduğunu, yalnız bir kurt olduğunu ve hangi sürüden geldiğini sana söylemediğini, tek bildiğinin sürünün onunla ya da benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledin." Kendini birkaç adım ileri atmaya zorladı. "Bu hikâye yalan mıydı?"

Geoffrey bir elini koltuğun arkasına dayadı. "Francesca-"

"Yalan mıydı?"

Marcia sakince içkisinden bir yudum daha aldı. Üst düzey bir beyin cerrahı olan Marcia Newman son derece zekiydi ve durum ne olursa olsun her zaman soğukkanlı ve sakindi. Bazen biraz fazla soğukkanlıydı. Hatta duygusuzdu. "Bunu neden sordunuz ki?"

"Neden cevap vermiyorsun?"

Geoffrey içini çekti. "Lydia Teyzen var, evet."

Frankie'nin midesi bulandı. "Babamın adı gerçekten Dustin Turner mıydı?"

Geoffrey tereddüt etti. "Hayır."

Titrek bir nefes ciğerlerini terk etti. Birkaç duygu onu sarsarken her tarafının üşüdüğünü hissetti. Kafa karışıklığı. Şok. Acı. İhanet. Kurdu üst dudağını kıvrırarak her ikisine de güvensizlikle baktı. "Anlamıyorum. Neden bana ondan bahsetmedin? Neden bana sahte bir isim verdiniz? Neden tüm bu yalanlar?"

"Sana Lydia'dan kim bahsetti?" diye sordu.

"Aradı. Benimle temasa geçti. Babamdan Christopher diye bahsetti. Adı bu muydu? Öyle miydi?"

Geoffrey'nin ağzı hafifçe büküldü. "Evet."

Çenesini sıkan Frankie burnundan bir nefes çekti. "Neden bana yalan söyledin? Neden?"

"Bu soruların cevaplarını istediğinden emin ol, Francesca." Geoffrey küçük bara doğru ilerledi. "Duyacakların hoşuna gitmeyecek."

"Gerçek, hiçbir yalandan daha kötü olamaz." Frankie için değil. "Bundan o kadar emin olma." Kendine bir konyak doldurdu, ve onun oyaladığını biliyordu.

Sabırsızlanan Frankie, "Babam kimdi?" diye sordu.

"Adı Christopher Brooks'tu," dedi Geoffrey, siyah bir cübbeye bürünmüş olarak kürsüsünde otururken, onun mahkemede birden fazla kez kullandığını duyduğu o otoriter ses tonuyla. "Kendini vurdu. Ama anneni birkaç kez bıçakladıktan sonra boğarak öldürmeden önce değil. Hem onu hem de kendini senin gözlerinin önünde öldürdü."

Söylediği hiçbir şey onu daha fazla şok edemezdi. Hiçbir şey. Orada öylece donup kalmış, adamın böylesine korkunç bir olayı gerçekmiş gibi anlatmasını sindirmeye çalışıyordu. Frankie anne ve babasının -kendisine ve birbirlerine bağlı, sevgi dolu, özenli anne ve babasının- bir araba kazasında öldüğüne inanarak büyümüştü. Oturması gerekiyordu ama hareket edemiyordu.

Marcia bardağını masaya koydu. "O zamanlar üç yaşındaydın. Sürü bölgesine vardığımızda seni dehşete düşmüş bulmayı bekliyorduk. Ama sessizdin, bastırılmıştın. Şoktaydın. Doğal olarak seni buraya, o hayvanlardan uzağa getirdik."

Ve Frankie'nin bunun için onu alkışlaması gerektiğini düşünüyör gibiydi.

"Gördüklerini hatırlamıyor gibiydin - sanki unutmuş gibiydin." Geoffrey brendisinden bir yudum aldı. "Kabuslar görürdün ama onları asla hatırlamazdın. Biz unutmana izin verdik. Sana farklı bir hikâye anlattık. Bunu seni korumak için yaptık."

Onu korumak mı? Hayatı boyunca ona yalan söylemek kesinlikle "koruma" gibi hissettirmiyordu. Henüz bir çocukken onu neden koruduklarını düşündüklerini anlayamadığından değil; sadece bunu şimdi öğrendiği için çok kızgındı.

Ayrıca utandığını da hissetti. Hikâyelerine kolayca inanmış, yalanlarını kolayca yutmuştu. Onları bir kez bile sorgulamamıştı. Aldatmacayı sezmiş olması gerekmez miydi? Muhtemelen hayır. Onlara inanmış olması çok doğaldı. Onlardan şüphe etmesi için hiçbir neden yoktu. Yine de kendini hayal kırıklığına uğramış hissetti. Hatta aşağılanmış.

"Lydia ne istiyor?" diye sordu Marcia, ses tonunda hoşnutsuzluk vardı. "Sanırım para."

"Tanışmak için," dedi Frankie.

Marcia ofladı. "Onu geri çevirdiğinde hayal kırıklığına uğrayacak, değil mi?"

"Annesi ölüyor. Onu ziyaret etmemi umuyor, böylece ölmeden önce beni bir kez olsun görebilecek."

"Başka bir deyişle, acıklı bir hikayeyle sizi manipüle etmeye çalışıyor." Marcia burnunu çekti. "Elbette seninle yeniden bağlantı kurma çabasını görmezden geleceksin."

Frankie'nin omurgası dikleşti ve kurdu hırladı. "Öyle mi?"

Marcia'nın gözleri elmas gibi sertleşti. "Evet, göreceksin. Onu savundular Francesca. Caroline'ı öldürdü ama onu savundular. Sarhoş olduğunu ya da bir anlık delilik yaşadığını söylediler, sanki Caroline'a yapılanların bir mazereti olabilirmiş gibi. Seni sorgulayıp durdular, kelimeleri ağzına tıkmaya çalıştılar, bir şeyler söylemeni istediler.

bir şekilde onu haklı çıkaracaktı. Sürekli zombi gibi bir sesle 'Ona zarar verdi' deyip duruyordun."

Ayak seslerini duyan Frankie omzunun üzerinden baktığında amcasının içeri girdiğini gördü. Muhasebeci her zamanki gibi özel dikim bir takım elbise giymişti ve yüzünde büyüleyici bir gülümseme vardı.

"Frankie, tatlım, seni görmek çok güzel." Brad onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel."

"Gerçeği biliyordun, değil mi?" Frankie onu suçladı. "Ailem hakkında yalan söylediklerini biliyordun."

Sırtışı eridi ve yutkundu. "Nasıl öğrendin?"

Cevap veren Marcia'ydı, tek oğluna meseleyi açıklarken her kelimesi sert ve acıydı.

Brad bir elini Frankie'nin koluna koydu. "Gerçeği senden saklamak en iyisiydi."

Frankie omuz silkti. "En iyisi mi? Kimin için en iyisi, Brad?" "Kimin için? Senin için tabii ki."

Frankie homurdandı. O zayıf, kırılgan bir çiçek değildi; gerçekte başa çıkabilirdi. Büyükanne ve büyükbabasına dönerek, "Bakın, bir çocuğun böylesine travmatik bir şeyi unutmasını neden istediğinizi anlıyorum. Neden olanlardan hiç bahsetmek istemediğinizi de anlıyorum. Ama ben yirmi yedi yaşındayım. Uzun zamandır gerçeği anlayacak ve onunla yüzleşecek yaştayım. Bana istediğin zaman anlatabilirdin. Ama anlatmadın. Bunu bilmeye hakkım var."

Geoffrey onun bakışlarını sabit tuttu, hiç pişmanlık yoktu. "Neden gerçeği söyleyerek seni inciteyim?"

"Yalan da acıtıyor. Bana başka hangi konularda yalan söylediğini merak ediyorum."

Geoffrey derin bir nefes verdi. "Kızgınsın. Sanırım buna hakkın var ama seni acıdan kurtarmak için yaptığım şeyden dolayı üzgün olamam. Hayatın bir yalan üzerine kurulu değil Francesca. Sana gerçek babanın kim olduğunu ya da annenin gerçekte nasıl öldüğünü söylemedik. Gerçeği söylemek hayatında gerçekten böyle bir fark yaratır mıydı ya da bugün olduğun kişiyi değiştirir miydi?"

Belki, belki de değil. Marcia'ya baktı ve "Şimdi anlıyorum. Ne yaparsam yapayım hiçbir zaman senin beklentilerini karşılayamadım. Beni seviyorsun, bunu biliyorum. Ama hep bir şeyler sakladın. Ben yarı şekil değiştirenim. Kızını öldüren kişinin yarısıyım. Bunun ötesini hiçbir zaman gerçekten göremedin, değil mi?"

Marcia'nın ağızı sertleştirdi ama ne doğruladı ne de yalanladı. Buna gerek yoktu.

Brad elini onun omzuna koydu ve yüzünü ona çevirdi. "Bana bak, Frankie. Her birimiz tarafından derinden ve koşulsuz seviliyorsun. İncinmişsin, kızgınsın ve her şeyi fazla düşünüyorsun. Nedenini anlayabiliyorum; büyük bir şok geçirdin ve bu senin dengeni bozdu. Ama bunun ailenize olan güveninizi ve inancınızı sarsmasına izin vermeyin."

"Kurtlar onunla görüşmek istiyor," dedi Marcia küçümseyerek.

Brad'in kaşları birbirine çarptı. "Neden? Bizimle yaşamasını izlemekten son derece mutluydular. Seni ellerinde tutmak için mücadele etmediler Frankie. Seni görmeye bile çalışmadılar. Şimdi seninle temasa geçmeleri ve bu şekilde hayatına karışmaları doğru değil."

Frankie ona, "Lydia bana yalan söylendiğini biliyor gibi görünmüyor," dedi ve geri çekilerek kendi alanına ihtiyaç duydu.

Brad başını hızlıca salladı. "Fark etmez. Herkes bilir ki şekil değiştirenler kendilerine, özellikle de çocuklarına karşı korumacıdır. Eğer seni sevmiş olsalardı, seni ellerinde tutmak için canla başla mücadele ederlerdi. Ama yapmadılar. Sana sırtlarını döndüler. Şimdi sen de aynı şeyi onlara yapacaksın. Senin için iyi değiller, Frankie. Onlarsız daha iyi olursun."

Kaynayan Frankie yumruklarını sıktı. Biraz hava almaya ihtiyacı vardı. Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya yöneldi. "O kurtlarla buluşmayacaksın Francesca. Sana yasaklıyorum.

" Marcia'nın sesindeki kırbaç, kurdunun hırlamasına neden oldu ama Frankie adımlarını bozmadı. Sadece yürümeye devam etti.

Dışarıda arabasına kaydı ve uzun bir nefes verdi. Buraya büyükannesi ve büyükbabasının her şeyin bir yanlışlık olduğunu söyleyeceklerini umarak gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir inkârı inanılması zor bulacaktı. Ailesini kaybetmiş ve insan büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütülmüş Francesca Newman adında başka bir şekil değiştirenin olması fazlasıyla tesadüfi görünüyordu.

Yani, evet, ona söylemedikleri pek çok şey olduğunu duymayı bekliyordu. Bu şeylerden birinin babasının annesini öldürmüş olması olacağını düşünmemiştir.

Çevresel görüşünde mavi bir ışığın yanıp söndüğünü fark edince, cep telefonunu bardaklıkta unuttuğunu ve bir tür bildirim aldığını anladı. Başparmağını ekranda kaydırduğunda Lydia'dan bir e-posta daha aldığını görünce şaşırmadı.

Sevgili Francesca,

Aradığım Francesca Newman'ın sen olduğuna eminim. Hayatınızdan haberdar oldum ve kendi yöntemlerimle sizi izledim. Kim olduğum konusunda neden kafanızın karışık olduğunu anlamıyorum, ancak umarım yarın benimle buluşursunuz, böylece bunu tartışabiliriz ve sorularınızı yanıtlayabilirim.

Yarın öğlen Cherry Avenue'daki kahvehanede olacağım. Umarım orada olursunuz.

**Saygılarımla,
Lydia**

Frankie telefonunu bardak tutucusuna geri koydu ve anahtarını kontakta çevirdi. Biraz araştırma yapması gerekiyordu.

Biraz sonra arabasını garaj yoluna çekti. Evin içinde ceketini tırabzanın üzerine asarak ayakkabılarını çıkardı ve koridora yöneldi. Meşe döşeme ayaklarının altında serin ve pürüzsüzdü.

Kurdu, lavanta, ahşap ve derinin yatıştırıcı tanıdık kokularıyla çevrili kendi bölgesine geri döndüğü için mutluydu.

Ev gibi ceviz mutfağında Frankie kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurdu. İçinden bir ses buna ihtiyacı olacağını söylüyordu. Büyükannesi ve büyükbabasıyla konuştuğunda bir kadeh şarap iyi giderdi, diye düşündü oturma odasına doğru ilerlerken. Şöminenin yanındaki yumuşak halının üzerinde durarak, şöminenin üzerinde diğer resimlerin ve hatıraların yanında duran annesinin çerçeveli fotoğrafına baktı. O gece ne olmuştu? Neden olmuştu?

Frankie şaraptan uzun bir yudum aldı ve bardağı sehpanın üzerine koydu. Pelüş koltuğa gömülerek minderli kucak tepsisini kalçalarının üzerine çekti ve dizüstü bilgisayarını üzerine yerleştirdi.

En yakın komşusu yarım mil uzaktaydı; bu nedenle çalışırken çıkardığı gürültü hakkında hiçbir zaman şikayet almadı ve açık pencereden süzülen çocuk sesleri, konuşan insanlar veya yüksek sesli müzik yoktu. Sadece dizüstü bilgisayarının tuşlarının tıkırtısı ve klimanın uğultusu vardı.

Şekil değiştirenlerle ilgili pek çok web sitesi ve blog vardı, bu sayede kendi türü hakkında başka türlü bilemeyeceği pek çok şey öğrenmişti. Bu bilgiler kurdunu anlamasına ve kendisini baskın bir dişi olarak tanımlamasına yardımcı olmuştu. Umarım, ailesinin öldüğü gece neler olduğunu anlamasına yardımcı olacak bilgiler de vardır.

İnternete girip "Caroline Newman cinayeti" yazdı. Çoğu makale gibi görünen birkaç sonuç çıktı. İlk sonuca tıkladı, bu onu şekil değiştirenler tarafından işlenen suçları kataloglayan bir bloga götürdü. Öne doğru eğilerek okudu.

25 yaşında eski bir insan öğretmeni olan Caroline Newman, Mayıs 1993'te Kaliforniya'daki Bjorn Sürüsü bölgesinde eşi ve kurt değiştiren Christopher Brooks tarafından saldırıya uğramış ve öldürülmüştür. Brooks onu boğarak öldürmeden önce mutfaklarında Japon şef bıçağıyla göğsünden on bir kez bıçakladı. 30 yaşındaki Brooks daha sonra kendini şakağından vurdu. Gürültü, olay yerine koşan sürü arkadaşlarını alarma geçirdi. Cinayetin tek tanığı üç yaşındaki kızları Francesca'ydı ve travma geçirdiği için ifade veremedi.

Makaleye eşlik eden bir fotoğrafta Frankie'nin cinayetten sadece birkaç gün sonra büyükanne ve büyükbabasının arabasına bindirildiği görülüyordu.

Onun altında Caroline ve Christopher'ın birlikte, mutlu ve çılgınlar gibi gülümsedikleri bir fotoğraf vardı. Frankie onu inceledi, yüz hatlarının her birini aldı. Onun gözlerine sahip olduğunu düşündü. Çenesinde aynı hafif çukur ve gülümsediğinde aynı gamzeler vardı. Bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi.

Frankie diğer makaleleri okumaya devam etti. Her birinde annesinin fotoğrafları vardı; mezuniyet fotoğrafı, tatilde çekilmiş bir fotoğrafı ve Caroline'ın anne babasıyla çekilmiş bir aile fotoğrafı. Hatta Caroline ve Frankie'nin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı.

Ne olduğu hakkında spekülasyondan başka bir şey yoktu. Bazıları "kaynakların" Christopher'ın Caroline'ı kıskanç bir öfkeyle öldürdüğünü iddia ettiğini belirtti. Diğerleri ise şekil değıştirenlerin ürettiğı ama varlığını reddettiğı bir ilacın etkisiyle aklını kaçırdığını söylüyordu. Akıl hastası ve intihara meyilli olduğuna ve Caroline'ı sadece birlikte ölmelerini istediğı için öldürdüğüne inananlar da vardı.

Bazı blog yazarları bir şekil değıştirenin eşine zarar vermesine şaşırdıklarını ifade ederken, diğerleri "şekil değıştirenlerin hayvanlardan evrimsel olarak birkaç adım uzakta olduğu" düşünöldüğünde bunun beklenen bir şey olduğunu düşünmektedir.

Bjorn Sürüsü üyeleri yorum yapmayı reddetti. Marcia'nın çeşitli makalelerde şekil değıştirenleri karalayan ve Bjorn Sürüsü'nü kötüleyen birkaç alıntısı yer aldı. Özellikle bir alıntı birkaç makalede yer aldı: "Kızım içi dışı bir olan güzel bir insandı. Christopher Brooks onu bizden aldı ve hayatını çaldı - onu bıçakladı, boğdu ve sonra bir korkak gibi kendini vurdu. Kızlarını bir anneden mahrum bıraktı. O şeytandı, saf ve basit."

Frankie ensesini ovuşturarak koltuğuna geri yaslandı. Cevaplar bulmayı ummuştı ama şimdi daha fazla sorusu vardı.

Christopher'ın uyuşturucu aldığı doğru muydu?

Gerçekten de akli dengesinin yerinde olmaması mümkün müydü?

Neden annesini öldürmüştü?

Ve ... neden Frankie'yi de öldürmemiştı?

Sürüsü hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyerek arama motoruna "Bjorn Sürüsü Kaliforniya" yazdı. Yine çok sayıda sonuç çıktı. Kurt sürüleri hakkında bilgi kaydetmeye adanmış gibi görünen bir site bulup bağlantıya tıkladı. Sürünün sadece kısa bir tarihçesi vardı, ki bu da pek şaşırtıcı değildi çünkü şekil değıştirenler son derece özel ve içine kapanıktı. Sürüyle bağlantılı olarak annesinin cinayetinden kısaca bahsediliyordu. Ancak, yazar

makalenin yazarı, daha sonra sürünün bölünmesine neden olan bir olayla daha fazla ilgileniyor gibiydi.

İddiaya göre orijinal Alfa Rick Coleman, genç oğlu Trey'e karşı bir düelloyu kaybetmiştir. Rick kenara çekilip gencin yönetmesine izin vermek yerine onu sürgün etti. Birçok kişi sürgünü destekledi. Desteklemeyenler ise Trey ile birlikte ayrılarak Phoenix Sürüsü'nü oluşturdu.

Frankie kendisini Anka Sürüsü ile ilgili bir sayfaya götürecek olan köprüye tıkladı ve okuduklarının ilgisini çektiğini fark etti.

Trey'in babası öldükten ve Beta Alfa pozisyonunu aldıktan sonra Bjorn Sürüsü ile savaştı.

Şekil değiştiren karşıtı aşırı uçlarla birkaç kez çatıştı. Yalnız şekil değiştirenler için bir barınağı bir sürüye karşı savundu

Alfa.

Yerel gangsterlerin ortadan kaybolmasıyla ilgili olduğundan şüpheleniliyor.

Frankie, Lydia'nın Trey'le birlikte giden kurtlardan biri olup olmadığını ya da Bjorn Sürüsü'nde kalıp kalmadığını merak etti. Frankie gözlerini kısarak Phoenix Sürüsü üyelerinin mağazaların ya da lokantaların dışında dururken çekilmiş fotoğraflarına daha yakından baktı; hepsi uzaktan ve büyük olasılıkla sürünün bilgisi dışında çekilmişti. Christopher'a benzeyen herhangi bir dişi göremedi ama bu Lydia'nın sürünün bir parçası olup olmadığı sorusuna cevap vermiyordu.

Frankie'nin okuduğu hiçbir şey onun sorularını yanıtlamamıştı. Annesinin neler çektiğini okumak... çok zordu. Annesinin hayatının söndürülmüş olmasından nefret ediyordu. Ölmeden önce bu kadar acı çekmiş olmasından nefret ediyordu.

Frankie'nin de Christopher'dan nefret etmesi gerekirdi, değil mi? Annesini ve kendisini gözlerinin önünde öldüren bu kişiden nefret etmeliydi. Ama etmiyordu. Belki de bunların hiçbiri gerçek görünmediği için. Belki de hatırlamadığı birinden nasıl nefret edeceğini bilemediği için. Belki de buna bir anlam veremediği için. Bildiği her şeyden

şekil değiştirenler hakkında, genellikle mantıksız bir şekilde aşırı korumacı olan sadık, özverili, şefkatli eşlerdi.

Hikâyenin parçaları birbirine uymuyordu. Ama Christopher hakkında, onun sevdiği birine zarar verecek türden bir insan olup olmadığı konusunda herhangi bir değerlendirme yapabilecek kadar bilgisi yoktu. Onu tanıyan insanlarla konuşması gerekiyordu.

Sorduğu sorularla büyükanne ve büyükbabasına geri dönmenin bir anlamı yoktu; ya bu konuyu kapatmasını söyleyecekler ya da ona daha fazla yalan söyleyeceklerdi. Frankie gerçekleri istiyordu. Ona gerçeği söyleseler bile, cevapları Christopher'a duydukları nefretle renklenecektir. Gerçi kurtlardan gerçeği öğrenmesi pek mümkün değildi. Lydia'nın cevaplarının Christopher'a olan sevgisiyle renklenmesi kuvvetle muhtemeldi ama kadına bir şans vermeden bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Frankie'nin sorularına cevap vermeyi teklif etmişti, değil mi? Belki dürüst olacaktı, belki de olmayacaktı. Ve tamam, belki de Frankie onu merak ediyordu.

Son şarabını da yudumladıktan sonra dizüstü bilgisayarını kapattı ve bir kez daha şöminesinin üzerindeki çerçeveli Caroline fotoğrafına baktı. Annesinin cevap aradığı için Frankie'ye kızıp kızmayacağını merak ediyordu; Marcia ve Geoffrey kızacaktı ve Lydia'yla buluşmasını ihanet olarak göreceklere şüphe yoktu. Ama Frankie bunu bir ihanet olarak görmüyordu. Ona göre bazı cevaplar almak ve geçmişini öğrenmek istemesi son derece doğaldı.

Bu onun hayatıydı; her parçasını bilmeye hakkı vardı. Ve eğer anne tarafından ailesi bunu kabullenemezse, bu onun seçimlerini onaylamadıkları ilk sefer olmayacaktı. Yine de onu yetiştiren insanlarla karşı karşıya gelme fikrinden hoşlanmıyordu. Onu sevenlerle.

Ama seni hiçbir zaman gerçekten kabul etmediler, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses.

Frankie buna itiraz edemezdi. Ve sonra kafasının içinde başka bir ses çalmaya başladı -kendi sesi olmayan bir ses.

"O kurtlarla karşılaşmayacaksın Francesca. Yasaklıyorum o."

Frankie, Marcia'nın sözlerine kaşlarını çatı.
Yasaklamak, ha? Bu
baskın bir dişi kurda söylenecek çok yanlış bir şeydi.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

S Kahvehaneye giren Trick, yarısı boş kupasını yere bıraktı. Etrafında seslerin mırıltısı, bulaşıkların takırtısı, karıştırıcıların vızıltısı ve yazar kasanın sesi vardı. Burası güzeldi. Rahattı. Aynı zamanda çok da meşguldü. Cehennem.

Gözlerini büyük cam pencereden dışarı dikmiş, Francesca'yı arıyordu. Neredeyse öğlen olmuştu ama ondan hiçbir iz yoktu.

Cam bir elini Lydia'nınkinin üzerine koyarak tıkırdayan parmaklarını sakınleştirdi. "Nefes al, iyi olacaksın."

Lydia öne doğru eğilerek dirseklerini yuvarlak bistro masasına dayadı ve merkezleyici bir nefes aldı. "Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum."

"Tabii ki gerginsin," dedi Trick. "Her şeyin iyi gitmesini istiyorsun. Bu senin için önemli."

"Eğer başlangıçta babasının ailesi hakkındaki gerçeği bilmiyorsa, tahminimce büyükanne ve büyükbabası şimdiye kadar ona her şeyi anlatmışlardır." Lydia alt dudağını sıktı. "Bizimle hiçbir şey yapmak istemeyebilir."

"Eğer durum buysa, bunu yakında öğreneceğiz," dedi Ryan. O ve Trick, Lydia ve Cam'e korunmaları için eşlik etmişlerdi. Ve evet, çünkü Trick Frankie'nin nasıl biri olduğunu merak ediyordu.

Arkadaşının ensesine masaj yapan Cam, "Sence yanında birini getirecek mi?" diye sordu.

Ryan koltuğunda geriye yaslandı. "Onun yerinde olsam yapardım. Ona göre biz yabancıyız. Şekil değiştirenler de. Bir zamanlar hepimizin aynı sürünün bir parçası olduğu gerçeği muhtemelen onu daha az temkinli yapmayacaktır."

Lydia başını salladı. "Eğer beni hatırlamazsa, muhtemelen hiçbirinizi hatırlamayacaktır."

Trick omuzlarını devirerek, "Onu bilemem," diye şaka yaptı. "Ben oldukça unutulmazım."

Lydia homurdandı. "Bunu inkâr bile edemem." Bir süre sonra gözlerindeki eğlence kayboldu. "Gelmiyor, değil mi? Kahretsin, onu rahat bırakmalıydım."

"Gelecektir," dedi Trick.

Cam başını eğdi. "Bundan gerçekten emin gibisin, ama kabul ederse şaşırırm. Züppe olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünürsek belki de olmaması en iyisi. Büyükkannesi ve büyükbabası ciddi züppeler."

"Caroline öyle değildi," diye belirtti Lydia. "Çok tatlı bir kızdı. Yine de kırılıyordu. Ve çok uysal ve memnun etmeye hevesliydi. Caroline'ın ebeveynleri çok güçlü kişiliklere sahipti ve itaat konusunda ısrarcıydılar."

Ryan koltuğunda doğruldu, gözlerini dışarıdaki manzaraya dikti. "Bu küçük piçler ne yapıyor?"

Bakışlarını takip eden Trick, bir grup gencin SUV'larını incelediğini fark etti. Yeni modele mi hayranlık duyuyorlardı yoksa GPS takip cihazı yerleştirmek için mi hazırlanıyorlardı? Takip cihazlarını ilk yerleştiren her kimse, sökülenlerin yerine yenilerini yerleştirmek isteyebilirdi.

"Ben hallederim." Trick son kahvesini de içti ve kahvehaneden dışarı çıktı. Çocuklarla konuşmadı. Sadece cipin kaputunun yanında durdu, kollarını kavuşturdu.

İçlerinden biri onu fark etti ve dondu kaldı. Bu diğerlerinin dikkatini çekti ve hepsi Trick'e baktı.

Onlara dişlek bir gülümseme verdi. "Aracımın etrafında dolaşmanızın bir nedeni var mı?"

En uzun boylu olan çenesini kaldırdı, kavgacıydı. "Biz bir şey yapmadık. Sadece bakıyorduk."

"Artık bakmayı bitirdiniz. Devam edin."

Nefeslerinin altında sert ve alaycı sözler mırıldanarak, kasıla kasıla uzaklaştılar. Trick gözlerini onlardan ayırmadı ... ta ki gümüş rengi bir Audi cipin yanındaki boşluğa girene kadar. İçinden bir kadın kaydı ve Trick hareketsiz kaldı. Onun Francesca olduğunu hemen anladı - annesine çok benziyordu. İri gözleri, yuvarlak yüzü, kusursuz cildi, sarmal bukleleri ve burnundaki çillerle çok şirindi.

Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Tasarım kıyafetler. Sağlıklı bir cilt. İyi bir duruş. Kendine güven havası. Hizmetçisi olan, yılda bir kez kayak yapan, Michelin yıldızlı restoranlarda yemek yiyen ve çocuklarını özel okullara gönderen bir ailede büyüdüğünü söylemek zor değildi.

Bahse girerim bu yaşam tarzının ona koyduğu sınırlara karşı da zorlanmıştı, çünkü bir asinin tüm işaretleri oradaydı - gül altın saç boyası, dumanlı göz görünümü, üst kolundaki rüya yakalayıcı dövmesi ve çok sayıda kulak piercingi. Piercingler hoşuna gitmişti; minik elmas çiviler kulağının dış kenarlarını süslüyordu. Başka bir yerinde olup olmadığını merak etti.

Çocukken hep çok narin görünürdü. Ama şimdi öyle değil. Sevimli ve tatlıydı, evet, ama kırılgan değildi. İncecikti ama yumuşak kıvrımları ve adamın avuçlarını kaşındıran inanılmaz bir göğüsleri vardı. Eğer hayvanın odağı bir lazer ışını gibi ona kilitlenmemiş olsaydı kurdunun ilgisini çekecek bir vahşilik vardı onda.

Fars mavisi bakışları Trick'inkilerle buluştu ve etrafındaki her şey yok olup sadece o kalana kadar kayboldu. İçindeki bir şey kükreyerek canlandı ve garip bir sahiplenme duygusu içini acımasızca kemirmeye ve göğsünü sıkmaya başladı. Bu, midesini büken ihtiyaç kadar ilkel ve temeldi. Aleti seğirdi, kalınlaştı, sertleşti - ta ki dolana ve bir orospu gibi ağrıyana kadar. Dolu ve bir orospu gibi

"Benim" kelimesi kafatasının içinde defalarca dönüp durdu. Ve bunun tek bir anlamı olabilirdi.

İşte buradasın, diye düşündü Trick içten içe gülümseyerek.

Kurdu, avına gözlerini dikmiş, onu yakından izlerken, zayıflıklarını ararken, saldırmak için sabırsızlanırken bir yırtıcının yapacağı gibi dondu. Hakkı olanı almak için sabırsızlanıyordu.

Kadının bakışları Trick'in bakışlarını, hayatında gördüğü en zararsız görünümlü şey olduğu düşünüldüğünde, onu şaşırtan bir cesaretle yakaladı. Trick son derece baskındı ama kız onun bakışlarından kaçmadı. Hayır, bakışlarına karşılık verdi. Onun ve kurdunun içinde gurur alevlendi. Eşleri güçlüydü. Tam onlara göreydi.

Trick onun gözlerinde çığ bir ihtiyaç gördü, aynı güçlü temel çekimi hissettiğini biliyordu ama bunun ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyordu. Henüz bilmiyordu. Özellikle de çiftleşme bağının çekimini hissetmediği için. Hayır, onun tarafında bir şey frekansı bozuyordu.

Başını eğerek uzun, parlak buklelerinin omzunun üzerinden kaymasını sağladı. Kaşlarından biri buyurgan bir şekilde kalkıktı. "Dişlerimin arasına bir şey mi sıkışmış?" diye sordu sertçe.

Göründüğü kadar tatlı değilmiş anlaşılan. Ama şaşkınlıkla gözlerini kırpmasının nedeni bu değildi. Sadece böyle bir sesin bu kadar masum görünen birine ait olabileceğinden asla şüphelenmezdi. Bu Nasıl tarif edeceğini gerçekten bilmiyordu. Dumanlı. Pürüzlü. Cesur. Sanki bütün geceyi puro içmek, viski içmek ve coşkuyla çılgılık atmaktan başka bir şey yapmadan geçirmişti. Aleti sarsıldı. Evet, bu ses müthiş bir yumruk gibiydi.

Trick ona tembel bir gülümseme verdi, sanki az önce dünyasını alt üst etmemiş ve onun için her şeyi değiştirmemiş gibi. "Aslında, iki ön dişinin arasına sıkışmış küçük bir şey var gibi görünüyor."

"Bunu sonraya saklıyorum."

Alaycı yanıt karşısında gülümsemesi genişledi. "Uzun zaman oldu Francesca."

Gözleri kısıldı. "Seni tanıyor muyum?"

"Bir zamanlar öyleydin." Trick onun kokusunu içine çekerek nefes aldı. İçten içe inledi. Kız mango, misket limonu ve limon şerbeti gibi kokuyordu. Çocukken bunu rahatlatıcı bulmuştu. Şimdi kokusunda daha önce olmayan bir "lezzet" vardı - tamamen olgun bir dişinin lezzeti. Yüzeye çıkıp kendisine ait olanı sahiplenmek isteyen, volta atan kurdundan alçak bir uyarılma sesi yükseldi.

Trick'in durumu da daha iyi değildi. Tek düşünebildiği onu en yakın duvara sabitlemek ve içine girmektir. Onu sadece becermek değil, ona tamamen sahip olmak istiyordu. Onu elinde tutmak ve korumak istiyordu.

Evet, kız onun kızıydı. Aklında hiç şüphe yoktu.

Parmağıyla onu işaret etti. "Bekle. . sen şu videoda bir insan kızı soyulmaktan kurtaran adamsın, değil mi?"

Ağız düzleşti. "Ben Trick Hardy, Lydia'nın sürü arkadaşlarından biriyim." Ve senin gerçek eşin, ama buna sonra geleceğiz. "Sen ve ben çocukken birlikte oynardık."

"Huh." Hayır, Frankie onu hatırlamıyordu. Yine de kokusu hafızasına kazınmıştı. Karabiber, kömürleşmiş çam ağacı ve dumanlı deri. Bir şekilde güven vericiydi. Aynı zamanda meme uçlarının karıncalanmasına neden oluyordu - bu yeni bir şeydi. Kurdu kıpırdandı, zengin koku ve adamın karanlık ve baskın havası ilgisini çekmişti. Hayvan onun kokusunu tanıdı, onu "sürü" olarak düşündü.

Frankie ona uzun uzun baktı. Tek kelimeyle yırtık pırtıktı. Kapıdan sığmak için yan dönmek zorunda kalacağı "belli ki steroid seven biri" tarzında değil - Frankie bu görüntüyü tercih etmedi. Hayır, Trick Hardy mükemmel bir şekilde tonlanmıştı ve hayvani bir enerji yayıyordu. Tüm o kaslar, pürüzsüz bir cilt ve gömleğinin altındaki altı karın kaslarının çukurları ve çizgileri... Evet, Tanrı gerçekten yaratıcı bir varlıktı.

Trick'in koyu halkalı moka-kahverengi gözleri sıcak olduğu kadar keskindi de. Kısa saçları koyu kahverengi deri rengindeydi ama bir kızın sıkıca kavrayamayacağı kadar kısa değildi. Yüzünün açıları sert ve pürüzlüydü ve yüzünün bir tarafını yaralayan pençe izleriyle vurgulanan tehlikeli bir görünüm veriyordu. Sol kolundaki siyah, kabile, savaşçı benzeri dövme kol, onun belalı imajını daha da güçlendiriyordu.

Temelde, bir kızın çok mutlu bir şekilde ziyafet çekebileceği, geniş omuzlu, yüce bir erkeklik kulesiydi.

Ayrıca biraz da sinir bozucuydu. Frankie'yi pek rahatsız etmemişti ama ona bakışındaki bir şey onu tedirgin etmişti. Onu geriyordu. Orada anlamadığı bir kararlılık vardı. Şiddetli ve vahşi olan ve içindeki bir şeye seslenen bir ihtiyaç. Kanının ısınmasına, göğüslerinin sızlamasına ve klitorisinin karıncalanmasına neden olan bir şey.

Bu da neydi böyle?

Frankie erkeklere karşı hiç bu kadar temel tepkiler vermemişti. Vücudunun bu tür tepkiler vermesi için genellikle biraz ön sevişme gerekirdi. Ama bu erkeğin sadece görüntüsü ve kokusu bile sistemini neredeyse ona hazır hale getirmişti. Bu bir şekil değiştiren olayı olmalıydı; hoşlanmaya çağırmak gibi bir şey. Umarım fazla konuşkan değildir, çünkü tembel ses tonu sinir uçlarında oynuyordu ve bu kanını soğutmaya hiç yardımcı olmazdı.

Frankie kahvehaneye bir bakış fırlattı. "Sanırım Lydia içeride?"

"Öyle." Kapıyı açtı ve önce onun girmesini işaret etti.

Frankie başını sallayarak teşekkür etti. Burası kalabalık bir yerdi; bistro masalarının çoğu doluydu ve müthiş bir kuyruk vardı. Sirtına bir el indi ve neredeyse sıçırıyordu. Sonra Trick'in ağzı kulağındaydı.

"Lydia köşede, pencerenin yanında bekliyor." Elini kızın sırtında tutan Trick onu masaya götürdü. Kahve, baharat ve unlu mamul kokuları masanın üzerine sinmemişti.

Francesca'nın kışkırtıcı kokusu sanki ciğerlerine işlemiştir. Kurdu onun içinde bir yavru gibi yuvarlanmak ve onu kürküne takmak istiyordu.

Onlar yaklaşırken Lydia ayağa kalktı ve avuçlarını uyluklarına sürttü. Gülümsemesi küçük ama gerçektir. "Francesca, merhaba. Ben Lydia. Bu benim eşim, Cam. Bunlar da iki sürü arkadaşımız, Ryan ve Trick."

Frankie kendini garip ve biraz da kuşkulu hissederek başıyla kısa bir selam verdi. Gözü korktuğu için değil, gerçi Trick ve Ryan'ın gözüpek bir havası vardı. Lydia ve bebek yüzlü Cam hiç de tehditkâr değillerdi ama ona öyle tanıdık bir şekilde bakıyorlardı ki Evet, bu çok gariptir.

"Lütfen oturun," diye davet etti Lydia.

Trick Francesca için bir sandalye çekti ve Francesca ona hızlı bir bakış fırlatarak sandalyeyi aldı. Onun yanındaki sandalyeye oturdu. İlk geldiğinde endişesi Lydia içindi. Francesca herhangi bir tavır sergilemeye karar verirse müdahale etmeye hazırdı. Şimdi ise Francesca'nın duyguları onun öncelikli kaygısıydı. Koruyuculuk damarı onun yanındayken kabarmıştı ve sürü arkadaşları artık ikinci plandaydı. Küçük bir insanın önceliklerini bu kadar çabuk değiştirebilmesi ne tuhaftı.

Bu durum ona garip gelmemeliydi ama gelmişti. Gerçek eşini bulmaya o kadar hazır ve hevesliydi ki, her zaman onun kendi eşi olduğunu kabul edip ona göre hareket edeceğini düşünmüştü. Ama Trick kendini ... dengesini kaybetmiş buldu. Biraz sendeledi. Sanki ikiye dört şiddetinde bir darbe almış gibiydi. Eşi tam önündeydi, dokunabileceği kadar yakındı. O an gerçeküstü görünüyordu.

"Kahve ya da başka bir şey ister misin?" Trick sordu ama Trick ona bakmadan başını hızlıca salladı. Trick'in kurdu hırlayarak onun dikkatini çekmek istedi.

Lydia gülümsedi. "Gerçekten iyi görünüyorsun

Francesca." "Frankie," diye teklif etti.

"Baban sana Frankie derdi." Lydia sanki ondan bahsetmenin o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Lydia'nın gözlerindeki şefkat ışığından rahatsız olan Frankie ona karşı dürüst olmaya karar verdi. "Seni hatırlamıyorum."

Lydia'nın gülümsemesi biraz küçüldü. "Yapacağını düşünmemiştim."

Frankie gözlerini her birinin üzerinde gezdirirken, "Hiçbirinizi hatırlamıyorum. Kokularınız biraz tanıdık geliyor ama hepsi bu."

Böylece Lydia'nın gülümsemesi geri geldi. "Bu umduğumdan da fazlası." Alt dudağını yaladı. "E-postandan beni tanımadığın izlenimini edinmiştim."

"Hiçbirinizden haberim yoktu. Bana babamın yalnız bir şekil değiştiren olduğu ve sürüsünden hiç kimseyle tanışmadığım, onu ya da beni tanımak istemedikleri söylendi."

Trick küfretme dürtüsüne karşı dişlerini sıktı. Hiçbirinin onu istemediğine inanarak büyümüş olması fikri onu çok kızdırmıştı. Kurdu Trick'in tenine yaklaştı, ona yakın olmak istiyordu, Trick'i uzanıp ona dokunmaya çağırıyordu. Trick hareket etmedi ama bakışlarını ondan ayırmadı. Ona bakmadan edemiyordu.

"Büyükannenle büyükbabanın neden böyle bir şeye inanmanı tercih ettiklerini anlayabiliyorum," dedi Lydia, ama bundan hiç memnun olmadığı belliydi. "Christopher yalnız bir şekil değiştiren değildi. Hepimiz bir zamanlar Bjorn Sürüsü'nün üyesiydik. Daha sonra bölündü ve bir kısmımız Phoenix Sürüsü'nü kurmak için ayrıldı."

Frankie, bu Lydia'nın hangi sürüye ait olduğu sorusunu cevapladı, diye düşündü. Biraz araştırma yaptığından bahsetmemeye karar verdi. Ayrıca Trick'in ona baktığını da görmezden gelmeye karar verdi, bakışları bir yırtıcı hayvanın gibi odaklanmış ve gözünü kırpmadan ona bakıyordu.

"Annenle bir karaoke barda tanışmış," diye devam etti Lydia. "Annen bazı arkadaşlarıyla birlikteymiş. Annenin sesini duyunca çok etkilendiğini söyledi. Gerçek dost olduklarını hemen fark etmemişler. Birlikte çekilmiş bir sürü fotoğrafım var ama yanımda getirmedi."

Seni ezmek. Dürüst olmak gerekirse, gelmeni beklemiyordum. Sadece deli gibi gelmeni umuyordum."

"Bana olan bu ani ilginin sebebi ne?" diye sordu Frankie. "Annenin ölmeden önce vedalaşmak istemesini anlayabiliyorum ama senin neden bu kadar ilgili görüldüğünü anlamıyorum. Çok uzun zamandır hayatımda yoktun."

"İsteyerek değil," dedi Lydia kesin bir ifadeyle. "Sizinle temas kurmaya çalıştık. Uzun süre ve çok uğraştık. Büyükkannen ve büyükbaban hayatından çıkmamızı istediler ve bunu gerçekleştirdiler."

Frankie böyle bir şey yapacaklarını inkâr edebilmeyi diliyordu ama elbette yapacaklardı. Christopher'dan ne kadar nefret ettiklerini görmüştü ve onlar ödün verecek tipte insanlar değildi. "Seni görmek isteyip istemediğime kendim karar verebilecek kadar büyüdüğümde bana gelebilirdin."

"Büyükkannen ve büyükbaban gibi bizden nefret edeceğinden endişeleniyordum. Bilmemek daha rahattı. Ama babam Alfie geçenlerde kalp krizinden öldü, çok ani oldu. Annem Iris'in durumu o zamandan beri kötüye gidiyor. Eşler genellikle birbirleri olmadan uzun süre yaşayamazlar. Seni sadece bir kez görmek istiyor. Elbette daha fazlasını, sizi tanımayı çok isterdi ama sizden hiçbir şey beklemiyor."

"Annemi neden öldürdü?"

Lydia yutkundu. "Bilmiyorum. Christopher Caroline'a hayrandı. Gerçekten severdi. Olanlar herkesi şok etti."

"Uyuşturucu kullanıyor muydu?"

"Uyuşturucu mu? Hayır. Ama bu söylentiye bir insan muhabir çıkardı. Bir başkası da onun akıl hastası olduğunu iddia etti. İkisi de yanlıştı. Christopher da intihara meyilli değildi." Lydia iç çekti. "Keşke sana bunu neden yaptığını söyleyebilseydim ama bilmiyorum. O gece orada olan tek kişi sendin ama sen de kimsenin tanık olarak kabul edebileceği biri değildin."

"Ama benden onu haklı çıkaracak bir şey söylememi istediniz." Frankie'nin ses tonu onu inkâr etmeye cesaretlendirdi ve

Lydia incinmiş görünüyordu.

"Hiç kimse bir Şeye inanmanız ya da inanmamanız için beyninizi yıkamaya çalışmadı. Asıl endişemiz sendin, travma ge irmiştin, yardıma ve aileye ihtiya ın vardı."

"Ama yine de hiçbiriniz orada de ildiniz."

"Mümkün olsaydı biz de olurduk."

Kendi kontrolü dışındaki bir Şey yüzünden Lydia'ya kızmanın mantıksız olduğunu bilen Frankie içini çekti. "Etrafta olmadı ın için sana kızgın değilim." Sadece hayal kırıklığına uğramış ve biraz da incinmişti. "Ve kardeşinin yaptığı Şey için seni suçlamıyorum. Belki de henüz tam olarak sindiremedi im içindir. Ama inanarak b y d   m Şeylerin çoğunun yalan olduğunu daha d n öğrendim. Büyükannem ve büyükbabamın ve amcamın bana böyle yalan söyleyeceklerini düşünmezdim ama söylediler. Bu yüzden şu anda neye ve kime inanabilece im konusunda gerçekten temkinliyim."

Lydia yavaşça başını salladı. "Anlaşılabilir. O gece neler olduğunu muhtemelen hiçbir zaman   renemeyece iz. Ama baban, ailenin diğer yarısı ve sürü arkadaşların hakkında bir Şeyler öğrenmek istiyorsan, bu şansa şimdi sahipsinsin. Seni zor durumda bırakıp bu kararı şimdi ve burada vermeni istemeyece im. Bu adil olmaz."

Lydia çantasından bir kalem çıkardı ve peçeteye bir Şeyler karaladı. Sonra da masaya doğru uzattı. "İşte numaram. Eğer gelmeye cesaret edebilirsen, ara ve bir Şeyler ayarlayalım." Lydia son derece isteksiz görünen bir ifadeyle ayağa kalktı. "Hoşça kal Frankie. Umarım ararsın."

Nöbetçi Ryan, Lydia ve Cam kapıya doğru ilerlerken  nden gitti. Trick oyalandı ve Frankie'ye dönerek, "İyi misin?" diye sorarken koltuğunda hafifçe döndü.

Frankie içini çekerek dirseklerini masaya dayadı. "Peki."

Saçmalık. Trick muhtemelen ailesinin her iki tarafı tarafından da hayal kırıklığına u ratıldı ını hissettiğini tahmin etti - bir taraf onu kandırdı ı için, diğer taraf da yanında olmadığı için. Onu teselli etme ihtiya ı karşısında çaresiz kalan Trick, bir elini ensesine koydu ve hafifçe sıktı. "Her türlü hakka sahipsinsin

sürüye kızgın olabilirsin - kızgın olmadığını söyleme, tabii ki kızgınsın. Yolun her adımında senin yanında olmalıydık. Olmadık. Ama şimdi buradayız. Seni tanımak istiyoruz. Sen bizimsin."

Bu sahiplenici ifade karşısında kaşlarını çattı ama bir yanı bunun ona verdiği aidiyet hissinden hoşlanıyordu. Bir yanı da onun dokunuşundaki tescilli kenarı sevdi. Yine de Frankie oturduğu yerde kıpırdanarak adamın elini bırakmasını sağladı. "Ben Bjorn Sürüsü'nde doğdum, Phoenix Sürüsü'nde değil."

"Fark etmez. Trey'in sürgün edilmesini desteklediğin falan yok, orada bile değildin. Annenin ailesini sevdiğini ve bizi tanıyarak onları incitmek istemediğini anlıyorum. Ama son yirmi dört yıldır seni kendilerine sakladılar. En azından hayatının bir gününü yaşayamaz mıyız? Bu çok mu kötü olur? Hiçbirimiz Newman'lara sırtını dönmeni istemiyoruz. Bu seninle ilgili, onlarla değil."

Trick, Lydia'nın numarasını yazdığı peçeteyi aldı ve Frankie'nin eline tutuşturdu. "Hazır olduğunda onu ara."

Trick'in yapmak istediği en son şey Frankie'yi terk etmektir. Hayır, her zaman gerçek eşini bulduğunda yapmayı hayal ettiği şeyi yapmak istiyordu - onun kendisinin olduğunu ilan etmek, onu eve götürmek ve kendi eşi olarak sahiplenmek. Ama Frankie konusunda dikkatli davranması gerekiyordu.

Şu anda ona açık olmaktan çok uzaktı. Onun gerçek eşi olduğunu açıklamak onu bunaltacak ve korkutacaktı. Zaten ona inanması da pek olası değildi; muhtemelen onu sürüye çekebilmek umuduyla kendisiyle oynadığını düşünecekti.

Bu durum sabır, anlayış ve incelik gerektirecekti. Çekip gitmek ona acı verecek olsa da, onun ihtiyaçları her şeyden önce geliyordu. Bu yüzden kendini ayağa kalkmaya zorladı ve "Seni görmek güzeldi Frankie. Yakında tekrar konuşuruz."

Bu ifadedeki kendine güven karşısında kaşlardan biri kalktı. "Yapacak mısın?"

"Evet, yapacağım." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirmek gibi küçük bir lükse izin veren Trick kapıya yöneldi. Kurdu öfkeyle dişlerini sıktı ve ona doğru sertçe hamle yaptı. Trick onun çaresizce yüzeye çıkma çabalarına karşı koydu, kürkünün çıkmamasına yarı şaşırdı.

Yakında, kurduna söz verdi. Yakında geri dönülmez bir şekilde onlara ait olacaktı. Ama kurdu sakinleşmemiştir. Hayvan sadece Frankie'yi arzulamakla kalmıyordu; onu yakınında, güvende olduğundan emin olabileceği bir yerde tutmak istiyordu.

O yolcu koltuğuna atladığında sürü arkadaşları çoktan cipe binmişlerdi. Ryan ona baktı, yüzü her zamanki gibi çatıktı ve "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Ne?"

"Gecikme. Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Sadece sürüye katılması için onu ikna etmeye çalışıyordum." Trick dikiz aynasından Lydia'ya baktı. "Sen iyi misin?"

Lydia derin bir nefes aldı. "Toplantı düşündüğümünden daha iyi geçti. Bağırma ya da kınama yoktu."

Trick başını salladı. "Beni etkiledi."

"Neden?" diye sordu Ryan, park yerinden geri geri çıkarken. "Büyükannesi ve büyükbabasının onu biraz beslediğini düşünmüştüm zaten.

yalanlar," diye yanıtladı Trick. "Ders kitabındaki 'Geçmişimin yalan olduğunu bildiğim için artık kim olduğumu bilmiyorum' cümlesini kurmadı. Tek tük iğneleyici yorumlar dışında, suçlamalarda bulunmadı ya da Christopher'a ya da duruma olan öfkelerini Lydia'dan çıkarmadı." Dikiz aynasında tekrar onun bakışlarıyla karşılaştı. "Yani, şu anda ona en yakın olan sensin Lydia, ama o öfkelenmedi. O soğukkanlı biri."

Ryan, "Ebeveyninizin birini öldürdüğünü öğrenmek şok edici olurdu," dedi. "Özellikle de o kişi diğer ebeveyninizse. Frankie'nin de dediği gibi, henüz her şeyi tam olarak sindirebilmiş değil. Öğrendiğinde farklı davranabilir."

Cam parmaklarını Lydia'nın parmaklarıyla birleştirerek, "Sence arayacak mı?" diye sordu.

Trick ağızını bükte. "Evet, biliyorum." Onların bölgesini arayıp ziyaret etmekten daha fazlasını yapacaktı. Er ya da geç orada yaşamaya başlayacaktı. Yine de bunu söylemedi, çünkü ne olacağını zaten biliyordu - Lydia paniğe kapılacak, Frankie'yi korkutup kaırabileceğini düşünecek ve ondan kendisinden uzak durmasını isteyecekti. Durum zaten yeterince karmaşık olduğu için Lydia'yı bunun için suçlayamazdı bile. Ama Frankie'den uzak durmak yapabileceği bir şey değildi, bu yüzden şimdilik keşfi hakkında sessiz kalacaktı.

Cam kaşlarını kaldırdı. "Onu yetiştiren insanları üzecek olsa bile mi?"

"Yine de," dedi Trick. "Onun kurdu çok baskın. Bahse girerim büyükannesi ve büyükbabası ondan herhangi bir itaat almaya çalışırken çok zor zamanlar geçirmiştir." Eşini hiç de kolay lokma değilmiş, diye düşündü gururla.

Eşinin hiç de beklediği gibi biri değildi, bu da kaderin bir cilvesi gibi görünüyordu. Bu sadece onun her zamanki tipinden çok farklı olması değil, aynı zamanda birçok yönden insan olmasıydı. Hayatının ilk birkaç yılını bir sürüde geçirmiş olabilirdi ama o zamana dair hiçbir anısı yoktu. Bir insan olarak yaşamıştı. Muhtemelen şekil değiştirenlerin yöntemleri hakkında pek bir şey bilmiyordu. Aslında gerçek eşler hakkında da pek bir şey bildiği söylenemezdi. Kendi türleri hakkında bu kadar az şey bilen bir eše hazırlıklı değildi.

Daha da şaşırtıcı olanı, onu tanıyordu. Bir zamanlar ona bu kadar yakın olmasına rağmen, onun kendisine ait olduğunu bilmiyordu - ya da en azından bilinçli olarak bilmiyordu. şimdi, onun kendisine ait olduğunu bir şekilde hissedip hissetmediğini ve bunca yıldır eşini bulma dürtüsüyle yaşamasının nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu - bu daha çok kaybettiği şeyi geri kazanma ihtiyacıydı. Ve tam olarak bunu yapamamaktan nefret ediyordu. Kızın henüz ona açık olmamasından nefret ediyordu. Nefret ediyordu.

uzun süredir devam eden eşini çabucak kendi eşi olarak sahiplenme planı işe yaramayacaktı.

Bu geri çekileceği anlamına gelmiyordu. Sadece planını gözden geçirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Yavaş ama emin adımlarla Frankie'nin hayatına girecekti, ta ki Frankie onun olmadığı bir hayatı hayal edemeyene kadar.

Bu konuda nazik davranmayacağını bilecek kadar kendini iyi tanıyordu. Hayır, müdahaleci olacaktı. İstenmeyen tavsiyelerle dolu. Kibar bir konuşma kılıfı altında onu sorgulayacaktı. Onun için bir şeyler yapmakta ısrar edecekti. Beklenmedik bir anda evine gelirdi. Evet, tam bir baş belası olacaktı. Ve bu onu sapkınca gülümsetirdi.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

A Led Zeppelin radyoda cennete giden merdivenler hakkında şarkı söylerken Frankie elini esnetti ve yüzünü buruşturdu. Metal öğütmekten eli uyuşmaya ve sertleşmeye başlamıştı. Yine de heykeli üzerinde çalışmayı bırakmak istemiyordu.

Henüz hazır değildi.

Raftan su şişesini aldı, kapağını açtı ve uzun bir yudum aldı. Gelişmiş şekil değiştiren duyma yetisi sayesinde birinin ön kapıyı çaldığını duydu ama aldırmadı. Brad olduğunu anladı, o sabah onu birkaç kez aramaya çalışmıştı. Frankie acele kararlar vermeden önce Lydia meselesi hakkında konuşmak istediğini söyleyen bir sesli mesaj bırakmıştı.

Başka bir deyişle, onu Lydia'yla buluşmaktan vazgeçirmeyi umuyordu.

Bunu zaten yapmış olduğunu düşünürsek, bu anlamsız bir konuşma olurdu. Kızmazdı -kendi aklı olmasına ve kendi kararlarını vermesine saygı duyardı- ama onu hayal kırıklığına uğrattı. Dersleri uzun ve sıkıcıydı ve onun buna ne zamanı ne de sabrı vardı.

Ayrıca, Iris'i görmeye gidip gitmemeye henüz karar vermemişti ve başkalarının fikirlerinin kararını etkilemesini istemiyordu. Söz konusu kararı vermek zorlaşırken

duygusal olarak dengesinin bozulduğunu ve sanki farklı yönler çekildiğini hissediyordu.

Iris'in ölüm döşeğindeki isteği haklıydı. Yaşlı kadın oğlunu kaybetmişti ve Lydia'nın iddia ettiği doğruysa, torununa erişimi de engellenmişti. Iris başka birinin yaptıkları yüzünden cezalandırılmayı hak etmiyordu, bu kişi oğlu olsa bile.

Ama sürünün bölgesine girmek kurtlar sofrası açabilirdi. Iris'in torununu kendisinden uzak tutan insanlara kızgın olacağına şüphe yoktu ve Frankie, Iris'i ziyaret ettiği için üzülecek olan büyükanne ve büyükbabası hakkında kötü konuşan birini dinlemek istemiyordu.

O zaman Frankie ailesinin iki tarafı arasında seçim yapmak zorunda mı kalacaktı? Sürü ondan uzun zaman önce o gece olanlarla ilgili cevaplar bekleyecek miydi? Bjorn Sürüsü'nde onunla temas kurmak isteyecek geniş bir ailesi var mıydı?

Frankie ayrıca ne Bjorn Sürüsü'nden ne de Anka Sürüsü'nden kimsenin onu görmek için çaba göstermemesinden dolayı incindiğini de itiraf edebilirdi. Brad, şekil değiştirenlerin yavrularını koruduklarını söylerken iyi bir noktaya değinmişti. Eğer Lydia'nın söyledikleri doğruysa, o çocukken bunu denemişlerdi. Ama Frankie çok uzun zamandır çocuk değildi ve Lydia'nın "bizden nefret edeceğinden korkuyordum ve bilmemek daha rahattı" iddiasının gerçekten geçerli bir mazeret olduğunu düşünmüyordu.

Aslında, Iris ve Lydia'nın onu Christopher'ın yaptıklarının bir hatırlatıcısı olarak görmeleri ve -bilinçaltı denebilecek bir düzeyde- bu hatırlatıcıyı etrafta istememeleri Frankie'ye daha olası görünüyordu. Belki de Iris ve Lydia, tıpkı Marcia ve Geoffrey gibi, hayatlarına daha kolay devam edebilmek için gerçeği bir kenara itmek istemişlerdi.

Frankie bunun için onları suçlayamazdı bile ama yine de canı yanıyordu. Ve bu acıyan yanı, kendisinden bu kadar uzun süre uzak durdukları halde hayatına geri döndükleri için sürüye içerliyordu. Gitmesine izin verip sonra da uzak durdukları halde ondan bir şey istemeye ne hakları vardı? Onlara hiçbir şey borçlu değildi.

Yine de babasını, ailesini, sürü arkadaşı olabilecek insanları tanımak istemeden edemiyordu. Her şeye rağmen merak etmesi kötü müydü? Annesi bu yüzden onu yargılar ve bunu anısına ihanet olarak görür müydü? Frankie böyle düşünmüyordu ama yine de suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

Evet, bu suçluluk duygusu zaten taşıdığı yığına eklenebilirdi. Annesi öldürülmüştü. Olanları görmüştü. Yine de hiçbir şey hatırlamıyordu.

Babasının önce annesini sonra da kendisini öldürdüğüne tanık olduğunu bilmek yeterince tedirgin ediciydi. Ama bunu hiç hatırlamamak? Bir insan böyle bir şeyi nasıl unutabilirdi? Tamam, evet, insanların erken dönem anılarını hatırlamasının nadir olduğunu anlıyordu. Yine de bir cinayete ve bir intihara tanık olmuştu. Ama hiçbir şey hatırlamıyordu.

Çocukken gördüğü kâbusların aslında olayın tekrarı olup olmadığını merak etti - zihninin kendi iyiliği için gömmeye niyetli görüldüğü bir olay. Kâbusları da hatırlamıyordu. Sadece parçacıklar-

Müzik aniden alçaldı ve Frankie döndü. Evin etrafından dolanmış ve stüdyonun açık yan kapısından içeri girmiş gibi görünen Trick oradaydı. Koruyucu gözlüklerini yukarı itti, ne kadar tuhaf olsa da onu gördüğüne sevinmişti. Kurdu ayağa kalktı, anında uyandı ve onun gelmesinden memnun oldu.

Trick masum bir hareketle ellerini kaldırdı. "Kapıyı çaldım. Beni duymadın." Gözleri heykele kaydı. "Vay canına."

"Kapının çalındığını duydum. Meşgul olduğum için duymazdan geldim." Bunun gitmesi için açık bir ipucu olmasını umuyordu ama adam onu dinlemiyordu. Dikkati heykelin üzerindeydi. Bir tezgâhın üzerinde duran heykel ondan daha uzundu. Heykelin etrafında döndü, onu inceledi ve gerçekten büyülenmiş gibi görünerek onu içine çekti.

Frankie birdenbire utanarak kızardı. Abigail ve yakın çevresindekiler dışındaki insanlara alışık değildi.

kendi alanının onun çalışmalarını bu kadar yakından incelemesi. Bu ona kendini savunmasız hissettirdi.

"Web sitenizdeki interaktif galeride bazı eserlerinizi görmüştüm ama bizzat görmek bambaşka bir şey." Trick biraz geri çekildi. "Bir atta korkutucu bir şey bulabileceğimi hiç düşünmezdim. Bir şey nasıl hem güzel, hem güçlü, hem de çok korkutucu görünebilir?"

şişenin kapağını yerine taktı ve rafa geri koydu. "Bu bir cehennem atı."

Trick dürüşte, "Bu gerçekten harika Frankie," dedi - sadece onu memnun etmeye ya da pohpohlamaya çalışmıyordu. Heykel gerçekten çok etkileyiciydi ve kendini ona hayranlık duyarken buldu.

Bir atın vücudunun ön yarısını temsil ediyordu, ancak tamamlanmamış gibi görünmüyordu. Daha çok başka bir boyuttan sıçramanın ortasındaymış gibi ya da onun gibi bir şey. Tamamen siyah metalden yapılmıştı; bazı kısımları kalın ve pürüzsüzdü ve neredeyse kurdele gibi hafifçe kıvrılıyordu. Diğer parçalar o kadar inceydi ki daha çok aç veya metal ip gibi görünüyorlardı.

Yaratık dalmış, bacaklarını uzatmış, ağzı açık, gözleri kızgın yarıklar gibi, ayak bileklerinden kırık zincirler sarkıyordu. Kanatları kocaman ama yırtık pırtıktı, sanki yaratık çürümeye ve solmaya terk edilmiş gibiydi. Bağlarından kurtulmuştu ama özgürlüğü için hamle yapmıyordu. Onu yakalayana doğru hamle yapıyordu. İntikam için saldırıyordu. Ya da en azından ona öyle görünmüştü.

Frankie'ye döndü ve eşine bakmanın basit lüksünün tadını çıkardı. Üzerinde ince vücuduna hiç yakışmayan mavi bir tulum vardı. Yine de o anki görüntüsünde hâlâ seksi bir şeyler vardı.

Trick içeri girdiğinde, kurdu onu gördüğünde anında ve şiddetli bir tepki vermişti; yüzeye o kadar sert ve hızlı sıçramıştı ki, Trick demir gibi kontrollü olmasaydı yerinden kayabilirdi. şey, belki de demir gibi kontrollü değildi, çünkü aleti o kadar sert ve ağırdı ki yürümek bile acı veriyordu.

Hiçbir şeyi Frankie Newman'ı istediği kadar istememişti. Ona bakmak bile içinin şiddetli bir cinsel ihtiyaçla dolmasına neden oluyordu. Ayrıca onu görmek ona başka hiçbir şeyin eşit olamayacağı yüce bir keyif veriyordu.

Gece boyunca birden fazla kez uyanmış, aleti dolmuş ve ağrıyordu, yüzünün görüntüsü aklındaydı. Onunla ilk tanıştığından beri birkaç kez duş almıştı ama kokusu hâlâ günün her anında peşini bırakmıyordu. Artık içinde yaşıyor gibiydi, sanki gözeneklerine işlemişti. Onu her yerde tanırırdı.

Trick'in gözleri istemsizce kızın gür ağzına kaydı. Onun altında olmak istiyordu. Yalamak, tatmak ve ısırarak istiyordu. "Cehennem atı yapmaya karar vermene ne sebep oldu?"

"Ben yapmadım. Bazen esere gerçekten başlayana kadar ne yaratacağımı gerçekten bilmiyorum."

Bu onu şaşırttı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Benim için değil. Ne yapacağımı düşünmek için çok zaman harcarsam, fazla düşünürüm. Eğlenceli olan yaratıcı sürecin kendisi, yavaş yavaş bir araya gelmesini izlemek. Sanırım bir hikâye anlatmak gibi bir şey - bunun aşamaları var. Ben bir yazar değilim ama bir hikayeyi yazmadan önce sonunu bilmek isteyeceğimi sanmıyorum. Kafamda olanları izlemek ve her bir bölümü yazdıkça yazmak bana keyif verirdi."

Başını salladı. "Böylece bilincinizi yolunuzdan çekiyorsunuz, böylece çok fazla düşünmüyorsunuz ve sadece ne olacağını görüyorsunuz."

"Evet. Aynen öyle." Frankie insanların onu anlamasına alışık değildi. İnsanların onu anlamak istemesine de alışkın değildi. Bu onu hazırlıksız yakalamıştı ama kurdu onun kendisine böyle ilgi göstermesinden hoşlanmıştı.

"Gövdesinin arkasını yapmayacaksınız, değil mi? Çünkü bu haliyle harika görünüyor."

"Hayır, değilim." Parmağını yaratığın boynunda gezdirdi. "Artık yapabileceğim pek bir şey kalmadı."

Bitirmem birkaç haftadan fazla sürmez." Adamın kendisine baktığını fark edince, "Ne?" diye sordu.

"Bir insanın böyle bir şey yapabilmesi beni hayrete düşürüyor. Gerçekten. Demek istediğim, bir heykelin resmini görmek bir şeydir. Birinin yanında durmak, onu her açıdan görmek ve birinin onu gerçekten elle yaptığını fark etmek başka bir şey. Tüm heykelleriniz bu kadar karanlık mı?"

"Çoğu." Rahatsızca kıpırdandı. "Bak, eğer Lydia ya da Iris için geldiysen-"

"Seni görmeye geldim."

Nabızı titriyordu. "Neden?"

Sadece onun yanında olmaya, onu kontrol etmeye ve onu içine çekmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca . . . "Seni merak ediyordum." Nerede yaşadığını ve bir stüdyo için ne tür bir alana ihtiyacı olduğunu, çünkü Trick sürü bölgesinde bir stüdyosu olduğundan emin olmak zorundaydı. Orada mutlu olması için gereken her şeye sahip olduğundan emin olmak niyetindeydi.

"Şey, oldukça meşgulüm."

"Biraz ara verebilirsin, değil mi? Hep çalışıp hiç oynamamak Jack'i sıkıcı bir çocuk yapar."

Bu aptalca cümle karşısında iç çekti. "Kim bu Jack? Ve sıkıcı olması neden umurumda olsun ki?"

Trick'in ağzı çarpıldı. "Bu sadece bir deyim."

"Evet, ama çok mantıklı bir şey söyleme seçeneğiniz varken atasözlerini kullanmanın amacını anlamıyorum."

Kadının haklı olduğunu düşünüyordu ama onu neden bu kadar rahatsız ettiklerini anlamıyordu. "Tamam, başka şekilde ifade edeyim. Çok fazla çalışmak senin için iyi değil, eğlenmek için zaman ayırmalısın." Arkasında aralık duran bir kapıya bakarak, "Orada ne var?" diye sordu.

"Burası benim sergi odam. Bütün bitmiş parçalarımı orada tutuyorum."

"Görebilir miyim?"

Frankie, zaten ona doğru gittiği için, "Sanırım öyle," diye homurdandı.

Trick kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Sadece kâbus gibi heykeller olarak tanımlanabilecek şeyler alanı dolduruyordu. Aralarında bir gargoyle, acı içinde buruşturulmuş büyük bir yüz, şeytani bir gülümseme takınmış bir rahibe ve bir sandalyenin üzerinde ürkütücü görünümlü bir çocuk vardı. "Vay canına."

O heykelleri incelerken, Frankie de onu inceliyordu. Trick Hardy onun için gizemli bir şeydi. Neden gizemliydi? Çünkü Hardy'nin onun etrafındaki hâkimiyetini küçümsemek için elinden geleni yaptığını hissedebiliyordu. Bu nafile bir çabaydı. Güçlü bir varlığı vardı. Stüdyodaki hava, teninden küçük kıvılcımlar gibi sıçrayan zorlayıcı bir yoğunlukla yüklü gibiydi. İsteddiği kadar uysal bir büyücüyü oynasın, kız bunu yutmuyordu. Yavaş, tembel gülümsemeleri ve seksi çalımli yürüyüşüyle bile.

Trick ona döndü ve onun kendisini izlediğini görünce şaşırdı. "Tanrım, Frankie, bunları nasıl yaptın? Her parça aynı anda hem ürkütücü hem de büyüleyici." İltifat karşısında kızın yanakları kızardı. Trick bir parmağını onlardan birinin üzerinde gezdirdi ve kızarıklığının sıcaklığını hissetti. "İnsanların işine hayran olmasına alışık değilsin, değil mi?" Bu onu meraklandırdı. "Büyükannen ve büyükbaban yaptıklarını onaylıyorlar mı?"

"Neden yapmasınlar ki?"

"Hiçbiri .onlar vardır artypeople , itibaren ne Hatırlıyorum.l sadece merak ettim Eğer onlar bulmako zor anlamak için o sen var a tutku." As onu Trick başını salladı ve parmağının ucuyla kızın kulağındaki bir sıra piercingin üzerinden geçti. "Tamam, anlıyorum, çok az tanıdığın birine onları kötülemek istemiyorsun. Sadakat iyidir." O sadakatten biraz da kendisi için istiyordu. Frankie geri adım attı, adamın ona bu kadar rahat dokunmasından biraz rahatsız olmuştu. Hayır, biraz da dokunmadığı için rahatsızdı. rahatsız onu kurt ve wayitshould . Hayvan genellikle kişisel alanının işgal edilmesinden hoşlanmazdı ama bunu Trick'le paylaşmaktan rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Sen oldukça "Dokunsal, bir şekil değiştiren için bile."

"Buna alışacaksın. Çok ileri gidersem kurdun sana haber verecektir. Hiç su yüzüne çıktı mı?"

"Elbette."

"Bu ilk olduğunda kaç yaşındaydın?"

"On üç." Ne yapacağını bilemediği için korkudan aklını kaçırmıştı.

Trick'in gözleri kısıldı. "Bana bunu yalnız yapmadığını söyle." Kadının gözleri kaydı ve adam homurdandı. "Hiç kimse ilk vardiyasında yalnız kalmamalı. Yalnız kaldığın için üzgünüm." Ve bu konuda kendini bok gibi hissediyordu. Onun eşiydi; orada olmalıydı. Eğer Newman'larla yaşamaya gitmeseydi, o da orada olacaktı. O insanların hesap vermesi gereken çok şey vardı. "Yani şekil değiştirenlerin etrafında olmaya alışık değilsin?"

"Hayır."

"Kurdun benim etrafımda nasıl hissediyor? Tehdit altında mı?"

"Sinirli mi?"

"Senden hoşlanıyor."

Gülümsedi, çünkü kurdunun onu etrafında istemediğini iddia etmesini bekliyordu. "Dürüst olman hoşuma gidiyor Frankie. Çok fazla insan böyle değil." Aralarındaki mesafeyi akıcı bir adımla kapatan Trick, başparmaklarıyla Frankie'nin elmacık kemiklerinin üzerinde gezinirken bir yandan da yüzündeki her kıvrımı, her çizgiyi, her çukuru ve her çili inceledi. "Senin resmini çizmek istiyorum."

"Bugünlerde buna böyle mi diyorlar?"

Trick güldü. Kurdu ondan çok hoşlanmıştı. En iyi şekilde beklenmedik biriydi. "Ben ciddiylim. Çizim yapmayı seviyorum. Beni rahatlatıyor. Aynı şekilde heykel yapmanın da seni rahatlattığını düşünüyorum."

Burnu kırıştı. "Beni huzurlu hissettirecek şekilde rahatlatıcı değil."

"O zaman nasıl?"

Adamın sesi gerçekten ilgileniyor gibi geldiği için,

"Bunun içinde kaybolabilirim. Enerji verici, yorucu ve ödüllendirici."

Onun parmaklarını esnetip oynattığını fark edince

kaşlarını çattı. "Elinin nesi var?"

"Sadece sertleşiyor." Kadın bileğinin bir hareketiyle bunu reddetti ama adam onun elini tuttu ve masaj yapmaya başladı. Lanet olsun, eğer iyi hissettirmiyorsa. Yine de . . .
"Seninle yatmayacağım."

Ağzı yavaşça bir tarafa doğru kıvrıldı. "S o r u n değil.
Ben de seninle yatmayacağım."

"Peki beni istemiyorsan neden buradasın, benimle flört ediyorsun?"

"Seni istemediğimi söylemedim. Seninle yatmayacağımı söyledim. Bu sana yapacağım şey için çok hafif bir terim."

Boynunda bir kızarıklık belirdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Elini kavrayarak onu kendine çekti ve alçak sesle konuştu. "Seni alacağım. Sana sahip olacağım. Seni öyle bir sikeceğim ki bir daha kimseyi istemeyeceksin. Ve işimiz bittiğinde, bunu tekrar yapacağım."

Lanet olsun, eğer amcığı bunun üzerine sıkılmadıysa. Frankie gözlerini kıstı. "Ukala."

Trick parmağını kızın ağzına götürdü. "Bunun olmayacağını söyleme, yoksa bana teslim olduğunda -ki olacaksın, Frankie

-Bunun seni zayıf gösterdiğini düşüneceksin. Sen zayıf değilsin. Öyle olsaydın seni istemezdim." Omuz silkti ve ekledi: "Bazı şeyler kaçınılmazdır. Benim seni almam da bunlardan sadece biri."

Karnı guruldadı. Sadece onun açıklamasıyla değil, o kahverengi gözlerin yüzünde gezinme şekliyle, sıcak ve sahiplenici. Bu, kurdunun normalin dışında bir memnuniyet hırıltısı çıkarmasına neden oldu. Hayal kırıklığına uğramış ve azgın Frankie çenesini dışarı çıkardı. "Yapacak işlerim var."

Onun tahrik olduğunu hisseden Trick memnun bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ." Avucuna bir öpücük kondurdu ve sonra bıraktı. "Sana Lydia ya da Iris için burada olmadığımı söyledim ve değilim de. Ama bu konuda bir şey söylemek istiyorum. Bu durumun berbat olduğunu ve ne düşüneceğinden, ne hissedeceğinden ya da neye inanacağından emin olmadığını biliyorum. Ama Iris yarın sen onunla tanışma fırsatı bulamadan ölse, tanışmadığın için pişman olacağını hissediğim. Haksız mıyım?"

"Belki."

"O zaman vermen gereken karar, babanın ailesine bir şans vermek isteyip istemediğın değil; vermediğın için pişmanlık duyarak yaşamak isteyip istemediğın olmalı." Çenesini kavradı ve başparmağıyla çenesini okşadı. "Kendine iyi bak Frankie, tamam mı?" Bu yumuşak bir talepti. Onun iyi olacağından emin olması gerekiyordu.

"Her zaman öyle," dedi. Ağzını hafifçe şakağına değdirdi ve sonra gitti. Frankie merkezleyici bir nefes aldı. Kahretsin, kurt çok güçlüydü. Alışık olduğı erkeklere hiç benzemiyordu - güçlü ve kendinden eminlerdi, evet, ama hiçbirisi her durumun üstesinden kolaylıkla gelebileceğini bilmenin getirdiğı o yüce, sarsılmaz özgüven havasını taşımıyordu. Bu ateşli ve hayranlık uyandırıcıydı ve kurdu buna kesinlikle bayılıyordu.

Hayvan onun gitmesinden hiç memnun değildi. Uzandı, somurttu. Bu garipti. Kurdu Frankie'nin geçmişteki ortaklarını yeterince sevmişti ama bu şekilde değil. Onlarla arkadaşlık etmek istememiş, etrafta olmalarından pek hoşlanmamıştı. Aslında daha çok Frankie'nin hatırı için onlara tahammül etmiş gibiydi.

Kurdu ilk kez bir erkek istiyordu. Garip bir şekilde, ondan biraz uzak durmak da istiyordu. Çekingenlikten değil, onu test etmek için. Neyden yapıldığını ve bir şeye layık olup olmadığını görmek için.

Bunu anlamaya çalışmanın anlamsız olduğuna karar veren Frankie, heykeline geri döndü.

Ertesi gün Trick, Trey, Dante ve Dominic'e Nash Morelli ile buluşmak üzere yerel parka giderken eşlik etti. Sıcak bir gündü, bu yüzden etrafta pek çok insan vardı- güneşlenenler, bisiklete binenler, köpek gezdirenler, aileler, top oynayan çocuklar. Trick toplantının boka sarmamasını umuyordu, çünkü sararsa bir sürü tanık olacaktı.

Geldiklerinde Morelli piknik masasına oturmuştu bile; beş kurt arkasında nöbet tutuyordu. Trey tek kelime etmeden Morelli'nin karşısına oturdu. Dante, Trey'in arkasında sağlam bir şekilde dururken, Trick ve Dominic Beta'larının iki yanına yerleştiler. Bir an için kimse bir şey söylemedi. Sadece kıpırdamadan durdular ve birbirlerini süzdüler.

Morelli büyük bir piçti. Kalın boynu, ipli kolları, ağaç gövdesi gibi kalçaları vardı. Ayrıca sinsi kıvrımı olmasa karizmatik olabilecek geniş bir sırtışı vardı.

Beta'sının yüzünde de benzer bir sırtıma vardı. Drake, açık konuşmak gerekirse, pisliğin teki olmasıyla ün salmıştı. Kız kardeşinin boğazını kestiği için önceki sürüsünden kovulan Drake, Morelli onu üzücü sürüsüne alana kadar kiralık silah olarak koruma ve para kazanmıştı.

Purosunu ağzından çıkaran Morelli koltuğunda kayarak deri yeleşinin gıcırdamasına neden oldu. "Vay canına, bu Trey Coleman değil mi? Uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum." Bakışlarını Dante, Dominic ve Trick'in üzerinde gezdirdi. Gözleri parladı. "Ah, işte YouTube kahramanı. Hakkında çok şey duydum. Kurtlarımdan biri seni tanıyor. Durum gerektirdiğinde acımasız olabildiğini söylüyor. Bu yüzden insanların seni yakışıklı bir kahraman olarak görmesini çok komik bulmuş."

Kurt haklıydı ama Trick hiçbir şey söylemedi.

Morelli bakışlarını Trey'e çevirdi. "Babana meydan okuma şeklini hep takdir etmişimdir. Onun tam bir pislik olduğunu ve ona attığın dayığı hak ettiğini bilecek kadar çok şey duydum. İnsanlar her zaman hak ettiklerini alamazlar. Biri bunu yaptığında çok ferahlatıcı oluyor."

Trey tepki vermedi. Sadece diğer Alfa'yı izledi, ifadesi boştu. Bu durum Morelli'nin cesaretini kırmışa benzemiyordu. Geniş sırtışı yerinde kaldı.

"Bölgeni çok sevdim," dedi Morelli. "Yani, büyük bir çitiniz olduğu için çok fazla göremedim. Ama çok geniş ve iyi korunuyor. Aslında dağlardan birinin içinde yaşadığınızı duydum. Bu doğru mu?"

Trey, "Sürümü ele geçirmek ve bölgemi ele geçirmek için bana meydan okumayı planlıyorsan, bu senin için iyi bitmeyecek," diye uyardı.

Morelli purosundan bir nefes çekti ve ardından güneşin ısıttığı çimenlerin ve çiçek açan ağaçların ortak kokusunu kirleten bir duman üfledi. "İtiraf edeyim, bu düşünce aklımdan geçti. Ama dediğim gibi, babanla nasıl başa çıktığına hayranım. Kendi sürünü yaratmak için sürüden ayrılmak cesaret ister. Kabul edelim, savaş sırasında kurdu vahşileşen bir erkeği yanıma almak benim için akıllıca olmazdı. Çok iyi bağlantıların olduğundan bahsetmiyorum bile. Özellikle Merkür Sürüsü sana ya da senin sürüne zarar veren herkesten intikam almak isteyecektir. Yabani bir kurdun benim kurdumun kışından bir parça koparmasını ne kadar istiyorsam, onların da benim kışımda olmasını o kadar istemem."

"Neden bir görüşme talep ettiniz?"

"Pek arkadaş canlısı değilsin, değil mi Trey? Sana Trey diyebilir miyim?" "Hayır."

Morelli keyiflenmiş görünerek kıkırdadı. "Kahretsin, senden hoşlandım. Bu buluşmayı neden istediğime gelince. Oldukça basit, gerçekten. Bir ittifak önermek istiyorum."

"Yapar mısın?" dedi Trey, ses tonu eşitti. "Bunun ikimize de fayda sağlayacağını düşünüyorum."

"Mesele şu. Sürünüzü genişletme yöntemlerinizden hoşlanmıyorum. Buradaki Beta'nız hakkında duyduğum söylentiler de hoşuma gitmiyor"-Trey çenesini Drake'e doğru eğdi

- "İnsanlarla ilgilenir. İnfazcılarınız barlarda, kulüplerde ve bیلardo salonlarında sürekli kargaşaya neden oluyor. Bu ya sürünüzü kontrol edemediğiniz ya da onların ne yaptığını umursamadığınız anlamına geliyor. Her iki durumda da, bu benim müttefik olmak istediğim türden bir Alfa değil."

Morelli iç geçirdi. "Bu hayal kırıklığı, Trey. Gerçekten. Arkadaş olabileceğimizi umuyordum. Arkadaşlarımızın olması güzel bir şey." Purosunu masanın üzerinde söndürdü. "Sürümü çok fazla kontrol etmediğim doğru. Ama bir koyun sürüsü isteseydim, bir çiftlik satın alırdım. Bizler şekil

değiştirenleriz, Trey. İçimizde insanların asla
anlayamayacağı bir vahşilik var. Neden

sesimizi alçaltıp olmadığımız biri gibi mi davranacağız? Bunun bizi insanlara karşı zayıf gösterdiğini görmüyor musunuz? Bu, şımarık bir çocukla uğraşırkenki prensiple aynıdır. Küçük patlamalarını görmezden gelmez ve normal şekilde devam ederseniz, patlamaya devam edeceklerdir. Onlara merhamet gösteremez ya da pes edemezsiniz; bunu yaparsanız sizi zayıf görürler ve size saygı duymazlar."

"Sürünüzü denetlemediğinizi söylüyorsunuz, çünkü onların istediklerini yapmalarına izin vermenin size insanların saygısını kazandıracağını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Trey. "Şımarık çocuk benzetmesine geri dönelim. Elinizde ciddi sorunları olan şımarık bir çocuk var -adına Drake diyelim-. Eğer ailesi ona yol göstermez, huyunu değiştirmez ya da saygı duyması için ısrar etmezse, canı ne isterse onu yapacak ve ona saygı duymayacaklar."

Morelli Beta'sına baktı. "Bana saygı duyuyorsun, değil mi Drake?"

Drake hâlâ sırtarak, "Elbette biliyorum, Alfa," dedi.

Morelli memnun bir ifadeyle Trey'e başını salladı. "İşte böyle." Çenesini ovuşturdu. "Bu halkla ilişkiler çalışmasının bir anlamı yok. İnsanlar bizi asla tam olarak kabul etmeyecek. Asla. Er ya da geç onlarla aramızda bir savaş çıkacak. Ne yaparsak yapalım ya da ne kadar sevimli görünmeye çalışırsak çalışalım, bu savaş çıkacak. Belki aşırılık yanlıları buna öncülük edecek, belki de hükümet. Kahretsin, belki de bizim türümüz başlatacak, bilemiyorum. Ama gelecek. Ve ne var biliyor musun, Trey? Biz kolay lokma olacağız ve bunun nedenini söyleyeyim. Çünkü birleşmeyeceğiz. Dışarı çıkıp tek vücut olarak savaşmayacağız. Geri çekilip bölgelerimizi ve savunmasız üyelerimizi koruyacağız, bu içgüdüsel bir şey. Bu yüzden kaybedeceğiz."

Trey kaşlarını kaldırdı. "Hepimiz bir araya gelelim mi diyorsun?"

"Evet. Sadece birbirleriyle ittifak kuran kurt sürülerini kastetmiyorum. Tüm yerel sürülerden, prenslerden, sürülerden, klanlardan, sürülerden ve olabilecek diğer her şeyden bahsediyorum. Hazır olmamız gerekiyor. Hazır olmak için de bir planımız olmalı."

"Ve sanırım bir planınız var."

"Dediğim gibi, bölgelerimizi savunmak için geri çekilmek bizim çöküşümüz olacaktır. Ama savunmasız üyelerimizi bırakamayız. Hayır, ölürler. İhtiyacımız olan şey onların gidebileceği bir yer. Bir sığınak, eğer isterseniz. Sizin bölgeniz gençler ve savaşamayacak durumda olanlar için mükemmel bir yer olur. Lanet olası bir dağın içinde olacaklar. Ne kadar geniş olduğunu bilmiyorum ama gerekirse o konutu daha büyük ve daha iyi hale getirecek fon ve kaynaklara sahibim. Hepsi orada saklanabilir ve sen de en iyi yaptığın şeyi yapabilirsin, Trey. Koru. Savun."

Trey'in gözleri hafifçe kısıldı. "En iyi yaptığım şey bu mu?" "Sen bela arayan ya da belaya bulaşan bir Alfa değilsin.

meydan okuyan insanların etrafında. Sürünüzü korur, bölgenizi savunur, müttefiklerinize yardım eder ve gerektiğinde misilleme yaparsınız. Çok iyi bir dövüşçüsünüz ama sırf dövüşmek için dövüşmüyorsunuz. Pek çok kişi yalnız şekil değiştirenleri sürüsüne almaz ama sen alıyorsun. Tıpkı yalnız şekil değiştirenler için bir barınağın savunulmasına yardım ettiğiniz gibi. Yakın zamanda sürünüz, sırf bizden biri için konuştuğu için kendi türü tarafından hedef alınan bir insana bile yardım etti. Bunlar saygı duyabileceğim birinin eylemleri. Özünde bir koruyucu olan birinin eylemleri."

"Peki ben ve sürüm savunmasızları korurken sen nerede olacaksın?"

Morelli omuz silkti. "Birinin mücadeleyi yönetmesi gerekiyor."

Trey uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Seni hafife almışım, Morelli. Sana verdiğim değerden daha zekiymişsin. Ne söyleyeceğini biliyorsun. Birine hitap etmek için bir şeyi nasıl çarpıtacağını. Ama mesele şu: sen de beni hafife almışsın. Benimle buluşabileceğini, korumacı tavrıma hitap edebileceğini ve istediğini alabileceğini düşündün - ki bu bir ittifak değil. Pek sayılmaz. İttifak toplamıyorsun. Bir ordu kuruyorsun." Trey ayağa kalktı ve oturduğu bankın üzerine çıktı. "Benim sürüm senin ordunun içinde bir manga olmayacak."

Gözleri sertleşen Morelli, "Savaş gelecek. Sizin bölgeniz savunmasızların saklanması için ideal bir yer."

"Ve eğer diğer şekil değiştirenler kendi üyelerine sığınak sağlayacağını bilselerdi, seni dinlemeye çok daha meyilli olurlardı, değil mi?" Trey homurdandı. "Eğer insanların sana katılmasını istiyorsan, kendini toparlamalı ve bir Alfa gibi davranmalısın. Kendi sürüne bile liderlik edemezken, bir orduya liderlik etmen için kimse sana güvenmez. O sapık herifi Beta'nız olarak seçmiş olmanız, nasıl bir insan olduğunuz hakkında çok şey söylüyor."

Drake kızarak kendini Trey'e doğru fırlatmaya çalıştı. Kimse kıpırdamaya fırsat bulamadan Trick yumruğunu Drake'in çenesine indirdi ve kaburgalarına öyle bir darbe indirdi ki, aptal herif yere yığıldı ve nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü.

Morelli güldü ve sanki bir gösteri izliyormuş gibi ellerini cırıptı. "İyi refleksler, kahraman. İnsanların Drake'i hazırlıksız yakalaması pek sık görülen bir şey değil." Beta'sına iç geçirdi, sanki adam sınıftaki asi bir çocukmuş gibi. "Burada bir konuşma yapmaya çalışıyorum, Drake. Sakin ol, olur mu?" Başını sallayarak Trey'e döndü. "Teklifimi düşünmek için biraz zaman ayır. Bunu arkadaşınla konuş. Haklı olduğumu göreceksin. Bunu yaptığında beni ara."

Mortelle kurtları uzaklaşırken Trey seslendi: "Son bir şey daha. Eğer arazime bir daha GPS takip cihazı yerleştirmeye kalkarsan, gırtlığını koparırım senin."

Morelli'nin yüzü bir sırıtışa dönüştü. "Bunu hiçbir şey hissetmeden söylemene bayılıyorum. Ben mi? Ben duygusal bir adamım. İşte bu yüzden iz sürücüleri yerleştirdiğimden şüphelenmen beni oldukça incitti." Yüzü sahte bir acıyla kaplı olan adam arkasını döndü ve uzaklaştı.

Sürü arkadaşlarıyla birlikte cipe geri dönen Trick kesin bir ifadeyle, "İzleyicileri yerleştiren kesinlikle Morelli'ydi," dedi.

"Evet," diye onayladı Dante.

"Beni söylediği her Şeyden daha çok endiŐelendiren ne biliyor musun?" diye sordu Dominic. "Bu savaşı istiyor. Bunu gözlerinden anlayabilirsiniz. Bence arkasına yeterince insan alırsa, savaşı kendisi baŐlatabilir."

Trey başını salladı. "Ve o orduyu insanlara olduğu kadar kendi türüne de kolayca çevirebilir."

"Bizim bölgemizi istiyor," dedi Trick. "Mesele sadece orayı bir sığınak olarak kullanmak değil, gerçi bunu yapmak istediğini düşünüyorum. Hayır, onu istiyor." Trick Trey'e baktı. "Sadece bunun için seninle savaşmak istemiyor."

"Katılıyorum," dedi Dante. "Sana karşı bir dövüŐü kazanamayacağını biliyor, Trey ve mucizevi bir Şekilde kazansa bile kendine bir sürü düşman kazanacağını biliyor. Bu nedenle, bu onun için kaybetme durumu. Bunu bilecek kadar akıllı."

"Yine de bu işin peşini bırakmayacaktır," diye uyardı Dominic. "Onun bir planı var. Biz de bunun bir parçasıyız. Hiçbir Şeyin bunu bozmasına izin vereceğini sanmıyorum. Hayır, bence bizi kendi tarafına çekmeye çalışacak."

"Nasıl?" diye sordu Trey.

Dominic omuz silkti. "Bilmiyorum. Ve bu beni rahatsız ediyor."

BEŞİNCİ BÖLÜM

T Uzun kapılar yavaşça açıldı ve Frankie arabasını Phoenix Sürüsü bölgesinin sınırından geçirdi. Durakladı güvenlik kulübesinden bir erkek çıktı. Kadın camı indirdiğinde, adam öne doğru eğildi. Sevimli biriydi, özellikle de gamzeli gülümsemesiyle. Ayrıca çiftleşmişti - kokusunu alabiliyordu. "Merhaba, ben-"

"Frankie Newman," diye bitirdi. "Lydia bana öğlen burada olacağını söyledi."

Önceki gece Lydia'yı aramış ve gelmeyi ayarlamıştı çünkü Trick haklıydı. Durum berbattı ve ne düşüneceğinden, ne hissedeceğinden ya da neye inanacağından emin değildi ama Iris'le buluşmadığı için gerçekten pişman olacaktı.

"Ben Gabe Farrow. Beni hatırlamayacaksınız. Kız kardeşim Jaime ile iyi arkadaşınız. Kendisi içeride, seni tekrar görmek için sabırsızlanıyor."

Frankie'nin gülümsemesi biraz gergindi. "Harika. Hangi yoldan gideceğim-" Yolcu kapısı açıldığında kafası yana doğru savruldu. Trick arabaya doğru kaydı. Gülümsemesi tembel ve durgundu ve kurdun ilgiyle doğrulmasına neden oldu.

"Merhaba Frankie." Trick çenesini Gabe'e doğru eğdi ve "Daha önce olmasa da yemekte görüşürüz," dedi. Sonra ona döndü. "Beni bırakabilirsin."

Yavaşça kaşlarını kaldırdı.
"Gelebilir miyim?" "Elbette.
Sadece yolu takip et."

Kayalık patikadan çıkmaya başladıklarında lastikleri çatırdadı. Hızlı sürmedi, çevresini tanımak istiyordu. Bölge muazzamdı. Uzun muhteşem ağaçlar, yemyeşil çimler ve dik, sarp dağlarla doluydu. Çok güzeldi.

Trick'in bakışlarının ağırlığını teninde hissederek ona kaşlarını çattı. "Bakmayı kes."

"Ama sen çok güzel bir manzarasın." Trick ona bakmayı seviyordu. Onun her santimini içine çekmeyi seviyordu, ruhunun derinliklerinde onun kendisine ait olduğunu biliyordu.

Hayatında hiçbir zaman bir partneri sahiplendiğini hissetmemişti ama ne zaman onu görse, düşünse, kokusunu içine çekse bu duygu içinde kükrüyordu. Bunu saklamak, yoğunluğunu azaltmak ve kızın gardını indirmemesi için yumuşak başlı görünmek için elinden geleni yapıyordu. Bu zordu; kurnazlığa alışık değildi. Doğası gereği ileri görüşlü ve açık sözlüydü. Ama bunu berbat etmek istemiyordu. Şimdiye kadar onun yanında nispeten rahat davranmıştı ama nedenini bildiğinden şüpheliydi.

Kurdu şu anda kendini oldukça tatmin olmuş hissediyordu, eşinin kendi bölgesinde olmasından memnundu. Hayvan onu ısırp sahiplenmek istiyordu ve bunu başaramadığı için Trick'e giderek daha fazla kızıyordu. "Gergin misin?"

"Pek sayılmaz," dedi Frankie. Tanrım, tam bir yalancıydı. Kasları seğiriyor, midesi bulanıyor ve ağzı kemik gibi kuruyordu. Evet, bir kızın büyükannesini ve hatırlayamadığı sürü arkadaşlarını ziyarete gitmesi her gün olan bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse, Trick'in orada olmasından memnundu; onu sakinleştirmenin bir yolu vardı. "Ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Bundan hoşlanmadım."

"Iris ve Lydia senden daha gergin. Bir zamanlar sen onlara koşulsuz tapan küçük bir kızdın. Senin onları hatırlamıyor olman onlar için çok zor."

"Elimden bir şey gelmez," dedi savunmacı bir tavırla.

"Hayır, yapamazsın. Kimse senden bunu beklemiyor," diye güvence verdi Trick. Ve eğer bu konuda kendisini kötü hissetmesine neden olacak biri çıkarsa, ona haddini bildirecekti. "Cehennem atı nasıl gidiyor?"

"Güzel." Bir şey dikkatini çekince arabayı aniden durdurdu. "Bu Şu dağda pencereler ve balkonlar var mı?"

Trick sırtıttı, arkadaşının bu kadar dikkatli olmasından gurur duyuyordu. "İyi bir gözün var. Biz işaret edene kadar çok az insan fark eder."

Frankie küçük pencerelere, kemerli balkonlara ve dağın yüzüne oyulmuş dar merdivenlere ağız açık bir şekilde baktı. "İşte sanat budur."

"Evet, sanırım öyle." Trick daha önce bu şekilde düşünmemişti. "Alfa dişim Taryn buraya Bedrock diyor."

"Yani dağın içinde mi yaşıyorsunuz?"

"Evet. Büyük mağara sistemi bir zamanlar antik bir konuttu. Merak etmeyin, elektriğimiz ve akan suyumuz var. Yıllar geçtikçe daha da modernleşti."

"Burası büyük bir yer." Arabayı vitesle takarak patikada ilerlemeye devam etti. "Sürünüzde kaç kurt var?"

"Bizde sadece kurtlar yok. Bir kuzgunumuz, bir engerek yılanımız ve bir çitamız da var. Toplamda yirmi altı kişiyiz - bu yirmi yetişkin, bir yavru ve beş genç demek."

"Genç olanlar mı?"

"Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?" "Çocuklar beni korkutuyor."

Trick gülümserken bile kaşlarının çatıldığını hissetti. "Çocuklar seni nasıl korkutabilir ki?"

"Bilmiyorum. Sadece yapıyorlar." Onun yanında hep tuhaf davranırlardı. Ayrıca hiç küçük kardeşi ya da kuzeni yoktu, bu yüzden çocuklarla birlikte olmaya alışık değildi. "Sormamın sakıncası yoksa, kaçınız ilk neslin bir parçasıydı?"

"Elbette sormanızın bir sakıncası yok. Bu sürü işi, ama siz de sürüsünüz. Orijinal on yedi kişiden geriye on üçümüz kaldık. İkisi öldü, ikisi başka bir sürüye transfer oldu."

"Ve ölenlerden biri de Iris'in eşi, benim ... büyükbabam mıydı?"

"Hayır. Alfie ve Iris Bjorn Sürüsü'nde kaldı. Sanırım sürü hakkında araştırma yaptın ve neden ayrıldıklarını biliyorsun?" Onun yerinde olsaydı bilirdi. Onun başını sallaması üzerine Trick devam etti. "Rick Coleman'ın kararına katıldıkları için geride kalmadılar; çünkü ayrılırlarsa Christopher'ın mezarını ziyaret etmelerini engelleyeceğinden endişeleniyorlardı. Rick bunu yapardı. Tam bir pislikti. Rick'in yerini başka bir Alfa aldığı anda buraya taşınabileceklerini düşünmüştüm ama taşınmadılar. Iris kısa süre önce Lydia ile kalan zamanını geçirmek için Phoenix Sürüsü'ne katıldı." Trick bardaklıktaki iPhone'u fark etti. "Bu senin cep telefonun mu?"

Frankie konunun aniden değişmesi karşısında gözlerini kırıştırdı. "Evet. Hey, onunla oynama," dedi ama artık çok geçti.

"İşte oldu. Tamamdır."

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Benim numaram senin telefonunda kayıtlı." Trick daha sonra onunkini kullanarak kendi cep telefonunu aradı. "Ve şimdi senin numaran bende."

"Böyle bir şey yapmadan önce sorman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Bana numaranı söyler miydin?"

"Tabii. 911 ama sadece acil durumlarda arayın."

Kıkırdadı. "Espri anlayışın hoşuma gidiyor, Frankie." Anne tarafından ailesi her zaman çok ciddi görüldüğü için onun eğlenceli bir yanı olması onu şaşırtmıştı. Hatırlayabildiği kadarıyla annesi bile nazik ve kibar olmasına rağmen hiçbir zaman eğlenceli biri olmamıştı. Dağın eteklerindeki bir açıklığı işaret etti. "Oraya gir."

Arabayı uçurumdaki açıklıktan geçirdi ve kendini zekice gizlenmiş bir otoparkın içinde buldu. Etkilendim,

kaşlarını kaldırdı. "Nereye park edeyim?" "Herhangi bir yere."

Audi'sini bir noktaya çekti ve motoru kapattı. "Bilmem gereken bir şey var mı? Yani, bu tür şeylerin ritüelleri var mı? Alfaların önünde diz çökmek zorunda değilim, değil mi? Çünkü öyle bir şey olmayacak."

Gülümsedi. "Hayır, kimsenin önünde diz çökmene gerek yok."

Sadece kurdunu dinle; o ne yapacağını bilir."

Arabadan atlayan Frankie araç koleksiyonuna baktı. Sürü kesinlikle SUV'ları seviyordu. Trick parmaklarını onunkilerle birleştirip onu dışarı çektiğinde itiraz etmesi gerekirdi ama etmedi. Ve nedenini de söyleyemedi.

Dar merdivenin dibinde Trick, "Önden buyurun," dedi. Sonra da tırmanırken onun kışına bakabildi. Mutlu günler. Yarı yolda durup etrafına bakındı. Adam kaşlarını çattı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Hiç böyle bir şey görmedim. Kurdum dışarı çıkmak istiyor. Dolaşmak ve keşfetmek istiyor. Onu suçlamıyorum, burası gerçekten harika."

Böyle düşünmesi iyi oldu, diye düşündü Trick, çünkü yakında burası onun evi olacaktı. "Daha sonra, sürüyle konuştuktan ve Iris'i gördükten sonra seni gezdireceğim." Elini kızın beline koyup onu nazikçe teşvik etti ve tekrar yürümeye başladılar. "Büyükannen ve büyükbaban burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır." Frankie Brad'e de söylememişti. Bu sabah onu aramış, Lydia konusunu geçiştirmiş ve o gün onunla buluşmayı kabul etmişti. "Bundan memnun olmayacaklar."

"Başkalarını mutlu etmek için yaşamamanın bir anlamı yok Frankie. Zaten hepimiz kendi mutluluğumuzdan sorumluyuz." Sonunda mağaraların ana girişine ulaştılar. Adam dikkatlice omuzlayarak onu geçti ve bir elini kapıya dayadı. "Hazır mısınız?"

Frankie omuzlarını geriye attı. "Hiç olamayacağım kadar." Kapıyı açtı, önce onun girmesini işaret etti ve o da

birden kendini büyük bir tünelin içinde buldu. Beklediği gibi karanlık ve donuk değildi. Pürüzsüz duvarlar, tünelleri aydınlatıyor gibi görünen açık krem rengi kumtaşıydı ve parmaklarını kısa bir süre tünellerin üzerinde gezdirdi.

"Herkes yaşam alanında bekliyor." Trick onu tünel ağına doğru götürdü, etrafı iyice görebilmesi için hızını yavaş tuttu.

Onu yaşam alanına yönlendirdiğinde herkes ayağa kalktı. Bu ona sürünün genç üyesi Zac'in ilk geldiği zamanı hatırlattı. Ryan'ın genç kuzeni, onu sürüye getirene kadar Makenna'nın çalıştığı barınakta kalıyordu. Belki Zac de bunu hatırlıyordu çünkü sesi garip sessizliği yarıp geçti.

"Zararsız göründüğünü söylediklerinde şaka yapmıyorlarmış."

Zac'e şefkatli bir bakış atan Taryn öne çıktı ve Frankie'ye gülümsedi. "Ben Taryn, Alfa dişi. Bu benim eşim Trey ve kucağında oğlumuz Kye var. Phoenix Sürüsü bölgesine hoş geldiniz."

Frankie zarif kadına başıyla onay verdi. "Teşekkürler."

Trey başını ona doğru eğdi. "Beni hatırlayacağından şüpheliyim. O zamanlar kızlardan pek hoşlanmazdım, elbisenin arkasına papatyalar sıkıştırırdım."

Frankie'nin ağzı seğirdi. "Umarım bunu yalan olarak kabul etmemişimdir."

"Hayır, yapmadın. Bana bir boğa gibi saldırırdın."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Lydia, Frankie'ye sarılmak ister gibi bakarak. Ama o bundan kaçındı. "Geldiğine çok sevindim."

Taryn hızla devam etti. "Seni herkesle tanıştırayım. Belli ki Lydia ve Cam'i tanıyorsunuz. Onların yanında Grace, Rhett ve küçük kızları Lilah duruyor. Arka duvarın yanında Beta çifti Jaime ve Dante ile bazı infazcılarımız Marcus, Roni ve Dominic var. Kahvehanede tanıştığınız Ryan, eşi Makenna ve kuzeni Zac ile birlikte duruyor. Makenna'nın kollarında uyuyan yavru Sienna Rose. Kadın

Trey'in büyükannesi Greta, bir doğa kazası.

"Son olarak, kanepenin yanında küçük bir grup insan var. Hope Gabe'in eşı, Tao Baş İnfazcı ve Riley de sürünün Gardiyanı. Atkuyruklu küçük kız Savannah ve şişkin cepli küçük sarışın çocuk Dexter; onlar Tao ve Riley'nin eşleri."

Kendini garip hisseden ve bilgi akışından biraz bunalan Frankie yavaşça başını salladı. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum." Bazıları onu rahatsız eden bir aşinalıkla ona baktı. Diğerleri sadece meraklı görünüyordu, özellikle de ona bakan çocuklar. Greta ise Frankie'ye şüpheyle bakıyordu.

Dominic yüzünde tuhaf bir sırıtışla öne doğru bir adım attı ama Dante adamın gömleğini yumrukladı ve başını sertçe sallayarak onu geri çekti.

"Iris sizi karşılamak için burada olmak istiyordu," diye başladı Trey, "ama yatağından pek çıkamıyor."

"Seni göreceği için çok heyecanlı," dedi Lydia. "Seni doğruca ona götürmek için kesin emir aldım. Senin için sorun olur mu?"

Frankie rahat bir omuz silkti. "Elbette."

Lydia onu odadan çıkarmaya başladığında Trick sessizce Frankie'ye "İyi olacak mısın?" diye sordu.

"Tabii ki."

Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara." Kız tünellerde gözden kaybolana kadar sürüye dönmedi.

"Gerçekten de hiçbirimizi hatırlamıyor, değil mi?" dedi Jaime, sesi üzgün geliyordu.

Dante kolunu arkadaşının omuzlarına doladı. "Belki böylesi daha iyidir. Eğer bizi hatırlasaydı, muhtemelen babasının annesini öldürdüğünü de hatırlardı."

Kendi anne babasının ölümüne tanıklık etmiş olan Jaime, "Tamamen haklısın. Böylesi onun için daha iyi. Yine de,

Bu çok zor. Çocukken birlikte oynardık ve çocuklara birlikte eziyet ederdik ama bana baktığında sadece bir yabancı görüyor."

"Bu artık arkadaş olamayacağınız anlamına gelmiyor, değil mi?" Dante arkadaşına sokuldu. "Eminim şu anda bir arkadaşına ihtiyacı vardır."

"Sanırım Trick o pozisyonu çoktan doldurdu," dedi Trey.

Alfa'nın gözlerindeki spekülasyonu görmezden gelen

Trick şöyle dedi,

"Asla çok fazla arkadaşın olamaz."

Kalın meşe bir kapının önünde duran Lydia, Frankie'yle sessizce konuştu. "Gergin olma. Onu hatırlamadığını biliyor. Kimse senden veremeyeceğin duygusal bir tepki beklemiyor. Sadece seninle konuşmak istiyor ve-"

"Odanın dışında mırıldanmayı bırak da kıza bir bakayım," diye seslendi boğuk bir ses.

Lydia gözlerini devirdi ve kapıyı açtı. Frankie onu içeriye kadar takip etti ve içerisinin lüks bir otel süitine benzediğini görünce oldukça şaşırdı. Yatak, televizyon, pelüş koltuk, masa, komodin, aynalı kapaklı üçlü gardırop gibi her şey vardı. Hatta bir balkon ve özel bir banyo bile vardı.

Frankie'nin dikkati yatakta yastıkların üzerine uzanmış olan kadına çekildi. Kadın, yaşlılıktan hafifçe donuklaşmış gibi görünen mavi gözleriyle Frankie'yi inceliyordu. Solgun ve zayıf görünüyordu ama yenilmiş değildi. Gri saçları derli toplu bir topuz yapılmıştı ve rengi Frankie'ye güvercinleri hatırlatıyordu. Sonra kadın gülümsedi ve tüm yüzü aydınlanmış gibiydi.

"Vay canına. Senin yaşındayken tıpkı bana benziyordun."

Ağzı kıvrılan Lydia annesine bakarak içini çekti. "Öyle değil. Gözleriniz aynı, hepsi bu kadar."

Iris kızına alaycı bir bakış gönderdi. "Güzel olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Bana laf anlatmaya çalışma."

Iris tekrar Frankie'ye döndü ve yatağının yanındaki koltuğu işaret etti. "Gel otur." Frankie oturur oturmaz Iris ellerini kavuşturdu ve "Bana kendinden bahset," dedi.

Frankie kaşlarının çatıldığını hissetti. "Lydia'nın bana anlattıklarından zaten çok şey bildiğine eminim."

"Bazı temel gerçekleri biliyorum. Nerede yaşadığını, hangi okula gittiğini, ne iş yaptığını biliyorum ve gittiğin her yerde kırık kalpler bıraktığını tahmin ediyorum, ben de aynısını yaptım."

Lydia tekrar iç çekti. "Yapmadın." Iris onu görmezden geldi. "En sevdiğin renk?" "Sarı," dedi Frankie.

"En sevdiğin yemek?" "Çikolata."

"En sevdiğin film?"

"Rol Modelleri."

"En sevdiğin seks pozisyonu?"

Frankie'nin ağzı kıvrıldı. "Aralarından seçim yapabileceğimiz çok fazla şey var."

Iris cılız bir kahkaha attı. "Senden hoşlandım. Her zaman ters kovboy kızını sevmişimdir."

Lydia'nın nefesi kesildi. "Anne!"

"Her ne kadar eşim makası sevse de-"

"Anne, dur, sana yalvarıyorum."

Iris kızına sabırsız bir bakış fırlattı. "Gerçekten Lydia, sanki seks konusunda yeni değilsin."

"Frankie'nin buraya kadar Kama Sutra'yı tartışmak için gelmediğinden eminim."

"Sadece bir soruydu," diye kendini savundu Iris. Bakışlarını tekrar Frankie'ye kaydırarak, "Bana daha fazlasını anlat," dedi. Pek çok soru sordu ama bunlar sıradan ve hatta zaman zaman komikti. Heykeltıraşlık hakkında her şeyi, Frankie'nin okuldaki zamanını ve kurdunun kişiliğini öğrenmek istiyordu.

gibiydi. Temelde -tıpkı Lydia'nın söylediği gibi- İris sadece onu tanımak istiyordu.

Bir süre sonra Iris, "Muhtemelen sorularım yüzünden başın ağrıyordur. Bilmek istediğin bir şey varsa bana sormaktan çekinme."

Iris ailesiyle ilgili konuya bir kez bile değinmemiş olmasına rağmen Frankie, "Onun hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Ama yine de bilmiyorum."

"Anlıyorum. Christopher tam bir baş belasıydı." Frankie'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki Iris sordu: "Onu yanlış anlaşılmış bir aziz gibi göstereceğimi mi düşündün? Hayır, bunu yapmayacağım. Kötü biri değildi ama inatçı, anal ve her şeyi siyah beyaz gören biri olduğu için çok sinir bozucu olabiliyordu. Onun için gri alanlar yoktu. Eğer bir hata yaptıysanız, ona yanlış yaptıysanız, kötü adam sizdiniz. Affetmez değildi, sadece hataları geçiştirmekte yavaş davranırdı. Ayrıca çabuk sinirlenirdi, gerçi bana bunun sanatçılar için normal olduğu söylendi."

"O bir sanatçı mıydı?"

"Resim yapmayı severdi. Oldukça iyiydi. Sanat galerisine layık değildi ama çok yetenekliydi. Birçok iyi özelliği vardı. Sadıktı. Koruyucuydu. Güçlü iradeli. Onurluydu. Seni severdi. Seni omuzlarında taşırdı, sana prensesim derdi. Ve Caroline'ı severdi." Iris titrek bir nefes aldı. "Neyin yanlış gittiğini bilmiyorum. Ne olabileceğini gerçekten hayal bile edemiyorum. Çok mutlu görünüyorlardı."

Frankie nazikçe, "O gece olanlarla ilgili sana cevap veremem," dedi. "Onları neden istediğini anlıyorum, ama sana anlatabileceğimi umuyorsan, anlatamam. Hatırlamıyorum."

Iris onun elini okşadı. "Bu konuyu kapatmak istediğimi inkar etmeyeceğim ama bunu bana verebileceğin yanılmasına kapılmıyorum."

"Bir şey görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sen akıllı bir çocuktun. Sorun çıkarsa saklanmayı bilirdin. Ama aynı zamanda cesurdun."

O zaman. Kendi iyiliğın için fazla meraklısın. Neler olduğunu görmek için saklandığınız yerden çıkmalıydınız, yani evet, bir şeyler gördüğünüze inanıyorum.

"Heykellerinin resimlerini gördüm Frankie. Büyüleyici olsalar da bir kabustan fırlamış gibiler. Bilinçaltının bu olayı kilit altında tutup tutmadığını merak etmeme neden oluyorlar. Ama senden bu olayı tekrar gündeme getirmeni istemeyi aklımdan bile geçirmem, bu senin için iyi olmaz. Ve tüm hikayeyi öğrenmek hiçbir şeyi değıştirmez."

Iris'in sesindeki hafif tonu fark eden Frankie, Lydia'ya endişeli bir bakış attı.

Lydia Frankie'ye, "Kendini çok yordu," dedi. "Anne, artık dinlenmen gerek."

Iris ofladı pufladı. "Peki, peki. Geldiğın için minnettarım Frankie. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettarım. Umarım geri gelirsın ama gelmezsen de anlayışla karşılarım."

Odanın dışına çıkan Frankie, duvara yaslanmış Trick'i görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Iris'in dinlenmesi gerekiyor, Lydia da onu yerleştiriyor."

"Bir süredir oradaydın," diye gözlemledi. "Düşündüğün kadar kötü değıl miydi?"

Hiç de değıl. "Iris işi kolaylaştırdı." "Güzel. Tur zamanı." "Meşgul değıl misin?" "Görevde değılım. Gel hadi."

Böyle bir teklifi geri çeviremeyecek kadar meraklı olan Frankie onu takip etti. Önce ona mağaraları gezdirdi, farklı katlara çıkardı ve oyun odasına, revire ve hatta çamaşır odasına bakmasına izin verdi.

Daha sonra onu dışarı çıkardı. Görecek çok şey vardı. Sadece orman ve dağlar değıl, nehir, vahşı yaşam ve onun en sevdiği yerler. Ona sürü hakkında bir sürü hikâye anlattı ve onu tekrar tekrar güldürdü.

Onun isteğı üzerine dağlardan birinin tepesine doğru yürüyüşe çıktılar. Manzara olağanüstüydü ve

Uçurum boyunca ısıık çalan ve aşğıdaki ağacların hafifçe sallanırken gıcırdamasına neden olan rüzgârı dinledi.

Kurdu buna bayılmıştı. Soğuk kayaların, çam iğnelerinin ve Frankie'nin ayaklarının altındaki topraksı yosunların vahşı kokularını seviyordu.

"Zor mu?" diye sordu.

Bakışlarını aşğıdaki vadide gezdirerek -vadi, köpüklü şelale ve yüksek ağaç tepelerine tünemiş kuşları hayranlıkla seyrederek- "Zor olan ne?" diye sordu.

"Sürü bölgesinden uzakta mı yaşıyorsun?"

Frankie burnunun kırıştığını hissetti. "Ben de tam farklı bir şey bilmediğimi söyleyecektim. Her şeyin farklı olduğunu hatırlamıyorum. Benim kurdum biraz sinirli ve sık sık bunun bir sürüsü ve bölgesi olmadığı için olup olmadığını merak ediyorum. Sanırım yalnızlık çekiyor."

Trick bakışlarını onunkilere sabitledi. "Sürüsüz değilsin."

Bir sürünün parçası olarak görölmek ve gerçekten sürüye ait olduğunu hissetmek, evet, bunlar iki farklı şeydi. "Ailem hakkında çok şey hatırlıyor musun?"

"Evet. Baban beni ve diğer çocukları kovalar, prensesinden uzak durmamızı söylerdi. Bu sadece bir oyundu ve sen küçük kafanla gülerdin. Annenin her zaman kurabiyeleri vardı ve yaramazlık yapmayacaklarına söz veren herkese kurabiye dağıtırdı. Sen canlı, mutlu bir çocuktun. Enerji doluydun. Tatlı da." Ağzı seğirdi. "Şimdi o kadar tatlı değil."

"Hayır, biraz kaba olabilirim. Bu seni neden gülümsetiyor?"

"Cimriliği severim."

"O zaman bana tapacaksın."

Kıkırdadı, evet, yapardı diye düşündü. "Geri dönmeliyiz. Akşam yemeği vakti geldi. Geceyi burada geçirebilirsiniz. Daha önce de gördüğünüz gibi, çok sayıda misafir odamız var." Yokuşa doğru yürüdü, engebeli bir kaya ayağının tabanını dürttüğünde neredeyse yüzünü buruşturacaktı.

"Buluşacağım

daha sonra biriyle, ama teşekkürler." Adam aniden önünde belirince aniden durdu.

"Kiminle buluşacaksın?"

Gürleyen talep onu şaşırttı. "Pardon?"

"Kiminle buluşacaksın?"

"Bu ses tonu da ne?" Çünkü bu hiç hoşuna gitmemişti. Yumuşak başlı cazibesi gitmiş, sakladığı karanlık yırtıcı damar devreye girmiş gibiydi.

"Soruya cevap ver, Frankie."

"Peki neden bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşündün?"

Hırladı. "Her şeyin benimle ilgisi var." Onunla burun buruna geldi ve "Paylaşmıyorum" diye fısıldadı.

Gözlerini kısmıştı. "Paylaşmak için senin değilim." "Olacaksın."

Frankie bu sözlerin onu gerçekten kızdırmasını diledi. Bunun yerine bu sahiplenici ifade onu biraz ürpertti. Kurdu bundan hoşlanmıştı. "Bu bir gerçek mi?"

"Öyle." Onun çenesini kavradı. "Hazır olduğundan emin olduğumda, senin için geleceğim. Bunu biliyor olmalısın." Sesini yumuşatarak, "Bana kiminle buluşacağını söyle. Onları araştırmak, adreslerini bulmak ve toplantıya gelememeleri için ağzını burnunu kırmak için zamana ihtiyacım var. Gerçekten, burada zaman çok önemli."

Gülümsemeyecekti, Frankie kendi kendine söz verdi. Gülmeyecekti. Ama gülümsedi. "Amcam. Amcamla buluşacağım. Ve onu dövmemeni tercih ederim." Böylece yüzü yumuşadı ve gözlerindeki tehditkâr parıltı kayboldu.

"İşte. O kadar zor muydu?" Trick ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Merak etme; amcan benden uzakta güvende." Tabii insan ona herhangi bir şekilde zarar vermezse. Trick buna müsamaha göstermezdi. Onu serbest bırakarak geri çekildi. "Hadi, yemek zamanı."

Mağaralara döndüklerinde Trick ona mutfağa kadar eşlik etti ve uzun masada yanına oturttu. Frankie fark etti ki

Dominic karşısına oturduğunda mutlu görünmüyordu ve hatta sarışın infazcıya masumca göz kırpmasına neden olan bir uyarı bakışı fırlattı.

Tabağına yemek doldururken masanın etrafına göz gezdirdi. İnsanlar konuşuyor, gülüyor, şakalaşüyor ve - Dexter'ın durumunda olduğu gibi- ceplerine yiyecek dolduruyorlardı. Frankie kahkahalarla dolu bir evde büyümemişti. Yemek zamanları sert, ağırbaşlı işlerdi; hafif sohbetler olurdu ama komik hikayeler ya da neşe olmazdı.

Sürünün etrafında olmak tuhaftı. Kötü bir tuhafılık değil ama farklıydı. Birlikte yaşamaları, birlikte yemek yemeleri, farklı roller üstlenmeleri, sürekli birbirlerine dokunmaları Belki de çok yabancı olduğu için itici olmalıydı ama hoşuna gitmişti. Aynı zamanda biraz da hüzünlüydü. Gizli bir kulübün eteklerinde olmak, içeride neler olup bittiğine göz atmak ama sadece bir gözlemci olmak gibi. Onu görmezden geldiklerinden falan değil. Hayır, onu sohbetlerine dahil ediyor ve kendileri hakkında bir şeyler anlatıyorlardı - özellikle de çocukluklarından bazı komik hikayeler paylaşan Jaime.

Böyle bir hikâye Frankie'nin başını geriye atmasına neden oldu. "Ben asla bir böcek yemem."

"Sen yemedin ama çiğnedin. Sonra ikimiz de püre haline getirdiğimiz böcekleri o sırada Dante'nin kız arkadaşı olan kıza tükürdük."

Dante yüzünü buruşturdu. "Evet, bunu hatırlıyorum. Bir ölüm perisi gibi çığlık atmıştı." Gözleri aniden arkadaşının kucağına fırlayan büyük boy, tuhaf görünümlü kızıl kediye kaydı. Kediye sertçe baktı, o da sanki bir tür egemenlik savaşına girmişler gibi ona ters ters baktı. Sonra kedi tısladı ve Dante dişlerini sıktı.

Jaime kediye kucaklayarak ona yaklaştı. "Temel Reis, onu rahat bırak. Frankie, bu Hunk."

Frankie'nin kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Çok tatlı." Yalan.

"Yani, Frankie" diye başladı Dominic, öne doğru eğilerek. "Cennete ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Tanrı aşkına," diye patladı Lydia. "Hayır, Dominic, yeğenime bunu yapmayacaksın."

Masumiyet timsali gibi görünüyordu. "Ne?"

Taryn Frankie'ye, "Dominic'e aldırma," dedi. "Hemen hemen herkese sevimsiz sözler söylüyor."

"Ciddiyim Dominic," dedi Lydia sert bir sesle. "Onu rahat bırak."

Gülümsedi. "Oh, anlıyorum, kıskanıyorsun. Ah, Lydia, sana bayıldığımı biliyorsun. Özellikle o uzun bacaklarına bayılıyorum. Saat kaçta açılıyor?"

Taryn içini çekerek Frankie'ye kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Dominic kıkırdarak Frankie'ye döndüğünde, Trick yumuşak ama kararlı bir sesle, "Hayır," dedi.

İnfazcı kaşlarını çattı. "Ama-"

"Hayır," diye tekrarladı Trick. "Taşaklarının tadının nasıl olduğunu merak etmiyorsan tabii."

Dominic hayal kırıklığı içinde nefes verdi. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğiz?" Greta, Frankie'ye bakarken ağzı sıkı bir şekilde sordu.

Frankie gözlerini kırıştırtarak, "Pardon?" dedi.

"Newman'ların bunca yıl size yalan söylediğini söylüyorsunuz." Greta meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ama bunun doğru olduğunu nereden bileceğiz?"

Frankie kaşlarının düştüğünü hissetti. "Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?" "Ben de bunu merak ediyorum."

Trick kolunu Frankie'nin sandalyesinin arkasına doladı. "Greta, yapma."

Greta, "Bu geçerli bir soru," diye ısrar etti.

"Frankie'yi sevmemek ya da ona güvenmemek için nedenler arayan sensin," diye düzeltti onu.

Makenna Frankie'ye doğru eğildi ve sessizce, "Bunu kişisel algılama. Greta değerli oğullarının yanında çiftleşmemiş dişilerden hoşlanmaz. Trey, Dante, Tao ve erkek infazcılara karşı çok sahiplenici. Onların hiçbirini sevmiyor

Roni dışında. En çok o benden nefret ediyor." Sonuncusunu gururla söyledi.

Greta'nın dikkati tekrar Frankie'ye döndü. "Büyükannenle büyükbabanı hiç sevmedim. Kendilerini beğenmişler. Herkesten daha iyi olduklarını düşünürler, özellikle de şekil değiştirenlerden. Büyükannende bir soğukluk var. Sana baktığımda da aynı soğukluğu görüyorum."

Frankie çatalını yaladı. "Sana baktığımda o kadar eski birini görüyorum ki muhtemelen imzalı bir İncil'i vardır."

Taryn bir kahkaha patlattı ve omuzları sessiz kahkahalarla titreyen Trey'e doğru eğildi.

Greta Alfa dışisine ters ters bakarak, "Ah, bunu eğlenceli bulursun," diye söylendi. Greta tiksintiyle dudak büktü ve başı dik bir şekilde mutfaktan çıktı.

Bir süre sonra Frankie yemek için Grace'e teşekkür etti ve -hemen ayrılıyor olması biraz kaba görüldüğünden- yemek yiyip kaçmak zorunda kaldığı için özür diledi. Lydia'nın gece kalması için yaptığı teklifi kibarca reddetti ama ayrılmadan önce Iris'e veda etti.

Trick onu otoparka ve Audi'sinin yanına kadar götürdü. Parmaklarıyla saçlarını taradı. "Geldiğine sevindim Frankie."

Şaşırtıcı bir şekilde. "Evet, ben de öyleyim." "Güzel."

Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Çok ileri gitmeden ona dokunmasına o kadar alışmıştı ki gardını düşürmüştü, bu yüzden ensesinden yukarı kayan, saçlarını bir avuç kavrayan ve onu arabaya yaslarken başını sabit tutan el için hazırlıklı değildi.

Kalbi yerinden fırladı ve nefesi onu aceleyle terk etti. Beklediği gibi ağzını onunkinin üzerine kapatmadı. Hayır, burnunu boynundan aşağı doğru kaydırды ve onu içine çekti. Alçak hırıltısı göğsünde yankılandı ve meme uçlarının boncuk boncuk olmasına neden oldu.

"Kokuna bayılıyorum Frankie."

Adamın dişleri nabzının üzerinde amını sıkacak kadar sert bir şekilde gezinirken kadın adamın kollarını kavradı. Dili, acıyı dindirmek için teninin üzerinde dönüp durdu ve sonra boynundan yukarı çıkıp ağzına doğru öpmeye başladı. Dili kızın içine battı ve onu kamçıladi. Acele etmedi. Oyalandı. Keşfetti. Tadına vardı. Yuttu. Onu savunmasız bıraktı.

İyi hissettiren kimyasallar beyninden geçip vücuduna doldu. Her şey o kadar lezzetli ve sarhoş ediciydi ki başı döndü ve amı inanılmaz derecede ıslandı.

Bir elini kızın kalçasının altından geçiren Trick, kızın bacağına kalçasına geçirerek onu arabaya doğru itti ve onun için ne kadar sert olduğunu hissetmesini sağladı. Kızın tadı da kokusu kadar tatlı, keskin ve mükemmeldi. Yumuşak, inanılmaz derecede duyarlı vücudu onunkine doğru kıvrıldı, ona tam olarak oturdu.

Elini sahiplenerek göğsünün üzerine kapadı ve sert meme ucu avucuna değdi. Kadının hırıltılı iniltisini taşaklarına kadar hissetti. Ağzının içine doğru hırslayarak başını eğdi, öpücüğü derinleştirdi, daha fazlasına ihtiyaç duydu. Asla yetinemeyeceğini biliyordu.

Hayatında hiç bu kadar derin bir ihtiyaç duymamıştı. Hiçbir şeye, onsuz delirecekmiş gibi hissedecek kadar ihtiyaç duymamıştı. Ona sahip olma dürtüsünü bastırmak gittikçe zorlaşıyordu. Onun için o kadar uzun süre beklemişti ki, ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki. Ama onu o anda alamazdı.

Trick biraz nefes alarak geri çekildi ve burnunu onunkine sürttü. "Sana sahip olacağım, Frankie. Ama bu bir arabaya karşı olmayacak. En azından ilk seferinde. Her santimini yalamak ve tadını çıkarmak istiyorum. Bunu burada yapamam."

Frankie, onu neredeyse mahveden o öpücükten sonra biraz sakinleşmeye çalışarak alt dudağını yaladı. Ona bakışı, konuşma şekli -o kadar ciddi, o kadar

kararlı, çok azimli- cehennem gibi sinir bozucuydu. Anı hafifletmek için, "Ya sıradan seksten hoşlanmazsam?" diye takıldı.

Dudaklarını büzdü. "Sanırım şık giyinebilirim. En güzel gömleğimi giyerim."

Kıkırdadı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." İleri geri konuşmaları hoşuna gidiyordu. Hayatındaki her şey o anda çok ciddiye ve o uzun, soğuk bir bardak su gibiydi - sakinleştirici ve canlandırıcı. Ve tam bir usta gibi öpüşüyordu.

"Gülüştürme trafiği durdurabilir." Sesi gibi hışırtılı ve sert olan bu kahkaha, Trick'in aletinin seğirmesine neden olmayı asla başaramadı. Ve şu anda ona doğru bastırılmış olduğundan, bunu hissetmemiş olması mümkün değildi. Onu bir kez daha öptü. "Buna ihtiyacım vardı." Geri adım atarak arabanın kapısını onun için açtı. Kız içeri girerken, "Dikkatli ol Frankie," dedi.

"Sen de."

Kapının kapanmasına izin verdi ve onun uzaklaşmasını izledi. Çok zordu. Hatta acı vericiydi. Sahip olduğu her içgüdü onu yakınında tutmak için onu rahatsız ediyordu. Kurdu onun peşinden hamle yaptı ama Trick onu sıkı sıkı tuttu. Bu şekilde olmak zorundaydı. Şimdilik.

Kurdu yerleştikten sonra Trick mağaralara döndü ve yaşam alanına yöneldi. Sürünün çoğu orada toplanmıştı ve o içeri girdiğinde hepsi ona tuhaf tuhaf baktı.

Dante kaşlarını kaldırdı. "Bize söylemek istediğin bir şey mi var?" "Bunu zaten anladınız." Trick onlardan şüphelenmişti.

olur. Sahiplenme duygusunu onlardan saklayamazdı, onu çok iyi tanıyorlardı.

"Bunu ne zaman anladın?" diye sordu

Lydia. "Birinci gün," diye yanıtladı Trick.

Marcus ensesini ovuşturdu. "Bu işleri karıştırıyor ama senin adına sevindim."

Diğerleri başlarını salladı ... Lydia hariç, o da içini çekerek, "Şaka-" diye söze başladı.

"Tekneyi sallayıp onu korkutacak bir şey yapmak istemezsin," dedi Trick. "Biliyorum. Ben de öyle. Ama

benden onunla arama mesafe koymamı isteme. Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım. O benim ve yeterince uzun süre onsuz yaşadım. Yaşayacağım.

Ona eş olduğumuzu söylemeyi erteleyin, gerçi bunu kendi başına anlaması da mümkün." Eşi zekiydi. "Kurduyla uyum içinde."

"Uzun vadede," diye başladı Taryn, "senin onun gerçek eşi olman bizim yararımıza olacak. Bir noktada buraya taşınacağı anlamına geliyor. Ama şimdilik, gerçeği bilirse, kendini baskı altında hissedeceğini düşünüyorum."

"Dediğim gibi, ona söylemeyi erteleyeceğim. Onu burada hepinizden daha çok istiyorum."

Lydia ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Onun eşi olduğun için mutluyum, Trick. Onun için orada olacaksın, ona göz kulak olacaksın. Eğer Newman'lar bu yüzden ona sırt çevirirlerse -ki çevireceklerinden eminim- alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı olacak."

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

T Bar Brad'in işyerinden çok uzakta değildi ve geçmişte birkaç kez orada buluşmuşlardı. Loş ışığa rağmen Frankie onu kolayca fark etti.

şekil değiştirici karanlıkta iyi görebildiği anlamına geliyordu.

Çoğu geniş ekran televizyonda oynayan futbol maçına odaklanmış gibi görünen müşterilerin arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi. Kurdu bira, sigara dumanı ve kolonya kokuları karşısında hoşnutsuz bir hırıltı çıkardı.

Uzun bara ulaşan Frankie, Brad'inkinin yanındaki ahşap tabureye kaydı ve "Hey," dedi.

Gülümsedi. "İşte orada." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Yorgun görünüyorsun."

"Uzun bir gündü." Anka Sürüsü bölgesine yapacağı yolculuk yüzünden gergin olduğu için önceki gece iyi uyuyamamıştı. "Sen nasılsın?"

"İyi, tatlım. Ne içiyorsun?" "Bira."

"Senin için kız gibi neon içecekler yok. Bunu sevdim." Barmene seslendi, o da ona bir bira uzattı ve Brad'in boş birasını yeni bir şişeyle değiştirdi. Brad ona geri döndü. "Aramalarımдан kaçıyordun."

"Gerçekten çok meşguldüm." Devam etmeden önce birasından bir yudum aldı. "Ayrıca, zaten duyduğum bir fikri ifade etmek istiyorsun. Tekrar duymama gerek yok."

"Söylediklerimin arkasındayım Frankie. Kurtlar senin için iyi değil ve hayatında onlar olmadan daha iyi olursun. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun." Köşede maçı izleyen bir grup adamdan dehşet dolu bağırışlar yükselince durakladı. "O e-postayı aldığını ve kurtları unutman her açıdan en iyisi."

"Lydia ile görüştüm."

Elindeki şişeyi yarısına kadar ağzına götürerek kıpırdamadan durdu. "Ne?" "Onunla buluştum."

Derin bir nefes aldı. "Tamam, merak ediyordun. Bunu anlayabilirim. Hiç tanımadığım akrabalarım olduğunu öğrenseydim, ben de onlarla tanışmak isterdim."

Lydia'yla aslında daha önce tanıştığını, sadece onu hatırlamadığını söyleyecekti ama o devam etti.

"Eğer sorularınız varsa, bana gelebilirdiniz. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatırdım."

"Ve bana gerçeği söyleyecek miydin?"

Adam kaşlarını çatı, kadının sesindeki kuşkulu tınıdan rahatsız olmuştu. "Elbette."

"Ailemin bir araba kazasında ölmesi hakkındaki 'gerçeği' bana söylediğin gibi mi?"

Başka tarafa baktı. "Bu farklıydı. Artık hikâyenin tamamını biliyorsun. Gerisini sana anlatırdım."

"Beni hiç istemedikleri ya da görmeye çalışmadıkları gibi mi? Bana sırtlarını döndükleri gibi benim de onlara sırtımı dönmem gerektiğini söylemiştin. Ama bunu yapmadılar, değil mi Brad? Sen, Marcia ve Geoffrey onları her şekilde engellediniz. Ne kadar boktan olsa da, bana gerçeği söylemeniz için hiçbirinize güvenemem. Cevapları gündeminize uyacak şekilde çarpıtıyorsunuz - ki bu da beni babamın ailesinden uzak tutmak."

"Ve hiç şüphe yok ki, sizi bizden çalmak olan gündemlerine uyması için gerçeği çarpıtıyorlar."

"Bunu yapmaya çalışmadılar."

"Zaman ver. Verecekler." Brad birasından biraz daha içti. "Şekil değiştirenler böyle kurnazdır." İkram edilen kâsedan bir avuç fındık aldı ve ağzına attı. "Sinsilik onların doğasında var."

"Ben yarı şekil değiştirenim," diye hatırlattı ona.

Bunu elinin tersiyle itti. "Sen onlar gibi değilsin. Onlar düşmanca, medeniyetsiz ve hayvani. Babama katılıyorum, sürülerin tarikatlardan pek farkı yok, hatta bazıları Satanist bile olsa şaşırmam."

"Bugün Phoenix Sürüsü bölgesine gittim."

"Ne yaptın?" Elindeki şeyi barın üzerine devirdi. "Frankie, aklından ne geçiyordu?"

Onun patlaması karşısında şoke olan kadın gözlerini kırptırdı. "Brad-"

"Onlardan biri anneni öldürdü, kız kardeşimi. Onların hayatına girmesine nasıl izin verirsin? Caroline'ı bir şekil değiştirenle çiftleşmenin kötü bir fikir olduğu konusunda uyarmıştım. Bizim gibi olmadıkları, oraya uyum sağlayamayacağı konusunda onu uyardım. Ama dinlemedi. Bir sürüyle çevrili olma ve ona asla ihanet etmeyecek ya da zarar vermeyecek, kendini tamamen ona adanmış birine sahip olma fantezisine kapıldı. Bu tam bir saçmalıktı, değil mi?"

"Brad-"

"Şimdi de aynı fanteziye mi kapılacaksın? Senin daha mantıklı olduğunu sanıyordum." Başını eğdi ve burun kemiğini sıktı. Sonunda başını kaldırdı. "Seni seviyorum Frankie. Benim için bir yeğenden çok kızım gibisin. Kendi kararlarını verebilen büyük bir kız olmana saygı duyuyorum. Ama bu?" Başını iki yana salladı. "Buna göz yumamam."

Bu onu yeniden ayağa kaldırdı. "Senden buna göz yummanı istemiyorum," dedi sertçe. "Bunu yapmana ihtiyacım yok."

Çenesi sertleşti. "Bu beni yerime koyuyor, değil mi?"

Yorgun bir şekilde iç çekti. Onu incitmek istemiyordu ama yetişkin bir kadın olarak yaptıklarını haklı çıkarmak ve davranışları için izin almak zorunda olduğunu da hissetmek istemiyordu.

"Bunun Marcia ve Geoffrey'i öldürecek olması senin için önemli değil mi?"

"Brad, onları hiçbir zaman memnun edemedim. Denemenin anlamsız olduğunu uzun zaman önce öğrendim. Ama eğer mecbur hissediyorsan onlara benim ihanetimle ilgili hikayeler anlatabilirsin. Benden şikayet etmek için başka bir neden bulamayacak değiller ya."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Onlara söylemeyeceğim. Asla ama asla bilmemeleri beni mutlu eder. Bu konuda tek kelime etmeyeceğim ama o kurtlardan uzak duracağına dair bana söz vermelisin. Bu iş buraya kadar Frankie."

Kurdu bunun üzerine hırladı. "Öyle mi?" diye sordu sakın bir sesle. "Onlara hayatında ihtiyacın yok," diye ısrar etti, yüzü

Sert. "Onlar senin için iyi değil. Şimdi bana onlardan uzak duracağına söz ver."

Yapmadı. Yapamadı.

İç çekerek başını salladı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Frankie. Dahası, anneni de hayal kırıklığına uğrattın." Bu veda cümlesiyle birasını kenara itti ve dışarı çıktı. Yani, evet, kızgın bir şekilde eve gitti.

Uykusu kısa ve huzursuzdu, bu yüzden iyi bir ruh halinde uyanmadı. Ve eli metal taşlamaktan o kadar sertleşmiş ve ağrımıştı ki heykel yapmaya ara vermek zorunda kaldı, Frankie'nin ruh hali daha da bozuldu.

Bu nedenle, Marcia ve Geoffrey ile öğle yemeği yemek için gerçekten de uygun bir zaman değildi, özellikle de soğuk bir tavırla karşılaşabileceği için, ama bahaneler uydurup evde kalmak korkakça görünüyordu. Frankie de soğuk davranmalarına hazırlıklı olarak yemeğe gitti. Garip bir şekilde, sanki onunla yaptıkları hararetli konuşma hiç yaşanmamış gibi normal davrandılar. Brad artık kızgın değil gibiydi, çünkü o da her zamanki gibiydi.

Bu bir rahatlama olmalıydı. Ama değildi. Rahatsız ediciydi, çünkü sanki konuşmayı önemsizmiş gibi geçiştirmişlerdi. Sanki onun acısı önemsizmiş gibi.

Etkileyici yemek salonundaki uzun masada yemeklerini yerken arka planda kısık sesle klasik m z k çalıyordu. Konuşma hafif ve y zeyseildi - çoğunlukla i teki son olaylarla ilgili hikâyeler. Elbette Frankie onların kitabında " alı an" olarak sınıflandırılmıyordu, bu yüzden gerçekten katılabileceği bir sohbet değildi.

  le yemeği Anka Sürüsü'yle yedi i yemeğe hiç benzemiyordu. Ne eğlence, ne alay, ne g l  me, ne de olaya uygun bir yaşam vardı. Ve bu biraz  z c yd .

Tatlılarını yiyip salona geçtiklerinde Brad onu kenara çekti ve fısıldadı: "Dün gece sana ba ırdı ım için özür dilerim.  zg nd m."

Hafifçe omuz silkti. "Unut gitsin." Ama kendini o kadar da ba ı layıcı hissetmiyordu.

"Gerçekten,  z r dilerim. Yapmak istediğim son şey kız arkadaşımı  zmek. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum ve-"

"Siz ikiniz ne fısılda ıyorsunuz?" Marcia kanepeden seslendi.

Brad yüzünü buru turdu ve ona döndü. "Hiçbir  ey."

Marcia'nın anlayışlı gözleri Frankie'ye dikildi. "Lydia seninle tekrar iletişime geçmeye çalıştı mı?"

" ekil de i tirenler hakkında konu masak olmaz mı?"

Brad sordu.

Marcia'nın yüzü sertle ti. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Bana onun iletişim bilgilerini vermelisin Francesca. Onları avukatımıza vereceğim, konuyla o ilgilenebilir."

Geoffrey ba ıyla onaylayarak koltu a oturdu. "Sizinle temas kurmaya devam etmesinin taciz olarak sınıflandırılaca ını anlamasını sağlayacak."

Brad, Frankie daha tek kelime edemeden konuştu. "Anne, baba, başka bir şey hakkında konuşalım."

"Peki." Marcia'nın bakışları Frankie'ye kaydı. "Selma'nın oğlu geçen gün yemeğe kalmadı ın için hayal kırıklığına uğradı. Ailesi iki hafta içinde bir yardım balosu düzenliyor. Sana orada eşlik etmeyi çok ister."

Frankie kaşlarını kaldırdı. "Senin aracılı ınla soracak kadar çok mu seviyor?"

Brad kıkırdadı, ama sesi zor çıkıyordu. "Haklı anne. Ona kendisi sormak için zaman ayıramıyorsa ya da ayırmayacaksa pek de erkek sayılmaz."

Geoffrey ağzı seğirerek başını eğdi. "Brad'in bu konudaki hayal kırıklığını paylaşıyorum," dedi karısına. "Torunumuz bu çabaya değer."

Ama Marcia ofladı. "O meşgul bir adam. Francesca, Selma bana kendi departmanında boş bir pozisyon olduğunu söyledi."

"Benim bir işim var."

"Evet, ama eminim zamanınızın ve dikkatinizin çoğunu almıyordur."

"İki metre boyunda heykeller yapmak gerçekten daha basit olamazdı," dedi Frankie sert bir şekilde.

Marcia ona dramatik davranıyormuş gibi baktı. "Francesca, iğnelemeden hoşlanmadığımı biliyorsun."

Brad, Frankie'nin dirseğini kavradı ve sessizce, "İyi niyetli," dedi.

Öyle miydi? O anda Frankie'nin daha az umurunda olamazdı. Yorgun ve hüsrana uğramıştı ve seçtiği mesleği bir kez daha savunacak sabrı yoktu. Bu yüzden fazla kalmadı.

Tam Geoffrey'le vedalaşırken Marcia, Frankie'nin dişlerini gıcırdatmasına neden olan sözler söyledi.

"Gitmeden önce Lydia'nın bilgilerini istiyorum."

Zihinsel olarak kendini savaşa hazırlayan Frankie,

"Hayır," dedi. "Francesca-"

"Artık çok geç."

Marcia kaskatı kesildi. "Onunla görüştün mü?" Gözlerinde öfke parlıyordu. "Bana karşı mı geldin?"

Frankie yorgun bir şekilde iç çekti. "Hatırlamadığım bu akrabalarımın tanışmak istemem gerçekten bu kadar büyük bir dram mı? Sorularımın olması doğal değil mi sizce? Gerçekten mi?"

"O kurtlar-"

"Dünyayı istemiyorsun. Ya tam tersi olsaydı? Ya ölüm döşeginde sen olsaydın ve

Beni sadece bir kez görmek istemiş olsaydın, bu büyük bir suç olur muydu?"

"Sen de o kadını görmeye gittin, değil mi? Iris. Onu görmeye gittin. Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Bunu sana yapmadım. Sana inat olsun diye ya da seni incitmek için de yapmadım. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Ama Marcia bunu kendisiyle ilgili hale getirmeyi seviyordu.

"Annenin ölmüş olması senin için önemli değil mi? Oğlu yüzünden mi? Eğer onunla çiftleşmemiş olsaydı-"

"Ben doğmamış olurdum. Bu senin için önemli değil mi?"

O sırada Geoffrey araya girdi. "Francesca, seni sevdiğimizi biliyorsun. Bizi incitmek istemiyor olabilirsin ama bu durum bize acı veriyor."

Frankie ona baktı. "Eğer durum buysa özür dilerim."

"Gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum," diye kestirip attı Marcia. "Onların canavar olduğunu görmüyor musun? Barbarlar. Acımasızlar. Aşağılıklar."

"Onlar insan," dedi Frankie. "Kahve içiyorlar, video oyunları oynuyorlar, kurabiye yapıyorlar ve televizyon izliyorlar." Aynı zamanda hayvanlara da dönüştüler - önemli değil.

"Onları bir daha görmeyeceksin, Francesca. o."

Yine mi bu saçmalık? Frankie içini çekti. "Ben eve gidiyorum.

Günün geri kalanında hepinize iyi eğlenceler." Odadan çıktı ve koridorda ilerledi.

Brad arkasından koştu ve onu kolundan yakaladı. "Frankie, bekle. Neden acıdıklarını görmelisin."

"Bu onları incitmek zorunda değil. Bunu yüzlerine vurmuyorum. Sürü topraklarında yaşamıyorum ya da ailemi ihbar etmiyorum. Ve bunun için kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Ne onlar tarafından, ne de senin tarafından."

"Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyorum. Sadece bunu onaylayamam. Bunu asla onaylamayacaklar."

"Mesele de bu, Brad. Onlardan onay istemiyorum. Bunun onlar için zor olduğunu anlıyorum, bu yüzden

onlardan bunu kabul etmelerini beklemek aklımın ucundan bile geçmezdi.

Adil. Sadece beni rahat bırakmalarını istiyorum. Ama yapmayacaklar - ne bu konuda, ne de hoşlarına gitmeyen herhangi bir kararımda. Ne de olsa en iyisini onlar biliyor. Heykeltıraş olduğum bir hayal dünyasında yaşıyorum."

"Frankie-"

"Gitmem gerek, sonra görüşürüz." Kolunu kurtardı ve gitti.

Öfke, eve dönüş yolu boyunca kaslarını gergin tuttu. Ama oraya vardığında öfkesi sönmüştü. Artık kızgın değildi. Yorgundu. Yorgun. Üzgündü. Hangi hareketi yaparsa yapsın, hayal kırıklığına uğrattığı biri varmış gibi görünüyordu.

Başka zaman olsa, kendini atölyesine kapatır ve heykeli üzerinde çalışırken kendi dünyasında kaybolurdu. Eli hâlâ ağrısa da böyle bir şey olmayacaktı.

Bunun yerine kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurdu ve veranda kapısından geçerek güverteye çıktı. Esinti biraz soğuktu, bu yüzden ateş çukuruna birkaç kütük attı ve ardından sallanan sandalyelerden birine yerleşti. Güneşin ısıttığı ahşabı sırtında hissederken, odun dumanı, otlar ve güzel kokulu çiçeklerin kokusuyla iç çekti.

Evet, ihtiyacı olan şey buydu.

Güzel bir bahçeydi. Basamaklı taş yol, rengarenk çiçeklerden oluşan yamalar ve sevimli küçük saksılarda büyüyen bitkiler. Ama bunun için övgü alamazdı. Yaptığı tek gerçek katkı heykeller ve denizkızı çeşmesiydi. Gerisini Marcia yapmıştı. Manolya ağacını, kafesteki salkımları ve sahte portakal, gül ve müge çiçeklerinden oluşan çiçek kutularını satın alan Marcia'ydı.

Marcia, "Her kadının rahatlayabileceği küçük bir sığınağa ihtiyacı vardır," demişti.

Frankie stüdyosunun sığınağı olduğunu söylemekten kaçınmıştı çünkü Marcia'nın ona iyi davranmaya çalıştığını biliyordu. Marcia'nın onun için iyi şeyler istediğini biliyordu,

onun mutlu olmasını istiyor ve onunla bağlantı kurmanın yollarını bulmak istiyordu.

Caroline ve Marcia'nın bahçeyle uğraşmak, piyano çalmak ve klasik müzik dinlemek gibi ortak hobileri olduğunu bilecek kadar annesiyle ilgili hikâyeler duymuştu. Marcia hiç şüphesiz torununun da aynı şekilde olmasını ummuştu. Oysa bitkileri sulamayı bile zar zor hatırlayan (fıskiyeler de bu yüzden), piyano yerine metal ve kille oynamayı tercih eden ve çalışırken rock müzik dinlemekten hoşlanan bir torunu olmuştu.

Gerçekten de Frankie ortak ilgi alanları olmadığı için kendini kötü hissediyordu. Tıpkı Brad ve büyükannesi ve büyükbabasıyla anlaşmazlığa düştüğü için kendini kötü hissettiği gibi. Onu pek anlamıyor olabilirlerdi ama ona değer veriyorlardı. Onun mutlu olmasını istiyorlardı. Sadece onu neyin mutlu edeceğini kontrol etmek istiyorlardı. Bu da onu çılgına çeviriyordu.

Şu anda kurdu berbat bir ruh halindeydi, bu da Frankie'nin olumsuz düşüncelere kapılması için muhtemelen en iyi zaman olmadığı anlamına geliyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Güvertenin sonundaki jakuziye bir bakış attı. Bir dalış yardımcısı olabilir . . . Belki daha sonra.

Başını geriye atarak gözlerini kapattı ve çevresini seyre daldı. Duyabildiği tek şey kuşların cıvıltısı, fıskiye nin şırıltısı, çukurdaki odunların şakırtısı ve sallanırken sandalyenin ritmik gıcırtısıydı. Vücudundaki gerginlik yavaş yavaş kayboldu ve-

Frankie ön kapının çalınmasıyla bir anda uyandı. Gözlerini kırptırdı, uyuyakaldığını fark edince şaşırıldı. Ne kadar süredir uyuduğundan emin değildi ama gökyüzü biraz kararmıştı.

Knuckles tekrar kapıya vurdu. İç geçirerek ayağa kalktı. Herhalde Geoffrey'dir, diye düşündü. Marcia, Frankie'nin işbirliğini sağlamakta başarısız olunca

daha sonra sık sık gelip onu "ikna etmeye" çalışırdı. Başka bir deyişle, onu geri adım atmaya ikna etmeye çalışırdı.

Ama Frankie ön kapıyı açtığında, gelenin Geoffrey olmadığını gördü. Hayır, gelen Trick'ti ve bir kalçasını verandanın parmaklıklarına yaslamıştı. Kurdu anında canlandı. Frankie'ye gelince. . sanki sistemi uzun ve rahatlamış bir nefes almış gibiydi. "Neden buradasın?" diye sordu, kırıncı olmasa da.

Ona acıyan bir bakış attı. "Ben açım. Besle beni."

"Şaka bile yapmıyorsun, değil mi?"

Parmaklıklardan uzaklaştı ve öne doğru yürüdü. "Yemek konusunda asla şaka yapmam."

"Eve gidersen Grace'in sana bir şeyler yapacağından eminim."

"Ama o zaman senin tahrik edici arkadaşlığına ya da bu muhteşem ağza erişimim olmazdı." Trick onun dudaklarına uzun, kalıcı bir öpücük kondurdu. Tadımlık. Alay ediyordu. Sahip olmak. Onu özlemişti. Aslında onu çok az tanıyordu ama boğucu sesini, gizli gülümsemesini, hazırcevaplığını ve küçük huysuzluğunu özlemişti.

Dudağına bir ısırık atarak öpücüğü sonlandıran Trick, elleriyle yüzünü çerçeveleyerek onu içine çekti. İşte o zaman yüzündeki gergin çizgileri fark etti. Tüyleri diken diken oldu. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Sadece o günlerden biriydi."

Trick onu nazikçe eve geri götürdü ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle. 'Hiçbir şey' deme. Söyle bana. Çıkar içinden."

İç çekti. "Amcam ve büyükannem ve büyükbabamla öğle yemeği yedim. Pek iyi geçmedi."

Şerefsizlerin onu tekrar üzmesine sinirlenen Trick çenesinin sertleştiğini hissetti. Öfkesini dile getirmedi - onlarinkinin üstüne bir de kendi pisliğiyle uğraşmasına gerek yoktu. Burnunu onunkine sürttü ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Kurdumun gidip lastiklerine işemesini ister misin?" Adamın umduğu gibi, kız güldü. Sessiz, yorgun bir sesteki ama yine de.

"Hayır, ama teklifiniz için minnettarım." Parmakları ensesinde gezinirken Frankie zevkle bir iç çekti. "Gerçekten iyi bir arkadaş olacağımı sanmıyorum ama şansını denemek istersen bir bira alıp güvertede bana katılabilirsin." Yüzü sıcak ve tembel bir ifadeye bürünmüştü ve kız, daha fazla içeri girmek için ikna etmek zorunda kalmamasının onu memnun ettiğini düşündü. Onu orada istemiyormuş gibi davranmayacaktı. Bu aptalca olurdu.

"Şansımı deneyeceğim." Trick çift kapılı paslanmaz çelik buzdolabından bir bira aldı. Dışarıda onunkinin yanındaki sallanan sandalyeye yerleşti. "Burada güzel bir düzen kurmuşsun." Özellikle de jakuzi ve canavar ızgara.

Heykelleri onun yaptığını tahmin ediyordu. Biri, dallarından çelişkili bir şekilde güzel beyaz çiçeklerin sarktığı siyah, bükülmüş, cılız, kötü görünümlü bir ağaçtı. İkincisi ise güvelerle dolu ve tepesinde altı karganın tünediği büyük, siyah bir satranç taşıydı. Her iki heykel de böylesine güzel bir bahçede doğru görünmemeliydi, ancak bahçeye bir kenar kazandırdılar ve daha iyi görünmesini sağladılar. Çiçeklerin doğal mükemmelliğini dengeledi.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Sıkıcı, gerçekten." Trick ona bir gülümseme attı. "Şimdi çok daha iyiyim." Birasından biraz içti. "Yaptığın ilk heykel neydi?"

Geçmişini düşünen Frankie gülümsedi. "Çok iyi değildi. Ya da çok büyük. Bir volkandı. Ciddi yanıkları olan biri tepesinden sürünerek çıkıyordu. Büyükbabam ve büyükbabamın ne kadar dehşete düştüğünü tahmin edebilirsiniz. Beni bir terapistle bile gönderdiler."

"Terapist mi?"

"Evet. Neden bunu yapmayı seçtiğimi sorduğu için çok sinirlendiğimi hatırlıyorum. Bir araya gelmeye başlayana kadar bunu yaptığımı fark etmediğimi açıklamaya çalıştım. Anlamış gibi görünüyordu. Her neyse, Marcia'ya sanatı bir ifade biçimi olarak kullanmanın sağlıklı olduğunu ve bu hobiyi teşvik etmesi gerektiğini söyledi. Bu anlamda bana bir iyilik yaptı.

iyilik. Çizim yapmayı sevdiğinizi söylemişsiniz. Bu her zaman yaptığınız bir şey mi?"

Trick sandalyesini hafifçe sallamak için bir ayağının topuğunu kullandı. "Beni bunu denemeye teşvik eden annemdi. Huzursuz bir çocuktum. Ellerimle bir şeyler yapmayı severdim. Çizim yapmanın beni rahatlatabileceğini düşündü ve rahatlattı da. Hâlâ da öyle. Ama sanat yaratmak için bir dürtüm olduğunu söyleyemem. Buna hobi bile diyemem. Sadece bazen yaptığım bir şey." Birasından bir yudum almak için durakladı. "Heykellerinizden birini internette ilk kez birkaç yıl önce görmüştüm. Onları insanları bilerek rahatsız etmek için mi yaptığınızı merak etmiştim. Ama şimdi bundan daha fazlası olduğunu görebiliyorum."

Frankie kaşlarını çatı. "Yıllar önce benimkilerden birini mi gördün?"

"Hayatında ne yaptığını merak ettiğim için seni araştırdım."

"Neden?"

"Ben meraklı bir adamım. Kendini insan dünyasına bu kadar iyi entegre etmiş olman beni şaşırttı. Sürüyle neden hiç iletişime geçmediğini merak ettim. Senin yerinde olsaydım ailemin diğer yarısıyla konuşmak ve olayların bir de onlardan tarafını dinlemek isterdim. Yalanlarla beslendiğini bir an bile düşünmedim. Newman'lar ailene tam olarak ne olduğunu söyledi?"

"İkisinin de bir araba kazasında öldüğünü söylediler. Babamın adının Dustin Turner olduğunu söylediler. Onun sevgi dolu, sadık ve anneme bağlı biri olduğunu söylediler. Ailemin neden yalan söylediğini biliyorum, sadece bu kadar uzun süre yalan söyledikleri için kızmaktan kendimi alamıyorum." Şakağını ovuşturdu. "Sürüyle temas kuramdan memnun değiller. Onlara göre, şekil değiştirenler Caroline'ı onlardan çaldı."

"Öyle mi? Seni benden, babanın ailesinden ve diğer sürü arkadaşlarından çaldılar. Bunun herkes için uygun bir durum olacağını sanmıyorum. Sadece senin için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın. Peki sen ne istiyorsun?"

Frankie uzun bir nefes aldı. "Pizza. Pizza istiyorum."

Ağız kıvrıldı. "O zaman pizza alırız."

Cep telefonunu çıkararak, "Seninkinde neyi seviyorsun?" diye sordu.

"Hamsi dışında her şey." Tekrar konuşmadan önce kızın pizzacıyı aramayı bitirmesini bekledi. "Seni yetiştiren insanları hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmek hakkında bir iki şey biliyorum."

"Öyle mi?"

"Ailem Trey'in sürgün edilmesini yüksek sesle destekliyordu. Onunla birlikte gideceğimden şüphelenmemişlerdi. Trey'e yakın olduğumu ve Rick'e saygı duymadığımı biliyorlardı ama onların isteklerine karşı geleceğimi hiç tahmin etmemişlerdi. Onlar öyle görüyorlardı, Trey'i onlara tercih ettiğimi düşünüyorlardı. Seçmiyordum. Benim için doğru olanı seçiyordum. Bana çok kızdılar ama kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp oraya geri döneceğimden emindiler."

Onun parmaklarını büktüğünü fark eden Trick elini tuttu ve devam ederken masaj yaptı. "Ama ben yapmadım. Yeni bir sürüde kendime bir yer edindim. Küçük bir gruptu ama iyi ve güçlü bir şey inşa ettik. Ailemle birkaç kez iletişime geçtim, onları Phoenix Sürüsü bölgesine davet ettim. Ne inşa ettiğimizi görmelerini istedim, bir sürünün nasıl olabileceğini görmelerini istedim. Geri dönmem için ısrar edip durdular. Mutlu olmamın onlar için önemli olmadığını söyleyemem. Bence önemliydi ve hala da önemli. Sadece mutluluğu kendi yöntemleriyle bulmamı istediler."

Frankie son şarabını içerken bunun tanıdık geldiğini düşündü.

"Hayatımın çok büyük bir kısmını kaçırdılar. Bunun kendi suçları olduğunu düşünmüyorlar. Babam beni suçluyor. Annem Trey'i suçluyor. Bu da ilişkimizi bitirdi. Mesele ne? Bazı insanlar başkalarının kendi istekleri doğrultusunda hareket etmesini bekler. Bunu yapmayanları, sevdikleri de dahil olmak üzere, sadece kendilerinin haklı çıkarabileceği nedenlerle reddederler. Ve bunun yanlış olduğunu görmezler."

"Marcia ve Geoffrey kötü insanlar değil, Trick. Gerçekten değiller. Her şeyi kendi şartlarına göre istiyorlar,

ama bence

Bu kısmen bu kadar yüksek pozisyonlarda çalışmaktan kaynaklanıyor. Karar vermeye ve liderlik etmeye alışkınlar. Brad çoğunlukla onların istediklerine uyuyor."

"Yapmaman kötü değil. Sizden bir şeyler bekleyen insanların olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kendin için en iyi olanı yapmalısın, çünkü böyle insanlar söz konusu olduğunda, her zaman bekledikleri bir şey olacaktır. Onları asla memnun edemezsiniz."

Frankie derin bir nefes verdi. "Biliyorum. Büyükbabam ve büyükbabamı sık sık hayal kırıklığına uğrattıyorum. Onların istediği gibi bir avukat ya da doktor olmadığım için kendimi suçlu hissedirdim. Heykeltıraşlık onlar için bir beceri değil. Savurgan bir hobi. Yine de bundan vazgeçmem. Onlar için bile."

"Bundan vazgeçmenizi istememeliler. Sizi mutlu etmesi yeterli olmalı. Ama onlar senin 'aklının başına gelmesini' bekliyorlar. Yaptığın işte başarısız olman onların işine gelirdi ama olmadın. Yine de hatalı olduklarını kabul etmiyorlar. Muhtemelen asla da kabul etmeyecekler." Avucunun içini öptü. "Artık yalnız olmak zorunda değilsin, Frankie."

Kaşları çatıldı. "Yalnız değildim."

"Evet, öyle. Newman'lara sahip olabilirsin, ama her zaman onlara tam olarak uyum sağlayamadığını hissettin, değil mi?"

Evet, vardı.

"Sürüne sahip değildin; bir şeylerin eksik olduğu hissiyle yaşadın. Büyükbabam ve büyükbaban sana baktığı için minnettar olduğum kadar, kaçırdıkların için de onlara kızgıyım. Tüm ailene sahip olmadığın için, ilk vardiyanda yalnız olduğun için ve seni istemediğimize inandırdıkları için kızgıyım." Ve onunla geçireceği onca yılı kaçırdığı için. Eğer ondan saklanmasaydı, şimdiye kadar mutlu bir şekilde çiftleşmiş olabilirlerdi.

"Beni koruyorlardı."

"Öyle miydiler? Yoksa seni bizden uzak tutmak için bahaneleri bu mu?" Elinin topuğunu ısırdı. "Belki de

Seni korumak istediler ama bizi hayatından çıkarmalarının tek nedeni bu değildi. Bunu sen de biliyorsun."

Evet, bunu biliyordu. Kızlarının ölümünden sorumlu tuttukları insanlardan bir nebze olsun intikam almak istemişler ve onu Iris'e ve sürünün geri kalanına zarar vermek için kullanmışlardı çünkü ... şey, çünkü yapabilirlerdi.

Kapı çalındı. "Pizza geldi." Ayağa kalkarken elindeki bardağı masaya bıraktı. "Ben getiririm."

Mutfağının ortasındaki adaya yerleştiler ve pizzayı parçaladılar. Tabak ya da çatal bıçak yoktu. Sadece kutu ve elleri vardı. Trick onu sürü bölgesinde olan şeylerle ilgili rastgele hikâyelerle eğlendirdi ve Trick'in onu başka bir ziyaret için geri dönmeye ikna etmeyi umduğunu biliyordu. O da muhtemelen bir noktada geri döneceğini biliyordu.

Son pizzayı da yediklerinde gri bulutlar dağılmış ve kendini hafiflemiş hissetmişti. Onun yanında olmasının zihnini nasıl rahatlattığı ve sistemini nasıl sakinleştirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bundan memnundu.

Temizlendikten sonra Trick onu kendine çekti. "Ne kadar boktan olsa da gitmem gerek. Vardiyam yakında başlıyor."

Hayal kırıklığını gizleyen Frankie bir elini onun kolunda gezdirdi. "Tamam." Adam bir eliyle boğazını sıkıp onu anlamsızca öperken, Frankie onun ağzına doğru iç çekti. Kurdu bu baskın hareket karşısında biraz kasıldı ama aynı zamanda bundan hoşlandı da. Hayvan onun gitmesini istemiyordu; kalmasını istiyordu, onu ısırarak ve işaretlemek istiyordu. Bu hiç iyi değil.

Trick onun ağzına doğru hırladı. Kadının ağız sulandıran kokusu uyarılmayla birlikte ısınmış ve olgunlaşmıştı ve adamın tek istediği onu mutfak adasının üzerine yatırıp sertçe becermekti. Bunun yerine geri çekildi ve burnuyla kızın burnunu okşadı. "Şimdi, neden korkmuş görünüyorsun?"

"Kurdum seni biraz fazla seviyor."

"Sen de öyle," diye alay etti. "Henüz benim için hazır değilsin. Ama olacaksın." Onu ön kapıya kadar geçirdi ve burada ona son bir öpücük verdi. "Yarın saat altıda seni alırım."

O uzaklaşırken Frankie kaşlarını çatarak arkasından baktı. "Bekle, ne?"

Döndü ama yürümeyi bırakmadı. "Altıda burada olacağım. Hazır ol."

"Ne için?"

Ona basit biriymiş gibi baktı. "Sinemaya gitmek için."

"Seninle film izleyeceğimi hiç söylemedim."

"Evet, yaptın. Pizza yerken. "Yarın sinemaya gitmeliyiz." dedim. Sen de, 'Trick, sinemaya gitmek istediğimi nereden bildin? Sanki aklımız birmiş gibi."

Frankie güldü. "Ben öyle bir şey demedim."

"Elbette yaptın." Onu işaret etti. "Altı. Hazır ol."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

S irisi patlamış mısırını desenli halının üzerine düşürdü ve Frankie acıyarak yüzünü buruşturdu. İçeride beklerken

uzun kuyrukta elini ipe dayadı ve atıştırmalıklar ve içecekler için fiyat panolarına baktı. Sinema salonunun fuayesi iyi aydınlatılmıştı ve yeni çıkan ve çıkacak filmlerin çerçeveli posterleri ve karton kesikleriyle neşeliydi.

Trick'in ön tarafı kızın sırtına yaslanmıştı ve bir kolunu kızın omzuna atmış, böylece parmaklarını kızın köprücük kemiği boyunca gezdirebiliyordu. Biraz gergindi, ki bu şaşırtıcı değildi. Onlarinkine paralel sıradaki bir grup kız ona bilmiş bakışlarla bakıyor, birbirlerine onun yer aldığı YouTube videosu hakkında sessizce konuşuyorlardı. Hatta bir kız cep telefonu ile çaktırmadan onun fotoğrafını çekti. İnsanların kendisine gösterdiği ilgiden ve kahraman imajından nefret ettiği çok açıktı. Dışarıdaki otoparkta bir çocuk imza almak için yalvardığında yüzündeki ifadeyi hatırlamak bile onu gülümsetiyordu. Ve şimdi o kızlar onu bir yay gibi germişlerdi.

Onun sessiz kahkahalarla sarsıldığını hisseden Trick, kulağına konuştu. "Komik olan ne?"

"Büyük, kötü infazcı kıkırdayan birkaç genç kızdan korkuyor."

Kendisine sataştığı için ceza olarak kızın kulak memesini ısırdı. "İmza istemeye gelen son genç kız grubu da tıpkı videodaki kıza sarıldığım gibi her birine sarıldığım bir fotoğrafımı istedi. Gülmeyi kesin, komik değil. Manyak bir şey."

"Ne yaptın sen?"

"Onlara homurdandım ve uzaklaştım. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Şimdi de o kızların aklına bir şey gelmesin diye bana sokuluyorsun, yani beni bir kalkan olarak kullanıyorsun."

"Sana sarılıyorum çünkü güzel kokuyorsun ve sana yakın olmak hoşuma gidiyor." Kurdu da aynı nedenlerle onun tenine doğru itildi, o anda gerçekten memnundu. Trick onun boynuna sokularak kokusunu içine çekti ve bu kokunun patlamış mısır, nachos, baharat ve meyveli içecek kokularının önüne geçmesine izin verdi. Eşiyle bir randevuydaydı. Hayat güzeldi.

Onu randevuya gitmesi için kandırdığını söylemek doğru olurdu ama bunun tek nedeni Frankie'nin bu konuda yaygara koparmayacağını bilmesiydi. Frankie'de gerçekten hoşuna giden şeylerden biri de oyun oynamamasıydı. Zoru oynamak yoktu. Protesto için oradaymış gibi davranmıyordu. Yalan ya da saçmalık yoktu. Sakin davranmıyordu. Bu çok ferahlatıcıydı ve onun yanında olmayı kolaylaştırıyordu.

Her biri onu büyüleyen pek çok yönü olduğu için karmaşıktı ama bunun dışında açık sözlü ve basitti. Bunu seviyordu. Gerçekten ne düşündüğünü ve hissettiğini söyleyeceğine güvenebilmesini, satır aralarını okuyarak zaman kaybetmek zorunda kalmamasını seviyordu.

Jeton makinesiyle oynayan bir çocuğun sevinç çığlıkları atmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Trick boştaki kolunu Frankie'nin beline doladı ve yavaş ilerleyen kuyrukta adım atarlarken bile onu kendisine doğru tuttu. Frankie'nin sevdiği bir başka şey de buydu: çok az tanıdığı birinin kendisine bu kadar sık dokunmasının onun için tuhaf olduğunu biliyordu ama Frankie geri çekilmedi. Onunla rahatlamasına izin verdi, hatta

Yine de bunun onun için neden bu kadar kolay olduğu konusunda kafası karışmış olmalıydı.

Frankie, "Boynuma sokulmayı ve ısırmayı bırakmalısın," dedi.

"Neden?"

Sessizce, "Çünkü bu seni sertleştiriyor ve beni de telaşlandırıyor," diye cevap verdi. Frankie onun dudaklarının boynuna doğru kıvrıldığını hissetti.

"Biliyorum. Islak olduğunun kokusunu alabiliyorum."

Ve adamın sertleştğini hissedebiliyordu. Adamın vücudunun neredeyse onunkinin etrafında katlanmış olduğunu düşününce, Frankie muhtemelen biraz klostrofobik hissetmesi gerektiğini anladı. Ama hissetmedi. Kendini güvende hissediyordu. Korunmuş. Hatta korunuyordu. Kurdu onun kendisine bu kadar yakın olmasından, dokunuşundaki sahiplenicilikten hoşlanıyordu.

Sonunda kasaya gelene kadar onu bırakmadı. Kasiyer siparişleri sıralarken, Frankie dağıtıcılardan pipet ve peçete aldı. Tam ellerinde patlamış mısır ve gazlı içeceklerle uzaklaşırlarken Frankie, Vance ve Layla'dan başkasının imtiyaz sıralarına doğru ilerlemediğini gördü. Ve ne yazık ki onlar da onu fark etti. Vay canına.

Vance'le ayrıldıktan kısa bir süre sonra onlara rastlamıştı. Layla ona yapışmış, kendini beğenmiş bakışlar göndermişti. Frankie'ye karşı nazik ama sertti, uzaklaşmaya hevesliydi. Ertesi gün Frankie'yi arayıp dostça davranmadığı için özür dilemiş, sadece "Layla'yı kızdırmak" istemediğini söylemişti.

Bugün Layla, Frankie'ye üstün bakışlar göndermeyi umursamayacak kadar Trick'e bakmakla meşguldü. Ve kurdu, Layla'nın gözlerindeki dişi takdirinden hiç hoşlanmamıştı. Vance'in sert ve okunamayan bakışları Trick'ten Frankie'ye doğru dans ediyordu.

Garip sessizliği bozan Trick oldu. "Burada bir sorun mu var?"

Layla neredeyse sarsılıyordu. "Hayır, hiç de değil. Frankie kaba olmaya karar verdi, o yüzden bizi tanıştırayım. Ben Layla, bu da Vance.

Biz Frankie'nin uzaktan arkadaşlarıyız."

Trick ikna olmamış bir şekilde, "Doğru," dedi. Eşinin rahatsızlığını hissedebiliyordu, tıpkı bir zamanlar onunla Vance arasında bir şeyler olduğunu hissedebildiği gibi. İnsan erkeğin ona samimi bir aşinalıkla baktığını açıkça görebiliyordu - Trick'i çok kızdıran bir şeydi bu. Frankie'yi başka bir erkekle görmekten hoşlanmadığı Vance'in yüzündeki sıkışık ifadeden ve kaslarının gerginliğinden de anlaşılıyordu. Lanet olsun.

Kurdunun içinde öfke parladı ve Trick'i pençelerini insanın göğsüne geçirip onu eşinden uzaklaştırması için uyardı. Bu onun düşüneneceği bir fikirdi.

Layla'nın gözleri biraz kısıldı. "Seni tanıyorum."

Trick gerildi. "Hayır, yapamazsın." Ve burada işi bitmişti. Frankie'ye kaşlarını kaldırdı. "Hazır mısın, bebeğim?"

Layla parmaklarını şıklattı. "Bekle, sen şu YouTube videosundaki şekil değiştirensin, o kıza yardım etmiştin. Bu şekilde müdahale etmen çok tatlı ve cesurcaydı." Gözleri Frankie'ye kaydı. "Hayatına devam ettiğini görmek güzel."

Frankie neredeyse homurdanıyordu. Öyle mi? Layla onun adına hiç de mutlu görünmüyordu. Trick'e bakarken gözleri hülyalı ve imrendiriciydi. Frankie'ye kaydıklarında ise kıskançlık ve kızgınlıkla kararmışlardı. Layla, Frankie'nin istediği erkeğe sahip olduğu fikrini sevmiştir, "kazanmış" olmasını sevmiştir. Frankie'yi Vance'ten milyarlarca kat daha seksi bir erkekle görmek belli ki onu kızdırmıştı. Güzel.

"Büyükannen ve büyükbaban biriyle çıktığından bahsetmedi," dedi Vance Frankie'ye, sesi düzdü. "Sanırım onun hakkında bir şey bilmiyorlar."

Trick ona sertçe bakarak, "Frankie'ye bu kadar yakın durmandan hoşlanmıyorum," dedi.

Vance'in kaşları birbirine çarptı ve sanki ona doğru bir adım attığını ancak o zaman fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Geri çekildi ve geçmelerine izin vermek için kenara çekilerek sinirli Layla'yı yoldan çekti.

Trick Frankie'ye döndü. "Hadi gidelim, bebeğim." Onlar uzaklaşırken Trick kaşlarını kaldırdı. "Yani o pislik senin eski sevgilin mi?"

Frankie içini çekti. "Maalesef, evet. Layla onun eski sevgilisiydi. Ona geri döndü ama o benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor. Benimle birlikte olduğun için kızgın. Büyükanne ve büyükbabanın senin bir şekil değiştirenle randevuya çıktığını öğrenmesini kendi işi haline getireceğini düşünüyorum."

"Keşke sizinle aynı fikirde olmasaydım."

"Onları düşünmeyeceğiz," diye açıkladı Trick. "Bu filmi izleyeceğiz, tadını çıkaracağız ve yüzümüzü patlamış mısırla dolduracağız."

Frankie'nin ağzı kıvrıldı. "Planında haklılık payı var."

Biletlerini kontrol ettirdikten sonra tiyatroya yönlendirildiler. Kısa süre sonra loş koridordan geçip karanlık tiyatroya girdiler. Halı kaplı merdivenlerden yukarı çıktıklarında, orada çok fazla insan olmadığını fark etti.

Trick onu en üstteki boş sıraya götürdü. "Ben her zaman arkada otururum, böylece insanların sandalyemin arkasını tekmelemesiyle uğraşmak zorunda kalmam."

"Ben de bunu huzur içinde öpüşebilmek için yaptığını düşünüyordum." Kurdu onun biraz şeytani kıkırdamasını sevdi. Oturan Frankie gazozunu bardaklığa yerleştirdi ve büyük boy patlamış mısırı kucağına koydu. Şu anda aşırı gürültülü fragmanlar gösteren büyük ekranın iki yanında perdeler asılıydı. Yine de insanların konuştuklarını, patlamış mısır ve nachos yediklerini duyabiliyordu.

Trick'in cep telefonu, kapatmak için cebinden çıkardığında karanlıkta parlıyordu. "Söyle bakalım, yatarken ne giyiyorsun?"

İçinden bir kahkaha patladı. "Ne?"

Omuz silkti. "Basit bir soru. Yatarken ne giyersin?"

Frankie patlamış mısırına daldı. "Bir şey giydiğimi kim söyledi?" Adamdan yükselen alçak hırıltıya gülümsemekten kendini alamadı.

"Tam bir baş belası." Patlamış mısırı paylaştıkları için biraz aldı ve ağzına attı. "Ama sorun değil, çünkü ben de öyleyim." Bu hem bir uyarı hem de bir sözdü.

Onlar filmi izlerken, adam kızın boştaki eline masaj yaptı. -Sık sık tutukluk yapanla aynı. Ara sıra parmaklarını ısırmasa ya da dişlerini avucunda gezdirmese bu onu rahatlatabilirdi.

Filmin yarısına doğru, patlamış mısır kutusunu ondan aldı ve yere koydu. Şikâyet etmeye hazır olan Frankie ona baktı. Ve midesi sıkıştı. Orada şakacı bir sırıtma yoktu. Sıcaklık, ihtiyaç ve açlık vardı.

Onun ağzına karşı konuştu. "Pantolonunu çıkar."

Bekle, ne?

Eli kızın boğazına dolandı ve hafifçe sıktı. "Yap şunu."

Onun kendisine herkesin içinde bu şekilde dokunması fikri muhtemelen motorlarını harekete geçirmemeliydi, ama lanet olsun ki geçirmediyse. Özellikle de adamın işi ne kadar ileri götüreceğini merak ediyordu. Bu yüzden fermuarının düğmelerini açtı ve ne yapacağını görmek için bekledi. Adamın gözleri memnuniyetten baygınlaştı ve eli kızın boynunu bıraktı.

"Aferin kızıma. Şimdi filmi izle."

Sanki dikkati onun yaptığı şeyden başka bir şeyde olacakmış gibi. Yine de Frankie yüzünü ekrana çevirdi. Eli kot pantolonunun ve külotunun içine kayarken kulak memesini emdi. Çok uzağa değil, klitorisine ulaşmasına yetecek kadar uzağa. İşlerin gittiği yön hoşuna gitmişti.

Trick onun kulağına konuştu. "Bu güzel küçük klitorisinle oynarken benim için hareketsiz kalmanı istiyorum. Sakın ses çıkarma Frankie."

Onun klitorisiyle oynamadı. Klitorisini çalıştırdı. Ağlamak isteyene kadar ona eziyet etti.

Parmağı klitorisinin etrafında dönerken, ovalarken, fiske vururken, bastırırken ve okşarken amı zonkladı ve sıkıştı. Göz kapakları

titreyerek kapandı. Tanrım, o kadar ıslaktı ki komik bile değildi. Ara sıra parmağını içine daldırıyordu ama sadece klitorisini kayganlaştırmak için biraz krema çıkaracak kadar. Kalçalarını hafifçe salladı, parmağın kıvrımlarının arasından kaymasını ve tamamen içine girmesini istiyordu. Ama adamın eli durdu ve kulak memesini ısırdı.

"Bunu bir daha yaparsan dururum." Trick klitorisinin yan tarafını tekrar ovdu ve inlemelerini engellemek için dişlerini pelüş alt dudağına gömüştü izledi. Cinselliği konusunda utangaç değildi ve Trick buna bayılıyordu. Ona karşı bu kadar duyarlı olmasını seviyordu. Emirlerine karşı çıkmamasını, ona ihtiyacı olanı vermesi için güvenmesini seviyordu. Oh, onu çok zorladığı ve emirlerini kıcına sokmasını söylediği zamanlar olacağından şüphesi yoktu. Ne de olsa baskın bir dişiydi. Ama şimdilik onun liderlik etmesine izin veriyordu ve bu çok hoşuna gitmişti.

"Yaklaştın, değil mi?" diye fısıldadı. "Güzel. Ağız, Frankie, bana ağzını ver." Yüzünü onunkine çevirdi ve adam onu sert ve derin bir şekilde öperken, klitorisinin yan tarafını tam da onun sevdiğini öğrendiği şekilde okşadı. Onun tam sınırda olduğunu hissettiğinde, klitorisini parmakladı ve boşalırken çıkardığı iniltiyi yuttu.

Yanakları kızarmış, gözleri kamaşmış bir halde adamın dudaklarına karşı nefes nefese kalmıştı. Sikini onun içine sokmaktan ve kendisine ait olanı almaktan başka bir şey istemiyordu. Ama henüz değil. "Bir dahaki sefere, ben içindeyken boşalacaksın." Elini geri çekti ve ıslak parmağını kızın ağzına soktu. "Emerek temizle. Kendim yapardım ama ilk tadımı başım kalçalarının arasına gömüldüğünde almak istiyorum." Kız adamın dediğini yaptı, bakışlarını ondan ayırmadı. "İşte böyle, aferin kızıma."

Frankie onun elinden tutup dışarı sürüklemesini, böylece onu bir an önce eve götürmesini ve fermuarını zorladığını görebildiği ereksiyonuyla ilgilenmesini bekliyordu. Ama yapmadı. Sadece fermuarını ustalıkla düzeltti, patlamış mısırı kucağına geri koydu ve ekrana geri döndü. Kadın tısladı. Orgazm harikaydı ama sadece daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

Filmin geri kalanını, kendisini böyle bir duruma soktuğu için onu tokatlamadan nasıl geçirdiğinden emin değildi. Çıkarlarken ona pislik olduğunu söyleyen bir bakış fırlattı. O sadece sırttı.

Fuayeye döndüğünde, "Gitmeden önce tuvaleti kullanman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Evet," diye kestirip attı, hâlâ ona kızgındı. Bu ona bir sırtıma daha kazandırdı.

"Benden önce çıkarsan, burada bekle." Trick onu öptü, patlamış mısır ve tuzun tadını aldı. "Git." Erkekler tuvaletine dönmeden önce onun kadınlar tuvaletine girmesini bekledi. İşini çabucak halletti, ona geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

Onu hissettiğinde fermuarını çekiyordu. Bir varlık. Yalnız değildi. Ve sonra bir koku ona doğru sürüklendi - karanlık ve tanıdık. Kurdunun üst dudağı geri sıyrıldı.

Dönüp şerefsizle yüzleşecek zamanı yoktu çünkü hafif bir hava ıslığı duydu. Trick eğildi ve çelik çubuğun kiremitli duvara çarpmasını güçlükle önledi.

Trick dirseğini geri savurdu ve sert bir gırtlak darbesi aldı. Arkasındaki beden sendeleyerek geri çekilirken acı dolu bir homurtu duyuldu. Drake barı kafasına indirmeye çalışırken Trick dönerek ayağa kalktı ve yana doğru sarsıldı. Orospu çocuğu.

İçindeki öfke ve adrenalin kabaran Trick, barı tutan bileği kavradı ve başparmağını bir baskı noktasına sertçe bastırarak Drake'in bir küfürle barı bırakmasını sağladı. Homurdanarak ve hırlayarak yumrukların hiddetiyle çarpıştılar.

Dövüş değildi. Bu bir kavgaydı. Hızlı, öfkeli ve kana susamış.

Drake kolay bir hedef değildi ve iyi vuruşlar yaptı. Şakağa bir yumruk. Güneş sinir ağına bir darbe. Kaburgalarına indirdiği sert bir darbe Trick'e acı dalgaları gönderdi ve midesinin yuvarlanmasına neden oldu.

Trick kendi atışlarını yaptı. Dirseğiyle boğazına vurdu. Çeneye sağlam bir aparkat. Elmacık kemiğine indirdiği sert bir yumruk Drake'in kafasının yana savrulmasına neden oldu. Trick bunu alnını Drake'in burnuna çarparak tamamladı ve ortaya çıkan çatırtı ve kan püskürmesine acımasızca gülümsedi.

Hıyar yine de geri çekilmedi. Gelmeye devam etti, gözleri soğuk ve sertti, yüzü kızarmış ve kaşları çatılmıştı. Ve çömelip çubuğu kaptığı ve Trick'in bacağına doğru savurduğu zaman - orospu çocuğu - Trick ayağının tabanını piçin suratına çarptı. Drake sersemlemiş bir halde geriye düştü ve çubuk parmaklarının arasından kaydı.

Damarlarında fokurdayan bir öfkeyle kaynayan Trick, Drake'in yakasını yumrukladı ve onu kan lekeli fayanslar boyunca bir kabine sürükledi. Drake'in yüzünü zorla tuvalete soktu ve sifonu çekti. Çırpınmasına izin verdi. Paniği hissetmesine izin verdi. Ciğerlerindeki sıvının yanmasını hissetmesine izin verdi.

O anda içinde kalan azıcık merhametle Trick kurdun kafasını tuvaletten çekip çıkardı. Drake karşılık vermedi. Derin ve yüksek sesle nefes alıyor, duman çıkan bir binadan kaçmış biri gibi öksürüyor ve hıçkırıyordu. Yine de Trick, Frankie'nin klozetin kapı pervazına rahatça yaslandığını görmek için başını kaldırmıyaydı, pisliği tekrar batırabilirdi.

Hay sikeyim. Şekil değiştirenler acımasızca dövüşürdü, elbette ve pek çok şeyi şiddet yoluyla çözerlerdi. Ama Frankie bu kültürle yetişmemişti. Muhtemelen ona, bir şey olduğunda kendini savunman, tehlikeden uzaklaşman ve yardım için polisi araman öğretilmişti.

Trick öksüren Drake'i yere bıraktı ve kabinden dışarı çıktı. Kadın ona yer açmak için geri çekildi ve sadece onu izledi. Trick orada durmuş, göğsü kabarmış, kasları titreyerek onun bir şey söylemesini bekliyordu. Herhangi bir şey.

İç çekti. "Seni beş dakikalığına yalnız bırakıyorum. . .". Başını hüzünle salladı ama gözlerinde bir mizah parıltısı vardı.

İçine bir rahatlama havası doldu ve burnundan derin bir nefes çekti. Yine de dişlerini gıcırdatmayı tam olarak durduramadı. Öfke onu hâlâ sıkı sıkıya kavramıştı.

"İyi misin?" diye sordu, gözlerindeki mizah yerini endişeye bırakmıştı. Adam sadece başını salladı. Çenesini Drake'e doğru eğdi. "Arkadaşın mı?"

Trick çenesini açmaya zorladı. "Hadi gidelim. Buradan çıktığımızda sana anlatırım."

Ama ona söylemedi. Cipine bindikleri anda sessizliğe gömüldü. Yavaş, düzenli nefes alış verişlerine ve rahat vücut diline rağmen Frankie onun hâlâ öfkeli olduğunu hissedebiliyordu. Ona ihtiyacı varmış gibi görünen zamanı tanıyarak sessiz kaldı, pencereden bakıp manzaranın geçişini izledi.

Müzik sesleri, kızların kahkahaları ve kulakları sağır eden el kurutma makinesi sayesinde Frankie diğer tuvaletten gelen boğuşma sesini ilk başta duymamıştı. İçeri daldı ve yerdeki kan sıçramalarını, fayanslardaki çatlakları, uzun çelik çubuğu, bir kabinin kapısındaki tekmeleyen bacakları ve -son olarak- bir adamın kafasını tuvalete sokan Trick'i görürken öylece bakakaldı.

Bir kızın randevusunda bulmayı beklediği bir sahne değil.

Bir açıklama yapmak istemesine rağmen ağzını kapalı tuttu. Çok geçmeden Audi'sinin arkasına yanaştı ve kontağı kapattı ama inmek için hareket etmedi. Elleri direksiyonun etrafında kenetlenmişti ve dümdüz önüne bakıyordu. Adamın parmak eklemlerinin artık şişmediğini ya da çizilmediğini fark etti -Tanrı şekil değiştirenlerin gelişmiş iyileşme yeteneğini korusun. "Hâlâ sakinleşmedin mi?"

"Sakin mi? Bir bakalım. Kadınımı rahatlasın, eğlensin ve hayatında olup biten her şeyi unutsun diye dışarı çıkardım. Sonra bir orospu çocuğu ben işerken arkamdan çelik bir çubukla geldi ve her şeyi mahvetti. Yani hayır bebeğim, sakin değilim."

"Her şeyi berbat ettiğini söyleyemem. Rahatladım, eğlendim ve diğer şeyleri unuttum."

"Sana asla zarar vermem."

Kelimeler gözlerini kırıştırmasına neden oldu. "Ne?"

"Orada kontrolden çıkmış gibi göründüğümü biliyorum ve bir dövüşte acımasız olabileceğimi inkar etmeyeceğim. Ama ben sinirlenip insanların ağzını burnunu kıran biri değilim. Oradaki adam Trey'le ittifak kurmak isteyen berbat bir sürünün parçası. Alfa Nash Morelli, Trey'in bunu ona vermemesinden memnun değil. Drake, Morelli'nin Beta'sı. Bir toplantı sırasında Trey'e saldırdı, ben de icabına baktım. Oradaki misillemeydi."

"Ve sen onun kışını tekmelediğin için, muhtemelen yine misilleme yapacaktır," diye düşündü.

"Muhtemelen. Bu da bir süre senden uzak durmam gerektiği anlamına geliyor."

Midesi dibe vurdu. "Uzak durmak mı?"

"Yapmalıyım. Ama yapmayacağım." Trick onun gözlerini tuttu ve tekrarlarlarken ona inanmasını istedi: "Sana asla zarar vermem. Benden asla korkmana gerek yok. Asla."

"Trick, senden korksaydım ya da bana zarar vereceğine inansaydım, seninle cipe binmezdim. Bu gece seni yatağıma almayı kesinlikle düşünmezdim." Kapıyı açtı, dışarı atladı ve garaj yoluna doğru yürüdü.

Trick onun arkasından giderek, "Bunu bir daha söyle" dedi. Çünkü bu gerçekten de onun söylemesini bekleyeceği en son şeydi.

"Beni duydun. Karanlık bir tarafın olduğunu zaten biliyordum. Rahat tavırlarına inandığımı mı sanıyorsun?" Frankie homurdanarak ön kapıyı açtı ve eve girdi. "Bu rahat caziben beni kandırmadı. Benim yanımdayken baskınlığını azalttığını biliyorum. Bilmediğim şey ise bunu neden yaptığın."

Trick kapıyı arkasından kapattı. Bir yandan, rol yapmak zorunda olmaması hoşuna gidiyordu. Diğer yandan, o

cevaplamak istemediği soruları vardı. "Kendini bunalmış ya da korkmuş hissetmeni istemedim. Yarı şekil değiştiren olabilirsin ama yoğunluğumuza, yöntemlerimize ya da ne kadar sahiplenici olabileceğimize alışık değilsin."

Bu hem onun hem de kurdunun tüylerini diken diken etti. "Ben ince kemik porselenden yapılmadım, Trick. Beni kendinden korumana gerek yok." Gözlerini kısmıştı. "Senin için hazır olmadığımı söyleyip dururken kastettiğin bu muydu? Seni olduğu gibi idare edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Senden ne kadar çok şey isteyeceğimi kaldırabileceğini sanmıyorum. Henüz değil."

"Detaylandır."

"Ve seni korkutup kaçırayım mı?" Başıını iki yana salladı. "Yapılacaklar listemde bu yok."

"Bu beni neden korkutsun ki? Mantıklı konuşmuyorsun. Sadist falan olduğu mu söylemeye çalışıyorsun? Eğer öyleyse, bu bir sorun olacak."

"Ben sadist değilim."

"O zaman neye varmaya çalıştığını anlamıyorum. Çok baskın, iddialı ve zorlayıcı bir kişiliğe sahip olduğunuzu göz önünde bulundurduğumda, sizinle bir ilişkinin kolay olmayacağını zaten anladım. Yanılıyor muyum?" Ona yalan söylemek bir cüretti.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Hiç ilişkim olmadı."

"Asla mı?"

"Kaçamaklarım oldu ama kısa ve yüzeyseldi. Partnerlerimin çok yakınlaşmasına asla izin vermedim." Marcus bile. İnfazcı çiftleşmeden önce Trick'le ara sıra birbirlerinin kaşıntılarını kaşımışlardı. Trick onu bir arkadaş olarak yakınlaştırmıştı ama bir ortak olarak değil.

"Yani benden tek istediğin bu mu, bir kaçamak mı?"

Trick başını salladı ve hafifçe burnuna dokundu. "Sen farklısın."

Frankie kaşlarını çatdı. "Yani aynı sürünün bir parçası olduğumuz için beni kendinin olarak mı görüyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Cebinden cep telefonunu çıkardı. "Trey'i aramam gerek."

Frankie, başparmağını ekranın üzerinde kaydırıp birkaç kez dokunurken onu dikkatle izledi. "Onun gibi bir şey," demişti, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla. Ve sonra her şey birbirine bağlanmış gibi görüldüğünde kalp atışları hızlandı. Vücudunun ona verdiği tepki, gözlerindeki o şiddetli kararlılık, sergilediği sahiplenme duygusu, kurdunun ona layık olup olmadığını anlamak için onu test etme şekli. Frankie şimdi bir eş olarak layık olduğunu fark etti. Kurdu onun varsayımına karşı çıkmadı. Hay aksi.

Olması gerektiği kadar şok olmamıştı, belki de bilinçaltında onların eş olduklarından şüphelenmişti. Ya da belki de son zamanlarda o kadar çok şok yaşamıştı ki bu noktada onlara karşı bağışıklık kazanmıştı. O anda hissettiği başlıca duygu huzursuzluktu. Bunun doğru olmasını istemediği için değil, istediği için. Trick'in onun olmasını istiyordu. Sadece bunu takip edebilecek bok fırtınasını istemiyordu.

"Trey, bir sorunumuz var," dedi. "Ya da ben yüzünü lanet olası bir tuvalete sokana kadar bir sorunumuz vardı. Drake . . . Frankie'yle sinemadaydım. Tuvalette bana saldırdı. Kafama çelik bir çubukla vurmaya çalıştı.

. . . Hayır, ben iyiyim. Onu Morelli'nin gönderip göndermediğini bilmiyorum ama ben daha çok o orospu çocuğunun toplantıda olanlara misilleme yaptığını düşünmeye meyilliyim. Evet. Hayır, Frankie'yle birlikteyim. . . Frankie ile birlikteyim. Pekâlâ. Sonra görüşürüz." Telefon görüşmesini bitiren Trick, Frankie'ye döndü. Onun yüzünde gördüğü şey kaşlarının birbirine çarpmasına neden oldu. "İyi misin?"

Sertçe yutkundu. "Biz eş miyiz?"

Trick sustu. Gerçekten de kızın bunu anlamasına o kadar da şaşırmamıştı. Sürüye de söylediği gibi, kız akıllı ve açık fikirliydi. Ona doğru ilerledi ve kız geri çekilmeyince memnun oldu. "Evet bebeğim, öyleyiz." Elini kızın boynunun kenarına doladı. "Başta bunun senin için boktan bir zamanlama olduğunu düşünmüştüm, olan biten diğer şeylerle birlikte. Ama yanılmışım. Şu anda ihtiyacın olan bir

şey varsa, o da

destek, tamamen seninle ilgili biri. Senin tarafında olan biri - Newman'ların değil, sürünün değil, sadece senin tarafında olan biri."

Frankie bir elini saçlarında gezdirdi. "Bu ..." "Senin için işleri çok daha zorlaştıracak.

Newmans. Bunu anlıyorum. Ailenin başına gelenler göz önüne alındığında, gerçek eş bağlarının o kadar da harika şeyler olduğundan emin olmaman beni şaşırtmaz. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum Frankie." Başparmağını kızın çenesinde gezdirdi. "Hayatının çoğunu kaçırmış olmak içimi kemiriyor. Çocukken benim için kim olduğunu fark edememiş olmak beni yiyip bitiriyor. Çok uzun zamandır seni bulmayı -ya da görüldüğü kadarıyla seni geri almayı-bekliyordum. Senden vazgeçmeyeceğim. Ne Newman'ların duygularını incitmemek için, ne de sen korktuğun için."

"Korkmuyorum, sadece . . . Bakın, bölgenizi ziyaret ettiğimde çiftleşen çiftleri izledim. Birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını gördüm. Ailem için bir şeyler ters gitti diye, bir eşe sahip olmanın kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Ama şu anda kendimi çok parçalanmış hissediyorum. Hâlâ herkesi mutlu etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum-"

"Yapamazsın," dedi usulca. "Keşke yapabilsen bebeğim, ama yapamazsın." Sürüsü onunla temas kurduğu sürece mutlu olacaktı ama anne ailesini incitmeden onlara bunu veremezdi.

"Denemek zorundayım."

"O zaman sen dene. Ama Newman'lar benden vazgeçmeni ve sürüyle ilişkini kesmeni bekleyecekler, tıpkı heykeltraşıktan vazgeçmeni bekledikleri gibi -sanki bu senin kimliğinin bir parçası değilmiş gibi." Trick bir kolunu onun omuzlarına attı, o anda ne kadar savunmasız görüldüğünden nefret ediyordu. "Hadi ama. Oturman gerek. Bunu konuşarak halledeceğiz." Onu mutfığa götürdü ve adadaki taburelerden birine oturttu. "Şarap mı bira mı?"

"Bira." Frankie onun şişeden uzun bir yudum almasını bekledikten sonra, "Ne zamandır arkadaş olduğumuza inanıyorsun?" diye sordu. Frankie'nin o günkü davranışlarını düşündü.

Kahvehanede onu nasıl bir şahin gibi izlediğini, ona nasıl sahiplenici bir tavırla dokunduğunu. "O ilk günden beri, değil mi?"

Trick bir elini onun iki yanındaki adaya koyarak onu içine hapsetti. "Kahvehanenin dışında gözlerimiz buluştuğu ve dünyam altüst olduğu anda anladım ki sen benimsin."

"Bu kadar çabuk mu emin oldunuz?"

Burnunu kendi burnuyla hafifçe okşadı. "Çiftleşme bağları hakkında ne biliyorsun?"

Yarı şekil değiştiren biri olarak, şekil değiştirenler tarafından yazılmış blogları okuyarak çiftleşme bağları hakkında bilgi edinmeye çalışmıştı. "Metafizikseldirler. Bir kez tam olarak oluştuklarında, sadece ölümle kırılabilirler. Çiftleri birbirlerine o kadar sıkı bağlarlar ki birinin diğeri olmadan yaşayabilmesi çok nadirdir."

"Bu doğru. Bazı çiftler birbirlerini anında gerçek eşleri olarak tanırlar - çok sık olmasa da bu olur. Ardından çiftleşme dürtüsü devreye giriyor ve çiftleri birbirlerini sahiplenmeye itiyor."

Bu konuda bir şeyler okumuştun, kan dolaşımındaki bir ateş gibi kişinin uyarılmasını artırdığını ve çift birleşene kadar uyarılmanın geçmeyeceğini okumuştun. "Hiç çiftleşme dürtüsü hissetmedim."

"Çünkü bir şey bağı engelliyor. Bu bir frekans gibidir; çiftin onu alabilmesi için yolun açık olması gerekir. Korkular, sırlar ve şüpheler bir bağı engelleyebilir. Bizimkini neyin engellediğini merak etmeme gerek yok. Her şeyi dengelemek için mücadele ediyorsunuz. Her iki dünyaya da ait olmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorsunuz - bunu yaparken de kendinizi ikiye bölüyorsunuz. Hepiniz şekil değiştiren tarafınızı kabul etmek zorundasınız."

Frankie sinirlenerek şişeyi ağzına götürürken durakladı. "Kurdumu kabul ediyorum. Her zaman kabul ettim."

"Kurdun hakkında konuşmuyorum. Onunla birlikte gelenlerden bahsediyorum: mirasın, geçmişin, sürün - özellikle de benimle çiftleşmek sürü bölgesine taşınmak anlamına geleceği için. Merak ediyorsan söyleyeyim, hayır, senden işini bırakman beklenmiyor. İşini bırakan tek sürü üyesi sen değilsin."

bir tane var. Vazgeçeceğin tek şey bu ev." Ama tüm bunları kabul etmek Newman'ların ona sırt çevireceği anlamına geliyordu.

Frankie bir ağız dolusu birayı geri savurdu. "Çiftleşme dürtüsü yoksa, eş olduğumuzdan nasıl bu kadar çabuk emin oldun?" "Çünkü benim tarafımda bağı engelleyen hiçbir şey yok. "Çünkü benim tarafımda çiftleşme konusunda hiçbir şüphem ya da korkum yok. Pek çok kişisel sorunum var ama hiçbirisi çiftleşmenin önüne geçemez." Kızın ağzının önce bir köşesine, sonra da diğer köşesine bir öpücük kondurdu. "Genellikle içimizdeki hayvanların eşlerini ilk görüşte tanıdıklarına inanılır. Ben kurdumun içgüdülerine güvenirim ve onu dinlerim, bu yüzden her zaman gerçek eşimi onunla aynı anda tanıyacağıma inandım. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam onu bu kadar kolay tanıyacağından şüphe etmeye başladı."

"Neden?"

"Tao'nun kurdu ilk başta Riley'den hoşlanmadı, bu yüzden hayvanlarımızın her zaman anında tanımıyor olabileceğini düşünmeye başladım. Kendime, Tao'nun kurdunun başlangıçta ondan hoşlanmamasının, onu kendisinin olarak tanımadığı anlamına gelmediğini söyledim. Riley, Tao'yu çıldırtmayı seviyordu, bu yüzden kurdunun onun tarafından saygısızlığa uğramış ve reddedilmiş hissetmesinin mümkün olduğunu düşündüm." Trick onun boynunun yan tarafını kavradı ve başparmağını boğazının sütununda hafifçe aşağı yukarı gezdirmeye başladı. "Eğer kurdum biz çocukken seni benim olarak tanıdıysa, bunu bana söylemedi."

"Belki de o zamanlar onunla bu kadar uyumlu değildin."

"Bilmem gerekirdi."

Frankie onun ses tonundaki kendini kınamadan hoşlanmamıştı. "Neden? Çiftleşme konusunda şimdi sahip olduğun zihniyete sahip miydin?"

"Hayır. Çocuktum, bu yüzden önceliklerim çok daha basitti. Ama sana karşı korumacıydım, yine de bunun en küçük yavru olduğun için olduğunu düşündüm. Hatta şimdi düşünüyorum da biraz sahipleniciydim. Sen gittiğinde, Iris'e sürekli

Geri döneceğin zaman. Dönmediğinde kızmıştım. Sana değil, sadece duruma. Benim kurdum da aynı şekilde kızgındı."

"Kahvehanenin dışında karşılaştığımızda kurdun bana nasıl tepki verdi?"

"Kıpırdamadan durdu. Bir zayıflık aradı. Saldırmaya ve sahiplenmeye hazırdı. Senin onun olduğunu hemen hissetti. Seni kahvehanede bıraktığımda çok sinirlenmişti. Seni eve götürmek ve güvende tutmak istedi." Aklına bir şey gelince durakladı, nabzını hızlandıran ve ona umut veren bir şey. "Arkadaş olmayabileceğimizi söylemedin. Neden?"

"Çok fazla erkekle yatmadım ama vücudumun sana verdiği anlık tepkinin normal olmadığını bilecek kadar deneyimim var. İlk başta bunun sadece çiftleşmemiş bir şekil değiştiren olduğun için olduğunu düşünmüştüm - sanki hoşlanmak için çağırıyormuşsun gibi. Ama Dominic'e böyle tepki vermedim ve o da çiftleşmemişti.

"Ayrıca ben dokunmayı seven biri değilim ve kişisel alanımı severim, ama çok dokunaklı olman ya da tüm o alanı kaplaman beni ya da kurdumu rahatsız etmiyor. Ve seni çok az tanımama rağmen sadece orada bulunarak beni rahatlatıyorsun. Pek çok şey olabilirim ama bilerek kör değilim. Bunların hiçbirisi normal değil, değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Açık fikirli olmana ve anlamadığın şeyleri görmezden gelmemene çok sevindim." Elini yılan gibi dolaştırarak onun ensesini kavradı. "Sen benimsin, Frankie. Ben de seninim. Sen benim için yaratıldın. Ben de senin için yaratıldım. Buna karşı mı çıkacaksın?"

Yutkundu. "Haklı olduğunu inkâr etmeyeceğim. Bence haklısın. Ama henüz bu bağa hazır mıyım bilmiyorum."

"Bebeğim," diye başladı usulca, "sana daha önce ne söylediğimi duymadın mı? Hazır olmadığını biliyorum. Hâlâ bir sürünün parçası olmaya ve ailen hakkındaki gerçeklerle yüzleşmeye alışmaya çalışıyorsun. Bu bağ senden her şeyi talep edecek ve şu anda senden bir şeyler talep eden yeterince şey var. Ben bekleyebilirim. Ben buradayım ve burada olmaya devam edeceğim.

tüm bu olan bitene rağmen. Farklı yönlerle çekiliyormuş gibi hissettiğini biliyorum, ama memnun etmeye çalışmana gerek olmayan tek kişi benim, çünkü sadece var olarak beni memnun ediyorsun. Sen benim önceliğimsin. Beni anlıyor musun?"

Frankie alt dudağını yaladı. "Hiç kimsenin önceliği olduğumu sanmıyorum."

Bu onun kalbini kırmak üzereydi. "Benim için her şeyden önce geldiğine güvenebilirsin. Benim için senden daha önemli tek bir şey bile yok." Şişeyi ondan aldı ve adanın üzerine koydu. "Öp beni, Frankie."

Düşünmekten yorulunca her şeyi kafasından kovdu. Ondan ve onu ne kadar çok istediğinden başka her şeyi. Frankie ağzını onunkine bastırdı ama onu öpmedi. Diliyle dudaklarında gezindi, elleri göğsünden yukarı kayarak gömleğini avuçladı. Alaycı bir şekilde, dilini kısa bir süreliğine Frankie'nin ağzının içine, onunkinin ucuna değdirecek kadar kaydırdı. Ve görünüşe göre Trick'in dayanabileceği tek şey buydu.

Bir hırıltıyla ağzını onunkine yapıştırdı ve dilini içeri daldırdı. Bu bir öpücük değildi. Bu bir ihtiyaç patlamasıydı. Duygularını yerle bir eden bir yıkım.

Ellerini kızın gömleğinin arkasına soktu ve ona yaslanması için öne doğru çekti. Duygular onu bombardımana tuttu. Dili kızın ağzını yalıyordu. Dişleri dudağını ısıırıyordu. Nasırlı parmak uçları belini kazıyordu. Karanlık kokusu etrafında dönüyor, ihtiyaçla tatlanıyordu.

Hırıltıları boğazından aşağı döküldü ve göğsünde gümbürdedi, meme uçlarında titreşti. Pençeleri sırtını iyi hissettirecek kadar sert bir şekilde tırmalıyordu. Ve adam elini sütyeninin altına sokup sahiplenici bir şekilde göğsünün üzerine koyduğunda, kadın saçlarını çekiştirerek daha fazlasını talep etti. Her zaman daha fazlasını.

Trick onun göğsünü avuçlayıp sıkarken bir yandan da nabzına doğru öpücükler gönderdi. Ağzının içine çekti, orada attığını hissetti ve o anda bir gün tam o noktaya sahiplenme izini bırakacağına karar verdi. Sahiplenemezdi

Henüz resmi olarak değil ama ona sahiplenildiğini hissettireceği kesindi. Yine de eşini ilk kez bir mutfak adasında almayacaktı.

Ellerini kalçalarının altından geçirip onu kaldırdı ve bacaklarını onun etrafında kilitledi. Onu merdivenlerden yukarı taşıırken, boynunu yaladı, ısırды ve emdi -onu kendisininmiş gibi gösterdi ve ihtiyacının yükselmesine neden oldu. Sırtındaki pençelerinin talepkâr dikenleri adamın hırlamasına neden oldu.

Sahanlığa ulaştığında kızın saçlarını avuçladı, başını geriye çekti ve ağzını aldı. Sahipleniyor ve hükmediyordu, kontrolün tam olarak kimde olduğunu bilmesini sağlıyordu. Kadın uysallaştığında konuştu. "Yatak odası mı?"

"Solunda," diye homurdandı Frankie.

Onu içeri taşıyarak vücudundan aşağı kaydırды. Soyunma şekillerinde hiçbir incelik yoktu. Giysiler çekiştirildi, tırmalandı ve sonunda ikisi de çıplak kalana kadar çekiştirildi.

Frankie önündeki nefis erkeksi manzara karşısında yutkunduydu. Adam sert kaslara, pürüzsüz bir tene ve evcilleşmemiş bir güce sahipti. Ellerini adamın sağlam omuzlarında gezdirdi ve bronzlaşmış, tamamen yırtık göğsünden aşağıya doğru, uzun, kalın, sert alete doğru yöneldi-

Onu yatağa fırlattı ve Frankie kıkırdayarak kendini şaşırttı. Adam ona katılmak için hareket etmeyince, "Bütün gece orada duracak mısın yoksa beni becerecek misin?" diye sordu.

"Seni becermeye hazır olduğumda becereceğim," dedi Trick basitçe, bakışlarını onun üzerinde gezdirerek. Kahretsin, kadın muhteşemdi. Göğüsleri yuvarlak ve dolgundu, tepelerinde onun incelemesi altında daha da sıkılaştıran pembe meme uçları vardı. Göbeğindeki elmas çapa yüzük çok seksiydi, özellikle de sol kalçasından başlayıp kaburgaları boyunca çapraz bir şekilde kıvrılan ve sonra yan tarafında kaybolan siyah, narin asma dövmesiyle birlikte.

"Bana hazır görünüyorsun," dedi ve sertleşmiş sikine anlamlı bir bakış fırlattı.

Kadın kalçalarını biraz aralayıp onu baştan çıkarırken, davet ederken Trick ellerini yumruk yaptı. Amı pembeydi ve parlıyordu ve onun tadına bakması gerekiyordu. Gözlerini onunkilere dikti. "Yatak başlığını tut, Frankie." Kızın kaşları yavaşça kalktı ama ellerini yatak başlığının demir basamaklarına doladı. "Güzel. Ellerini orada tut. Sakın bırakma."

"Ama-"

"Sakın bırakma." Yatağın üzerinde diz çöktü ve onun kalçasına dokundu. "Daha geniş, Frankie. Benim olanı bana sun." Acı verici bir yavaşlıkla kalçaları açıldı. Kadının kokusu ciğerlerine doldu. Evet, istediği buydu, onun için her şeyi bir ziyafet gibi ortaya serilmişti. "Seni henüz sahiplenmeyeceğim ama damgamı üzerine bırakacağım. Buraya. Şimdi. İstedğim kadar."

Trick dili ve dişleriyle boynuna işkence etmeye başladığında Frankie yatak başlığını sıkıca kavradı ve birkaç iz bıraktı. Kan akıtacak ya da bir iddia izi gibi iz bırakacak kadar sert ısırıklar değil ama onun kendisine ait olduğunu gösterecek kadar sertti. Bu sahiplenici eller gezinip keşfederken ve sıkarken, aynı zamanda onu herhangi bir ısırık kadar kesin bir şekilde onun olarak damgaladılar.

Adam meme ucunu emerken kadının nefesi kesildi. Her ritmik çekiş, ihtiyaç kıvılcımlarını doğrudan klitorisine fırlatıyor gibiydi. "Hile-" Adam göğsünün kabarıklığında emici bir ısırık bıraktığında sarsıldı. "Anladım! Beni damgalanmış say ve sik beni!"

"Seninle işim henüz bitmedi." Trick onun göğsünden kaburgalarındaki sarmaşığa kadar öptü ve sonra dilini dövme boyunca takip ederek kalçasına kadar indi. Sertçe ısırdı, bir iz daha bıraktı ve diliyle yatıştırıcı bir şekilde ovdu. Onun her tarafının işaretlenmesine ihtiyacı vardı. Onun başkalarıyla birlikte olduğunu bilmek canını sıkıyordu. Eğer işler farklı olsaydı, onu uzun zaman önce sahiplenebilirdi. Onu öpen, ona dokunan, içine giren tek erkek o olurdu.

Bir hırıltı göğsünü titretti. "Başka hiç kimse sana sahip olmamalıydı." Elini çenesinin etrafında kavislendirdi, sıkıca kavradı. "Benden başka hiç kimse bir daha sana sahip olamayacak Frankie. Başka hiçbir ağız seni tadamayacak. Başka hiçbir penis seni beceremeyecek. Başka hiçbir el sana dokunmayacak. Nedenmiş o?"

Dudaklarını yaladı. "Çünkü ben seninim."

Çenesindeki tutuşunu gevşeterek başparmağıyla çenesini okşadı. "Bu doğru. Benim. Ve bunu unutmayacaksın, değil mi?"

"Bana izin vermezdin."

Trick gülümsedi. "Haklısın, yapmazdım." Kadının vücudundan aşağı kayarak kalçalarının arasına yerleşti ve derin bir nefes aldı. "Yemin ederim kokunla sarhoş olabilirim." Dilini onun kaygan kıvrımları arasında gezdirdi ve tatlı ve baharatlı tadıyla inledi. "Siktir, evet, hoşuma gitti."

Titreyen kalçalarını sıkıca kavrayan Trick onu adeta yuttu. Her hırıltılı, sert inleme onun sikini okşuyordu. Kalçalarındaki her kıpırtı onu teşvik ediyordu. Dilinin üzerindeki her bal yağmuru onu kontrolünü kaybetmeye daha da yaklaştırdı.

Geçmişteki tüm ortaklarına karşı kendini tutmuştu. Her zaman bir parçasını kontrol altında tutmuştu. Frankie'yle hiçbir şeyini saklamak zorunda değildi. Onun içinde kendini kaybedebilir, ona her şeyini verebilirdi, çünkü o her şeyiydi.

Trick başparmağını dikkatlice kızın kışındaki sıkı tomurcuğa daldırdı. "Bunu benim için mi sakladın bebeğim?" Kız başını salladı ve kurdu memnuniyetle homurdandı. Trick kızın amını uzun uzun yaladı. "Benim iyi kızımın tadı çok güzel." Kendini kızın üzerine bıraktı ve elleri kızın ellerinin etrafında kenetlenip demir basamakların etrafında kilitli kalmalarını sağlarken eve çarptı. Kızın cehennem sıcaklığındaki amcığı etrafını sıkıp dalgalandırırken inledi.

Ona doğru kıvrıldı. "Çekil."

"Sözümü tutacağım ve sana sahip çıkmayacağım Frankie, ama bundan sonra geri dönüş yok. Hiç yok." Ona ihtiyacı vardı.

anlamak ve kabul etmek. "Çiftleşme bağı olsun ya da olmasın, sen benimsin. Bu konuda anlaştık mı?"

"Crystal," diye homurdandı. "Şimdi sik beni."

"Oh, seni becereceğim." Sikini onun içinde esnetti. "Ateşli küçük amcığın sikimin etrafına kenetlenip beni kurutana kadar seni becereceğim. İçine boşalmamı hissetmek ister misin?" Amcığı tekrar dalgalandı. "Güzel. Çünkü yapacaksın." Ve sonra içine girmeye başladı.

Frankie her zaman sert seks yapmayı sevmiştir ve bundan hiç utanmamıştır. Bu sertliğin de ötesindeydi. Kalçalarının her sert darbesi agresif ve acımasızdı. Aleti, rahmini acıtana ve hırpalayana kadar onu geriyordu. Yine de bu sadece sikişmek değildi. Bunu biliyordu. Hissediyordu. İçini titreten çıplak bir sahiplenmeyle ona bakan karanlık gözlerde gördü.

Ellerini serbest bırakmak için mücadele etti, ona dokunmak istiyordu ama adamın elleri onunkileri sabitledi. Ve itiraf etmeliydi ki, bir yanı bundan hoşlanıyordu. Yapabileceği tek şeyin adamın ona verdiği sert darbelere dayanmak olması hoşuna gitmişti. "Trick, yaklaştım."

"Biliyorum." Kulağına doğru homurdandı. "Aminin açgözlülükle sikimi içine geri çektiğini duyabiliyor musun?" Trick dişlerini gıcırdatırken amcığı ısındı ve sikinin etrafında çırpındı. "Bu sesi çok seviyorum." Daha sert, daha hızlı çarptı, onu kenara yaklaştırdı.

Frankie bacaklarını onun etrafında sıkı. "Boşalacağım."

"Benim için boşalacaksın, Frankie. Beni içine alacaksın." Bir hırıltıyla dişlerini onun boynuna geçirdi. Kadın çığlık atarken omurgası dikleşti, amcığı onun etrafında sıkıştı ve kasıldı. Kendi salıverilmesi onu bütünüyle yuttu ve dişlerini boynunda kilitli tutarak, horozunu acımasızca derine itti ve patladı

-Beyaz ateşli zevk devam etti ve devam etti.

Beyni nihayet tekrar çalıştığında, sırt üstü yuvarlandı, onu yanına aldı ve sikini içinde sıkıca tuttu. Üzerine garip bir huzur çöktü ve

Hayatında hiç olmadığı kadar doygun ve hoşnuttu. Ve sonunda ona sahip olduğunda bunun on kat daha iyi olacağını biliyordu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Kadın onun üzerinde kemiksiz bir şekilde yatarken, adam parmaklarını sırtında gezdirdi. Hafif oluklar hissederek başını kaldırdığında taze pençe izlerini gördü. İzleri bıraktığını hatırlamıyordu ama görünüşleri çok hoşuna gitmişti. Orada başka bir şey daha gördü. Kürek kemiklerinin arasında, alçak dalları rüzgârda dalgalanan ağlayan bir söğüt dövmesi vardı. "Bunu annen için yaptırmışsın." diye tahmin ederken parmağıyla izini sürdü.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu, sesi hülyalı çıkıyordu.

"Sürü bölgesindeki kulübenizin yakınına ağlayan bir söğüt ağacı dikti. Eskiden onun etrafında dans ederdin."

Çenesini onun göğsüne dayayan Frankie kaşlarını çatı. "Bunu hatırlamıyorum. Marcia'nın çiçek bahçesine de bir tane dikmişti. Görünüşe göre altında oturur ve günlüğünü okur ya da yazarmış. En sevdiği yer orasıymış."

Elini kızın üst kolundaki dövmenin üzerinde gezdirdi.

"Neden bir rüya yakalayıcı?" Kadın sadece omuz silkti. Trick bir tahminde bulundu. "Başkaları ne derse desin, heykeltıraş olma hayalini yakalayabilmek ve ona tutunabilmek için mi?"

Gözleri biraz kısıldı. "Beni bu kadar iyi anlamandan hoşlandığımdan emin değilim."

"Hoşlanmayı öğren." Saçlarını avucunun içine alarak onu öptü. Tadına baktı. Alay etti. Tadına baktı.

"Dövmelerden bahsetmişken," diye başladı Frankie, "seninkini beğendim." Sol kolundaki kabile dövmesi göğsünün sol tarafına ve karın kaslarına da taşmıştı. Göğsünün üst kısmının sağ tarafında "Cehennem boş ve tüm şeytanlar burada" yazıyordu. Eğer doğru hatırlıyorsa, bu bir Shakespeare alıntısıydı. Tam bu dövmeleri seçmesine neyin sebep olduğunu soracaktı ki, başparmağı boynunun kıvrımında bıraktığı bir izin üzerinden geçerek onu biraz ürpertti.

"Seni kahvehanede ilk gördüğümünden beri sende iz bırakmak istiyordum," dedi. "O gün senden uzaklaşmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezsin. Asla kolaylaşmıyor." Ve Trick'in bununla işi bitmişti. "Artık ayrı geceler yok Frankie. Hazır olmadığın bir şeyi bana vermen için sana baskı yapmayacağım ama bir şeye ihtiyacım var. Senin verebileceğin bir şeye ihtiyacım var. Ve artık arkadaş olduğumuzu ve bunun bir yere varacağını bildiğine göre, senin yanında bu kadar dikkatli davranmama gerek yok. İstedğim zaman buraya gelip seninle vakit geçirmem kafanı karıştırmayacak ya da tuhafına gitmeyecek. İkimiz de meşgul insanlarız ama en azından gecelerimizi birlikte geçirebiliriz. Olur mu?"

Frankie yutkundu ve yumuşak bir sesle, "Evet," dedi.

Yüzü yumuşadı ve memnuniyetle tembelleşti. "İşte benim kızım." Ona hafif bir öpücük verdi. "Şimdi uyu."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Dört çocuğun onu bu kadar kolay korkutmasının hiçbir mantıklı nedeni yoktu ama Frankie kendini

Onlar halının üzerinde oturmuş ona bakarken koltukta kıvrınma isteği duydu. Hırlamıyorlardı ama yüz ifadeleri garip bir şekilde boştu. Trick'in şu anda Trey ve sürüdeki diğer erkeklerle bir toplantıda olması iyi bir şeydi çünkü muhtemelen onun rahatsızlığına kıcıyla gülerdi - o zaman ona zarar vermek zorunda kalırdı.

Trick'in dilinin amını yalaması kesinlikle müthiş bir uyandırma çağrısı olmuştu. Tam boşalmanın eşiğindeyken, adam sikini içine sokmuş ve onu sert ve derin bir şekilde becermişti. Ayrıca boynunda çok belirgin bir iz bıraktığından da emindi. Kadın ona bunu söylediğinde, adam sadece gülümsemiş ve "Ama orada çok güzel görünüyor" demişti.

Bu sabah duştan çıktıktan kısa bir süre sonra Trey'den onu eve çağıran bir telefon almıştı. Trick onu kendisiyle gelmesi için ikna etmişti. Dürüst olmak gerekirse, bunun için çok fazla çaba sarf etmemişti. Iris'le yaptığı son ziyaret hoşuna gitmişti ve onu tekrar görmenin iyi olacağını düşünmüştü.

Ancak şu anda Iris, Bjorn Sürüsü'nün bir parçası olan bazı akrabalarının ziyaretinin tadını çıkarıyordu. Yani, fahri akrabalar. Görünüşe göre Clara, Iris'in en iyi

Çocukluktan beri arkadaşları ve birbirlerini aileden biri olarak görüyorlardı.

Frankie eski sürüsünden diğerleriyle büyük bir buluşmaya pek hazır değildi, bu yüzden Lydia, Taryn, Jaime ve Makenna ile birlikte oturma alanında beklemeye karar vermişti.

Kurdu onu Trick'in izini sürmeye zorluyordu. Bu garipti. Artık onu damgaladığına göre, kurdu onun etrafında daha fazla olmak istiyordu. Sanki ısırik onları birbirine bağlamıştı. Zihinsel olarak değil ama mecazi olarak. Sanki kurt onun üzerindeki hak iddiasını yarı yarıya kabul etmişti. Belki de. Muhtemelen. Frankie buna bir anlam veremiyordu.

Uyuyan Sienna'ya sarılan Makenna boğazını temizledi. "Çocuklar, neden izlemek için bir DVD seçmiyorsunuz?" Bunun üzerine, büyük DVD rafına doğru koşuşturmaya başladılar.

Jaime, Frankie'nin boynundaki ısıriğı baktı. "Çok güzel bir damgan var. Güzel ve görünür."

Frankie, "İddia ettiği işaretin bu kadar bariz olmasa iyi olur," dedi ama nefesini tutmuyordu.

Lydia sustu. "İşareti mi talep ediyorsun?"

Frankie kaşlarının çatıldığını hissetti. "Sana eş olduğumuzu söylemedi mi?"

"Buna ihtiyacı yoktu," dedi Taryn. "Onu iyi tanıyoruz; sana karşı inanılmaz derecede koruyucu ve sahiplenici olduğunu görebiliyorduk. Bu tür şeyler Trick için alışılmadık şeyler." Ağzı buruştu. "Yine de sana söylemeyi erteleyeceğini söyledi."

"Bana söylemedi." Frankie omuz silkti. "Tahmin ettim." Jaime'nin kaşları kalktı. "Tahmin mi ettin?"

"Bunu anlamak o kadar da zor değildi," dedi Frankie. "Vücudumun tepkisi, kurdumun tepkisi, sinirlerimi yatıştırma şekli, sahipleniciliği, benimle sizlerle olduğundan çok daha dokunsal olması Birbirimizin arkadaşı olabileceğimizi anlamıştım. O da haklı olduğumu doğruladı."

Jaime Taryn'e baktı. "Parçaları bir araya getirip **kabullenişini** sevmiyor musun? O yapmadı

üzerinde durdu, endişelenmedi, bir inkar çukuruna atlamadı. Bu harika bir şey."

Taryn başıyla onayladı. "Trey'in eşim olduğunu tahmin etmemiştim çünkü çocukken benimkini kaybettiğime inanmıştım."

"Kendimi bildim bileli Dante'ye aşkıttım," diye başladı Jaime, "bu yüzden ona verdiğim güçlü tepki bana tuhaf ya da üzerinde düşünülecek bir şey gibi gelmedi. Buna alışmıştım."

Makenna konuştu. "Ryan'ın dost olduğumuzu söylediğinde haklı olduğunu biliyordum. Biliyordum ama yanılma ihtimalime karşı buna tam olarak inanmak istemedim. Her şeyi bir araya getirme şeklin bana biraz Ryan'ı hatırlattı. O sadece gerçekleri ekledi, mantıklı bir şekilde baktı ve arkadaş olduğumuza karar verdi."

Frankie bunu çözmesine yardımcı olan şeyin mantık olduğuna inanmıyordu. Yaratıcı bir zihni vardı ve olasılıklarla dolu bir dünyada yaşıyordu ve bu da onu olaylara açık hale getiriyordu.

"Ve onun senin üzerindeki hak iddiasını kabul ediyorsun?" Lydia sordu.

Frankie, "Henüz bağ kurmaya hazır değilim -Trick de bu konuda benimle aynı fikirde- ama eş olduğumuzu kabul ediyorum," dedi.

Lydia gülümsedi ama sonra gülümsemesi soldu ve "Newman'lara söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır." Ve bu Frankie'nin yapmayı dört gözle beklediği bir konuşma değildi. Bir kurtla çiftleşmekle kalmayıp bir gün Phoenix Sürüsü topraklarına taşınacağını onlara nasıl söyleyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ne derse desin bunu bir terk edilme, bir taraf seçme olarak görecektlerdi.

"Kabul edelim, muhtemelen Trick'i asla kabul etmeyecekler," dedi Lydia. "Ama buralarda eşinin ailesiyle geçinmekte sorun yaşayan tek kişi o olmayacak."

"Bu doğru," diye onayladı Taryn. O sırada hangi DVD'yi izleyeceklerini tartışan çocuklara kısa bir bakış attıktan sonra sesini alçaltarak ekledi: "Trey babamın boğazını seve seve keserdi."

"Ben de Dante'nin kardeşlerinin ağızını burnunu kırmak için can atardım," dedi Jaime, sesi de bir o kadar alçaktı.

Makenna'nın ağız düzleşti. "Ryan'ın ailesi tam bir pislik, onlar hakkında ne düşündüğümü tam olarak bilmelerini sağladım."

"Kırılğan yaşlı kemiklerinin parçalanma riski olmasaydı hepimiz Greta'nın kışına tekmeyi basardık," dedi Taryn ve diğer dişiler kararlı bir şekilde başlarını salladılar.

"O değil!" diye bağırdı Savannah'nın elinden DVD'yi almaya çalışan Kye. Küçük kız ağızını açtı ve onun yüzüne doğru çığlık attı. Kye ona uludu.

Bastırılmış kahkahalarla titreyen Taryn dikkatlerini çekmek için ellerini çırpı. "Çocuklar, yeter." Sustular, omuzları çöktü.

Frankie gülümsemesini bastırarak, "Zamanlarını Riley ile geçirmiyorlar mı?" diye sordu.

"Dexter saçına reçel bulaştırdığı için duş alıyor," diye açıkladı Makenna.

"Ah." Frankie tekrar konuşmaya başladı ama sonra dört çocuğun da yine kendisine baktığını fark etti. "Biri onları durdursun."

"Bir DVD seçtiniz mi?" Taryn onlara sordu. Bu şekilde rafa geri döndüler.

Tünellerden gelen sesleri duyan Lydia konuştu. "Görünüşe göre Iris ziyaretçileriyle konuşmayı bitirmiş."

Birkaç dakika sonra, tombul, kır saçlı bir kadın, yanında birbirinin aynı üç yetişkin erkekle içeri girdi. Lydia'yı gören kadın gülümsedi. "İşte buradasınız. Korkarım gitmek zorundayız." Frankie'yi görünce yüzü aydınlandı. "Sen Francesca olmalısın. Iris az önce senden bahsedip duruyordu."

Lydia konuştu. "Frankie, bu Clara - benim vaftiz annem ve fahri teyzem. Bunlar da oğulları, Cruz, Eke ve Wendel. Üçüzleri birbirinden ayırmanız gerekirse, Cruz'un küpeli olan, Eke'nin omuz hizasında saçları olan ve Wendel'in de alnında yara izi olan olduğunu unutmayın."

Frankie zoraki bir gülümsemeyle hızlıca selam verdi ve şok edici bir şekilde kurduyla içsel bir savaşa kilitlendiğini sakladığını umdu. Yabancılar içeri girdiği anda

Yağmur, tuzlu su ve yanmış odun kokusu burnuna geldiğinde hayvan çığına dönmüştü. Hırladı, hırladı ve pençelerini savurdu. Kurdu yüzeye çıkıp saldırmak istedi. Koku onu harekete geçirmişti; üçüzler birbirinin aynısı olduğu için üçüne de ait olan bir kokuydu bu.

Clara ellerini birbirine kenetledi. "Annene o kadar benziyorsun ki, bu çok tuhaf. Öyle değil mi çocuklar?"

Eke, "Ailenizle yeniden bağlantı kurmuş olmanız çok güzel," dedi.

Cruz başını salladı. "Bunu uzun zamandır istiyorduk."

"Kulübemde senin heykellerinden biri var," dedi Wendel ona. "Birkaç yıl önce satın almıştım. Rosa."

Eke Wendel'e baktı ve başını öne eğdi. "Kil kadının kafasını mı kastediyorsun? Yüzü çok güzel ama yer yer çürüyor, öyle mi?"

"İşte bu," dedi Wendel. Bakışları Frankie'ye döndü ve ekledi: "Gözler - nasıl yaptın bilmiyorum ama hangi açıda durursam durayım, gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyorum. Her zaman bana bakıyormuş gibi hissediyorum."

"Oh, o parçayı görmüştüm," dedi Clara. "Söylemeliyim ki, beni korkuttu. Umarım bir ara akşam yemeğine gelirsin Francesca. Seni tanımak çok güzel olurdu."

Frankie sadece gülümsedi, Clara gülümsemesinin ne kadar gergin olduğunu fark etmediği için şükretti. Gerçi Wendel fark etmişti. Gözleri hafifçe kısıldı ama yorum yapmadı. Dört Bjorn kurdu Jaime'nin refakatinde tünelde gözden kaybolduktan sonra Frankie'nin kurdu sakinleşti.

Merkezleyici bir nefes alan Frankie göğsünü ovuşturdu. Kurdu bir kokuya karşı hiç bu kadar içgüdüsel ve şiddetli bir tepki vermemişti. Frankie'nin çıkarabildiği tek sonuç, hayvanın ait olduğu insanlardan biriyle ya da üçüyle ilgili iyi anıları olmadığıydı.

"İyi misin Frankie?" diye sordu Lydia endişeyle. Frankie yüzünü buruşturdu.

"Elbette."

Lydia ikna olmuş görünmüyordu ama gülümsedi. "Güzel. Şimdi gidip Iris'i görmeye ne dersin?"

"Bir ziyarete daha dayanamayacak kadar yorgun olmayacak mı?"

"Clara ve üçüzler orada çok uzun kalmadılar ve seni görmek onun moralini düzeltecektir." Lydia Frankie'yi tünellerden geçirirken, "Sana karşı dürüst olmalıyım Frankie, bu onunla konuşabileceğin son zaman olabilir. Hızla zayıflıyor. Ölmesi için en fazla iki gün veriyorum."

Bu durumda Frankie onun gelmesinden memnundu. "Onu fazla tutmayacağım."

Sonunda Iris'in odasına ulaştılar. Önce Lydia girdi. "Selam anne. Bir ziyaretçi daha görmek ister misin?" Kapıyı ardına kadar açtı ve Frankie ortaya çıktı.

Iris gülümsedi. "Geri geleceğini umuyordum."

Frankie gülümseyerek Iris'in ne kadar zayıfladığını görünce yaşadığı şoku gizledi. Yüzü solgun ve bitkin, sesi zayıf ve boğuktu.

"Nasılsın?" Iris sordu.

Frankie yatağın yanındaki koltuğa oturdu. "Güzel, teşekkürler."

"Trick gibi kokuyorsun. Bir romantizm mi seziyorum? Boynundaki işarete bakılırsa, kesinlikle öyle."

"Biz dostuz."

Iris yutkundu. "Onu bulduğunuzu görece kadar uzun süre burada kaldığım için rahatladım. Artık senin için endişelenmeme gerek yok. Trick iyi bir çocuk. Phoenix çocukları arasında en sevdiğim, ama bunu söylediğimi diğerlerine söyleme. Seninle ilgilenecektir. Ve sen de ona izin vereceksin," diye ısrar etti. "Son konuşmamızdan bu yana düşünmek için biraz zamanın oldu. Babanı merak ettiğini söylemiştin. Sana göstermek istediğim bazı fotoğraf albümlerim var ama baskı yok. Henüz buna hazır değilsen ya da onları görmemeyi tercih ediyorsan, bu da sorun değil."

Frankie merakla, "Göster bana," dedi.

Iris'in isteği üzerine Lydia onları dolaptan çıkardı ve yatağın üzerine yerleştirdi. Sonra da yatağın kenarına tünedi.

Iris ilk albümü seçti ve açtı. "Köşedeki Noel ağacından da anlayabileceğiniz gibi, bu birlikte geçirdikleri ilk Noel'di. Eş olduklarını fark etmemişlerdi ama sanırım bundan şüphelenmiş olabilirler. Christopher'ın taşıdığı çuval onun için hediyelerle doluydu. Arka plandaki yakışıklı da benim Alfie'm."

Frankie koltuğunda öne doğru eğilmiş, anne ve babasının hediyelerini açarken, hindi yerken, şarap içerken, birbirlerine puding yedirirken, kar savaşı yaparken ve yılbaşı gecesini kutlarken çekilmiş fotoğraflarını inceliyordu. Çok mutlu ve birbirlerine aşık görünüyordardı.

Iris, Lydia, Clara, Clara'nın oğulları ve Iris'in Clara'nın eşi Cesar olduğunu söylediği biri gibi başka insanların da resimleri vardı. Gerçekten de büyük ve mutlu bir aile gibi görünüyordardı.

Başka bir albüm açan Iris, "Ah, bunlar çiftleşme töreninden. Basit ama güzeldi. Törenler hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama sana anlatacağım çünkü yakında sen de kendi törenini yapacaksın. Giyinip kuşanacaksın ve sonra biri sana bölgede bir açıklığa kadar eşlik edecek. Diğerleri zaten orada olacak, Trey ve Trick'in etrafında bir daire şeklinde toplanmış olacaklar. Çemberin içine alındıktan sonra Trey bazı kelimeler okuyacak. Bunların gerçek bir gücü yok, sadece törensel ama birbirinizi kabul ettiğinizi ve sevdiğinizi söylemenin aleni bir yolu."

Lydia parmağıyla Caroline'ın elini tutan genç halinin fotoğrafını okşadı. "Elbisesi çok güzeldi. Mükemmel görünüyordu."

Gerçekten de öyle, diye düşündü Frankie. Caroline'ın leylak rengi ipekten, pırlanta işlemeli elbisesi uzundu ve vücudunu tam olarak sarıyordu.

"Christopher çok gergindi," diyor Iris. "Ama kız çembere girdiğinde hemen sakinleşti." Bir sayfa çevirerek, "Bunlar parti sonrası çekimler" diye ekledi.

Frankie fotoğraflarda Brad'i ve büyükanne ve büyükbabasını görünce şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Onlar da

Tören mi?"

"Evet," diye onayladı Iris. "Çok rahat olduklarını sanmıyorum, yine de kendilerini iyi hissetmeleri için elimizden geleni yaptık."

Frankie bir resimde Brad'in arka planda Christopher'a ters ters baktığını fark etti. "Brad ondan pek hoşlanmadı, ha?"

"Hayır, yapmadı," dedi Lydia. "Ondan hemen hoşlanmadı. Önyargı gibi görünmüyordu. Belki sadece kız kardeşinin daha iyisini yapabileceğini düşünüyordu, belki de sadece insanlar arasında yaşamasını istiyordu. Marcia ve Geoffrey yeterince samimiydiler, ancak bir şekil değiştirenin Caroline için tercih ettikleri eş olacağını sanmıyorum. Bize karşı duydukları nefret cinayetten sonra ortaya çıktı. Ve bu nefret için onları kim suçlayabilir ki?"

Iris albümü yavaşça karıştırırken Frankie şunu fark etmekten kendini alamadı. "Wendel annemi çok izlemiş."

Iris eğlenmiş görünüyordu. "Kardeşleri ve sürüdeki çiftleşmemiş erkeklerin çoğu da öyle. Onda öyle bir kırılma vardı ki herkes onu alıp korumak istiyordu."

Diğer erkeklerin onun eşine göz dikmiş gibi görünmesi Christopher'ı rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Fotoğraflarda hep onlarla gülüyor ve şakalaşıyordu, özellikle de sık sık birlikte resmedildiği Cruz'la. "Görünüşe göre Christopher ve Cruz yakınarmış."

Iris üzgün bir şekilde iç geçirerek başını salladı. "Öyleydiler. Cruz onun ölümünü diğerlerinden daha zor karşıladı. Olay yerine ilk gelen oydu. En iyi arkadaşını ölü bulduğunda ne kadar yıkıldığını tahmin edebilirsiniz."

Frankie ona acımdan kendini alamadı. Brad ve Caroline'ın fotoğraflarına bakarken Cruz'un arka planda ters ters baktığını fark etti. "Cruz'un Brad'den hoşlanmadığını görüyorum."

"Daha çok Brad'in Christopher'a karşı tutumundan hoşlanmıyordu," dedi Iris.

Bazıları Caroline'in hamile olduğunu gösteren rastgele fotoğraflardan oluşan başka bir albümü incelediler. Christopher her zaman yanında görünüyordu ve eli sık sık yuvarlak karnının üzerinde koruyucu bir şekilde yayılıyordu.

Iris başka bir albüm seçerek, "Bu resimlerin çoğu sana ait Frankie. Büyükkannen ve büyükbaban sana söyledi mi bilmiyorum ama erken doğmuşsun ve şifacı senin yaşayamayacağını düşünmüş. Sen onun yanıldığını kanıtladın."

Aslında Frankie bunu bilmiyordu. Daha fazla sır.

"Caroline ve Christopher'ın seninle ne kadar gurur duyduklarını görebilirsin."

Gerçekten de gururlu görünüyorlardı, diye düşündü Frankie. Hatta bir ara ona bakıp yanağını okşarken gözleri yaşardı. "Büyükkannem ve büyükbabamda annemle çekilmiş fotoğraflarım var ama babamla hiç yok. Bunu sorgulamalıydım, değil mi? Yani, bana rastgele bir adamın fotoğraflarını gösterdi ve onun babam olduğunu iddia etti, ama benimle ya da annemle hiçbir fotoğrafta olmamasını garip bulmam gerekmez miydi?"

"Hiç var mı diye sordum. Marcia her zaman 'muhtemelen tavan arasındadırlar' derdi ve fırsatını bulduğunda benim için onları indirecek birini bulurdu. Sonra onları istediğimi unutturdum ya da konuyu kapatırdım çünkü ailemden bahsetmek onu her zaman kötü bir ruh haline sokardı. Onu zorlamalıydım."

Lydia yatağın üzerinden uzanıp onun elini okşadı. "Onu sorgulamak için hiçbir nedenin yoktu çünkü yalan söyleyeceğine inanmak için hiçbir nedenin yoktu."

Frankie, Christopher'ın Frankie'yi kollarında tutarken Caroline'a gülümsediği fotoğrafa bakarken yutkundu. "Onu seviyordu."

"Ona tapıyordu," dedi Iris. "Sana tapıyordu."

Son albümde daha fazla fotoğraf vardı -bazıları Noellerde, bazıları doğum günlerinde ya da Cadılar Bayramlarında çekilmişti- ve Frankie yaşlandıkça kendisinin de değiştiğini görebiliyordu. Iris ve Lydia'yla kucaklaştığı birçok fotoğraf vardı ve

Açıkça görülüyordu ki onu gerçekten sevmişlerdi, tıpkı onun da onları sevdiği gibi.

"Bu resim senin üçüncü doğum günü partinde çekildi," dedi Iris. "Bileklerine balon bağlayan küçük çocuk Trick. Seni havaya kaldıracaklarını umarak ondan bunu yapmasını istemiştin."

Lydia, Frankie ve ailesinin partide çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Üçü bir pastanın etrafında toplanmış, gülümsüyorlardı. "Bu benim en sevdiğim fotoğraflardan biri. Sen de çekmelisin."

Iris başını salladı. "Sana albümlerden birini önerirdim Frankie ama kabul etmeyeceğini biliyorum. Yine de üçünüzün birlikte çekilmiş en az bir fotoğrafı olmalı. Mutlu zamanlarınıza ait bir tane."

Frankie onu almak istemedi, ezeceğinden ya da kaybedeceğinden endişe ediyordu. "Cep telefonumla bir fotoğrafını çekerim."

Lydia, "Trick'le ikinizin fotoğrafını da çekmelisin," diye önerdi. "Bunu görünce çok hoşuna gidecektir."

Frankie iki fotoğrafın da fotoğrafını çektikten sonra Iris'e baktı. "Yorgunsun."

Iris iç çekti. "Bugünlerde hep öyleyim. Çiftleşme bağına sahip olmasaydım bile Alfie'nin ölümü beni yıkardı. Durum ne olursa olsun onsuz uzun süre hayatta kalamazdım." Elini Frankie'ninkinin üzerine koydu. "Şimdi kendine iyi bak, duydun mu? Hayattan alabileceğin her mutluluğu al. Kimsenin bu mutluluğu senden çalmasına izin verme. Trick'e iyi bak ve bırak o da sana iyi baksın. Güçlü bir kadının bile bazen erkeğine yaslanmaya ihtiyacı vardır. Ben benimkini özleyorum. Ölmek benim için sorun değil, çünkü bu onu tekrar göreceğim anlamına geliyor."

Sertçe yutkunarak Frankie onun elini sıktı. Iris'e onu sevdiğini ve özleyeceğini söyleyebilmeyi diledi ama bu bir yalan olurdu. Iris hâlâ çok yabancıydı. Frankie bunun yerine, "Seni tanıma fırsatı bulduğum için mutluyum," dedi. Bu ona geniş bir gülümseme kazandırdı. "Şimdi dinlen."

"İstesem de uyanık kalamazdım."

Odanın dışında Frankie Lydia'ya "Nasılsın?" diye sordu.

Yüzü acı içinde olan Lydia derin bir nefes verdi. "Tamam."

"Anne ve babanızı bu kadar kısa bir süre içinde kaybetmek zor olmalı. Kendiminkini kaybettiğimi hatırlamadığım için bunu anlayabildiğimi söyleyemem."

"Babamın ölümü bir şoktu. Anneminki öyle olmayacak ama yine de zor olacak. Onunla görüştüğünüz için teşekkür ederim. Öldüğünde artık daha rahat dinlenecektir."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Iris'e de söylediğim gibi, onu tanıma fırsatı bulduğum için mutluyum. Bana şans verdiğin ve o e-postayı gönderdiğin için teşekkür ederim."

Lydia ona sulu bir gülümseme verdi. "E-postaya yanıt verdiğiniz ve bize bir şans tanıdığınız için teşekkür ederiz."

Odanın içinden cılız bir ses, "Birbirinize bir şeyler için teşekkür etmeye devam mı edeceksiniz, yoksa uyuyabilmem için gidecek misiniz?" diye seslendi.

Bu Lydia'nın gözlerini devirmesine neden oldu. "Gidiyoruz, gidiyoruz."

Alfa'sının ofisinde duran Trick, Trey'in önceki gece Morelli'ye yaptığı aramayla ilgili anlattıklarını dinlemeyi henüz bitirmişti. İçini öfke kaplamıştı. "Güldü mü?"

Trey başını salladı, ellerini masasının üzerine koydu. "Şaka yaptığımı sandığını söyledi. Drake'in bir joker olduğunun farkında olduğunu ama onu bir aptal olarak görmediğini söyledi. Drake'in tam bir aptal olduğu konusunda ısrar ettim. Morelli onunla konuşacağını ve bugün öğlen beni arayacağını söyledi. Bu yüzden seni eve çağırdım. Aradığında burada olmak isteyeceğini düşündüm."

Dante çenesini kaşdı. "Morelli'yi senin hikayeni kontrol etmek istediği için suçlayamayız, Trey. Onun yerinde olsan sen de aynısını yapardın."

"Bu, benim sözümünden ya da kurtlarımdan birinin sözünden şüphe etmesinden hoşlandığım anlamına gelmiyor. Kesinlikle hoşuma gitmiyor

Söyleyeceklerimi çok eğlenceli buldu. Nick'e Morelli'nin onu arayıp buluşmak isteyip istemediğini sordum," dedi Trey, hem Roni'yi hem de Marcus'u paylaştıkları için kendileriyle çok yakın müttefik olan Mercury Sürüsü'nün Alfa'sına atıfta bulunarak. "Hayır dedi."

"Başka bir not, Bracken nasıl?" Trick, Mercury infazcılarından birine atıfta bulunarak sordu. Bracken, anne babası, kız kardeşleri, eniştesi ve küçük yeğeniyle birlikte şekil değiştirenlere ait bir açık hava sinemasındayken ortalık karışmıştı. Şekil değiştiren karşıtı radikaller sadece el bombaları atmakla ve birkaç bomba patlatmakla kalmamış, kaçmaya çalışan insanları keskin nişancılarla vurmuşlardı. Sadece Bracken, annesi ve kız kardeşlerinden biri sağ kurtulabilmişti. Her iki dişi de çiftleşme bağının kopmasından kurtulmaya çalışmadı. Birkaç gün içinde onlar da öldü.

Trey'in ifadesi acımasızdı. "Nick'e göre, iyi değil. Tüm ailesini bu şekilde kaybetmesi yeterince kötüymüş. En kötüsü de... Bracken öldüğünde bebeği tutuyormuş. Kurşun Bracken'ın sırtından girip üç aylık bebeğin kafasına saplanmış. Bebeğin kanı ve beyni her tarafına sıçramıştı."

"Tanrım," diye nefes aldı Trick, ensesini ovuşturarak. "Onu son gördüğümde adamın yaşayan bir ölü gibi görünmesine şaşmamalı."

Tam o sırada Trey'in cep telefonu çaldı. Alfa ekrana dokunarak aramayı hoparlöre aldı ve "Alo" dedi.

"Coleman, ben Nash. Bu güzel öğleden sonra nasılsın?"

Trey'in çenesi sertleşti. "Drake nasıl?"

"Kurdunuza saldırdığı için onu dövene kadar daha iyi durumdaydı. Sürünüzle ittifak kurmak istediğimi biliyor; bu tür davranışlar amacıma yardımcı olmuyor. Aslında ters etki yaratıyor ve beni müttefik olarak kabul etmene yardımcı olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır."

"Belki Bu olacak Yardım edin. Drake var olmuştur cezalandırıldı. Ciddi bir şekilde. Beta olarak da uzaklaştırıldı. Ben olduğumda

görevine iade etmeye hazırsa, edeceğim. Ama sadece kendini kanıtlarsa."

Trick, Dante'yle sert bir bakış alışverişinde bulundu. Bir Beta'yı uzaklaştırmak asla iyi sonuç vermezdi. Pozisyonunu geçici olarak bile kaybetmesi Drake'e sürü arkadaşlarının saygısını kaybettirirdi. Artık onu bir otorite olarak görmeyecekler ve içlerinden en az biri pozisyon için ona meydan okumaya karar verecekti. Başka bir deyişle, uyumsuzluk ve kızgınlık yaratır ve hiyerarşiyi istikrarsız hale getirirdi.

Bir Beta'nın uzaklaştırıldığı geçmiş örneklerde, genellikle sürünün geri kalanının saygı ve itaatini yeniden kazanacak tek şeyi yaparlardı; Alfa'larına meydan okurlardı. Morelli gerçek bir Alfa olsaydı, bunu içgüdüsel olarak bilirdi. Elbette, Drake'i gerçekten uzaklaştırdığını söylemek mümkün değildi. Morelli, Trey'i yatıştırmak için ona bok yediriyor olabilirdi.

"Trick'e özürlerimi iletin," diye devam etti Morelli. "Drake'in onu bir daha rahatsız etmeyeceğinden emin olabilir."

"Bundan emin misin?" diye sordu Trey.

"Yüzde yüz. Bu konuda sana söz veriyorum."

"Eğer Drake tekrar saldırırsa, bundan seni sorumlu tutarım." Bununla birlikte Trey aramayı sonlandırdı.

Dominic dudaklarını büzdü. "Sence onu gerçekten uzaklaştırdı mı?"

"Bilmiyorum," dedi Marcus. "Yaptığı şey için Drake'e çok kızacak. Ve eğer Trey'i etkileyeceğini düşünerek onu uzaklaştırdığını iddia edecek kadar aptalsa, bunu gerçekten yapmış olacak kadar da aptaldır."

Trey Trick'e, "Durum ne olursa olsun, Drake'e senden uzak durmasını emredecek," dedi.

Tao başını salladı. "Asıl soru şu: Morelli o köpeğe tasma takabilecek mi?"

"Hayır," dedi Trick. "Ama Morelli yapabileceğine inanıyor, bu yüzden onu yeterince yakından izlemeyecek. Drake'in başka bir hamle yapmasına hazırlıklı olmalıyız."

Toplantı biter bitmez Trick Frankie'yi aramak için ofisten ayrıldı. Onu oturma odasında bir koltuğa kıvrılmış halde buldu. Kahvesini dökmemeye dikkat ederek onu nazikçe kaldırdı ve kucağına oturttu. "Hey, bebeğim. Iris'le iyi bir konuşma yaptın mı?"

"Evet. Bazı fotoğraflara baktık. Şunlara bir bakın." Cep telefonunu çıkardı ve çektiği fotoğrafları ona gösterdi.

Trick, onun doğum günü partisinde çekilen bir fotoğrafa güldü. "Bunu hatırlıyorum. Sana sürekli balonların seni uçuramayacağını söylüyordum ama sen denemeye kararlıydın." Onun ve ailesinin fotoğrafına baktı ve birlikte bu kadar mutlu görünen bir ailenin nasıl boka batmış olabileceğini merak etti.

"Iris onlarla bir fotoğrafımın olması gerektiğini düşündüğünü söyledi."

"İstemekte sorun yok Frankie." Ama onun biraz suçluluk hissettiğini sezmişti. "Mutlu bir anın değerini bilmenin kötü bir yanı yok." O mutluluk daha sonra buharlaşıp gitmiş olsa bile.

"Albümlere bakmanın anılarımı canlandıracağını, bir şeyler hatırlayabileceğimi umdum ki bu çok aptalca, çünkü insanlar o yaşlara ait anıları nadiren hatırlarlar. Ama hikayede bu kadar çok boşluk olmasından nefret ediyorum."

Trick onun alınına bir öpücük kondurdu. "İstediyini biliyorum. Ama kendine kızmayı bırakmalısın," dedi sessizce, "çünkü bu beni kızdırıyor."

"Affedersiniz?" Sesini alçak tuttu, böylece diğerlerine ulaşmadı.

"Kendine kızgınsın çünkü çocukken anılarını gömmemiş olsaydın gizemi bu kadar kolay çözebileceğini düşünüyorsun. Ama bu senin hatan değil Frankie. Beni duyuyor musun? Senin suçun değil. Muhtemelen cevapları asla bulamayacağız. Bunu kabullenmeyi öğrenmelisin yoksa kendine eziyet edersin ve ben de seni dövmek zorunda kalırım çünkü kimse eşimi incitemez, onu bile."

Bir yanı onun sözlerine sinirlenirken, Frankie kendini eğlenerek homurdanırken buldu. "Kıçıma kürek çekmek, ha?"

"Kıçını kürekle, evet. Bu konuda lafımı sakınmayacağım, beni bu konuda sınamayın."

Kaşlarını çattı. "Hiç kemik yapamıyorsun."

Gözlerini devirdi. "Lafın gelişi, ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi sabırsızca. Elini kızın sırtında gezdirdi. "Eminim kıçın pembenin çok güzel bir tonuna dönerdi." Trick bunu düşünürken bile sertleşiyordu. "Aslında, küreği siktir et. Ellerimi kullanırdım. Evet, kıçında el izlerimi görmek cidden çok ateşli olurdu."

"Gerçekten bir küreğin yok, değil mi?" Hınzır gülümsemesi ihtiyacı olan tek cevaptı. Ve bu onun kızarmasına neden oldu. Hiçbir küreğin kıçına yaklaşamayacağını kesin bir dille ifade etmek üzereydi ki, adamın gözleri omzunun üstündeki bir şeye kaydı. "Nedir o?" diye sordu.

"Çocuklar neden sana bakıyor?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Sanırım korkumun kokusunu seviyorlar."

Trick kıkırdayarak yüzünü onun boynunun kıvrımına sıkıştırdı. "Gerçekten hiç komik değil." Ama o daha çok güldü.

Pislik.

Frankie kollarını ovuşturdu. Teşhir odasının içindeydi. Soğuktu. Karanlıktı. Burnunu çekme sesi duydu. Döndü. Sandalyedeki kızın heykeliydi, başı öne düşmüştü. Ağlıyordu ve-

Ses aniden kesildi. Sessizlikte ölümcül bir ürperti vardı. Ve Frankie birden çok korktu. Kızın başı kalkmaya başladı, hareket sert ve sarsıntılıydı. Aman Tanrım, hayır. Sentetik saçlar ayrıldı. Yüz ... Frankie'ydi. Çok daha genç bir Frankie. "Ona zarar verdi," diye fısıldadı.

"Kim?" Frankie sesi çatlayarak sordu. "Ona kim zarar verdi?"

Çocuğun başı yavaşça döndü. Elini sertçe kaldırdı. İşaret etti.

Başını aynı yavaşlıkla çeviren Frankie baktı. Nefes nefese kaldı. Siyah, köpüklü bir bulanıklık havada sallanıyordu. Gözleri yoktu ama onu görüyordu. Gözlerini üzerinde hissetti.

Yağmur, tuzlu su ve yanmış odun kokusu etrafını sararken homurdanan bir ses, "Yatakta olman gerekiyordu Frankie," dedi.

Frankie'nin gözleri birden açıldı ve nefesini içine çekerek yorganı kavradı. Kalbi bir davul gibi çarpıyor, kaburgalarına çarpıyordu. Yeterince hava alamadığını hissederek bir nefes daha çekti.

Sıcak, nasırlı bir el yanağını kavradı. "Şşş bebeğim, sadece bir kâbustu." Trick onu kendine yaklaştırdı ve saçlarından öptü. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını salladı, onun içine gömüldü, sıcaklığını içine çekti ve kokusunu içine çekti. Zihninin cevabını bilmediği karanlık sorularla dolu olduğu düşünüldüğünde, kâbus görmesinin şaşırtıcı olmadığını düşündü. Yine de çok rahatsız ediciydi. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim." Kahretsin, sesi gerçekten titriyordu.

"Şşş," diye yatıştırdı, saçlarını tekrar öperek. "Uyu. Ben yanıdayım."

Daha da sokuldu ve gözlerini kapadı ama tekrar uykuya dalması uzun zaman aldı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tön kapının çalınması Frankie'yi kendi alanından çıkardı. Lanet olsun. Başka zaman olsa görmezden gelirdi, Ama bir teslimat bekliyordu ve bir sonraki projesi için malzemelere ihtiyacı vardı.

Aletlerini yere bıraktı, müziğin sesini kısıtı ve ön kapıya doğru ilerlerken gözlüklerini yukarı itti. Kapıyı açarken Frankie sessizce küfretti.

"Merhaba, Francesca."

Geoffrey'e zorla gülümsedi. O buna karşılık vermedi. Yüz ifadesi ciddiydi ve ağzında acımasız bir kıvrım vardı. Onu buraya neyin getirdiğini tahmin etmek zor değildi. Vance belli ki onu Trick için çağırmıştı. Weasel.

Frankie kenara çekilip kolunu sallayarak onu içeri davet etti. "Sana kahve getireyim mi?"

"Lütfen."

Frankie onun da kendisini takip edeceğini bilerek mutfığa yöneldi. Gözlükleri kafasından çıkarıp bir taburenin üzerine koydu. Kahve makinesiyle uğraşırken ona kaçamak bakışlar fırlattı. Kurdu onu dikkatle izliyor, Frankie'ye yalan söyleyen bu adama güvenmiyordu.

"Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu." Pencereden dışarı baktı. "Arka bahçeniz hâlâ iyi durumda. Orada çok vakit geçiriyor musunuz?"

Kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı. "Biraz."

"Bugünlerde vaktini nasıl geçirdiğinden pek emin olmadığımı fark ettim. Eskiden sörf yapmaktan ve dalmaktan hoşlanırdınız."

"Zamanım boş olduğunda hâlâ yapıyorum."

"Son zamanlarda boş zamanlarında ne yapıyorsun?" diye sordu ve neyi kastettiği belliydi. İşte Geoffrey buydu. Saçma sapan sorular sorar, konuşmayı tam olarak istediği yere yönlendirir ve sonra da saldırırdı.

Onunla oyun oynamakla ilgilenmiyordu. "Neden gerçekten söylemeye geldiğin şeyi söylemiyorsun?"

Göğsü şişti. "Vance'den bir telefon aldım. Seni sinemada gördüğünü söyledi."

Göt heriften bahsedilince kurdu hırladı. Frankie dolaptan bir fincan aldı ve tezgâhın üzerine koydu. "O yaptı."

"Ayrıca bir randevunuz olduğunu söyledi." "Çıkıyordum."

"Vance sinemada birlikte olduğun adamın bir şekil değiştiren olduğunu iddia ediyor."

"Trick bir şekil değiştiren." Fincana kahve doldurduktan sonra onu Geoffrey ile arasındaki adaya koydu. "Ve bunun doğru olup olmadığını sormak için buraya gelmediğini fark ettim. Vance'in sözüne güvendin. Peki neden geldin?"

Geoffrey'nin ağzı düzleşti. "Büyükannen perişan halde. O kadar ki benimle seni görmeye bile gelmedi."

Bu da canımı yaktı, ama ... "Bu bana ilk soğuk davranışı değil. Sonuncusu da olmayacak." Bu sadece acıyı daha da arttırdı.

"Caroline'ı o vahşilerden biri yüzünden kaybettik. Seni de onlardan birine kaptırmayacağız."

Kızgınlık kaslarını gerdi. "Eminim Vance sana Trick'in bir şekil değiştiren olduğunu nasıl bildiğini söylemiştir, bu da Trick'in yakın zamanda bir kadını savunduğunu bildiğin anlamına gelir."

soyuldu. Ama görüyorum ki siz bunu görmezden gelecek ve onu kötü bir adam olarak resmedeceksiniz."

"İyi bir davranış, bir insanı iyi bir insan yapmaz. Bildiğimiz kadarıyla bu bir tuzaktı, bir reklam gösterisiydi."

"Gerçekten böyle düşünmüyorsun."

"Bu ilişkiyi bitireceğine dair söz vermeni istiyorum. Sanki bir geleceği varmış gibi." Elinin bir hareketiyle bu fikri reddetti ve kravatını düzeltti. "Şekil değiştirenler sadece önceden belirlenmiş eşlerine bağlanırlar."

Bu konuda yanılıyordu ama Trick'in işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğinden mi yoksa Trick'e ve aralarında gelişmekte olan şeye olan inancını sarsmayı umduğundan mı emin değildi. "Eğer bir geleceği olduğunu düşünmüyorsan, bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Nedenini biliyorsun," diye tersledi. "Anka Sürüsü bölgesine geri döndün mü?"

"Evet. Sana bundan bahsetmeyecektim, çünkü duymak isteyeceğin bir şey olmadığını biliyorum ve seni incitmek istemiyorum. Ama eğer bana bunu soracaksan, yalan söylemeyeceğim."

İnançsızlıkla başını salladı. "Annemi öldüren o pislikle kan bağı olan insanların hayatına girmesine neden izin veriyorsun?"

Hayvan öfkesini açığa vurmak için yüzeye çıkarken gözlerinin kurt gibi parladığını hissetti. "Ben onun kan bağıyım," diye belirtti Frankie. "Yani onun akrabası olmak onları pislik yapıyorsa, beni de pislik yapar."

Geoffrey bocalar gibi oldu. "Vance'in annesi bildiğine göre bir şekil değiştirenle çıktığın yakında yayılacak. O kadın hiçbir şeyi kendine saklayamaz. Marcia'nın, torununun kendisi için yaptığı her şeyin karşılığını Caroline'in ölümünden sorumlu olan insanlara dönerek nasıl ödediğini dinlemesinin ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyor musun?" Burun delikleri alevlendi. "Onları neden hayatınızda istediğinizi anlamıyorum. Geçmişin hakkında sana yalan söylediğimiz için bizi cezalandırmak için mi bunu yapıyorsun?"

Bu onu çok kızdırdı. "Neden bunun sen ve Marcia'yla ilgili olduğunu düşünüyorsun? Bunun biraz narsistçe olduğunu söylemeliyim. Ya da belki suçluluk duygusudur. Belki de bir parçan bana yalan söyleyerek yanlış yaptığını biliyordur."

Çenesini kaldırdı. "Senin için en iyi olanı yaptık. Hep öyle yaptık."

Tamam, şimdi bu onu kızdırdı. Çünkü bu tamamen yalandı. "Her zaman mı? Gerçekten mi? İlk kez yer değiştirdiğimde dehşete kapılmışım. Korkmuştum. Çünkü yalnızdım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bunun olacağını haftalardır biliyordum çünkü kurdumun yükselmeye çalıştığını hissediyordum. Ne kadar korktuğumu biliyordun, çünkü sana söylemişim. Ve bana yardım edecek kimse olmadığını söyledin. Ama vardı, değil mi?"

"Onların senin hayatında yeri yok."

"Bundan emin oldunuz. Durum tersine dönseydi nasıl hissedebileceğinizi düşünmediniz; sadece onları kestiniz. Bir yargıçtan daha iyisini beklerdim. Bir durumun tüm yönlerini göz önünde bulundurmanız gerekmiyor mu? Başkalarına hassasiyetle yaklaşmanız ve önyargılı olmamanız gerekmez mi?"

"Hassasiyetimizi hak etmediler!"

"Öyle mi yaptım? Çünkü onları hayatımdan çıkarma kararını verirken beni bir kez bile düşündüğünü sanmıyorum. Yarı şekil değiştiren olduğumu biliyordun. Diğer kurtlardan uzakta olmanın ve bir bölgem olmamasının benim için zor olacağını biliyordun. Bir gün yer değiştirmek zorunda kalacağımı ve bunun sorunsuz geçtiğinden emin olmak için birinin yanımda olması gerektiğini biliyordun. Benim için değil, kendin için işe yarayan bir karar verdin. Onları incitmene izin veren bir karar verdin, bu yüzden benim için en iyisini yaptığını söyleme. Belki sen ve Marcia bunun benim yararına olduğunu düşünerek kendinizi kandırdınız ama beni kandıramayacaksınız."

Yanakları kızardı. "Biz doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık."

"Seni bu yalana inanmayacak kadar iyi tanıyorum." İç çekti. "Ne yani, aşkını rehin mi tutuyorsun? Ona sahip

olamam.

istediğinizi yapana kadar geri dönecek misiniz?" Frankie başını salladı. "Gerçek dışı. Kendi kararlarımı kendim veririm. Ben yetişkin bir kadınıım-"

"O zaman öyle davran. Büyü artık. Gerçek bir iş bul." "Az önce bunu söylemedin."

Trick'in sesiyle ikisi de döndü. Kapı aralığında duruyordu, gözleri çakmak çakmak, çenesi sertti. Frankie dudağını ısırđı. Belki de ona evin anahtarını vermek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Evin önüne geldiğinde, Trick garaj yolunun sonundaki Lexus'un ya Frankie'nin amcasına ya da büyükanne ve büyükbabasına ait olduğunu tahmin etmişti. Ayrıca eski sevgilisinin Trick'le randevusu hakkında onları aramış olma ihtimalinin de yüksek olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden yükselen sesler onu hiç şaşırtmamıştı.

İhtiyacı olsa da olmasa da devreye girmeye ve eşini savunmaya hazırđı. Hazırlıklı olmadığı şey, ilk vardiyasında ne kadar korktuğunu anlatırken sesindeki acıydı. Kelimeler o zamanlar hissettiği tecrit ve yalnızlık duygusuyla çınılıyordu. Trick ve kurdunun içini parçalamıştı. Onları kesinlikle mahvetmişti.

Daha da kötüsü, anne tarafından ailesinin onun ne kadar korktuğunu biliyor olmasıydı. Hiçbir şey yapmadılar. Bir telefon görüşmesi. Lanet olası bir telefon görüşmesi yapabilirlerdi ve Lydia ona yardım etmek için yanında olurdu. Ama yapmadılar. Sonra Geoffrey'nin soğuk ve küçümseyici bir tavırla "gerçek bir iş" bulması gerektiğini söylemesi de işin tuzu biberi olmuştı.

Trick'in içindeki öfke kabardı ve kanını ısıttı. Mutfağa girdi, Geoffrey'nin yakasına yapıştı ve çırpınan insanı koridordan Frankie'nin stüdyosuna doğru sürükledi. Trick orada onu cehennem atı heykeline doğru itti. "Bak. Bak."

Geoffrey ona baktı ve gerçekten de bir kez daha baktı.

"Bunu Frankie yaptı. Sadece fiziksel olarak değil. Burada yarattı." Trick şakağına vurdu. "Bana bunun bir şey olmadığını söyle. Bana hayatında hiç böyle bir şey yaptığını söyle. Bana böyle bir şeyi sadece iki elinle değil, beyninle de yaratabileceğini söyle. Yapamazsın, değil mi? Bu basit bir hobi değil. Bu bir yetenek. Bir beceri. Dünya çapında galeriler, sanatçılar, eleştirmenler ve sanatseverler tarafından takdir edilen bir yetenek. Ama onun en büyük hayranları siz, eşiniz ve oğlunuz olmalıydı. Hiçbir şey olmasa bile, sizin desteğinizi ve saygınızı kazanmış olmalıydı. Çünkü bu tür bir yaratıcılık ve beceri çok büyük bir saygıya değer. Yanılıyor muyum?"

"Haksız değilsin," diye kabul etti Geoffrey, ama sesi duygudan yoksundu.

"O zaman neden onda değil?" Trick talep etti. "Neden ona hak ettiği krediyi vermiyorsunuz?"

Geoffrey cevap vermedi. Sadece ona baktı.

"Christopher eskiden resim yaptığı için mi?" Trick sordu. İnsanın gözleri parladı ve Trick tam on ikiden vurduğunu anladı. "Sanatçıydı, değil mi? Onda bu özelliği görüyorsun ve bundan hoşlanmıyorsun. Ama görüyorsun, bu senin sorunun. Onu sevdiğin ve mutlu olmasını istediğin için görmezden geldiğin bir sorun olmalıydı. Ama görmezden gelmedin. Bunun için kendinden utanmalısın."

Geoffrey çenesini uzatarak burnunu çekti. "Bunu dinlemek zorunda değilim."

"Ama olacaksın. Uzun zamandır bekliyordum." Trick başını öne eğdi. "Bu 'hobiyi' neden Christopher'la ilişkilendirdiğini anlamıyorum, çünkü düşününce, muhtemelen heykel yapma becerisini senden ve karından almış. Frankie'ye her zaman yapmaya çalıştığın şey bu değil miydi? Onu şekillendirmek ve istediğin kalıba sokmak?" Üst dudağı küçümsemeyle geriye kıvrılan Trick ona doğru baktı. "Artık ona bunu yapamayacaksın. Sana izin vermeyeceğim."

Geoffrey alay etti. "Kızımın ölümünden senin sürün sorumluyken orada dikilip beni yargılayacak kadar yüzsüzsün."

"Bu zayıf bir argüman. Ve odağı sizden kaydırma çabası."

"Sürünüz kızımı benden ve ailemden aldı. Torunumu da bizden almanıza izin vermeyeceğim."

Trick hırladı ve kurdu dişlerini gösterdi. "Onu benden aldın. O benim. Her zaman öyleydi."

Sesindeki ham sahiplenme duygusu Geoffrey'yi hazırlıksız yakaladı. Trick'ten Frankie'ye baktı ve gözlerinde bir farkındalık parladı. İnkâr edercesine başını salladı. "Hayır."

"Evet," diye ısırdı Trick. "O benim eşim. Onun hayatının yirmi dört yılını kaçırdım çünkü Caroline'a olanlar yüzünden babasının ailesini ve sürü arkadaşlarını cezalandırmak istedin. Ama sen sadece bizi incitmedin, Frankie'yi de incittin. Onu bir daha benden alamayacaksın."

"Gördün mü, onu bizden çalmaya çalışıyorsun, senden ve süründen."

"Onu çalmaya çalışmamıza gerek yok. Davranışlarıyla onu bize doğru itiyorsun. Onu dize getirme çabalarınızla, onu uzaklaştırıyorsunuz." Trick adamın bunu nasıl göremediği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ve biliyor musunuz? Bundan nefret ediyoruz. Kına yakmıyoruz. Onun acı çekmesinden nefret ediyoruz. Eğer onu gerçekten seviyorsanız, durur ve bunu olurla bırakırsınız. Ailesinin her iki tarafının da hayatında olmaması için hiçbir sebep yok. Onu seçim yapmak zorunda bırakmayın."

"Seni seçeceğini mi düşünüyorsun?" Geoffrey sanki bu fikir çok saçmaymış gibi sırtıttı.

"Evet, biliyorum. Bunu test etme."

Geoffrey'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. Kenarda durmuş, boş bir ifadeyle alışverişi izleyen Frankie'ye döndü. Ama Geoffrey ona tek kelime etmedi. Ceketinin yakalarını düzelterek önce stüdyodan, sonra da ön kapıyı arkasından çarparak evden çıktı.

Trick bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bunun için burada olmak zorunda kaldığın için üzgünüm, çünkü bu seni garip bir duruma soktu."

" dedi ona. "Ama söylediklerimin hiçbirini için üzgün değilim. Bunu duymaya ihtiyacı vardı."

Yüzü yumuşayan Frankie kollarını kavuşturdu. "Trick, erkek arkadaşım beni savundu diye üzölmeyeceğim." Geoffrey'e söylediğı herhangi bir şeyin işe yaradığına ikna olmamıştı ama Trick haklıydı; büyükbabasının bunu duymaya ihtiyacı vardı.

Trick onun yanına gitti ve yüzünü avuçladı. "Ben senin erkek arkadaşın değilim. Bundan çok daha fazlasıyım."

Bir elini onun göğsüne koydu. "Beni sahiplenmene izin vermemişken sana eşim demem adil görünmüyor. İkisini birden yapamam, değil mi?"

Ona yavaşça sırtıttı ve "Elbette yapabilirsin" diye fısıldadı. Onu öptü, dilini kendi diliyle kırbaçladı ve ağzından yudumladı. Ellerini onun üzerinde gezdirerek onu yatıştırdı ve nazikleştirdi. "Sanırım Vance büyükannenle büyükbabana bizden bahsetmiştir."

"Evet. Ama bunu bekliyorduk."

"Vance verdiği haberin ne tür bir soruna yol açacağını biliyor muydu?"

"Üzüleceklerini biliyordu ama bu şekilde değil."

Belki de değil, diye düşündü Trick, ama yine de ... "Senden bu işi bitirmeni bekleyeceklerini biliyor olmalıydı. Ve bahse girerim o piçin istediğı de tam olarak buydu."

"Beni geri istiyor gibi görünebilir, Trick, ama istemiyor. İstediğı şey seçeneklerini açık tutmak, Layla'yla işler karışırsa diye beni kenarda bekletmek."

Trick çenesini sıktı. "Senin bir seçenek olduğunu aklından çıkarması gerekiyor. Ve senin, onun kapını çalma ihtimaline karşı aşk hayatına ara vermekten daha fazla kendine saygın olduğunu bilmeli."

Bu yorum hoşuna gidince Frankie ona sarıldı ve ellerini onun sırtında gezdirdi. "Daha önce hiç kimse benim için uğraşmamıştı. Onlara ihtiyacım olduğundan değil, ama yine de ..." Bu çok hoş bir şeydi.

Trick onu öptü. "Alış buna. Kimse sana sözle ya da eylemle zarar veremez."

Koruyucu hırıltı teninin karıncalanmasına neden oldu. "Menajerim seni sevecek."

Ağzının bir tarafı kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Evet." Abigail korumacıydı ve Frankie'ye sürekli "iyi adamlar" ayarlamaya çalışırdı. Trick'in Frankie'ye ne kadar iyi davrandığını çok onaylardı.

"Şu anda neyin iyi olacağını düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

"Jakuzide bir dalış."

Frankie gülümsedi. "Bu fikri sevdim. Ama yakında bir teslimatım var."

Saçının gevşek bir tutamını kulağının etrafına sıkıştırdı. "Geldiğini duyacağız."

"Tamam o zaman." Üst katta hızla neon turuncu bir bikini giydi ve saçlarını yüksek bir at kuyruğu yaptı. Birkaç dakika sonra arka bahçeye girdiğinde onu mayolu görünce şaşırdı.

Gözlerindeki soruyu gören Trick, "Küveti kullanırsız diye onları gece çantama koydum," dedi. Onu kendine çekti, ellerini vücudunda gezdirdi, şekillendirdi ve okşadı. Sahiplenme duygusu damarlarında dolaşıyordu. Kız onun olmuştu. Tamamen ona aitti. Dişleriyle alt dudağını çekiştirdi ve ısırdı. "Küveti unutup seni çırılçıplak soymak çok cazip geliyor, böylece seninle şimdi birlikte olabilirim."

"Sonra," diye söz verdi hınzır bir gülümsemeyle.

Küveti hazır hale getirmek uzun sürmedi. Kavisli koltuğa gömüldüğünde memnun bir iç çekti. Trick onun karşısına oturdu, bacaklarını kendi bacaklarıyla birleştirdi ve ellerini sahiplenici bir şekilde baldırlarına doladı. Küvet dört kişi için yeterince büyüktü, bu yüzden uzanmak için bolca yerleri vardı.

Küvetin arkasına sarkıttığı kollarında tüyleri diken diken oldu. Fıskiyelerin fokurdayan basıncı kaslarını lezzetli bir şekilde dövüyordu. Gözlerini kapadı ve suyun şırıltısını ve gürültüsünü dinlerken başını arkaya yasladı ve yüzünü ısıtırken yükselen buharın tadını çıkardı.

Trick onun baldırını hafifçe sıktı. "Dinle, sana daha önce söylemem gereken bir şey söyleyeceğim. Kasıtlı olarak senden saklamıyordum ama bilmek isteyebileceğin aklıma geldi."

Tedirginlik Frankie'nin üzerine çöktü. Başını kaldırarak gözlerini açtı. "Tamam."

"Sana hiç ilişkim olmadığını söyledim. Bu doğru. Geçmişimde kaçamaklar ve tek gecelik ilişkilerden başka bir şey olmadı." Durakladı. "Marcus'la arada bir tek gecelik ilişkilerim oldu."

Pekâlâ, bu şok ediciydi. Frankie daha dik oturdu. "Açık olmak gerekirse, sürü arkadaşın Marcus'u mu kastediyorsun? Roni'yle çiftleşen infazcı mı?"

Başını salladı. "Yakın arkadaşız ama hiçbir zaman partner olarak yakın olmadık. Bir kaçamak yapmadık. Sadece zaman zaman birbirimizin kaşıntılarını kaşıdık."

Frankie'nin kaşları çatıldı. Onları birlikte hayal etmek zordu, çünkü aralarında hiçbir zaman bir çekim hissetmemişti. "Yani biseksüelsin."

Yüzünü buruşturdu. "Etiketleri pek sevmem. Benim için mesele cinsiyet değil. Kişiyle ilgili."

Belki de öyleydi, ama bir siki olmadığı düşünülürse, onun fiziksel olarak sağlayamayacağı türden bir eğlenceden hoşlanıyor olabileceği aklına geldi. Bu bir sorun olacak mıydı? Bu tür bir eğlenceyi özleyecek miydi? Eğer öyleyse, cinsel olarak onun için yeterli olmayabilir, onu tam olarak tatmin edemeyebilirdi.

Trick hırladı. "Bunun benim için yeterli olmayacağın anlamına gelebileceğini aklından çıkar."

Frankie ağzı açık kaldı. "Nasıl yaptın-?"

"Beyninin nasıl çalıştığını biliyorum. Aklının oraya gideceğini biliyordum. Gitmek için berbat bir yer. Bak, annenin ailesinin sana yeterli olmadığını hissettirdiğini anlıyorum. Bu saçmalık. Senin karşılayamayacağın ihtiyaçlarım ya da bunun gibi aptalca bir şey yok. İhtiyacım olan tek şey sensin."

Adamın sesi doğrulukla çınılıyordu ama kadın tam olarak rahatlayamıyordu. "Yani Marcus'la aranızda ciddi bir şey yoktu?"

"Hiç de değil," dedi.

"Daha çok çıkarları olan arkadaşlar gibiydiniz?"

"O bile değil, çünkü düzenli bir şey yoktu. Rastgele karşılaşmalardı. Benim için bunun bir önemi yok. Seninle benim aramda olanlarla hiçbir ilgisi yok. Ama başka bir şekilde öğrenmeni istemedim." Öne doğru eğilerek ellerini kadının kalçalarına doğru kaydırды. "Tao bir keresinde Taryn'in üzerine baskı yapmak istemişti."

Ağzı açık kaldı. "Hayır."

"Evet. Bu Taryn ve Trey'in gerçek eş olduklarını bilmelerinden önceydi. Başlangıçta Taryn'in ayarlanmış bir çiftleşmeden kaçabilmesi ve Trey'in babasının ittifaklarına erişebilmesi için numara yapıyorlardı."

Vay canına, diye düşündü Frankie. Alfaların ne kadar sıkı fıkı olduğunu gördükten sonra, aslında bir anlaşmadan başka bir şeyle bir araya gelmediklerine inanmakta zorlanıyordu.

"Plan, kadının birkaç ay sonra ayrılmasıydı ve Tao onunla birlikte ayrılmaya istekli olduğunu açıkça belirtti. Onu sevmiyordu, muhtemelen bu yüzden bu istek çok çabuk kayboldu. Hiçbir zaman devam eden bir kıskançlık ya da saklamaya çalıştığı bir özlem olmadı. Bu sadece hayatında hiçbirimizin aklına bile gelmeyen garip, çok kısa bir dönemdi - sadece zihnimizin gerilerinde kaybolup gitti. Onun için o kadar önemsizdi ki Riley'ye bundan bahsetmeyi düşünmedi. Ama Greta bahsetti."

Frankie yüzünü buruşturdu. Yaşlı kadın tam bir kaltaktı.

"Riley'e zarar vermek için onu gafil avladı. Greta'nın geçmişimden bir şeyle seni gafil avlamasını istemiyorum."

Marcus hakkında açık konuş. Senin yerinde olsam zaten bilmek isterdim."

"Bana söylediğine sevindim." Bu onun kıskançlık damarını kabartmış olsa bile. Kurdu da onun geğmişini duymaktan hoşlanmıyordu.

"Ve bunun senin karşılayamayacağın ihtiyaçlarım olduğu anlamına gelmediğine inanıyorsun," diye itti Trick, başparmağını pembe ve sıcak olan yanağında gezdirerek.

Frankie derin bir nefes alarak nemli havayı içine çekti. "Senin için yeterli olduğumu söylediğinde sana inanıyorum." Ona farklı düşünmesi için hiçbir neden vermemişti. "Ama bu konuda yalan söylediğin ortaya çıkarsa ... bir şeylerin çatladığını duyana kadar omurganı ezme ihtimalim çok yüksek."

Trick gülümsedi, onun gözlerindeki tehditkâr parıltıyı sapıkça bir şekilde sıcak buldu. Onun ensesini avuçladı. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlamıştı ama kıvırcık dallar boynuna sarkıyordu. "Sen benim için sadece yeterli değilsin. Sen benim her şeyimsin."

Adam böyle şeyler söylediğinde bununla nasıl başa çıkacağını gerçekten bilmiyordu. Bunu utanarak ya da tereddüt ederek söylememişti. Cesurca ama rahat bir şekilde konuşuyor ve tüm bu süre boyunca gözlerini kızıdan ayırmıyordu. Sanki onun rahatsızlığını hissetmiş gibi, yanağındaki pençe izlerini koyulaştıran orantısız bir sırtıma yaptı. Kadın başını öne eğdi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Az önce yaptın, bebeğim. Bana başka seçenek bırakmıyorsun, değil mi?"

Frankie ona alaycı bir bakış attı. "Komik." Dudağını ısırđı. "İstersen bana kendi işime bakmamı söyleyebilirsin."

"Ben seninim. Benim işim senin işin. Ne bilmek istiyorsun?"

"Yüzündeki yara izleri nasıl oldu?"

"Onları daha önce sormadığına şaşırdım." Kızın onları merak ettiğini hissetmişti. "Güzel bir hikâye değil," diye uyardı onu, ellerini yavaşça bacaklarında aşağı yukarı gezdirerek. "Ben on dört yaşındayken ve hâlâ

Bjorn Pack, on iki yaşında bir kız bana gerçek eşler olduğumuzu ilan etti."

Gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Sadece vay canına."

"Jana haklı olduğu konusunda kararlıydı. O buna gerçekten inanıyordu ama ben inanmıyordum. Onun benim olmadığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. O an çok garipti ve bunu yalanladığımda kendimi piç gibi hissettim ama bunun sadece bir aşk olduğunu anlamasını sağlamalıydim. Yine de beni duymuyordu. Onun olduğuma inanıyordu. Kendi aklını ve duygularını bildiğini söyledi. Beni çiftleşme korkusuyla bunu inkar etmekle suçladı."

"Bu da senin hiç korkmadığın bir şey."

Ağır bir iç çekti. "Kendimi kaybettiğimi kabul ediyorum. Onu incitmek istemedim ama bu konuda kararlı olmanın bu saçmalığı durdurmanın tek yolu olduğunu biliyordum. Milyon yıl geçse de intihara kalkışacağından şüphelenmezdim."

Frankie'nin gözleri büyüdü. "O ne?"

"Bir not yazmış ve bensiz bir hayat yaşamak istemediğini söylemiş. Sonra küvette bileklerini kesti."

"Tanrım." Frankie kollarını gevşekçe onun boynuna doladı ve yüz ifadesini inceleyerek, "Bu senin hatan değildi, Trick. Bunu biliyorsun, değil mi? İntihara kalkışması trajikti ama bu onun seçimiydi. Bunun için seni suçlayamam."

"Bunu biliyorum." Ama o zamanlar hâlâ pişmanlık, utanç ve suçluluk duyguları içindeydi. "İyi bir çocuktu, biliyorsun. Eğlenceli, parlak ve neşeli. Yine de çok kötü iniş çıkışları vardı. Bir anda mutlu, üzgün ya da kızgın olabiliyordu. Onun etrafında olmak mayın tarlasında yürümek gibiydi. Ama bir kıvılcımı vardı; insanların onu sevmesini, güçlü görünmesini sağlıyordu. Sonradan fark ettim ki bu kıvılcım sadece bir kıvılcımmış. Bir güç belirtisi değil."

"Ve sen de o kıvılcımı söndürmüş gibi hissettin," diye fark etti Frankie.

"İlk başta, evet. Aşık olduğumu söyleyerek değil ama kendimi kaybedip onu inciterek."

"Dürüst olmak gerekirse Trick, genç bir kıza o kadar aşık olduğu adamın aslında onun eşi olmadığını söylemenin hassas bir yolu olduğunu sanmıyorum. Eğer buna gerçekten inanıyorsa, hayır. Eğer bu konuda kararlı olmasaydın, bunu senin kararsızlığın olarak yorumlayabilirdi - çünkü inanmak istediği şey bu olurdu."

"Belki." Frankie'nin parmakları sırtında yatıştırıcı desenler çizirken Trick'in gözleri neredeyse kapanmak üzereydi. "Her neyse, ailesi anlaşılabilir bir şekilde üzgündü. Ailesi de benimle aynı fikirdeydi; bu sadece bir aşktı ve daha fazlası olduğunu sanıyordu. Beni suçlamadılar ama ağabeyi kesinlikle suçladı. Boğazıma sarıldı."

Piç kurusu. Kurdu bu fikir karşısında hırladı. "Kaç yaşındaydı?"

"On yedi. Öfkeliydi ve hıncını çıkaracak birini arıyordu. Dövüş çok acımasızdı. Ondan daha gençtim ama aynı derecede baskındım ve yaşıma göre iriydim. Düelloyu kazandım ve o da boyun eğdi, bu da onu öldürmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Ama pençelerini o darbenin beni yaralayacağı kadar derine soktu. Bir süre o yara izi Jana'ya karşı ne kadar duyarsız bir piç olduğumu hatırlattı. Ama entelektüel olarak onun seçimlerinden sorumlu olmadığımı biliyordum. Sonunda buna inanmaya başladım."

"Güzel, çünkü sen yanlış bir şey yapmadın. Bana duygusal olarak dengeli değilmiş gibi geldi. Şimdi daha iyi mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ailesi bundan kısa bir süre sonra sürüden ayrıldı." Alnını onunkine yasladı. "Çocukluk arkadaşlarım dışında kimse bu hikâyeyi bilmiyor."

"Benimle güvende."

"Biliyorum." Bir elini boğazına doladı ve onu yavaş, ıslak ve derin bir şekilde öptü. İçinde kayboldu. Onun içinde kayboldu. Ve şimdi siki dolmuş ve ağrıyordu. Hırladı. "Bu ağzı seviyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Bunu çok düşünüyorum. Tadına bakmayı düşünüyorum. Sonra onu becermeyi düşünüyorum. Sonra seni becermeyi düşünüyorum. Sonra

Beni becerdiğini düşünüyorum. Örüntüyü görüyorsun."

"Çok fazla düşünüyorsun." Ağzı buruştu. "Bu aptalca bir soru gibi görünebilir..."

"Muhtemelen öyledir. Yine de sor."

Bu yorumu için ona alaycı bir bakış attı. "Gerçek eşinin bir erkek olma ihtimali olduğunu hiç düşündün mü?"

Trick gözlerini kıstı ve asıl sorunun "Gerçek eşinin bir erkek olmasını ister miydin?" olup olmadığını merak etti. "Her zaman eşimin dişi olacağını düşünmüşümdür."

Başını eğdi. "Neden?"

"Bu sadece bir histi. Ama şimdi düşünüyorum da, belki de bilinçaltımın bir kısmı seni çoktan tanımıştı ve bu yüzden eşimin dişi olduğunu biliyordum. Frankie, geçmişte biriyle birlikte olduğumda, bu onun amı ya da siki olmasıyla ilgili değildi. Birini diğerine tercih etmedim." Onun boynunu kavradı. "Bunu söylediğimde beni dinle çünkü bu çok önemli, sik ya da am istemiyorum, sana ihtiyacım var. Sadece sana."

Frankie yanağının içini ısırdı. Bunlar şiirsel sözler olmayabilirdi ama onu etkilemişti. "Ben senin gibi değilim."

Kaşları kalktı. "Ne şekilde bebeğim?"

"Güzel şeyler söylemeyi kolay bulmuyorum. Açık sözlüyümdür, ne düşündüğümü ya da hissettiğimi söylerim ama iş kişisel duygulardan bahsetmeye geldiğinde bunu garip buluyorum. Ve bunun için kendime kızıyorum. Sen hiçbir şeyi saklamıyorsun ve ne hissettiğimi duymayı hak ediyorsun."

Trick'in göğsü sıkıştı. Onu kucağına aldı ve üzerine oturması için yaklaştırdı. "Ne hissettiğini biliyorum. Yüzünün her yerinde yazıyor."

Yüzünün kızarmasına engel olamadı. "Ne hissediyorum ben?"

"Bana o kadar çılgınca, derinden, geri dönülmez bir şekilde aşıksın ki, kendini rastgele zamanlarda mutluluk gözyaşlarına boğulurken buluyor, beni sana gönderdiği ve cinsel ağıma yakalanmana izin verdiği için kadere teşekkür ediyorsun."

Frankie gülümsemesini bastırarak, "Evet, ben de aynen öyle hissediyorum," dedi.

"Gördün mü, tek bir zihin gibi." "Uh-huh."

Elini onun çenesinin etrafında kavislendirdi. "Senden güzel sözler duymaya ihtiyacım yok Frankie. Onlarla mücadele etmeni sevimli buluyorum. Ama bunun seni gerçekten rahatsız ettiğini görebiliyorum, o yüzden bunu başka bir şekilde yapalım. Beni burada istiyor musun?"

"Seni burada istemeseydim, kışına tekmeyi basardım."

Denerdi, diye düşündü Trick. İşe yaramazdı. "Bu halimle sana yetiyor muyum?"

Yutkundu. "Evet."

"Beni sevebileceğini düşünüyor musun?"

"Yarı yoldayım sayılır," diye fısıldadı.

Memnun olan Trick gülümsedi. "Bilmem gereken tek şey bu."

ONUNCU BÖLÜM

TErtesi sabah Frankie, Trick'in mutfağa girdiğini hissettiğinde cep telefonuna küfrediyordu. "Brad hâlâ Telefonlarıma cevap vermiyor," dedi başını kaldırmadan. Görünüşe göre amcası Marcia'nın kitabından bir sayfa alıyor ve Frankie'ye soğuk davranıyordu. "Beni başından savmaya devam etsin diye bir daha aramayacağım. Onunla konuşmak istediğimi biliyor. Peşinden koşarak onu tatmin etmeyeceğim." Trick hiçbir şey söylemeyince başını kaldırdı ve onun gözleriyle karşılaştı. Adamın yüzündeki ayık ifade onu gerdi. "Bir sorun mu var?"

Taburesine doğru ilerledi ve ellerini onun ellerinin arasına aldı. "Bebeğim, ben Iris. Dün gece uykusunda vefat etti."

Bu sözler Frankie'nin tam karnına saplandı. Kocaman bir nefes aldı. "Ah."

"Buraya gel." Trick onu kendine çekti ve kollarını ona sımsıkı doladı. Onun saçlarını öptü. "Özür dilerim bebeğim."

Sesindeki nezaket göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Onu gerçekten tanı mıyordum."

Trick elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "O senin büyükannendi ve seni severdi. O iyi bir kadındı ve onunla daha fazla zaman geçiremediğin için üzgünüm. Onunla geçiremediğin onca yıl için de üzgünüm. Hiç değilse kaçırdıklarının yasını tutabilirsin."

Frankie alnını onun göğsüne dayadı. Bu haber karşısında bu kadar derin bir üzüntü duymayı beklemiyordu. Iris onun büyükannesiydi elbette ama aynı zamanda sanal bir yabancıydı. Yine de Frankie albümlerde gördüğü, Iris'in ona sıkıca sarıldığı, yanağından öptüğü, elini tuttuğu ya da kucağında taşıdığı fotoğrafları hatırladı. Iris onu sevmiştii ve Frankie'nin bir zamanlar olduğı çocuk da onu sevmiştii.

Trick'e yapıştığını fark eden Frankie ona olan bağıni gevşetti. "Cenaze töreni olacak mı?"

"Birkaç gün içinde Bjorn Sürüsü topraklarında yapılacak." Kaşlarını çatıı. "Bjorn bölgesi mi?"

"Iris eşinin ve oğlunun yanına gömülmek istedi." Bu da Frankie giderse Christopher'ın mezarını göreceğı anlamına geliyordu. Trick buna hazır olup olmadığından emin değildi. "Cenazeye gitmek zorunda değilsin Frankie. Iris orada olmanı isterdi ama gitmemeni de anlayışla karşıladı."

"Orada olacağım." Saygılarını sunmak istiyordu. Adamın gözleri onunkileri aradı, kararsızdı, bu yüzden ona "İyi olacağım" diye güvence verdi.

"Pekâlâ. Mezarlık Bjorn Sürüsü bölgesinin sınırına yakın, o yüzden sürünün kalbinden geçmemize gerek yok."

Bu rahatlatıcıydı. Orayı tekrar ziyaret etmeye henüz hazır değildi. Bunun yapmak isteyeceğı bir şey olup olmadığından emin değildi.

"Üzgün ya da kederli olduğunda yalnız kalmayı seven insanlardan mısın bilmiyorum ama sana şimdiden söylüyorum ki böyle bir şey olmayacak. Senin yanında kalacağım. İstemiyorsan artık bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz ama seni terk etmiyorum."

"Senden gitmeni istemeyecektim." Göğsü sıkışmıştı ve elinin topuğunu göğsüne sürttü. Midesi çalkalanıyordu ve kusmadığına şaşırmıştı.

"Gidip Lydia'yı kontrol etmeliyiz. Seni görmek isteyecektir.

Sence bunu yapabilir misin?"

"Kemik porselenden yapılmadığımı anladığımı sanıyordum, Trick."

Yüzünü avuçladı. "Kırılgan olmadığını biliyorum. Ama benimsin. Bu da ne kadar güçlü olursan ol, seninle ilgilenmeye niyetli olduğum anlamına geliyor."

"Güçlü bir kadının bile bazen erkeğine yaslanması gerekir."

Kafasının içinde Iris'in sesini duymak sertçe yutkunmasına neden oldu. Frankie ona karşı uysallaştı ve o da kollarını bir kez daha Frankie'ye sımsıkı doladı. Onu nazikçe bir o yana bir bu yana sallarken hiçbir şey söylemedi; kendini ondan teselli almaya bıraktı. Kurdu ona doğru itti ve kederli bir inilti çıkardı. "Haklısın, o iyi bir kadındı. Torununun hayatından alınmasını hak etmemişti."

Trick onun şakağını öptü. "Hayır, görmedi. Ama senin nasıl bir kadına dönüştüğünü gördü. Bu birçok şeyi telafi etti." Onun ensesini sıktı. "Hadi, eve gidelim." Kızın Phoenix Sürüsü bölgesinin onun evi olmadığını iddia etmemesine sevindi. İkisi de onun bu evde uzun süre yaşamayacağını biliyordu. "Lydia'yı göreceğiz ve sonra kurtlarımızı birlikte koşabilmeleri için dışarı salacağız."

"Kulağa hoş geliyor."

Bir saat sonra sürü bölgesinin mağaralarında yürüyorlardı. Yaşam alanına girdiklerinde, Frankie sürünün çoğunun etrafta toplandığını ve hepsinin farklı derecelerde kederli görüldüğünü gördü.

Lydia'nın dudakları Frankie'yi görünce titredi. Gözlerinin kenarları kızarmış, yüzü şişmiş ve benek benek olmuştu. Ayağa kalktı ve Frankie'nin yanına gitti.

Kederli insanlarla arası pek iyi olmayan Frankie bir o yana bir bu yana kaydı. Ağızını açtı, tipik "Başınız sağ olsun" cümlesini söylemek niyetindeydi ama kelimeler çok resmi ve mesafeli görünüyordu. Ağızından çıkan tek şey, "Hey." oldu.

Lydia'nın tek söylediği "Frankie," oldu. Sonra kollarını Frankie'ye doladı. Bu rahatlatan bir kucaklaşma değil, yalvaran bir kucaklaşmaydı. Frankie beceriksizce sarılmaya karşılık verdi.

"Onu görmeye geldiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır," diye fısıldadı Lydia, sanki sesi güçsüzmüş gibi. "Bunu o kadar uzun zamandır istiyordu ki..."

Frankie yutkundu. Bir türlü bırakamadığı hıçkırık yüzünden boğazı ağrıyor ve kaşınıyordu. "Onu görebildiğime sevindim. Trick'in de dediği gibi, o iyi bir kadındı." Bunlar pek de rahatlatıcı sözler değildi ama ne diyeceğini gerçekten de bilemiyordu.

"Bunun olacağını biliyordum. Hazırlıklı olmama rağmen, onu kontrol etmeye gittiğimde gitmiş olduğunu fark etmek beni yine de çok etkiledi." Lydia ürperdi ve sonra sanki iki büklüm oldu. Hıçkırıkları yürek parçalayıcıydı. Cam onu nazikçe kendine çekti, Lydia kollarını tutarak ağlarken kulağına bir şeyler mırıldandı.

Trick bir kolunu Frankie'nin omuzlarına atarak onu yakınında tutarken, insanlar ona sempatik bakışlar ve teselli sözleri sundu. Arkadaşını tanıyordu. Iris'le sadece iki kez tanışmış gibi hissettiğini düşünürsek, onun bu desteği hak etmediğini düşüneceğini biliyordu. Ama Frankie'nin acı çektiğini de biliyordu. Büyükannesiyile birlikte kaybettiği yılların yasını tutuyor ve yıllar önce birbirlerinden ayrılmamış olsalardı her şeyin ne kadar farklı olabileceğini hayal ediyordu.

Lydia titrek bir nefes alarak elini saçlarının arasında gezdirdi. "Clara yakında burada olacak. Cenaze işlerine yardım etmek istiyor. Muhtemelen oğullarını da yanında getirecektir."

Frankie'nin kollarında gerildiğini hissetti ve nedenini merak etti. Kendini bunalmış hissettiğini düşünerek kulağına konuştu. "Hadi, şu koşuya çıkalım."

Kadının elini tutarak onu mağaralardan çıkardı ve nehrin yakınındaki bir açıklığa götürdü. Gökyüzünü kaplayan kalın gri buluta bakarak yüzünü buruşturdu. "Yağmur geliyor ama sanırım başlamadan önce kurtlarımızın oynamak için yeterince zamanı olacak."

Soyunmaya başladıklarında, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Yani kurtlarımız birbirlerine sahip çıkabilir."

Trick kıkırdadı. "Benim kurdumun şansını denemeyeceğine söz veremem ama senin kurdunun onu sahiplenmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Henüz değil. Hâlâ beni test ediyor."

"Onu kazanıyorsun. Çabuk."

"Güzel. Şimdi onu serbest bırak," diye ikna etti. Frankie geri çekilirken kemikler çatırdayıp patladı ve kulaklarının arasında bir parça gümüş kürk olan krem sarısı bir kurt onun yerine geçti. Dişi pençelerini yere vurarak gerindi. Trick onun yanına çömeldi ve dişi çenesini yalarken boynunu okşadı. "Çok güzel," dedi. Sonra yer değiştirdi.

Erkek kurt gri, kahverengi ve altın karışımı kürkünü salladı. Eşini kokladı. Kız şakacı bir hırıltıyla geri çekildi. Sonra koşmaya başladı. Erkek kurt onu ormanda kovaladı; pençeleri dökülen yaprakların, çam iğnelerinin, çiçeklerin ve mantarların üzerinde geziniyordu. Ona yaklaşıncaya saldırdı.

Adam onu yere yatırırken dişi havladı. Dişi döndü. Şakacı bir şekilde ısırdı ve ona vurdu. Tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Saatlerce keşif yaptılar, ufalanan kütüklerin üzerinden atladılar, derede kulaç attılar ve orman yaratıklarını çalılıklara ya da ağaçlara doğru kovaladılar.

Rastgele su damlaları tüylerini ıslatsa da oynamaya devam ettiler. Yağmur hızlanana kadar nehre geri dönmek için dönmediler. Ama artık çok geçti. Yağmur kısa sürede üzerlerine yağmaya başladı. Erkek kurt dişisini barınması için küçük bir binaya götürdü. Sonra geri çekilerek insan yarısının yüzeye çıkmasına izin verdi.

Trick dişi kurdun kulağını kaşdı. "Vites değiştir, bebeğim." Bekledi, kasları gerilmiş, saldırmaya hazırды.

Ayağa kalkan Frankie gözlerindeki yağmuru kırıştırdı ve bir sıra cip görünce şaşırdı. Buranın küçük bir garaj olduğunu fark edince, "Neden-" dedi. Bir ağız onunkinin üzerine kapandı, sıcak

ve sert. Bir an için dondu kaldı, irkildi. Sonra kendini ona teslim etti.

Onu bir cipe yasladı, hırıltısı saf güçle titreşiyordu. Elleri ıslak saçlarını kabaca kavradı ve başını eğdi. Evet, ihtiyacı olan şey buydu. Onun sıcaklığı. Onun gücüne. Onun için hissettiklerinin vahşiliği. Ve bunu biliyordu, fark etti. Bu kadar çok duygu onu zorlarken yumuşak ve nazik olmanın ona hiçbir şey yapmayacağını biliyordu. Nazik olmak istemiyordu, becerilmek istiyordu. Alınmak. Kullanılmak.

Titredi ama bunun nedeni serin hava ya da saçlarından sırtına damlayan yağmur değildi. Hayır, vücudu Trick'e anında tepki veriyordu - ısınıyor, eriyor, titriyor, kendini hazırlıyordu.

Muhtemelen boğulmuş bir fareye benziyordu; teni ıslak ve nemli, saçları kafasına yapışmıştı. Trick bunu umursamıyor gibiydi. Ağzının ırzına geçti, sikini agresif bir şekilde ona doğru itti. Nabzına doğru yalayarak ilerlerken içinden bir inilti çıktı. Dişlerinin sert ısırıklarıyla irkildi.

Trick acıyı yatıştırmak için diliyle izi okşadı. "Bana ait olduğuna dair küçük bir hatırlatma sadece." Parmağını kadının kıvrımları arasında kaydırıp ve kadının ne kadar kaygan olduğunu görünce inledi. Aleti seğirdi, o kadar dolu ve ağırdı ki acıyordu.

İki parmağını kızın içine soktu ve parmaklarını tam olarak birleştirdi. "Hepsi benim. Evet, amım çok sıcak ve sıkı." Kadının iç kasları kasıldı ve Trick onun bu şekilde konuşmasından hoşlandığını biliyordu. Böylece, onu parmaklarıyla yavaşça becerirken, Trick kulağına fısıldadı - içinde olmayı ne kadar sevdiğini, onu ne kadar derinlemesine becermeye niyetli olduğunu, bir gün onun amını sahiplendiği gibi kışını da nasıl sahipleneceğini söyledi.

Iris'i, Newman'ları ya da onu inciten başka hiçbir şeyi düşünmesini istemiyordu. Onu tüm bunlardan uzaklaştırmak istiyordu, o anda önceliğinin sadece nasıl

boşalmaya çok ihtiyacı vardı. O anda buna o kadar çok ihtiyacı vardı ki, titriyordu.

Dışarıda yağmur küçük binanın çatısını dövüyor ve yeri dövüyordu. Yağmurun ve ozonun taze kokusunu alabiliyordu. Dahası, onun ihtiyacının kokusunu alabiliyordu ve bu tatlı ve baharatlı koku onu aklından çıkarıyordu.

Daha fazla dayanamayacağını anlayan adam kulağına konuştu. "Elime boşalmanı istiyorum. Hadi, ver onu bana Frankie." Hızını artırdı, sertçe itti, onun tatlı noktasını okşadı. Serbest kaldığında başı geriye düştü ve adamın sikinin etrafında yumruk gibi olan boğuk bir inilti çıkardı.

Adam onu öne doğru çekip cipe bakacak şekilde döndürdüğünde Frankie hâlâ orgazmın etkisinden kurtulamamıştı. Sallanıyordu, hazırlıksız yakalanmıştı. Adamın elleri yılan gibi kıvrılıp göğüslerini kavradı, kabaca sıktı ve meme uçlarını çekiştirdi. Ona karşı rahatladı, amı zonkluyordu, ona ihtiyacı vardı. "Kandır-"

"Seni becermemi ne kadar çok istediğini söyle bana," diye gürledi kulağına.

Bir yanı bunu itiraf etmekten çekiniyordu ama adamın bütün gün onun cevap vermesini bekleyeceğini biliyordu. "Buna ihtiyacım var."

"İhtiyacın var mı?" Trick dişlerini onun omzunda gezdirdi. "O zaman bebeğime ihtiyacı olanı versem iyi olur. Eğil." Kadın öne doğru eğilip avuçlarını kaputun üzerine koyar koymaz, adam taşaklarının derinliklerine gömülmek üzere eve doğru hamle yaptı. Kadının amcığı öyle sıkı sarılmıştı ki, Trick boşalma dürtüsüne karşı dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Trick kollarının yanlarına düşmesine izin verdi. "Becer beni."

Frankie ellerini cipin üzerine koyarak kendini tekrar tekrar adamın sikine yapıştırdı. Tanrım, içinde çok kalındı. Onu biraz fazla germişti. Ama acının ısırmasına aldırmıyordu. Hatta o anda bunu memnuniyetle karşıladı.

"Daha sert, Frankie. Evet, işte bu."

Çılgınlığa kapılmış gibi kendini onun üzerinde becerdi, onu gidebileceği kadar derine istedi. Aletinin ona sahip olduğunu, amının her santimini doldurduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Dünyası altüst olmuştu ve zihni bir kaos girdabına dönmüştü. Trick hayatındaki tek sağlam şeydi.

Herkes ondan bir şey istiyor gibiydi. Newman'lar ona tamamen itaat etmesini istiyordu; sürü onu hayatlarında istiyordu, Newman'lar lanetlensin; Trick onun bedenini, kalbini ve ruhunu istiyordu. Diğerleriyle kıyaslandığında, Trick ondan çok daha fazlasını istiyordu ve gerçek eş oldukları düşünüldüğünde haklı olarak bunu istiyordu. Ama muhtemelen bunu yapmaya hakkı olan tek kişi olduğu halde ondan hiçbir şey talep etmeyen tek kişiydi.

Ona baskı yapmıyordu. Ona karşı sabırsızlanmıyordu. İşlerin onun hızında ilerlemesine izin veriyordu ve söz verdiği gibi onun tarafındaydı. Sırf bu yüzden bile ona tapıyordu.

Serbest kalışının yaklaştığını hisseden Trick, kadının omuzlarını kavradı ve kontrolü ele aldı. Kadının içine öyle bir daldı ki, her sert hamlesinde rahim ağzına çarptı. Kadın irkilmedi, durmasını istemedi. Bunun yerine, sanki birazcık acıya ihtiyacı varmış gibi kalçalarını daha sert geri attı.

Kukusu onun etrafında çırpınmaya başladı, daha sıcak ve daha sıkı hale geldi. "Beni bekle."

"Yapamam," diye homurdandı.

"Bana istediğimi vermek istiyorsun, değil mi? O yüzden beni bekle." Ona doğru güçlendi, gözleri omzundaki bir noktaya kilitlendi. Onu oradan ısırmak, etini bir kez daha dağlamak için yanıp tutuşuyordu.

"Trick, ben-"

"Bekle." Kalçalarını kavrayarak üzerine eğildi ve seçtiği küçük noktayı yaladı. "Gel." Dişlerini sertçe batırdı, amcığı etrafında kasılırken hırladı ve gırtlaktan gelen bir çığlıkla patladı. Trick'in siki onun içinde şişti ve serbest bırakılması onu yırtarken ve onun adını homurdanırken kendini derine soktu.

İkisi de artçı şoklarla titrerken, o yeni izi yaladı. Kurdu onun tenindeki damgayı görmeyi seviyordu. Bir tane daha bırakmak istedi. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Aleti kızın içinden çıktıktan sonra Trick bir kolunu kızın beline doladı ve ikisi de dik duracak şekilde doğruldu. Kadının burnuna sokularak boynuna bir öpücük kondurdu. Kız onun kollarında erimiş balmumu gibiydi. "İyi misin?"

"İyiden de öte." Etrafına göz gezdirdi. "Burası neresi?"

"Bir garaj. Yakındaki gizli çıkışı kullanmamız gerekirse diye bazı araçları burada tutuyoruz."

"Ah. Anladım."

Onu kendine doğru çevirdi ve alnına yapışmış saçlarını geriye doğru itti. "Yağmur hafiflemiş gibi görünüyor."

"O zaman geri dönelim ve sıcak bir duş alalım derim." Ona yumuşak, tembel bir öpücük verdi.

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Bir kez daha hayvan formlarına büründüklerinde, ormanın içinden kıyafetlerini bıraktıkları yere doğru tırıs gittiler. Şekil değiştirdiler ve kalan kıyafetlerini tişörtlerine sardılar, böylece kurtları bohçaları mağaraların içine kolayca taşıyabilecekti.

Trick'in odasına girene kadar insan formlarına geri dönmediler. Onlar duş alırken, adam onu soğuk fayansların üzerinde tekrar becerdi ve vücudunda daha fazla iz bıraktı. Kız şikâyet etmedi. Sanki kendisine ait olana sahip çıkma dürtüsü gece gündüz peşini bırakmazken, Trick'in onu bu kadar derinlemesine işaretlemesi gerektiğini hissetmiş gibi, şakacı bir şekilde onunla dalga geçmediği sürece asla şikâyet etmedi.

Daha sonra, akşam yemeği vakti geldiğinde, tünellerden geçerek mutfağa doğru ilerlediler. Cep telefonunun bip sesini duyan Trick onu cebinden çıkardı. Alfa'sından gelen bir mesajdı. "Trey beni ofisinde görmek istiyor," dedi Trick ona. "Mutfaka giden yolu hatırlıyorsun, değil mi?" Onun başını sallaması üzerine, "On dakika içinde orada buluşuruz," dedi.

Frankie onun gidişini izledi ve sonra kendisini mutfağa götüreceğinden emin olduğu tünele doğru ilerledi ama tam olarak emin olamıyordu. Çok geçmeden yemek kokuları ona ulaştı ve doğru yolu seçtiğini anladı.

Erkek bir kurt köşeyi dönmeden hemen önce yaklaşan ayak seslerini duydu. Marcus. Kurdu durmuş, onu izliyordu. Onun Trick'le bir geçmişi olduğunu bilmek Frankie'yi biraz garip hissettirdi. Ve biraz da kıskandı, evet, saçma olduğunu bilse de. Yüz ifadesindeki bir şey onu ele vermiş olmalıydı çünkü Marcus'un yüzünde bir farkındalık belirdi ve durdu.

Marcus çenesini kaşdı. "Trick sana söyledi, ha?"

Yavaşlayarak durdu, başını salladı ve sonra hafifçe omuz silkerek umursamaz bir tavır takındı. Bu olayın kendisini herhangi bir düzeyde rahatsız ettiğini görmesini istemiyordu, özellikle de bunun anlamsız olduğunu bildiği için. "Greta'nın beni bununla gafil avlamasını istemedi."

"Sanırım Roni ilk başta bunu biraz garip buldu. Hatta belki de Trick rakip olacakmış gibi biraz tehdit altında hissetti. Daha fazla yanılmış olamazdı." Marcus çenesini ovuşturdu. "Muhtemelen bunu sana zaten söylemiştir, ama belki aynısını benden duymam yardımcı olur. Trick ve ben hiçbir zaman bir çift olmadık. Olmak da istemedik. Yakın arkadaşlık ve birbirimize güveniyorduk, bu da rastgele tek gecelik ilişkilere girmemizi rahatlatmış diyebilirim. Karmaşık olmayan ve iddiasız. Aramızda bundan daha fazlası yoktu."

Bu konuşmadan pek hoşnut olmadığı için sadece "Tamam" dedi. Konuşmanın burada biteceğini umuyordu. Ama bitirmedi.

"Daha fazlasını isteseydim bile - ki istememiştim - bana vermezdi. Eşini görür görmez tanıyacağından her zaman o kadar emindi ki, cinsel partnerleriyle arasına mesafe koyuyor, onları yaklaştırmamanın daha fazlasını istediğini düşünmelerine yol açabileceğini düşünüyordu. Bunu henüz bulamadığı bir eşe olan sadakatinden dolayı yaptı-ya da ortaya çıktığı gibi,

bilinçli olarak bulduğunu bilmediği. Trick için sadece sen vardın. Başka kimse sayılmazdı."

Adamın onu rahatlatmak için gösterdiği kararlılıktan biraz olsun etkilenen kadın başını salladı. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Onun için iyisin. Trick uzun zamandır başkalarıyla alay etmeyi kendine amaç edinmişti. Ama en son biriyle dalga geçmesinin üzerinden en az dört ay geçti. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum, kendisi yalnız kalırken diğerlerinin eşlerini bulmasını izleyerek onun ve kurdunun huzursuz ve huysuz olup olmadığını merak ediyordum. Bu konuda konuşmazdı. Seni bulma umudunu kaybettiğini bile itiraf etmedi. Trick okuması kolay biri gibi görünür ama öyle değildir. Kafasında bir sürü şey dönüyor ama bunları kendine saklıyor. Bunu da insanların damarına bastığı -ya da bastığı- ve kasıtlı olarak ortalığı karıştırdığı için yapıyor."

"Kendisinin bir parçasını diğerlerinden ayrı tutmak için." Aklına bir şey gelince başını öne eğdi. "Jana yüzünden mi?"

Marcus topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Sana ondan bahsetti mi? Güzel. Senden hiçbir şey saklamadığını gösteriyor."

Bundan gerçekten memnun olmuş gibi görünüyordu. Trick'le olan bağlantısından hiç de kıskançlık duyan ya da birazcık bile rahatsız olan biri değildi bu, diye düşündü. Kaslarını hareketsiz bırakan gerginlik azalmaya başladı. Kurdu bile biraz rahatlamaya başladı.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, sanırım Jana yüzünden. Kimse kendisini kışkırtan, alay eden ve kasıtlı olarak rahatsız hissetmesine neden olan bir kişiye -bu konuda kötü niyetli olmasa bile- sert davranmaz. Jana olayına kadar böyle biri değildi."

"Nasıl biriydi?" diye sordu merakla.

"Daha empatik, hassas ve korumasızdı. Hala insanlarla dalga geçiyordu ama bunu gönülsüz bir şekilde yapıyordu. Ortamı yumuşatmak ya da onları güldürmek için yapardı, onları kızdırmak için değil. Sana karşı da böyle davrandığını gördüm. Merak ettim, acaba

eski Trick'ten geriye bir şey kalmadı. Olduğunu bilmek güzel; yeniden ortaya çıkışını izlemek güzel. Seni geri kazanmasına sevindim."

Frankie ağzında bir gülümseme hissetti. Bu kurttan hoşlanmak kolaydı. "Kaşıntılarını kaşıdığı için onu gerçekten suçlayamam." Özellikle de Marcus ateşli olduğu için.

Marcus güldü. "Teşekkürler. Yani aramızdaki şeyler tuhaflaşmayacak mı? Çünkü bunu gerçekten istemiyorum."

"İşler garipleşmeyecek," diye ona dürüstçe güvence verdi.

"Güzel. Trey'in ne için toplantıya çağırdığına bakmaya gittikten sonra yemekte görüşürüz."

Yollarını ayırdılar ve Frankie kısa süre sonra mutfağa vardı. İçeride tek başına yürümek biraz garipti. Elbette burası teknik olarak onun sürüsüydü ama yine de zaman zaman kendini bir ziyaretçi gibi hissediyordu. Keder havayı bozuyordu ama beklenmedik bir sıcaklık da vardı.

Jaime onu görür görmez gülümsedi. "Hey, Frankie." Davet edercesine yanındaki sandalyeye vurdu. "Lydia da bize Iris'in sarhoşken yaptığı çılgınca şeyleri anlatıyordu. Lydia, ona annenin bir porsuk için yazdığı şiiri anlat."

Lydia anlattı ve Frankie kıkırdamaktan kendini alamadı. Iris'in sarhoşken yaşadığı her bir olayı dinledikçe, kederin sıkı pençesinin gevşediğini hissetti.

Burnunu çeken Greta, mendiliyle burnunu ovuşturdu. "Iris'i özleyeceğim. Çok hoş bir kadındı."

Riley'nin kaşları birbirine çatıldı. "Bir hafta önce onun yanmaya uygun olduğunu söylemiştin."

"Ben yapmadım," dedi Greta hakaret ederek.

Grace yaşlı kadının arkasından, "Kesinlikle öyle," diye mırıldandı ve ardından masaya bir tabak daha yemek koydu.

"Ona çok saygı duyuyordum," diyor Greta. "O da benim gibiydi. Aile odaklı. Adıldı. Destekleyici. Hayatta kalan biriydi. Çok şey yaşadı ama hiçbirinin onu yenmesine izin vermedi. Hayır."

Taryn şaşkınlık içinde başını salladı. "Kendin hakkında hiç de hak etmediğin parlak bir fikre sahipsin."

Makenna başıyla onayladı. "Bazıları cehaletin mutluluk olduğunu düşünüyor sanırım."

"Cehalet içinde yaşayanlar benim çocuklarım," diye tersledi Greta. "Nedense eşlerini kendilerine layık görmüyorlar. Marcus, Roni'yi bulmakla beni gururlandırdı. Ama diğerleri ..." Greta yüzünü buruşturdu. "Beni hayal kırıklığına uğrattılar, kendilerini de." Gözleri Frankie'ye kaydı. "Trick ve Dominic için büyük umutlarım vardı, ama sen orada boynunda Trick'imın işaretiyle oturuyorsun - tıpkı bir aşüfte gibi cesurca. Benim zamanımda böyle bir şey olmazdı. Hayır. Arthur'um dışında kimsenin üzerimde bir iz bırakmasına izin vermedim."

Frankie kıs kıs güldü. "Ehliyet sınavına da bir dinazorun üzerinde girdin."

Riley alkışlayarak başını geriye attı ve güldü. Çocuklar onun neyi bu kadar komik bulduğuna dair hiçbir fikre sahip görünmüyorlardı ama yine de alkışlamaya başladılar.

Jaime Frankie'nin omzuna kendi omzuyla vurdu. "Iris buna bayılırdı."

O anda Trey, Dante, Tao ve infaz memurları odaya girdiler. Trick, Frankie'nin yanındaki koltuğa çöktü ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Riley'nin gülmekten iki büklüm olmasına neden olacak kadar komik olan ne?"

Frankie sadece başını salladı. "Her şey yolunda mı? Toplantının Drake'le bir ilgisi var mıydı?"

Tabağına yemek koyan Trick, "Trey, Morelli'nin kendisini arayıp uyardığını bilmemi istedi," diye açıkladı.

Kaşlarını çattı. "Ne tür bir uyarı?"

"Drake kayboldu. Ya da, daha büyük olasılıkla, firar etti."

"Yani senin peşinden tekrar gelebilir." Kurdunun üst dudağı kıvrıldı. "Morelli'nin seni uyarmasının iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim,

ama o muhtemelen bitti o Yani o olabilir
inkar etmek Suçlama Drake'in bundan sonra
yapacağı ya da yapmayacağı her şey için."
"Benim düşüncem de buydu. Yakında öğreniriz. Şimdilik
yemek yiyelim."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

F Rankie daha önce hiç bir şekil değiştiren cenazesinde bulunmamıştı. İnsanlar için düzenlenenlerden pek farklı değildi, tek fark din adamlarının kutsal metinleri okumamasıydı. Bunun yerine Bjorn Alfa'sı Josh -aynı zamanda Dante'nin ağabeylerinden biriydi- Iris'in ne kadar sıcak, destekleyici bir sürü üyesi olduğundan bahsetmiş ve ardından onun iyi dinlenmesini dilemişti. Bunun ardından diğer Bjorn kurtları ve akrabaları sırayla konuşmaya, komik ya da eğlenceli anılarını paylaşmaya başladı. dokunaklı hikayeler.

Frankie büyükannesi hakkında daha fazla şey duymaya hevesli bir şekilde hikâyeleri dikkatle dinledi. Onlara odaklanmak, Bjorn kurtlarından gelen meraklı bakışları ve fısıltıları görmezden gelmesine de yardımcı oldu.

İnsanlar anekdotlara kıkırdarken bile burnunu çekti ve hıçkırdı. Açık olan bir şey vardı: Iris bu insanlar tarafından çok sevilmişti. Bu şaşırtıcı değildi; kadın Frankie'nin sevgisini çabucak kazanmıştı. Tam o anda kalbi ağırlaştı ve boğazında kocaman bir yumru oluştu. Evet, gözyaşları birikmeye başlamıştı. Onları savuşturmayı umarak derin bir nefes aldı ve Trick'in kokusunu, toprak, taze çiçekler ve güneşin ısıttığı taş kokularını içine çekti.

Tam o anda, sıcak eli destekleyici bir şekilde onunkini sardı. Onun yanından hiç ayrılmadı. Her zaman dokunuyordu,

öpüyor ve onu yatıştırıyordu. Elini tutmadığı zamanlarda ensesine masaj yapıyor, dirseğini kavıyor, elini sırtında gezdiriyor ya da omzuna koyuyordu. Frankie onun desteğine ve gücüne ihtiyaç duyuyordu.

Onun varlığı, Bjorn'un bölgesinde bulunmaktan hoşlanmayan kurdunu da rahatlatmış, bu da Frankie'yi şaşırtmıştı. Orada doğmuştu. Hayatının ilk üç yılını orada geçirmişti. Ama kurdu bundan etkilenmemişti. Belli belirsiz tanıdığı bazı kokular da onu rahatlatmamıştı. Yine de mezarlıklar pek de rahatlatıcı yerler değildi.

Sonuç olarak, bu mezarlık oldukça bakımlı görünüyordu. Bazıları granit, bazıları mermer, bazıları beton olan birkaç sıra oyma mezar taşı vardı. Çoğu bakımlıydı ve dekoratif çiçek tarhları ve çerçeveli portreleri vardı. Diğerleri ise çatlak ve renksizdi, yer yer büyümüş çimler ve ölü çelenkler vardı. Bu bakımsızlığın, oraya gömülen insanların diğer üyeler tarafından pek sevilmediğini mi gösterdiğini merak etti.

Frankie, Iris'in mezarının yanındaki mermer mezar taşını fark etmemiş değildi: "CHRISTOPHER BROOKS, SEVGİLİ OĞLU VE

KARDEŞİM." Mezarında hiçbir bakımsızlık belirtisi yoktu ve beklediği gibi duvar yazılarıyla kaplı değildi. Ne de olsa arkadaşını ve kendisini öldürmüştü. Belki de mezar taşı Iris, Alfie ve Lydia'ya duyulan saygıdan dolayı yalnız bırakılmıştı.

Lydia'dan bahsetmişken . . . Frankie kısa bir süre ona baktı. Kadın Cam'e doğru eğilmişti, omuzları çökmüştü, gözleri yaşlıydı, yüzünden sessiz gözyaşları akıyordu. Frankie'nin yas tutanların en önünde, Iris'e yakın olan diğer insanların arasında durması için ısrar etmişti. Açıkçası, Iris'i onlar kadar derin yas tutacak kadar iyi tanımadığı için Frankie'nin kendini aval aval bakan biri gibi hissetmesine neden olmuştu ama Lydia bu konuda geri adım atmayı reddetmişti.

İki sürünün bir zamanlar tek bir sürü olduğu ve aralarında ciddi bir geçmiş olduğu düşünüldüğünde, Frankie biraz göze batma ya da kendini gösterme olacağını düşünebilirdi.

Bunun yerine herkes oldukça medeniydi. Yine de çoğunlukla sürüler mezar başında bile bölünmüş halde kaldı. Anka kurtları solda, Bjorn kurtları ise sağda duruyordu. Sadece birkaç kurt bu görünmez çizgiyi aşmıştı ve-

Adının fısıldanması Frankie'yi düşüncelerinden kopardı. Şimdi kimin onun hakkında mırıldandığını görmek için bakmadı. Bunun yerine dümdüz önüne baktı ve Trick'in elini sıktı. Başparmağı parmak eklemlerinin üzerinde gezindi. Boğazındaki yumruyu temizlemek için öksürmek istedi ama ses çıkarmak ya da daha fazla dikkat çekmek istemiyordu.

Tören nihayet sona erdiğinde Lydia pürüzsüz tabutun üzerine biraz toprak attı. Nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak hızlı, sulu bir gülümseme verdi. Sonra da eşinin açık kollarına doğru yürüdü. Diğerleri de onu takip ederek tabutun üzerine toprak attılar ve bir şeyler fısıldadılar. Frankie

. . şey, orada öylece durdu, kaybolmuş hissediyordu.

Trick sanki bunu hissetmiş gibi onu kendine çekti ve saçlarını dikkatlice yüzünden uzaklaştırdı. "Hadi gidip diğerlerini SUV'de bekleyelim, böylece boğazına düğümlenen hıçkırığı özel olarak bırakabilirsin."

Tanrım, onu o kadar iyi okuyordu ki bazen korkutucu oluyordu. "Ben iyiyim." Sesi çatallaştı. Onu öptü; sadece dudaklarının bir fırçasıydı, ama bu nezaket ona değerli olduğunu hissettirdi.

"Kimse senin iyi olmanı beklemiyor, en azından ben." Bir elini kızın sırtına koyarak onu cipe doğru yönlendirmeye başladı ama birinin ona seslenmesiyle ikisi de durdu.

Frankie döndüğünde Clara'nın hızla yaklaştığını ve gözlerini buruşuk bir mendille sildiğini gördü. "Frankie, geldiğine çok sevindim." Kadın onu kocaman bir kucakla sardı. Geri çekilirken, "Bu kadar dağınık olmamalıydım. Iris artık Alfie'yle birlikte ve onun istediği de buydu. Ama onu özleyeceğim. Bu benim dostum Cesar."

Clara'nın arkasındaki beyaz saçlı, zayıf erkek Frankie'ye nazik bir gülümseme verdi ve Trick'in elini sıktı. "İkinizi de görmek güzel ama keşke daha iyi koşullar altında olsaydı."

"Sence Iris töreni sever miydi?" Clara ona sordu.

Frankie başını salladı. "Sanırım insanların komik hikayeler anlatması hoşuna giderdi."

"Evet. Herkesin karanlık bir ruh halinde olmasını istemezdi. Josh bana işaret veriyor. Resepsiyonda görüşürüz," diye ekledi Cesar'la birlikte uzaklaşırken.

Frankie'nin kalbi tekledi. Başlangıçta resepsiyonun Phoenix Sürüsü topraklarında yapılacağını düşünmüştü ama Trick yolda ona bunun yerine Iris ve Alfie'nin eski evlerinde yapılacağını söylemişti. Frankie'nin çocukluğundan kalma bir yer. Babasının büyüdüğü, annesinin sık sık ziyaret ettiği ve Frankie'nin çocukken oynadığı bir yer.

Lydia'ya göre burası aynı zamanda Frankie'nin çocukluk evine en yakın kulübeydi. Geri dönmeye hazır hissetmiyordu. Dönmek istediğinden de emin değildi.

Arkadaşının neden kaskatı kesildiğini gayet iyi anlayan Trick, onun kişisel alanını işgal etti ve sessizce konuşurken yüzünü kavradı. "Bebeğim, resepsiyona gitmek zorunda değiliz. Iris senin onun kamarasına gitmemeni, yemek yememeni falan hiç umursamaz. Sadece cenazeye gittiğin için mutlu olur."

Frankie bunu anlamayı ve çekip gitmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ama resepsiyonu kaçırmak saygısızlık, bencillik ve korkaklık olurdu, değil mi?

"Gitmek zorunda değiliz," diye tekrarladı Trick. "Dürüst olmak gerekirse, kurdum zaten evde olmayı tercih ederdi. Burayı sevmiyor. Çok fazla boktan anısı var. Annem de onu kızdırıyor çünkü Trey'e kaşlarını çatıp duruyor."

Evet, Frankie bunu fark etmişti. Trick'in annesini hemen tanımıştı çünkü onun da aynı şeyi giydiğini görmüştü.

kaşlarını çattı. Kahverengi gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun ağzı ona miras kalmıştı. Frankie boyunu ve iri cüssesini nereden aldığından emin değildi ama babasından almadığı kesindi. Adam tırmık gibi yapılıydı ve Trick'ten bir karış daha kısaydı.

"Onlarla konuşmayacak mısın?" diye sordu.

"Trey etraftayken hiçbir anlamı yok. Uma tek başımayken ya da Marcus'la birlikteyken o kadar da kötü değil ama Trey etraftayken şirret bir tavır takınma ihtiyacı hissediyor. Şu anda benim endişem sensin. Iris'i sevmesine ve ona saygı duymasına rağmen burada, mezarın başında ona laf atmaktan çekinmeyeceğini garanti edemem. Buna maruz kalmanı istemiyorum."

"Bu gün Iris hakkında." Frankie dudaklarını yaladı. "Bu yüzden resepsiyona gidiyorum."

Trick'in gözleri biraz kısıldı. "Bununla başa çıkamıyorsan sorun değil. Bu seni zayıf yapmaz."

"Hayır, ama bu beni bencil bir korkak yapar." Onun kollarını kavradı. "Geçmişte bencilce davrandığım anlar oldu ama asla korkak olmadım. Şimdi de bu saçmalığa başlamayacağım."

İç çekti. "Bu beni hem sinirlendiriyor hem de gururlandırıyor." Trick onun kendini rahatsız hissedeceği bir yerde olmasını istemiyordu ama neden orada olması gerektiğini hissettiğine saygı duyuyor ve bu endişeyi aşabildiği için ona hayranlık duyuyordu. Bakışları onunkileri sabitledi, artık tamamen ciddiye. "Bir saat. Bir saatten fazla kalmayacağız. Eğer kendini rahatsız hissedersen ya da herhangi bir nedenle ayrılmak istersen bana söyle. Bir telefon aldığımı ve gitmem gerektiğini iddia edeceğim. Tamam mı?"

Gülümsedi. "Sen harikasin. Bunu biliyor muydun?" "Tabii ki biliyorum."

"Böyle bir özgüven sorununuzun olması beni üzüyor," dedi sert bir şekilde.

O sırada Jaime belirdi ve gözyaşını silmek için parmak eklemine kullandı. "Geri dönmeye hazır mısınız?"

Trick elini Frankie'nin boynunun kıvrımına koydu. "Aslında biz resepsiyona gidiyoruz."

Jaime'nin gözleri ona dikilmiş, endişeyle parlıyordu. "Bundan emin misin?"

Hayır, diye düşündü Frankie ama başını salladı. "Bu sadece yapmam gereken bir şey. Uzun süre kalmayacağız."

Jaime içini çekti. "Pekâlâ. Ama eminim birçok insanın seni merak ettiğini fark etmişsindir. Kimsenin kaba davranacağını sanmıyorum ama bir sürü soruları olacaktır ve seni yalnız yakalayabilirlerse Newman'lar hakkında kötü şeyler söyleme şansını yakalayabilirler, insanların yıllar boyunca Iris'in mutsuzluğunun büyük bir kaynağı olduğunu düşünürsek. Trick'e ve sürümüzün geri kalanına her zaman yakın durun."

"Planlıyorum." Birçok Anka Sürüsü üyesi katılmıştı. Hepsi aynı anda bölgelerini terk edemeyecekleri ve kimse çocukları cenazeye getirmek istemediği için, sürü yarısının cenazeye gitmesi ve ardından diğer yarısının resepsiyona katılabilmesi için eve dönmesi konusunda anlaşmıştı. Böylece herkes Iris'e saygılarını sunabilecek ve çocuklar da evde kalıp iyi bir şekilde korunabilecekti.

Jaime Trick'e baktı. "'Ona iyi bak' derdim ama yapacağını biliyorum." Bununla birlikte Dante'nin yanına geçti.

Annesinin bakışlarının ağırlığına aldırmayan Trick, Frankie'ye SUV'ye kadar eşlik etti ve kapıyı açtı. İkisi de içeri girdikten sonra koltuğunda dönerek ona baktı. "Dök içini." Sabahtan beri kederini içinde tutuyordu ve bu hem onu hem de kurdunu çıldırtıyordu.

"Henüz yapamam. Resepsiyon bitene kadar olmaz." "Frankie-"

"Henüz yapamam."

İç çekti. "Pekâlâ. Ama daha sonra her şeyi unutmalısın."

"Bırakacağım." Bu bir sözdü.

Dakikalar sonra Lydia ve Cam de cipte onlara katıldı. Trick onları bölgede Iris'in kulübesine doğru götürdü. Tüm bu süre boyunca Frankie pencereden dışarı baktı.

her şeyi. Elbette hiçbir şey anıların su yüzüne çıkmasına neden olmadı, hiçbir şey tanıdık gelmedi. Bu hem sinir bozucu hem de rahatlatıcıydı.

Kulübenin yanına geldiklerinde ve Frankie araçtan atladığında, Frankie yolun birkaç kilometre aşağısındaki kulübeye bakmamak için direndi. Bu direniş uzun sürmedi. Kulübe Iris'inkinden biraz daha büyük görünüyordu. Ayrıca tahtalarla kapatılmıştı. Görünüşe göre kimse bir kişinin öldürüldüğü ve bir diğerinin intihar ettiği bir yerde yaşamak istemiyordu. Anlaşılabilir bir durum. Sürünün binayı yıkmamış olmasına şaşırmıştı.

Trick elini uzattı. "Hazır mısın?"

Elini onun elinin içine sokarak başıyla onayladı. Önce Lydia ve Cam girdi, bu da Frankie'nin korunmasını sağladı. Hassas midesi kahve, lazanya, parmak yiyecekler ve parfüm kokularıyla çalkalandı. Parlak dekora ve çiçek aranjmanlarına rağmen, kabin sıkıcı görünüyordu - muhtemelen herkes siyah giyindiği ve ruh hali çoğunlukla kasvetli olduğu için.

Çalışma odası, yemek alanı ve mutfak tek bir açık alandı, bu nedenle bazı insanların büfenin etrafında toplandığını, diğerlerinin ise mutfağın etrafında koşuşturduğunu görmek kolaydı. Ancak çoğu kişi çalışma odasındaki kanepede, koltuklarda ve katlanır sandalyelerde oturuyordu.

İnsanların kısık sesle konuştuklarını, çatal bıçak şingirtilerini ve daha komik hikâyeler paylaşanların hafif kahkahalarını duyabiliyordu.

Trick onun kulağına konuştu. "Sana bir tabak getirmemi ister misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Şu anda pek iştahım yok."

Frankie yanında Trick olduğu halde odadan odaya dolaşarak hatıralara, biblolar ve çerçevelenmiş fotoğraflara baktı. Lydia, Iris'in Phoenix Sürüsü bölgesinde sakladığı eşyaları çoktan kutulamış ve bunun katartik bir his olduğunu söylemişti. Frankie kişisel olarak Lydia'nın yerinde olsa böyle bir şeyi bu kadar çabuk halledebileceğinden emin değildi.

ama herkesin kederle farklı şekillerde başa çıktığını biliyordu.

Bakışlardan habersizmiş gibi davrandı ve Bjorn kurtlarından herhangi biriyle göz teması kurmaktan kaçındı. O anki ruh haliyle, havadan sudan konuşmaya ya da soru sormaya tahammülü yoktu. Orada Iris için bulunuyordu, Iris için değil-

Frankie gözüne bir şey takılınca aniden durdu. "O benim."

Trick merdivenin yanındaki rafta duran pelerinli, kukuletalı bir figürün kilden yapılmış heykeline baktı. Yüzünün olması gereken yerde siyah bir çukurdan başka bir şey yoktu, bu da ona Azrail'i düşündürdü. Ama Trick'i ürküten bu değildi. O kemikli parmakların bir bebek arabasının sapını tutuyor olmasıydı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Elinde benim eserlerimden biri olduğunu bana hiç söylemedi. Sadece internette gördüğünü söyledi."

Trick'in kaşları çatıldı. "Size söylememiş olması garip. En değerli eşyalarını da yanında götürdüğünü düşünürsek, bizim bölgemize taşındığında onu burada bırakmış olması daha da garip." Dudaklarını büzdü. "Belki de bunun senin eserin olduğunu bilmiyordu. Eğer bilseydi, çalışma odasında gururla sergilenirdi."

"Yani birisi bunu onun için satın aldı ama benim yaptığımı söylemedi mi?"

Omuz silkti. "Öyle görünüyor." Ona göre böyle bir hareket hem nazik hem de zalimceydi. "Ama orada-" Bjorn Alfa'nın onlara doğru geldiğini fark edince sözünü kesti. Josh kötü biri değildi ama dürüst olmak gerekirse Trick, Dante'nin kardeşlerinden hiçbirini sevmemişti. Çoğunlukla küçük kardeşlerine karşı tam bir pislik oldukları ve ona sürünün en küçüğü gibi davrandıkları için. Söz konusu büyür şimdi hepsinden daha büyük, daha hızlı ve daha baskındı. İşlerin böyle yürümesi komik.

Frankie'ye gülümseyerek dönmeden önce Trick'e başıyla kısa bir selam verdi. "Ben Josh, Alfa. Ama görüyorum ki beni hatırlamıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim." Bazı insanların hafızasında bir şekilde yer edecek kadar özel olduklarını düşünmelerini sinir bozucu buluyordu.

Omuz silkti. "Bu senin hatan değil."

Belli ki değil, diye düşündü Frankie.

Ufak tefek, tombul bir kadın Alfa'nın yanına yaklaştı ve "Josh, ben de bunu umuyordum-oh, sen küçük Francesca'sın, büyümüşsün." dedi. Kadının sırf Frankie'yle konuşabilmek için Josh'la konuşmak istiyormuş gibi yaptığı belliydi.

Trick içten içe sıkıntıyla iç geçirdi. Frankie'yi soru yağmuruna tutmakta tereddüt etmedi ve diğerleri de hızla gelip kadının izinden gitti. Sürü arkadaşları neler olduğunu fark etti ve tam Trick kollarını kaldırıp araya girerken yanlarına geldi.

"Frankie, Iris'e saygılarını sunmak için burada. Sorulara cevap vermek için değil. Neden merak ettiğinizi anlıyorum ama bunu bir kenara bırakmanız gerekecek." Trick Josh'a baktı. "Buna sen de dahilsin."

O anda Clara kalabalığı yararak ilerledi ve Josh da dahil olmak üzere tüm Bjorn kurtlarını uzaklaştırdı. Alfa kederli kadına acıdı ve asi davranışı için onu azarlamadı.

Clara derin bir iç çekerek, "Özür dilerim Frankie. Seni o şekilde sıkıştırmamalıydılar. Kötü bir niyetleri yoktu ama adil davranmadılar. Sen nasılsın?"

Frankie yutkundu. "İyiyim. Sen?"

"Dayanıyorum. Zor bir durum. O bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaştı."

Frankie sesini rahat tutarak, "Clara, bunu Iris mi aldı?" diye sordu.

Clara gözlerini kısarak heykele baktı. "Hayır, yapmadı. Bir keresinde ona evinde neden böyle korkutucu bir parça bulundurduğunu sormuştum. Asla bir hediye başkasına vermeyeceğini söylemişti. O böyle iyiydi." Çenesi titredi ve cebinden bir mendil çıkardı. "İzninizle. Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Frankie bir nefes verdi ve Trick'e döndü. "Artık gidebilir miyiz?" Yorgun ve sinirliydi ve uzun zamandır ağlama isteğiyle savaştığı için yüzü kaskatı kesilmişti.

Adam onun ensesini sıktı. "Evet bebeğim, gidebiliriz." Çenesini eğen Trey'e işaret etti. Alfa'sının diğer sürü arkadaşlarını bir araya getireceğine güvenen Trick bir kolunu Frankie'nin omuzlarına doladı ve onu dışarı çıkardı. Verandaya adım attıkları anda omuzları sertleşti. Kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Hayır, Frankie değildi. Verandaya çıktığında, tanıdık bir yağmur, tuzlu su ve yanmış odun kokusu burun deliklerine ulaşmıştı. İşte o zaman kurdu çılgına döndü.

-Hırıldıyor, dişlerini sıkıyor ve pençeleriyle Frankie'nin iç organlarını tırmıklıyor.

Frankie sert bir şekilde Cruz, Eke ve Wendel ile yüzleşmek için döndü. Onlar kendisi ve Trick'le selamlaşırken o da kurdunu yatıştırmak için çok çalıştı.

"Gelmen çok iyi oldu Frankie," dedi Eke, yüzü kederle kaplanmıştı. "Annem buna minnettar."

Cruz başını salladı. "Şu anda etrafında bir aileye ihtiyacı var."

Wendel konuşmak için ağzını açtı ama sonra başını salladı. "Özür dilerim, Caroline'a o kadar çok benziyorsunuz ki sanki karşımda o varmış gibi hissediyorum."

Annesinin adını söylerken gösterdiği şefkat Frankie'yi tedirgin etmişti. Kaşlarını kaldırdı. "Onu iyi tanır mıydın?"

"Pek iyi değil ama arkadaş olduğumuzu düşünmek isterim. Bazı insanlar bir sürünün içinde olmaya alışmakta zorlanır. Caroline öyle değildi. Sürü hayatına sanki bir şekil değiştirenmiş gibi uyum sağladı."

Ağızı nostaljik bir gülümsemeye kıvrılan Cruz tekrar başını salladı. "Christopher bununla çok gurur duyardı. Senin başarıyla da gurur duyardı. Senin de kendisi gibi bir sanatçı olman hoşuna giderdi." Cruz'un sesindeki titremeyi duyan Frankie onun ağlayabileceğini düşündü. Bunun yerine ona titrek bir gülümseme verdi.

Eke konuyu değiştirmek ve Cruz'un ruh halini kurtarmak istercesine hızlıca, "Iris'in aklında hep sen vardın,

Frankie. Eminim kulübesinin etrafında çok sayıda resminizin olduğunu fark etmişsinizdir."

"Benim de bir heykelim vardı," dedi ona.

Wendel gözlerini kırptırdı. "Bana senin parçalarından birine sahip olduğunu söylememiştin."

Frankie ona, Iris'in bunun kendisine ait olduğunu bilmediğinden şüphelendiğini söyleyemeden, koyu tenli bir kadın kapı aralığından kafasını uzatarak, "Çocuklar, anneniz sizi arıyor!" diye bağırdı.

İç geçiren Cruz çaresizce omuz silkti. "Gitmek zorundayız. Kendine iyi bak Frankie." Çenesini Trick'e doğru eğdi ve sonra kulübenin içine doğru yöneldi. Wendel ve Eke vedalaşarak kardeşlerini takip ettiler.

Frankie'nin omurgasında rahatlatma hissi belirdi ve sert omuzlarını geriye attı. Yine de cipin içine girene kadar kurdu nihayet sakinleşmedi. Derin bir nefes alarak emniyet kemerini taktı ve Lydia ile Cam'in acele etmelerini umdu.

Trick bir elini direksiyona dayadı. "Pekâlâ bebeğim, işte burada bana üçüzlerin seni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlatacaksın."

Tedirgin olan Frankie ellerini havaya kaldırdı. "O ben değilim. Benim kurdum."

Kaşları çatıldı. "Senin kurdun mu?"

"Onların yanında kendini kaybediyor. Hepsinin ortak kokusu onu her seferinde sinirlendiriyor. Nedenini bilmiyorum ama onlardan nefret ediyor."

Trick'in kaşları daha da çatıldı. "Gerçekten mi?" Düşünceli bir ifadeyle kulübeye baktı. "Biz çocukken seni üzecek bir şey yaptıklarını hiç hatırlamıyorum. Ama kurdun bu şekilde davranıyorsa, iyi bir nedeni olmalı." Tam başka bir şey söyleyecekti ki anne ve babasının Iris'in kulübesine yaklaştığını fark etti. Görünüşe göre arabayla gitmek yerine mezarlıktan yürümüşlerdi ve babasının Iris'e duyduğu saygıdan dolayı mı bu konuda ısrar ettiğini merak etti - umuyordu ki

Oraya vardıklarında Trey'in gitmiş olacağını, böylece herhangi bir garip sahneden kaçınılabileceğini söyledi.

Onu fark edince aracın sürücü tarafında durdular. Trick camı indirdi ve başını eğdi. Michael başını salladı, yüzü asılmıştı. "Oğlum." Onun arkasından baktı ve zoraki bir gülümsemeyle, "Sen Francesca olmalısın. Ben de Michael, Trick'in babası. Bu Uma, annesi."

Uma gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel Francesca, gerçi başka koşullar altında olsaydı çok daha iyi olurdu. Büyükkannen için üzgünüm. Iris inanılmaz bir kadındı."

Ne diyeceğini bilemeyen Frankie sadece kabul etti. "Evet, öyleydi."

Uma gülümsemesini Trick'e çevirdi. "İyi görünüyorsun." "Hissediyorum," dedi Trick.

"Bjorn Sürüsü bölgesine geri mi taşınacaksın?" Uma Frankie'ye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Frankie. "Ben, bir noktada Phoenix Sürüsü bölgesine taşınacağım."

Bunun üzerine Trick'in içine bir tatmin duygusu doldu ve bir elini kızın kalçasına koydu.

"Anlıyorum." Uma ondan Trick'e baktı. "Siz eşsiniz." Başını eğdi, gözlerini Trick'e dikti. "Ona karşı ne kadar koruyucu olduğunu hatırlıyorum. Bu konuda hiçbir şey düşünmedim. Düşünmeliydim." Kaşlarını kaldırdı. "Francesca'nın çocukluğuna dönmesinin onun için en iyisi olacağını düşünmüyor musun?"

."

Trick, "Bu durumu kendi ihtiyaçlarınızı karşılamak için kullanmaya çalışmayın," diye tersledi.

Michael yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Bu konuyu kapatalım, olur mu?"

Uma'nın ağzı gerildi. "Peki. Umarım en azından yakında bizi ziyaret etmek için zaman ayırırsın. Bu arada torun sahibi olmak da güzel olurdu." Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Trey dışarı çıktı. Uma'nın yüzü kaya gibi sertleşti.

"Anne, bırak şunu," diye ısırdı Trick. "Öfken anlamsız."

Uma ona geri döndü. "Büyükannesi ve büyükbabası onu senden aldığı için eşinin hayatından yıllar kaybettin. Bunun için onlara kızgın değil misin?"

Kızın ne demek istediğini anlamıştı. "Trey beni senden almadı. Ayrılma kararını ben verdim. Benim için doğru olan seçimi yaptım. Babam bunu biliyor, bu yüzden bana kızgın, Trey'e değil."

Michael yorgun bir iç çekti. "O öfkeyi yıllar önce kaybettim, Trick."

Trick başını salladı. "Bunu gözlerinde görüyorum."

"Bu öfke sana yönelik değil. Aramızdaki gerginlik, hasarın tamamen onarılamayacağı kadar uzun sürdüğü için kızgıyım." Michael Frankie'ye baktı. "Kaybın için üzgünüz Francesca." Bunun üzerine Uma'yı uzaklaştırdı. Kulağına fısıldadığı şey, yanından geçerken Trey'e sert sözler söylemesini engelledi.

Lydia ve Cam nihayet ortaya çıkınca Trick'in omuzlarındaki gerginlik kayboldu. "Artık buradan siktir olup gidebiliriz."

Sonunda hepsi Phoenix Sürüsü bölgesine döndüğünde, Trick Frankie'yi odasına götürdü ve yanındaki yatağa yatırdı. "Bırak gitsin," diye nazikçe emretti. Ve o da bıraktı. Ağladığı süre boyunca ona yakın durdu, yatıştırıcı sözler fısıldadı ve yüzüne ve saçlarına hafif öpücükler kondurdu. Tamamen ağladıktan sonra, hâlâ onun kollarındayken kendinden geçti. Adam ona daha sıkı sarıldı ve uyurken onu izledi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

H Ayağı bir şeye takıldı ve Frankie tökezlerken küfretti. Sadece Trick'in kolunu tutması onu dik tuttu. Tısladı. "Şu lanet göz bağını çıkarır mısın?"

Şimdi bana!"

"Neredeyse geldik," diye güvence verdi ona. "Bunu yirmi dakika önce söylemiştin."

"Bebeğim, sadece beş dakikadır yürüyoruz."

Ona hırladı ama fark edip etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona bir sürprizi olduğunu söylediğinde, ona ulaşmak için ormanda tepinmeleri gerekeceğini tahmin etmemişti. Evet, ayaklarının altında yaprakların çatırdamasına ve dalların kırılmasına neden olarak tepiniyordu. Trick hiç ses çıkarmadı. Eğer eli teninde olmasaydı ve kokusu onu sarmasaydı, onun orada olduğunu bile bilmeyecekti.

Günlerdir onun kendisinden bir şeyler sakladığının farkındaydı; ara sıra ona hafif alaycı bir gülümseme gönderiyordu. Ama ne kadar sıkıştırırsa sıkıştırırsın, ne olduğunu söylemesi bir yana, bir sırrı olduğunu bile kabul ettirememişti.

Heykeli üzerinde çalışmakla meşgul olduğundan, özellikle de kendini işine kaptırmak hayatındaki karmaşayı düşünmesini engellediğinden, bu konuyu unutmuştu. Neredeyse

Iris'in cenazesinin üzerinden iki hafta geçmişti. Keder keskinliğini kaybetmiş olsa da, onu düşünmek hala acı veriyordu ve-

Frankie neredeyse yine takılıp düşüyordu. "Kahretsin Trick, yüzüstü düşmeden önce şu şeyi çıkarman gerek." Kurdu Frankie'nin adına utanmıştı.

"Henüz değil," dedi, kelimeler mizahla titreşiyordu.

"Pislik herif." Dişlerini gıcırdatarak yürümeye devam etti,

tepiniyordu. Sonunda onu durdurana kadar sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

"Bu noktadan ayrılmayın ve göz bağına çıkarmayın."

Ellerini kalçalarına koyarak sabırsızca parmaklarını davul gibi çaldı. "Tamam." Metal gıcırtısı duyuldu, sanki bir kapı kaldırılıyormuş gibiydi. Sonra Trick arkasındaydı, onu nazikçe ileriye ve bir şeyin içine doğru yönlendirdi. Hafif cereyanı merak edemedi ya da kokuları araştıramadan göz bağı düştü.

"Sürpriz," diye fısıldadı Trick onun kulağına.

Frankie'nin ağzı açık kaldı ve kolları iki yanına düştü. Bina, evinin bitişiğindeki stüdyonun hemen hemen bir kopyasıydı; aynı düzen, aynı alan, aynı yüksek tavan ve havalandırma sistemi. Üzerinde çalışabilmesi için dışarıda bir yama olmasını bile sağlamıştı. Ve ağlayacağından korkuyordu.

Şaşkın görünmesi gerektiğini bilerek ona döndü. Kelimeler kifayetsiz kaldı ve ağzından çıkan tek şey "Nasıl?" oldu.

"Mercury Sürüsü Alfa'sı Nick'in pek çok tanıdığı var. Biri bir firma işleten bir mimar - Mercury Sürüsü'nün ana kulübesini yenilediler, Nick'in bölgesine dağılmış olan tüm kulübeleri inşa ettiler ve yakın zamanda sürünün moteline inşa ettiler. Onlara ne istediğimi söyledim ve onlar da stüdyoyu inşa ettiler. Bu kadar hızlı yapmaları beni çok etkiledi."

"Bu yüzden son zamanlarda gündüzleri buraya gelmem için beni zorlamıyorsun," diye fark etti. "Öyle olduğunu söylemiştin

Heykelim üzerinde çalışabileceğimi söylediniz ama bunun nedeni inşaat işlerini duymamı istememenizdi."

Başını salladı. "Ayrıca bu yüzden buralarda kurt formlarımızla bir daha koşuya çıkmadık." Onun yerine evinin yakınında yapmışlardı. Trick geride durdu, geniş alanda dolaşırken ağzı kıvrılmıştı, özel bir kenarla eşyalara dokunuyor ve kokusunu her yere bırakıyordu. "Peki bundan memnun musun?"

Kısa, spontane bir kahkaha attı. "Nasıl olmayayım?" Ona doğru geçti ve kollarını boynuna doladı. "Bunu yapmanı gerçekten beklemiyordum." Sesi çatallaştı. "Evimdeki stüdyoyu kullanmaya devam edeceğimi düşünmüştüm."

Trick ellerini onun sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bu bölge senin evin. Buraya resmen taşındığında ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı istiyorum."

Dudağını ısırıldı. "Teşekkür ederim."

Kızın gözlerindeki ışıltıya gülümseyerek, "Bir şey değil," dedi.

Ne kadar şaşırdığını ve minnettar olduğunu anlatmaya çalışan Frankie, "İçim sıcacık, tüylerim diken diken oldu," dedi. Sanki birkaç kadeh fazla şarap içmiş gibiydi. "Harikasin, Trick Hardy."

Güldü, onu mutlu görmekten memnun olmuştu. Kurdu da bu mutluluğun sebebi oldukları için kendini beğenmiş bir haldeydi. "Cehennem atının tamamlanması ne kadar sürer?"

"Birkaç gün daha."

Güzel, diye düşündü Trick. Bittiğinde ve güvenli bir şekilde taşınabildiğinde, onun sürü bölgesine taşınması konusunda baskı yapmak niyetindeydi. "Sanırım bugün bunun üzerinde biraz daha çalışacaksın." O da bunu tamamen destekliyordu. Ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

"Önce hurdalığa gitmeliyim. Hurda metal almak için harika bir yer. Ama ondan önce eve gidip stüdyonun arkasında park halinde tuttuğum minibüsü almam gerekecek."

Eğer katılması gereken önemli bir toplantı yoksa, onunla birlikte giderdi. Onun heykeltıraşlıktan bahsettiğini duyan Trick beklenmedik bir şekilde büyülenmişti. Sürecin her aşamasıyla ilgileniyordu ama bu sefer orada olamayacaktı. "Bir gün sen çalışırken senin resmini çizmek istiyorum."

Burnu kırıştı. "Çalışırken insanların beni izlemesine izin vermem."

"İşte bu yüzden zekice bir rüşvet bulacağım."

"Rüşvet mi?"

"Bebeğimin neyi sevdiğini biliyorum." "Öyle mi?"

"Evet." Kollarını ona sıkıca sararak ayaklarından kaldırdı ve onu öptü. Kadının tadı adamın içinde yüzüyor, onu canlandırıyor, işaretliyor ve her boş alanı dolduruyordu. Bunlar onun doldurması gereken boşluklardı. Onun için doğmuştu. Onun diğer yarısı. Daha iyi yarısı.

"Ben rüşvete cevap vermem."

"Sorun değil. İstedığımı elde etmekte iyiyimdir. Bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır."

Frankie'nin kaşları birbirine çarptı. "Neden bir kedinin derisini yüzmenin tek bir yolunu bile öğrenmek istiyorsun ki?"

Yorgun bir iç çekişle başını salladı. "Unut gitsin."

Birkaç saat sonra Trick cipine yaslanmış, üstü açık kırmızı bir Chevy Camaro'nun yanaşmasını izliyordu. Adam neden bir inşaat alanının dışındaki park yerinde buluşmak istemişti, Trick'in hiçbir fikri yoktu. Ama bu herife hiç güvenmiyordu, bu da yalnız gelmediği anlamına geliyordu. Marcus cipin içindeydi ve renkli camlar tarafından gizlenmişti.

Trick'in içinde kurdu volta atıyordu. Metal, çimento, talaş ve yanan plastik kokularını sevmiyordu. Çekiç seslerini, vurma seslerini, delme seslerini, metalin metale çarpmasını ya da bir forkliftin vızıltısını sevmiyordu. Ve Camaro'dan inen insanın yakınında olmayı gerçekten istemiyordu.

Söz konusu insan Trick'e doğru kendinden emin iki adım attı ve onu tepeden tırnağa inceledi. Eğer kendisinden beş santim daha kısa olmasaydı muhtemelen Trick'e burun kıvrarak bakardı. İnsan sakın görünebilirdi ama Trick'e kıpırdanma dürtüsüyle savaştığını söyleyen doğal olmayan bir durgunluk vardı.

"Sen Patrick Hardy'sin." Bu küçük bir suçlama notu içeren bir ifadeydi.

Trick ona boş boş baktı ve anın uzamasına izin verdi. Cipten uzaklaşmadı; sadece omuzlarını gevşek ve duruşunu rahat tutarak ona yaslanmaya devam etti. "Evet."

"Ben Brad Newman."

"Biliyorum." Trick onunla çocukken birkaç kez karşılaşmıştı. Yüzündeki yaş çizgileri dışında adam pek değişmemişti. Önceki akşam Trick'e bir e-posta göndermiş ve bir buluşma ayarlamak istemişti. Trick'in kabul etmesinin nedeni çoğunlukla meraklı.

Brad kravatını düzeltti. "Frankie'nin bundan haberi var mı?" Soruyu gelişigüzel sormuştu ama cevabın hayır olmasını umduğu açıktı.

Trick başını salladı. "Onu bununla rahatsız etmeye gerek görmedim." En azından bu işi bitirene kadar.

"Babam bana onun evinde onunla yaptığınız konuşmadan bahsetti."

"Öyle mi yaptı?"

"Çok öfkeliydi. Bardağını bile odanın öbür ucuna fırlattı. Benim babam öfkelenmez. Sonra buruştu. Gerçekten buruştu - yapmadığı başka bir şey. O zaman sadece bir şekil değiştirenle ilişkisi olduğu için kızgın olmadığını, başka bir şey olduğunu anladım. Bu yüzden bana gerisini anlatması için onu sıkıştırdım." Brad alt dudağını yaladı. "Kızgındı çünkü sen onu bazı şeylerle yüzleştirdin. Hem kendisinin hem de annemin Frankie'yi çeşitli şekillerde hayal kırıklığına uğrattığını görmesini sağladın. Bana anlattığına göre, onu anlıyor gibiymişsin, ki bu onların hiç yapmadığı bir şey."

Trick, "Ama yine de benim onun hayatındaki yerimi kabul etmeyecek," diye tahmin etti.

"Hayır, yapmayacak. Kendisine olduğu kadar sana da kızgın. Annem yanlış bir şey yaptıklarını kabul etmiyor, bu yüzden ona da soğuk davranıyor." Brad içini çekti. "Bak, yeğenimi seviyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ancak, gerçek eş olayının kız kardeşim için nasıl sonuçlandığını düşünürsek, Frankie'yi mutlu edeceğine inanmıyorum. Özellikle de bu durum ailemi paramparça ederken."

"Aileniz bunun aileyi parçalamasına izin vermeyi tercih ediyor.

Frankie'nin hatırı için bu işi olurlara bırakabilirler.

Bırakmayacaklar." "Hayır, bırakmayacaklar. Ben de bu yüzden buradayım." Brad kısaca

gözlerini kaçırdı. "Bunun yapılması gereken doğru şey olduğuna katılmıyorum ama bunu annem için yapmazsam, yapılmasını sağlamak için başka bir yol bulacaktır." Cebinden bir şey çıkardı ve uzattı.

Küçük kâğıdı ondan alan Trick, hırlamasını güçlükle bastırdı.

"Bu elli bin dolarlık bir çek."

"Okuyabiliyorum."

"Hepsi senin. Frankie'nin hayatından çıkıp gidersen ve bir daha dönmezsen."

Öfkeden kuduran Trick, çeki dikkatle küçük parçalara ayırırken insanın gözlerinin içine baktı. Bazıları yere düştü, diğerleri ise serin esintiyle birlikte uçtu.

Brad'in çenesi sertleşti. "O zaman belki bu fikrini değiştirir." Arabasına doğru ilerledi, açık pencereden içeri uzandı ve bir zarf çıkardı.

Trick sıkılmış bir iç çekişle dosyayı aldı ve ince bir dosya çıkardı. Okurken içinde bir öfke alevlendi. Anlaşılan Brad biraz balık avlamıştı.

"Bu bilgiyi bulmak kolay olmadı," dedi Brad, sesindeki kendini beğenmişlik Trick'in kurdunun dişlerini kırmasına neden oldu. "Frankie bunu öğrendiğinde senden nefret edecek. Çoktan gitmiş olacak. Eğer şimdi çekip gidersen, asla bilmek zorunda kalmaz.

Onu terk ettiğin için sana kızacak elbette ama en azından senden nefret etmeyecek."

Trick dosyayı zarfa geri koydu ve Brad'in ayaklarının dibine fırlattı. "Kaynağınız ya hikayenin tamamını bilmiyordu ya da biraz kurguyla renklendirmeye karar verdi. Her iki durumda da fark etmez."

"Eğer öğrenirse Frankie için bir fark yaratabilir."

"O zaten biliyor."

Brad durakladı, burun delikleri alevlendi. "Onun senin gerçek eşin olmadığını biliyor mu? Yıllar önce gerçek eşinden uzaklaştığını ve bu yüzden kendini öldürmeye çalıştığını?"

"İnsanlara kendimi açıklamam ama Frankie'nin amcası olduğunuz için size biraz bilgi vereceğim. Jana benim gerçek eşim değildi; o duygusal olarak dengesiz ve aşık bir gençti. Ne eksik ne fazla. Aksine inanmak istiyorsan, bu senin bileceğin iş. Ama Frankie gerçeği biliyor; benim için önemli olan tek şey bu." Trick elindeki zarfa küçümseyen bir bakış fırlattı. "Bütün bunlar benim ve senin zamanını boşa harcamaktı."

"Onu önemsiyor musun? Çünkü eğer önemsiyorsan, aileme borçlusun."

Trick kulaklarına inanamıyordu. "Bir daha söyle," diye gürledi.

Brad geri çekildi. "Onlara minnettar olmalısın. Onu bugün olduğu kişi olarak yetiştirdiler. Onunla ilgilendiler, güvende tuttular, iyi bir eğitim almasını sağladılar ve-"

"Hayatı boyunca ona yalan söylediler," diye bitirdi Trick. "Ayrıca ona beklentilerini tam olarak karşılayamadığını hissettirdiler. Frankie'nin babasının ailesini hayatından çıkararak parçaladıklarını düşünürsek, bunu hak ettiklerini söyleyebiliriz."

Brad'in gözleri kısıldı. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

"İşte burada yanıyorsun. Tarafların birbirini sevmesi hoşuma gitmiyor.

oluşturuldu. Frankie'nin hayatında değer verdiği insanların olmasını istiyorum. Sen ve ailen, Frankie'yi durduranlarsınız.

Bunun olmasını ben değil. Peki ne için? Hiçbirinizden bölgemize girmenizi ya da sürüyü hayatınıza kabul etmenizi beklemiyoruz. Ama siz ve aileniz onun hayatında olmak istiyorsanız, hepinizin yüksek atlarınızdan inmeniz gerekiyor. O yüzden onları da, sizi de, rüşvetinizi de sikeyim."

Brad'in gözleri çakmak çakmak oldu. "O benim annemdi-"

"Annen burada olduğunu biliyor olabilir ama o çeki yazmanı o istemedi. Bugün burada olanları Frankie'ye anlatırsam diye suçu onun üzerine atıyorsun."

"Eğer ona söylersen, onsuz geldiğin için çok kızar."

"Evet, söyleyecek. Ama ben ve eşim arasında yalan olmayacak. Onu inciteceğini bilsem bile bunu ondan saklamayacağım. Babana da söylediğim gibi, yaptığınız saçmalıklarla onu kendinizden uzaklaştırıyorsunuz. Bence ailenizden böyle bir şey beklerdi ama sizden beklemezdi. Kendinizi içtenlikle mahvettiniz." Bununla birlikte Trick SUV'ye atladı ve kontak anahtarını sertçe çevirdi. "Siktiğimin orospu çocuğu."

Marcus nefesini dışarı üfledi. "Kahretsin, Trick, o piçin ağzını burnunu nasıl kırmadın bilmiyorum."

Trick geri geri giderek otoparktan çıktı. "Yapmamak zordu ama amcasının bana rüşvet vermeye çalıştığını duymak Frankie'yi yeterince incitecek. Arkadaşı ve amcasının daha sonra kavga ettiklerini duymak onu daha da çok incitir."

Marcus başını eğdi. "Sen doğru olanı yaptın. Eğer onun üzerinde tek bir leke bıraksaydın, onu kurban, seni de kötü adam yapan saçma sapan bir hikayeye ağlayarak ona giderdi."

"Onun üzerinde bir lekeden fazlasını bırakırdım," diye gürlledi Trick. O pisliğe ciddi bir acı verirdi.

Uzun bir süre sonra Marcus, "Hey, sana onunla biraz konuştuğumuzu söyledi mi?" dedi.

Trick, arkadaşının öfkesini yatıştırmak için konuyu değiştirdiğini bilmesine rağmen, o da buna uydu. "O

bahsetti. Onunla aranızda bir gariplik olmayacağı konusunda bana güvence verdi."

"Bazı kadınlar geçmişimizi bu kadar kolay kabullenemezdi. Kıskançlığın onları yiyip bitirmesine izin verirlerdi. Belli ki size ve hissettiklerinize, kendisinden önce gelenler hakkında endişelenmeyecek kadar güveniyor. Bu iyi bir şey. Ve onu zorlamayarak doğru şeyi yaptığın anlamına geliyor. Güvenini kazanmak ve onun hızında ilerlemek ihtiyacı olan şeydi. Ama onu zorlamamanın senin için giderek zorlaştığını hissediyorum."

"Eğer sen bunu hissediyorsan, o da hissediyordur." Yine de bu konuda tek kelime etmemiştir.

"Muhtemelen. Daha fazla dayanmana gerek yok, Trick. Onu seninle izledim. Yavaş yavaş yumuşamasını izledim. Eskiden ona sürekli dokunmana kaşlarını çatardı. Şimdi buna boyun eğiyor. Eskiden sana hiç dokunmazdı, ama şimdi dokunuyor. Sürünün geri kalanının yanında da rahatlamaya başladı ama bize gülümsemiyor ya da bizimle seninle olduğu kadar açık konuşmuyor. Ve eğer odada onunla birlikte değilseniz, rahatsız oluyor."

İkincisi Trick'i biraz kendini beğenmiş hissettirse de, sürüyle henüz tam olarak rahatlamamış olması onu üzdü. Yine de bunun biraz zaman alacağını anlıyordu.

"Onunla birlikte olma şeklini seviyorum," dedi Marcus. "Ve sana yaslanmasına şaşırdığımı, rahatladığımı ve etkilendiğimi söylemeliyim. Pek çok kadın bunu bir zayıflık olarak görür. Ona bakma ihtiyacınıza saygı duyuyor gibi görünüyor ve bunu yapmanıza izin vermekten mutluluk duyuyor - belki de daha önce sırtını dayayacağı kimse olmadığı ve bunu denemekten korkmadığı içindir. Bunların hepsi sizinle mutlu olduğunu ve eşi olduğunuzu kabul ettiğini gösteren iyi şeylerdir. Sadece aralarındaki bağa engel olan her neyse onunla yüzleşmesi gerekiyor ki bunun da Newman'larla bağlantılı olduğunu tahmin ediyorum."

Trick'in elleri direksiyonun etrafında kenetlendi. "Hâlâ sürüyü hayatına alma kararını onlara kabul ettirmenin bir yolunu bulabileceğini umuyor."

"Bunun olacağını tahmin etmiyorum."

"Ben de öyle, ama bu konuda kendilerini suçlu hissetmeleri gerektiğini düşünmeyecekler. Onu her zaman kötü adam gibi hissettirdiler ve bundan nefret ediyorum. Oh, mantıksız olanın kendisi olmadığını görüyor ama yine de kendini bok gibi hissetmesine neden oluyor."

"Yapabileceğin tek şey onu tekrar bulduğundan beri yaptığın şey, onun yanında olmak." Marcus ağzını büktü. "Evinden çok uzakta değiliz. Neden bir uğrayıp onu görmüyoruz? Meşgul olduğunu anlıyorum ama muhtemelen seni sakinleştirecek tek şey bu."

Tamamen doğru. "Hurdalıktan henüz dönmemiş olabilir."

"Onu ara ve öğren."

Cep telefonu çaldığında Frankie hurda metalleri kamyonetten stüdyoya taşımayı henüz bitirmişti. Müziğin sesini kısıtı ve telefonu raftan kaptı. Ekranda Trick'in adı yanıp sönüyordu. "Evet?" diye basitçe cevap verdi.

"Hey, bebeğim. Hurdalıkta işin bitti mi?"

Adamın sesindeki gergin ton karşısında kaşlarını çatı.

"Evet, eve döndüm. Sen neredesin?"

"Yaklaşık on dakika uzaklıkta. Eşyaları kamyonetten indirmenize yardım etmek için birazdan orada olacağım."

Kahretsin, çok tatlıydı. "O işi çoktan bitirdim.

Ama yine de gelebilirsiniz."

"Yakında orada olacağım," dedi, sesi bu kez biraz daha sıcaktı.

"Tamam, ben-" Bir araba motorunun sesi onu döndürdü. Mavi bir Chevy Tahoe görünce içini çekti.

"Kahretsin." "Ne?"

"Görünüşe göre Vance beni ziyaret etmeye karar vermiş."

Trick yemin etti. "Eve girmesine izin verme. Lanet stüdyonun kapısını indir ve o piçi görmezden gel. Onunla ben ilgilenirim."

"Onunla kendim başa çıkabilirim." Araba stüdyoya giden garaj yoluna dönerken o da yavaşça yan kapıdan çıktı. O piçin evine girmesine asla izin vermeyecekti.

- "Bekle, bu Vance değil," diye fark etti plakayı gördüğünde. Vance'inki "VCE" ile bitiyordu. "Orospu çocuğu," diye tükürdü, çünkü sürücü ayağını pedala vurdu ve araba ona doğru zum yaparken lastikler gıcırdadı.

"Frankie? Frankie!" diye bağırdı Trick.

Hiç düşünmeden yan kapıya doğru kaçtı ve stüdyoya döndü, ancak araba onu içeri kadar takip etti ve gıcırdayarak durdu, bacağına sert bir şekilde çarparak onu beton zemine yuvarladı. Acı bacağını dövdü ve ellerinin topuklarını yaktı. Dişlerini gıcırdatarak sırt üstü yuvarlandı. O sırada sürücü arabadan usulca indi.

Belli belirsiz tanıdık geliyordu. Tuvalette Trick'e saldıran adamı iyice görememişti ama onun o olduğundan şüpheleniyordu. Drake. Hay sikeyim.

Yumruğunu sıktı. Telefonu hangi cehennemdeydi? Düştüğünde düşürmüştü ve hiçbir yerde göremiyordu. Dehşet onu göğsünden vurdu.

Geriye dönüp baktığında, stüdyoya koşarak girmek aptalcaydı - metal kapıyı asla zamanında kapatıp herifi dışarıda tutamazdı ama düşünememişti. Paniklemekle çok meşguldü. Bu panik şimdi damarlarına adrenalin pompalıyordu. Dirseklerinin üzerinde durdu, kalbinin çılgınca atışını duyup duymadığını merak ediyordu; tıpkı içinde öfkeyle çırpınan kurdu gibi, kulaklarında çırpınıyordu.

Islık çalarak ona doğru geldi. "Hey, tatlı kız. Hızlı koşuyorsun, değil mi? Sadece yeterince hızlı değilsin. Şimdi, neden kalkmana yardım etmiyorum?"

Pençelerini çıkarıp ona doğru savurdu ve yüzünü kesip kanını çekti. Adam sanki pençelerini görünce şok olmuş gibi geri çekildi. Bundan yararlanarak, ona tekrar saldırdı.

Gölerek geri çekildi ve hamleden kurtuldu. Evet, güldü. "Senin bir şekil değıştiren olduğunu bilmiyordum. Burada yaşıyorsun, sürün yok, eşin yok. Sürprizleri sevmem iyi bir şey."

Ayağa kalkmaya çabaladı - kötü bir fikirdi. Bacağı hâlâ acıyla zonkluyordu. Adamın hamle yapmaya hazır olduğunu hissederek hırladı. "Sakin deneme bile, orospu çocuğı." Şekil değıştirenlerin sıklıkla öğrendiğı dövüş türlerini bilmiyor olabilirdi ama yine de ona acı verebilirdi.

"Üzgünüm tatlım, ama benimle gelmen gerekiyor."

"Öyle bir şey olmayacak."

Hızlı hareket ediyordu. Çok hızlı. Yumruğı kadının çenesine çarparak onu sersemletti. "Bu güzel yüzü mahvetmek zorunda kalmam ne yazık," dedi. Tekrar ısıık çalarak onu araca doğru sürükledi ama sakat bacağı burkuldu ve altından çıktı. Bu onu hazırlıksız yakaladı ve kadın sırt üstü düşerken o da tökezledi. Onun üzerine eğilerek iç çekti. "Garip olmak zorunda mısın?"

Pençelerini adamın karın kaslarına sapladı, kemiğı kazıyarak derinlere sapladı. "Evet." Adam onu öyle aniden bıraktı ki başının arkası korkunç bir çatırtıyla betona çarptı. Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu.

"Siktiğimin kaltağı."

Bir çizme karnına çarparak nefesini kesti. Tıslayarak kıvrıldı. Kurdu çılgına döndü ve yüzeye doğru hamle yaptı ama sonra keskin pençeler Frankie'nin boğıazına deriyi kırarak kadar sert bir şekilde bastırdı. Hem o hem de kurdu dondu kaldı.

"Oynamaktan bıktım," dedi. "Şimdi lanet arabaya bineceğiz ve sessiz bir yere gideceğiz. Biraz yalnız kalabileceğimiz bir yere. Güzel olmaz mı?"

Um, hayır. Onunla giderse bir saat içinde öleceğini iliklerine kadar biliyordu. Ama boğıazını kesip açmadan karşı koymanın hiçbir yolu yoktu. Sesini titremeye zorlayarak, "Seninle geleceğim. Karşı koymayacağım. Sadece beni öldürmeyin. Lütfen."

Ona gülümsedi. "Çok kibarlar. Yalvarmaları hoşuma gidiyor. Erkek arkadaşına benim için nasıl yalvardığını anlatana kadar bekle. Ooh, bundan nefret edeceğinden eminim. Şimdi, o pençeleri benim için kınına sok. İşte bu kadar. Gördün mü, emirlere uymak o kadar da zor değilmiş." Pençelerini kızın boğazından çekti ve onu kolundan tutup ayağa kaldırdı. İşte o zaman alnını adamın burnuna çarptı. Boğazından çıkan hayvani ses öfke ve acının karışımıydı.

Başı çarparken bile, adamın elinden kurtuldu ve çekici duvardaki askıdan kaptı. Adamın kafasına doğru savurdu. Çekiç kafatasına değdiğinde kolundan hafif bir titreşim yükseldi. Adam acı dolu bir homurtuyla sendeledi ve eli başına gitti.

Kaçmanın bir anlamı olmadığını bilen Frankie, ayağını kaybetmemeye dikkat ederek yavaşça geriye doğru sarsak adımlar attı. Çekiç hâlâ bir elindeydi, diğer elinin pençelerini açmış bekliyordu.

Ona dik dik baktı, gözleri soğuktu, ağzı çarpılmıştı, kırık burnundan kan akıyordu. "Bunu ödeyeceksin-" Sertleşti. İkisi de bir araba motorunun çılgın gümbürtüsünü ve lastiklerin gıcirtısını duyabiliyordu.

Gülümsedi. "İşte Trick geliyor."

Dışarı bakarken gözleri büyüdü. "Lanet olsun!" Adam ona bir hamle daha yapacakmış gibi görünüyordu, o da çekici bir kez daha savurdu. Iskaladı. Ama adam küfretti ve -kızın değerinden daha fazla bela olduğuna karar vererek-arabasına atlayıp hızla stüdyonun dışına çıktı. Sonra da ardında bir kir bulutu bırakarak hızla uzaklaşıp gözden kayboldu.

Çekicin bir çınlamayla yere düşmesine izin vererek kapıya doğru yürüdü ve Trick'in atlamasına yetecek kadar uzun bir süre duraklayan bir SUV'den sadece birkaç dakika önce arabasının yolda kaybolmasını izledi. Sonra SUV gitmiş, diğer aracı kovalamaya başlamıştı.

Belki adrenalinin etkisiydi, belki de onu görmenin verdiği rahatlamaydı ama iki bacağı da tutmadı ve kıcı

yere çarptı. Trick onun önünde çömeldi ve yüzünü kavradı. Gözleri sert ve yüzü bir öfke maskesine d n  m    lsa da, kendini hiç bu kadar güvende hissetmemi ti.

Kadına iyice bakınca Trick'in kalbi kaburgalarına çarptı. Çenesi morarmı tı, endişe verici derecede solgun yüzünün her çizgisine acı kazınmı tı, kıyafetlerine kan sıramı tı ve ... "Kahretsin, neden boynundan aşağı kan damlıyor?"

Delinme yaralarını daha iyi görebilmesi için çenesini hafifçe kaldırdı. "Pençeleri boğazıma battı; kesikler derin değıl."

Trick onun haklı olduğunu gördü ama bu onu hiçbir şekilde sakinle tirmedi. Kurdu tahmin edilebileceğı gibi kendini kaybetti ve Trick'in üzerine atılarak eşine saldıran kişiyi takip etme özgürlüğünü talep etti. Trick Frankie'ye odaklanarak onunla sava tı. İntikam daha sonra gelebilirdi. "Başka neren yaralı?"

"Bacak. Kaburgalar. Ba ımın arkası. Boynumdan başka bir yerimin kanadığını sanmıyorum."

"Yanılıyorsun," diye homurdandı eli kafatasının arkasını hafifçe yoklarken ve yapışkan bir sıcaklık ve müthiş bir yumru hissetti.

Yüzünü buru turdu. "Lanet olsun."

Onu incittiğı için nefret ederek alnından öptü. "Karnına bir bakmam lazım." Ti  rt n  nazikçe sıyırdı ve oluşmaya ba layan siyah-mor çürüğe bir küfür savurdu. Bir hırıltı g ğ n  titretti. "Onu  ld recekim. Onu  ld recekim."

"Drake'ti."

"Biliyorum. Kokusunu alabiliyorum." O piçin kokusu kurdunu neredeyse kanının kokusu kadar çıldırtıyordu. "Marcus onun kıını kovalıyor."

"Beni de yanında götürmek istedi."

Trick'e öyle geldi ki, bir dakika bile geç kalmış  lsaydı, Drake muhtemelen onu o anda avucunun içine almış olacaktı. Bu düşünce nefesinin boğazında d ğ mlenmesine yetti. "Bacağının incindiğini s ylemi tin. Hangisi?"

Yavaşça baldırına dokundu. "Nesi var bilmiyorum. Arabayla çarpmış." Adamın pençesi derisini sıyırmadan kot pantolonunun paçasını yararken neredeyse şaşkınlıkla sarsılıyordu. Baldırı şişmiş ve morarmıştı; aldığı darbenin bir yerini kırmış olabileceğini düşündü. "Kahretsin. En azından heykeller iyi durumda."

Trick yavaşça göz kırptı. "Az önce ne dedin sen?"

"Arabasını buraya sürdü, cehennem atını devirmeye çok yaklaştı. Bu kötü olurdu."

Saf bir inançsızlıkla ona baktı. "Yaraların kötü." O, tüm heykellerden daha önemliydi.

"Bana hırlama."

Gözlerini kapatan Trick burnundan nefes aldı. "Kadın, beni delirtiyorsun." Adam doğruldu ve kadının eli fırlayıp bileğini kavradı. Adam onun çenesini kavradı. "Hey, hiçbir yere gitmiyorum."

Frankie yutkundu ve onu bıraktı. "Biliyorum. Özür dilerim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

"Bunu yaptın çünkü bir pislik seni aklını kaçırarak kadar korkuttu." Ayağa kalkarak onu dikkatle kucağına aldı. "Buradan siktir olup gidiyoruz. Taryn bir şifacı. Yaraların konusunda sana yardımcı olabilir."

"Kapıyı kilitlemem gerek."

"Bunu yapacağım; önce seni arabaya bindirelim."

Frankie iç çekti. "Tamam." Adrenalini vücudundan çekilirken titreyerek ona sarıldı. Frankie onu göğsüne bastırırken, yüzünü saçlarına gömdü ve Audi'ye doğru giderlerken onun kokusunu içine çekti. Başının döndüğünü ve sersemlediğini hissetti. Kahretsin, bayılmayacaktı. Newman'lar bayılmazdı. "Buraya bu kadar hızlı gelmek için her türlü yasayı çiğnemiş olmalısın."

"Ne olduğunu bilmiyordum; sadece birinin senin için geldiğini biliyordum. Yemin ederim kalbim durdu, sonra deli gibi çarpmaya başladı." Hala

sakinleşti. "Bağırdığını duydum, arabanın motorunun yaklaştığını duydum ve sonra hat kesildi."

"Bu adamın aklı tamamen başında değil, biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Sana bir daha zarar vermeyecek. Bir daha asla." Trick onu Audi'sinin yolcu koltuğuna oturttu ve yaralarına dikkat ederek emniyet kemerini taktı. "Burada bekle." Stüdyoyu hızla kilitledi, telefonunu buldu ve evin güvenliğini sağladı. Cep telefonu çaldığında kendisine daha fazla bacak boşluğu sağlamak için sürücü koltuğunu ayarlıyordu. "Marcus arıyor." Trick telefonunu çıkardı ve cevap verdi, "Bana onu yakaladığını söyle."

Bir iç çekiş. "Keşke yapabilseydim," dedi Marcus. "Onu kaybettim."

Trick hırladı ve kurdu öfkeyle saldırarak pençeleriyle Trick'in iç organlarını tırmıkladı. "Onu nasıl kaybetmiş olabilirsin?"

"Büyük bir binanın önünde durdu ve içeri koştu," dedi Marcus. "Onu oraya kadar takip ettim ve aradım ama kalabalığın içinde kaybolmuştu. Onu bulmam için çok fazla koku vardı."

"Akıllıca," dedi Frankie, şekil değiştiren kulakları Marcus'un sözlerini algılamıştı.

"Çekilmeden önce arabasını arayacağım ve bize nerede kaldığını söyleyecek bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım - eğer Morelli Drake'in ayrıldığı konusunda doğruyu söylüyorsa tabii."

Trick sakinleşmek için gözlerini kapattı. "Gitmem gerek Marcus, seninle sonra konuşuruz." Aramayı sonlandırarak telefonunu cebine geri koydu.

Dişlerinin gıcırdadığını duyunca titrek bir eliyle kalçasını okşadı. "Ben iyiyim." Titremesini tam olarak durduramıyordu. "Gerçekten, ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. Ama olacaksın." Kontağı çevirdi. "Eve gidiyoruz. Taryn seni iyileştirecek."

Frankie Alfa dişisinin yaptığı işte iyi olduğunu umuyordu çünkü adrenalinin etkisi geçtiğine göre acı da etkisini göstermeye başlamıştı. Başı deli gibi zonkluyor, bacağı acıyla titriyor ve

Boynundaki delik izleri çok acıtıyordu. Daha da kötüsü, çatlamış bir kaburga kemiği olduğundan şüphelendiği şey sayesinde aldığı her nefes canını yakıyordu. "Hırlamayı kes."

Trick yapamadı. Yolda bir tümseğe çarptıklarında ve kız acı içinde soluduğunda, adam acımasızca küfretti. "Üzgünüm, bebeğim." Arabayı sürerken öfke damarlarında dolaşüyor, çok ince bir iplikle tutunduğu mantığını çalmakla tehdit ediyordu.

Kendini olanları düşünmemeye, sadece yola konsantre olmaya zorladı, böylece lanet olası bir araba kazası geçirmeyeceklerdi. Ama onun kanının kokusu küçük alanı doldururken bu çok zordu.

Sonunda kendi bölgelerine döndüklerinde, onu uçurumun yamacına kadar taşıdı, attığı her adımdan nefret ediyordu çünkü her sarsıntının onu incittiğini biliyordu. Yine de kız hiç ses çıkarmadı. Gözlerini sıkıca kapadı ve bir eli tişörtünü sıkarken yüzünü onun göğsüne gömdü.

Yaşam alanına daldığında herkes elektrik çarpmış gibi ayağa fırladı.

"Kahretsin, ne oldu?" diye sordu Jaime, gözleri kocaman açılmıştı.

"Frankie iyileştikten sonra her şeyi açıklayacağım," dedi Trick. "Bacağı berbat durumda, kaburgasında çatlak var ve kafasının arkasında kanaması yeni durmuş bir kesik var. Boynundaki delinme yaralarının da kanaması durmuş. Çenesindeki morluk solmuş ama hâlâ biraz şiş."

Lydia elini saçlarında düğümledi, gözleri irileşmişti. "Aman Tanrım."

"Trick, onu yere yatır," dedi Taryn, tüm işiyle. "Ryan, pencereyi aç."

Trick Frankie'yi dikkatle yere bıraktı. "Kıpırdama bebeğim." "Zaten bu bacakla fazla uzağa gidemezsin," diye işaret etti.

Dışarı.

Taryn bir elini Frankie'nin alnına koydu ve her ikisi de yaraları derisinden parlıyordu.

Trick kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Omzunun incindiğini bana söylememiştin."

"Beni yerden kaldırmak için kolumdan sertçe çekti ama omzumun çıkık falan olmadığından eminim."

"Çok yakındı," dedi Taryn ona. Sonra ağzını Frankie'ninkine dayadı, derin bir nefes aldı ve nefesini verirken pencereye döndü. Siyah parçacıklardan oluşan bir akıntı havada züm yaparak pencereden dışarı çıktı. Sonra bunu tekrar ve tekrar yaptı.

Taryn eşini iyileştirirken, Trick sürüye neler olduğunu hızlı ve kısa bir şekilde anlattı. "Morelli'yi ara," dedi Trey'e. "Eğer bunu yaparsam, ağzımdan çıkanların diplomatik bir yanı kalmayacak ve sonunda o orospu çocuğuna meydan okuyacağım." Ve Frankie'nin yanından ayrılmak istemiyordu.

Tao onlara, "Morelli Drake'in firar ettiğini söyledi," diye hatırlattı. "Onun bu işle bir ilgisi olmayabilir."

Trick Baş İnfazcı'ya baktı. "Ama Drake'in yerine Morelli'nin boğazını kesmeye razıyım, bu yüzden kararı Trey'in vermesi gerekiyor."

Alfa erkekleri başını salladı. "Halledilecek."

"Ne olacağını biliyorsun," dedi Dante. "Morelli Drake'i bulup getirmeyi ve sonra da bize teslim etmeyi teklif edecek, ama ancak siz ittifak yapmayı kabul ederseniz."

"Siktir et onu." Taryn öksürdü ve Frankie'yi iyileştirmeyi bitirip Grace'den bir şişe su alırken arkasına yaslandı. "Bizden hiçbir şey alamayacak."

Trick eşinin dik oturmasına yardım etti ve yaralarının her birinin geçeceğini bilmesine rağmen onu kontrol etti. Onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görene kadar rahatlayamadı.

"Drake'e onun yardımı olmadan da ulaşabiliriz," dedi Ryan. "Ayrıca, adam deli ama tamamen aptal değil. Morelli'nin böyle bir teklif yapabileceğini bildiği için ondan uzak duracaktır."

"Katılıyorum," dedi Trey. Bakışları tekrar Trick'e kayarken söz verdi: "Onu bulacağız. Ve bunu Frankie'ye ya da başka birine zarar verme şansı bulmadan önce yapacağız."

Frankie nefesini dışarı üfledi. "Keşke çekiç her iki seferde de kafatasına isabet etseydi."

Trick arkadaşına göz kırptı. "Ne?"

"Burnunu kırdıktan sonra-"

"Burnunu mu kırdın?"

"-Çekiçimi kaptım. Ama sadece ilk vuruş tuttu. Yine de canını yaktı, bu da beni sevindirdi. Yine de kafatasının yan tarafını çökertmek daha tatmin edici olurdu." Herkesin ona baktığını fark eden Frankie kaşlarını çatı. "Ne?"

Jaime ona bön bön baktı. "Gerçekten burnunu kırdın ve ona kör bir aletle mi vurdun?"

Frankie, "Yüzünü pençeledi ve karnının alt kısmından da bıçakladı," dedi.

Lydia inanamayarak yeğenine baktı. "Çok tatlı görünüyorsun, sadece birinin kafasına çekiç salladığını hayal etmek zor."

Frankie konuşmak için ağzını açtı ama Trick onu aniden yerden kaldırıp odadan dışarı çıkararak hazırlıksız yakaladı. "Yürüye bilirim," dedi. Trick'in yanıtı alçak bir hırıltı oldu; ses hem adamdan hem de hayvandan geliyor gibiydi. Öfkesini dindirmek umuduyla adamın göğsünü okşadı. Kasları gerginlikten o kadar gergindi ki, ağrıyıp ağrımadıklarını merak etti. Kan basıncı muhtemelen tavan yapmıştı.

Odasına girene kadar onu yere bırakmadı. "Bir duşla fena halde ihtiyacım var" derken yüzünü buruşturdu. Her tarafı kurumuş kanla kaplıydı, ki bu hiç kimse için eğlenceli bir şey değildi ve Trick'in kan kokusu havadayken sakinleşme şansı olmadığını biliyordu. Kontrolü zar zor elinde tutuyor gibi görünüyordu.

Duyurusuna kısa bir baş sallamadan başka bir yanıt vermedi. Onu orada öylece dikilirken, kasları kaskatı kesilmiş, gözleri ateşler içinde, o kadar karanlık bir ruh haline bürünmüş görmek canını yakıyordu ki, o anda kimsenin ona ulaşabileceğinden emin değildi, kendisinin bile. İnsanın yalnızken boşluğa ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu.

Kızgındı, bu yüzden kendi başına geçireceği zamanın yardımcı olabileceğini düşünerek hızlı bir duş aldı ve cildindeki ve saçındaki tüm kanı temizledi.

Daha sonra etrafına kabarık bir havlu sardı ve yatak odasına geri döndü ... Trick'i kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir aşağı bir yukarı volta atarken buldu, boynu kordonlu, bakışları kırpışmıyordu. Kasları o kadar sert değildi ama hâlâ sakın olmaktan uzak olduğu belliydi.

Tişörtünü, külotunu ve şortunu giyerken ona doğru bakmadı bile. Islak saçlarını taramayı henüz bitirmişti ki, hâlâ volta atan adam nihayet konuştu.

"Sonra senin evine gider, eşyalarını toplar ve hepsini buraya getiririz."

Frankie kafasını kaldırdı. Bunun olacağını tahmin etmesi gerektiğini düşündü. "Trick, ben-"

"Buraya taşınyorsun." Ses tonu pazarlığa yer bırakmıyordu. "Vakit geldi Frankie."

"Yapamayacağımı biliyorsun-"

Trick ona doğru döndü. "O pislik nerede yaşadığını biliyor," diye bağırdı yumruklarını sıkarak. "Senin için geri dönmesini ne engelleyecek? Çoğu gece burada olman yeterli değil. Hâlâ evi ateşe vermek gibi zalimce bir şey yapabilir."

Bu düşünce onu dehşete düşürdü. "Aman Tanrım, heykellerimi yok ederdi."

Trick'in gözleri ona doğru parladı. "Onları bir saniyelğine unutabilir miyiz?"

"Hayır, onlar önemli-"

"Biliyorum." Trick öfkeyle hafifçe titreyen elleriyle onun yüzünü kavradı. "Her birinin içine ruhundan bir parça girdiğini biliyorum. Bu da onları buraya, onun ulaşamayacağı bir yere getirmek için bir sebep daha. En önemlisi de senin burada, onun sana ulaşamayacağı bir yerde olman gerekiyor."

Şansı varken Drake'i öldürmeliydi, diye düşündü Trick. Onu çelikle sopalamalıydı.

Bar. Hayır, çok hızlı. Ciğerleri sıvıyla dolana ve yaşam vücudunu terk edene kadar başını tuvalete sokmalıydı. "Buraya taşınman bir noktada gerçekleşecek Frankie. Bunun er ya da geç olmaması için hiçbir neden yok." "Gerçekten o kadar kötü olur mu?" diye sorarken sesini yumuşatmak için çaba sarf etti.

İç çekti. "Hayır. Bak, beni henüz sahiplenmemiş olmanın seni çıldırtıyor olmasını anlıyorum; sana ihtiyacın olan şeyi vermediğimi biliyorum."

"Tek ihtiyacım olan sensin."

"Ama sana haklı olarak istediğin düzeyde bağlılık göstermiyorum. Ve beni sahiplenme dürtüsünün seni zorladığını biliyorum, ama-"

"Seni sahiplenmek için bekleyebilirim. Ama bunu yaparken seni burada, yanımda istiyorum. Burada, sen ve kurdunun mutlu olduğu yerde. Burada, Newman'ların gelip sana bir bok veremeyeceği yerde. Burada, Drake'in sana ulaşamayacağı yerde."

Çenesini dışarı çıkardı. "Cehennem atının işi bitene kadar hareket etmeyeceğim. Hareket edemem. Henüz hareket ettirilebilecek kadar sağlam değil."

Buna saygı duymak zorunda kalmaktan nefret eden Trick derin bir nefes aldı ve düşünmek için bir an durdu. "Heykeli bitirmenin birkaç gün süreceğini söylemiştin. Sen bunun üzerinde çalışırken, sürü de zaten taşınabilen heykeller de dahil olmak üzere yanına almak istediğin her şeyi taşımama yardım edecek. Onları buradaki stüdyona koyacağım."

"Ama-"

"Hâlâ amcan ve büyükannenle aranı düzeltmeyi umduğunu biliyorum," dedi duyarlı görünmeye çalışarak. "Buraya taşınırsan bunu bir taraf seçiyormuşsun gibi göreceklerinden endişelendiğini biliyorum. Ama onlar aptal değil Frankie. Sırf dost olduğumuz için sürü topraklarında yaşamaya geleceğinin farkındalar. Ne yaparsan yap onlara karşı kazanamazsın. Bunu bugün ben de öğrendim."

Gözlerini kısmıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

Ellerini kızın yüzünden omuzlarına doğru kaydırđı.
"Daha önce Brad ile görüştüm."

"Amcam Brad mi?"

"Bana bir e-posta gönderdi ve benimle yalnız buluşmak istediğini söyledi." Kızın gözleri öfkeyle parladığında Trick elini kaldırdı. "Sana söylemedim çünkü gelmen için ısrar edecektin ve o zaman söylemek istediğini şeyi öğrenemeyecektim çünkü senin önünde söyleyeceklerine dikkat edecekti."

"Peki ne söylemek istedi?" Adam tereddüt edince ellerini sıktı. "Trick, söyle bana." O da anlattı. Ve kadın aval aval baktı. "Benden uzaklaşman için sana elli bin dolar mı teklif etti?" Kurdu kıpırdamadan durdu.

"Bunu Marcia'nın isteğı üzerine yaptığını söyledi ama yalan söylüyordu. Hepsi onun fikriydi. Marcia'nın bundan haberi olabilirdi - eğer varsa, muhtemelen onaylamıştır bile - ama bana rüşvet vermek onun fikriydi." Trick çenesini ovuşturdu. Dişlerini ne kadar sert sıktığından lanet şey ağrıyordu. "Ayrıca benim geçmişimi de araştırdı. Jana'yı öğrendi -gerçekte benim eşim olduğı söylenmiş olmasına rağmen- ve seni söylemekle tehdit etti, bunun beni uzaklaştıracağını ve senin asla bilmek zorunda kalmayacağını düşündü."

Frankie'nin bu haber karşısında öfkelenmesi gerekirdi. Bunun yerine içindeki duygu kabarması söndü ve geriye sadece ihanetin acısı kaldı. Brad'in bu kadar sinsi ve sapkın bir şey yapacağını hiç düşünmemişti; bu onun karakterine hiç uymuyordu. Ama bunca yıl ona yalan söylemişti, değil mi? Belki de bu kadar şaşırmamalıydı.

Trick onu daha yakına çekti. "Sana bundan bahsetmek istemedim çünkü bunun seni ne kadar inciteceğini biliyordum. Ama dostlar arasında yalan olmamalı. Senden bir şey saklamayacağım."

"Şimdiye kadar benden sakladın. Evet, nedenini biliyorum. Ayrıca haklı bir noktaya değindiğin konusunda da sana katılmıyorum: Ben olsam gitmekte ısrar ederdim. Benim yanımda asla böyle bir şey söylemezdi."

Gözlerindeki acı Trick'in yüreğini ağzına getirdi. Alnını onunkinin üzerine koydu. "Sana bunu yapmalarından nefret ediyorum."

Evet, Frankie de öyle. Zorlukla yutkunarak geri çekildi. "Ben bir süre balkonda oturacağım." Adam o kadar sessiz hareket etti ki, Frankie onun yanındaki sandalyeye oturana kadar onu takip ettiğini fark etmedi bile.

Kadının ona attığı sabırsız bakış karşısında Trick ellerini kaldırdı. "Sana dokunmayacağım, seninle konuşmayacağım ama seni tek başına da bırakmayacağım. Konuşmak istersen ben buradayım. İstemezsen de sorun değil. Ama yalnız kalmanı istemiyorum, o yüzden gitmemi isteme."

Bakışlarını manzaraya çevirdi. "Garip herif." "Bana daha kötülerini de söylendi." Söz verdiği gibi, Trick Orada öylece oturup manzaraya bakarken tek kelime etmedi, bakışları içine odaklanmıştı. Kıpırdamadığı sürece bu sözü tutmak daha da zorlaştı. Onun küçük güzel kafasının içinde neler döndüğünü bilmiyordu ve hoşuna gitmeyecek bir şey olmasından endişe ediyordu.

Yine de çenesini kapalı tuttu ve çok istediği gibi ona dokunmak için uzanmadı. Hayır, istemedi. İhtiyacı vardı. Sadece sakinleşmek ve fiziksel olarak iyi olduğuna dair kendini rahatlatmak için değil, aynı zamanda yatıştırma dürtüsü onu zorladığı için. Onun acı çekmesinden nefret ediyordu, bu acının intikamını alamamaktan nefret ediyordu.

Kurdu avlanma, parçalama ve öldürme özgürlüğü istiyordu. Drake'in kanını görmek, koklamak ve tatmak istiyordu. Eşinin varlığı bile onu sakinleştirmiyordu ya da-

Sandalyesinde doğruldu ve onunla yüzleşmek için döndü. "Hazırlan."

Trick gözlerini kırptırdı. "Ne için?"

"Her an bizi vurabilir."

"Ne yap-?" Kırmızı-sıcak uyarılma ona çarptı ve sistemini sular altında bıraktı. Aynen böyle, kanı yoğunlaştı, vücudu sıkılaştı ve aleti patlayacak kadar doldu. Ve sonra onu yatıştırma dürtüsü kayboldu, tamamen boğuldu

alma, sahiplenme ve çiftleşme dürtüsüyle kendinden geçti. Gözlerini iki kez kırptırdı. "Siktir."

Yutkundu, ağzı aniden kupkuru olmuştu. "Evet, sevişmemiz gerek."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

T çarpıştılar. Frankie ayağa kalktığını hatırlamıyordu. Bir an sandalyede oturmuş, ona canını acıtacak kadar çok ihtiyaç duymuştu; sonra hatırladığı tek şey ikisinin de ayakta dik durduğu ve adamın nefesini öptüğü oldu. ciğerlerinden.

Hırlayarak ve inleyerek birbirlerinin kıyafetlerini çıkardılar. Kadın adamın sikini avuçladı; uzun, kalın ve sıcaktı.

-Ve pompalamaya başladı. Adam, kızın nabzını emerek ve boynuna doğru homurdanarak onu kavradı.

Onun sikini ağzında istiyordu. Ağzını onun etrafında hissetmesine ihtiyacı vardı. Bu tam olarak açıklayamadığı ilkel bir şeydi, ama hepsi onu kendisinin olarak damgalamak için bu ölümsüz ihtiyaca bağlıydı.

Trick'i gafil avlayan pek bir şey olmamıştı ama Frankie'nin tadına o kadar kapılmıştı ki, kadın aniden dizlerinin üzerine çöktüğünde neredeyse tökezliyordu. Dudakları sikinin başının etrafında kapandı ve dili yalayıp dans etti. "Em," diye gürledi. Ama kadın öyle yapmadı. Dilini onun uzunluğu boyunca gezdirdi ve ön sperm damlasını yaladı. Adam homurdandı. "Em dedim, onunla oyna demedim."

Sonunda onu ağzına aldı ve Trick onun saçlarını avuçladı. "Ben ağzını sikerken ellerimde toplamak için mükemmel." Kalçalarını pompaladı, onun görüntüsüyle büyülendi

Dudaklarının arasında defalarca kaybolan horoz. "Ağzın sikimin etrafındayken bile hâlâ çok masum görünüyorsun." Yutkundu ve boğazı onun etrafında daraldı. "Tanrım. Beni boşaltacaksın. Henüz hazır değilim." Adam kalçalarını sabitledi ve kızın saçlarını çekti. "Ayağa kalk." Kız ayağa kalkar kalkmaz onu verandadaki masanın üzerine oturttu. "Arkana yaslan ve bacaklarını aç. Sıra bende."

Frankie başını salladı. Adamın parmaklarını ve dilini seviyordu ama ön sevişme için sabrı yoktu. Kukusu zonkluyor ve ağrıyordu. Onun içinde olmasını, onu becermesini, ona sahip çıkmasını istiyordu.

Trick kaşlarını kaldırdı. "Ağzımda senin tadını istiyorum. Ya sen bana verirsin ya da ben alırım." Gözleri kısıldı ama arkasına yaslanıp kalçalarını araladı. "Aferin kızıma." İki parmağını içine soktu. "Sırılsıklam."

Frankie kalçalarını kaldırıp dilini kıvrımlarında gezdirirken masanın kenarlarını kavradı. Hırladı ve ziyafet çekerken parmakları onu ısırdı. Sadece yalamak ve ısırarak kalmadı, kıvrımlarını emdi, dilinin ucunu klitorisinin etrafında döndürdü ve dilini tekrar tekrar içine soktu. Sürtünme arttı, daha fazla dayanamayana kadar onu daha sıkı ve daha sıkı sardı. "Hile ..." Bu bir uyarıydı. Boşalmak üzereydi.

Trick bacaklarını onun omuzlarına bağladı, bir meme ucunu ağzına aldı ve amının derinliklerine daldı. Ve kadın boşaldı. Dişlerini sıktı, onunla birlikte patlama dürtüsüyle savaştı. Aleti kadının içinde zonkluyor, sanki kendini tutmasına itiraz ediyordu.

Nefes nefese kalan Frankie neredeyse masanın üzerinde eriyecekti. Bu müthiş bir orgazm olmuştu ama amı hâlâ sızlıyordu. Adam içine boşalana kadar çiftleşme dürtüsünün dinmeyeceği hissine kapıldı. "Becer beni."

"Oh, seni çok iyi becereceğim." Sikin sadece başı kadının içinde kalana kadar geri çekildi ve sonra eve çarptı. Kadının amcığı adamın etrafında kenetlenmişti, o kadar ıslak ve sıkıydı ki tam bir cennetti. Ve Trick tüm iddiasını kaybetti

Kontrol. Ona acımasızca vurdu. Ve bu abartı değildi. Haftalardır ona sahip olma dürtüsüyle savaşıyordu ve tüm bu hayal kırıklığı, şiddetli itişlerin çılgınlığı içinde içinden döküldü. "Bana durmamı söyle." Onun bunu söylediğini duymak bu çılgınlığı dindirebilecek tek şeydi.

Başını salladı, gözleri panikle parlıyordu. "Hayır, durma. Tanrım, durma."

Siktir. Ona güç vermeye devam etti, her sahiplenici vuruşta onu damgaladı, sahiplenme ihtiyacı ve kurdunun alma ve sahip olma kararlılığı tarafından yönlendirildi. "Sikim ağzındayken çok iyi görünüyordun. Tekrar alacaksın. Ama bir dahaki sefere boğazından aşağı boşalacağım." Kadının amcığı adamın etrafında sıkıştı ve çırpındı.

Ona bakarken -muhteşem dövmelelerini, küçük, ateşli piercingini, göğüslerinin her hamlede nasıl sallandığını ve gözlerinin nasıl parladığını- kendi salıverilişinin ona yaklaştığını hissetti.

Onun üzerine eğildi. "Isır beni," diye hırladı. "İşaretle beni, Frankie." Dişlerini onun tenine batırdığı an, nihayet kendisine ait olanı sahiplendiği an, sikiinin patlayacağını biliyordu. Onu sahiplendiğinde orgazmın ortasında olmak ve aklını kaçırmak istemiyordu; her saniyesini hissetmek istiyordu. "Yap şunu," diye homurdandı.

Buna en az onun kadar ihtiyacı olan Frankie şaha kalktı ve boynunun kıvrımını sertçe ısırarak kan çekti; emdi ve yaladı, tıpkı kurdunun istediği gibi onu damgaladı. "Siktir, bebeğim." Nabzını ağzına çekti, orada sert ve hızlı attığını hissetti ve dişlerini deriyi kıracak kadar sertçe batırdı. Serbest bırakılması ona çarptı ve patlarken horozunu kabaca derine soktu. Boğazından bir çığlık koptu ve boşalırken amcığı onun etrafında kasıldı. Tüm bu süre boyunca, asla solmayacak o kesin izi bırakmak için emdi ve yaladı. Ona ait olduğunu tüm dünyaya ilan etti.

Titreyerek ve soluk soluğa onun üzerine yığıldı. "Bebeğim-" Beyaz-sıcak acı başını bıçakladı ve göğsünü deldi. Nefesi kesilir gibi oldu ve görüşü karardı. Altında, sırtı kısa bir sürelğine kamburlaştı ve sonra içinden bir şaşkınlık nefesi yükseldi. Nedenini biliyordu - çünkü çiftleşme bağı artık aralarında titreşirken acı çabucak yok oldu.

Memnuniyet. Rahatlama. Huşu. Her duygu içinde balonlaştı. Bu bağı kendisini tamamen tamamlanmış hissettireceğini biliyordu; o, ruhunun diğer yarısıydı. Ama hiçbir şey onu bu bağı gerçekte ne kadar güçlü olduğuna hazırlayamazdı. Onu yatıştırmış ve demirlemişti. Sürüsünün bile ona asla vermediği bir yuva hissi vermişti.

Trick onun yüzünü kavradı, başparmağını elmacık kemiği boyunca okşadı ve bu yaratığın her zaman onun olduğu ve olacağı bilgisinin tadını çıkardı. Hiç kimse onu ondan alamazdı. Hiç kimse. Bir daha asla. "İyi misin?"

"Uh-huh." Frankie'nin onun nasıl hissettiğini sormasına gerek yoktu; erkeksi tatmin ve hoşnutluk bağdan aşağıya doğru vızıldıyor, parmak uçlarının yüzüne dokunduğu kadar net bir şekilde zihnine dokunuyordu.

Bağı bu kadar güçlü hissedebileceğini tahmin etmemişti ama bağ, uzuvları kadar onun bir parçasıydı. Trick'i her yerde hissediyordu, sanki artık onu ikinci bir deri gibi giyyordu - açıklaması zordu. Kendini merkezde hissediyordu. Dengeli. Bütün. Bu bağı onu başka hiçbir şeyin **y a p a m a y a c a ğ ı** şekilde sakinleştireceğini ve sabitleyeceğini biliyordu. Aynı derecede mutlu ve huzurlu olan kurdu, tam bir memnuniyetle tembel tembel uzandı. Aleti içinden çıkarken Trick onu kollarına aldı ve odanın içine taşıdı. Yavaşça onu yatağa yatırdı yatak, onu yakın tutmak. "Artık geri dönülmez bir şekilde benimsin."

Adamın sesi kendini beğenmiş gibi geliyordu ama kız bunu umursamayacak kadar rahatlamıştı. Ona sokuldu ve parmaklarıyla göğsünü karaladı. "Seni terk etmek niyetinde değilim, bağ olsun ya da olmasın."

Trick neredeyse homurdanıyordu. Onun kendisini terk etmesine izin vermezdi. Onu nazikçe öptü, ağzından bir yudum aldı. Onun bu halini seviyordu, kasları gevşek ve gevşek, gözleri ağır ve durgun. "Buna ne sebep oldu? Bağa uzanmana ne sebep oldu?" diye sordu.

"Birkaç şey vardı."

Parmağıyla teninde ismini izlediğini fark eden adam gülümsedi. "Ne gibi?"

"Orada oturmuş bana söylediğin her şeyi düşünüyordum ve haklı olduğunla yüzleşmek zorunda kaldım. Herkesi mutlu etmenin bir yolunu bulamazdım. Kendim ve kurdum için doğru olanı yapmalıydım. Seni layık olup olmadığını görmek için test ettiğini biliyordum ama bunu gerçekten anlamamıştım. Ta ki sahiplenilmeye hazır olduğunu fark edene kadar."

"Hazır mıydı?"

"Bugüne kadar hayır. Görüyorsunuz, büyürken hayatımda başka şekil değiştirenler yoktu. Anne tarafından ailem beni tam olarak kabul etmedi ve kesinlikle kurdumu da kabul etmediler. O ve ben sadece birbirimize sahiptik. Ben onun koruyucusuydum, o da benim. Sanırım beni gerçekten koruyabileceğini ve koruyacağını düşündüğü biri olmadığı sürece bu işi bırakmaya hazır değildi. Büyükbabam evime geldiğinde bunu yaptın. Cenazede, insanlar etrafımı sardığında ve uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunda yaptın. Ve bugün Drake'i korkutup yanımda kalarak bunu tekrar yaptın. Benimle kalma kısmı onun için daha anlamlı görünüyordu."

"Önceliğimin sen olması onun için önemliydi," dedi Trick anlayışla. "Seni kendi öfkemden ve intikam hırısından bile önce tuttuğumu bilmesi gerekiyordu." Çünkü çok uzun zamandır kimse Frankie'ye öncelik vermemişti. Kurdunun onu bu kadar korumasını takdir ediyordu ve hayvanın Frankie konusunda ona güvenmesi onu alçaltıyordu.

"Yaptığın tüm o şeyler benim için de bir anlam ifade etse de, ailemin her iki tarafına da diğerini kabul ettirebileceğime dair umudumu hâlâ koruyordum. Ama sonra sen bana

Brad'in yaptıklarını görünce bir seçim yapmak zorunda kalacağımı anladım." Başparmağını adamın boynunda bıraktığı iz üzerinde gezdirdi ama gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Seni ve seninle gelecek her şeyi seçtim."

Elini ensesinde dolaştıran Trick onu öptü. Onu tüketti. Onun kendisini seçtiğini bilmekten zevk aldı. Alnını onunkine yasladı. "Çiftleşme bağı tam olarak yerine oturana kadar birlikte yaşamak için cehennem olacağım. Daha önce olduğumdan daha da saçma bir şekilde sahiplenici ve aşırı korumacı olacağım. Diğer erkeklerin sana çok yaklaşmasından hoşlanmayacağım, özellikle de çiftleşmemişlerse. Benim kurdum da bu konuda aynı derecede gergin olacak. Bize karşı sabırlı ol."

"Bunun için söz veremem." Frankie sabrıyla tanınan biri değildi. "Bağ ne zaman tam olarak yerine oturacak?"

"Onu engelleyen şeyi bıraktığında." Kaşlarını çatı. "Senden bir şey saklamıyorum."

"Hayır, ama bağdan biraz geri duruyorsun."

Düşündükçe Frankie'nin kaşları daha da çatıldı. "Bunu bilerek yapmıyorum." Bunu geri almaya çalıştı, bunun neden olduğunu anlamaya çalıştı ama yapamadı. "Ciddiyim Trick, kendimi tutmak istemiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Şşş, panik yapma." Trick onu öptü. "Zaman ver. Ne olduğunu bulacağız ve icabına bakacağız. Ama bu aceleye getirilebilecek bir şey değil." İşaretini yaladı. Onun kendisine ait olduğunu bilmekle, geri dönülmez bir şekilde kendisine ait olduğuna dair güvenceye sahip olmak arasında dünyalar kadar fark vardı. Bu güvence onu hem sakinleştiriyor hem de enerji veriyordu. Herhangi bir uyuşturucudan daha iyiydi. "Bence dışarı çıkalım ve kurtlarımızı birlikte koşturalım."

Frankie gülümsedi. "Bu fikir hoşuna gitti." Adamın eli kadının ensesinden başının arkasına, yaranın olduğu yere doğru kayarken Frankie, "Geçti," dedi.

"Biliyorum." Ama Trick bunun peşini asla bırakmayacaktı. "Bunu ona ödeteceğim," diye söz verdi.

"Tamam. Ama önce beni tekrar becerebilir misin?"

Gülümsedi. "Neden olmasın anlamıyorum." Onun üstüne yuvarlandı, bacağını yukarı kaldırdı ve yumuşak bir şekilde eşinin içine girdi.

Frankie'nin cehennem atı heykelini bitirmesi üç gün sürmüştü ama onu yerinden oynatmak istemesi için iki gün daha geçmesi gerekiyordu; yapıştırıcının kurduğundan emin olması gerekiyordu. Trick bu gecikmeden memnun olmamıştı ama hayal kırıklığını dile getirmeyerek onu şaşırtmıştı. Bu süre zarfında o ve diğer bazı Anka kurtları, tamamlanmış heykelleri de dahil olmak üzere, onun eşyalarını yavaş yavaş sürü bölgesine taşıdılar.

Aslında evi satmayı planlıyordu ama Makenna evi sığınma evinden bir kadına kiralamak isteyip istemeyeceğini sordu. Frankie kabul etti ve mobilyaların çoğunu Drake meselesi halledilene kadar eve taşınmayacak olan yeni kiracısına bırakmayı planladı.

Trey'e göre Morelli, Drake'in ona zarar verdiğini duyunca çok sinirlenmişti. Hatta o kadar kızmıştı ki, o pisliği tamamen serbest bırakmıştı. Bir kez daha, Drake yalnız bir şekil değiştirendi. Ya da Morelli öyle diyordu. Ne Frankie ne de Trick buna ikna olmuştu.

Nihayet heykelin taşınabileceği gün geldiğinde, Trick ve bazı Phoenix kurtları Frankie'nin son eşyalarını toplamasına ve ekipmanlarını stüdyodan çıkarmasına yardım etmeye geldiler. Marcus onu Frankie'nin Ryan ve Tao'yu jakuziyi sökerken denetlediği bahçeye götürdüğünde Abigail'in şaşkın şaşkın bakmasının nedeni de buydu şüphesiz - Trick onu balkonları için istemişti.

Frankie temsilcisine gülümsedi. "Selam."

Abigail küveti parçalara ayıran erkeklere baktı. "Taşınıyor musun, Frankie?"

"Evet. Telefonda söylemeyi unuttum." Daha doğrusu, Trick'in diliyle biraz dikkati dağılmıştı.

amına saplanıyordu. "Bunlar Ryan ve Tao, bu arada."

Antisosyal Ryan homurdanmaktan başka bir şey yapmadı. İnsanları ya da sürüsünün dışındakileri pek sevmeyen Tao sadece başını eğmekle yetindi.

"Nereye taşınyorsun?" Abigail ona sordu. "Lütfen New York de, çünkü böylece seni görmek için sürekli buraya gelmeme gerek kalmayacak. Ve az önce bana eşlik eden adam kim?"

Frankie açıklama yaparken onu mutfağa götürdü. "Marcus benim bir arkadaşım. New York'a taşınmıyorum, üzgünüm. Kaliforniya'da kalıyorum. Aslında şekil değıştirenlerin bölgesine taşınyorum."

Abigail'in ağzı açık kaldı. "Şekil değıştiren bölgesi mi?"

"Evet. Eşimi buldum. Birbirimizi sahiplendik. Bir sürü şey oldu ve bu uzun bir hikaye."

Abigail bir tabureye yerleşti. "Zamanım var." Frankie ona her şeyi anlattıktan sonra, temsilcisi başını salladı. "Vay canına. Büyükkannen ve büyükbaban kurdun seni sahiplendiğini biliyor mu?"

"Henüz değil. Ama bunun kaçınılmaz olduğunu bilecekler. Bir süredir onlardan hiçbir şey duymadım ya da görmedim."

"Ve bu adam, Trick, sana karşı iyi mi?"

Frankie başıyla onayladı. "Hem de çok. Başından beri beni sahiplenmeyi çok istiyordu, tıpkı her şekil değıştirenin eşini bulduğunda yapacağı gibi. Ama bana karşı çok sabırlıydı. Zorlamadı. Bana bir taraf seçtirmeye çalışmadı. Sabırsızlandığını hissediyordum ama bunu hiç belli etmedi."

"Onu seviyorsun," diye fısıldadı

Abigail. "Belki."

Abigail elini hafifçe masaya vurdu. "Bana son heykelini göstermeden önce onunla tanışmak istiyorum. O burada mı?"

"Evet. Stüdyoda." Stüdyoya girerlerken Frankie onun önünde yürüyordu; Frankie ve birkaç kişi daha son ekipmanlarını taşıyordu. "Trick?"

Ona döndü ve gözleri yumuşadı. "Hey, bebeğim, neye ihtiyacın var?"

"Bu Abigail, menajerim." Şu anda biraz dili tutulmuş gibi görünen bir menajer. Frankie onu suçlayamazdı, çünkü Trick gömleğini çıkarmıştı ve hayran olunacak bir sürü kas vardı.

Kolunu Frankie'nin omuzlarına dolayan Trick, insana başıyla selam verdi. "Frankie senden övgüyle bahsediyor."

Sersemliğini üzerinden atan Abigail, "Senden çok övgüyle bahsetti," dedi.

Ağzı kıvrıldı. "Bildğim iyi oldu." Kenara çekildi, böylece artık onun heykeli görmesini engellemiyordu. "Etkileyici, değil mi?"

Abigail'in kaşlar kaldırılmış. "Pekala." O

çapraz için Cehennem atını yavaşça daire içine aldı ve her ayrıntısını inceledi. "Bu harika, Frankie.

Gerçekten, zincirlerinden kurtulduğu için yaratık adına mutlu mu olmalıyım yoksa intikamını almak için ne yapacağı konusunda endişelenmeli miyim bilemiyorum. İyi bir nedenden ötürü zincirlenmiş olup olmadığını merak ediyor insan." Dönerek Frankie'nin yüzüne baktı, gözleri parlıyordu. "Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun. Bayıldım buna. Sanat sergisinin temasıyla mükemmel bir uyum sağlayacak."

İşte böyle, Trick Abigail'den çok hoşlandığına karar verdi. Övgülerinin ve hayranlığının coşkusu gerçektir. Ayrıca Frankie'nin tam olarak hak ettiği şeydi. Abigail'in takdiri ve rahatlaması aralarındaki bağı kuvvetlendirmişti ve Trick, menajerinin fikirlerinin onun için sadece profesyonel düzeyde önemli olmadığını biliyordu. Abigail'i arkadaşı olarak görüyordu ve insanın yargısı onun için bir anlam ifade ediyordu.

Heykelin paketlenmesi hızlı ya da kolay bir süreç değildi, ancak hem ürkütücü çocuğun hem de cehennem atının aynı anda New York'a taşınabilmesi için hepsi yardım etti.

Daha sonra, Frankie paket bölgesindeki odalarında son eşyalarını da yerleştirirken, Trick arkasından yaklaştı ve kollarını onun beline doladı. Kokusunu içine çekerek, Frankie'nin sahiplenme işaretine bir öpücük kondurdu. Onun kokusuna bayılıyordu; kendi kokusuyla karışmasını istiyordu.

"İşte tamamen taşındım," dedi ona, kendisi için temizlediği çekmeceyi kapatırken. "Şimdi mutlu musun?"

"Mest edici." Kulak memesini emdi, elini sahiplenici bir şekilde karnının üzerinde gezdirdi. "Şimdi tam olarak ait olduğun yerdesin." Adam boynunu yalarken, öperken ve ısırırken başı geriye eğildi ve sahiplenme işaretine özellikle dikkat etti. Elini gömleğinin altına soktu ve elinin tersi kadar iyi bildiği dövmenin izini sürdü. "Çok dikkat dağıtıcısın." Kızın kışına hafifçe vurdu ve geri çekildi. "Hadi, yemek vakti."

Biraz zor nefes alarak, onunla yüzleşmek için dönerken kaşlarını çatı. "Hey, bir kızı bu kadar heyecanlandırıp sonra da devamını getiremezsin."

"Acıktım."

"Ben de öyle." Ama yemek için değil.

Trick gülümsedi ve kızın alt dudağını ağzına aldı. "Daha sonra sana çok pis şeyler yapıyor olacağım. Şimdi yemek yiyeceğiz."

Adam onu odadan çıkarırken topuklarını sürüyerek inledi. "Ben azmışken böyle şeyler söyleyemezsin."

"Tabii ki yapabilirim, bebeğim."

"Pislik." Hakaretine vurgu yaparak kapıyı arkalarından çarptı.

"Sık sık öyle diyorsun." Parmaklarını Frankie'ninkilerle birleştirerek, tünellerde yürürken ona yakın durdu. Birkaç gün önce, Frankie'yle resmen çiftleştiklerini sürüye duyurduğunda, hepsi çok sevinmişti. Frankie'nin ne kadar mutlu olduklarına şaşırdığını hissetmişti. O zaman fark etmişti ki, Frankie onun kendi bölgelerinde yaşamasını istediklerini bilse de, hepsinin onu ne kadar sevdiğini ve saygı duyduğunu fark etmemişti. Muhtemelen insanların kendisinden bu kadar hoşlanmasını beklemediği içindi.

Bunun için büyükanne ve büyükbabasını suçluyordu. Ona eksik olduğunu hissettirerek, bazı özgüven sorunları yaşamasına neden olmuşlardı. Tüm bunlara rağmen, onun bir çocuk olmasından gurur duyuyordu.

Hayatta istediklerinin peşinden giden kendine güvenen bir kadın. Onun eşi olduğu için gurur duyuyordu.

"Tamam, şimdi yemek kokusunu alabildiğime göre iştahım açılıyor," dedi Frankie. "Ama yine de hızlı bir sevişmenin kötü bir fikir olmayacağını düşünüyorum."

"Bizde şipşak yok, Frankie. Deniyoruz ama hiçbir zaman tam olarak yürümüyor." Her zaman onun içinde kendini fazla kaptırıyor, her zaman tadına bakmak ve dokunabildiği kadar dokunmak istiyordu.

"Bunu gerçekten inkar edemem." Mutfağa doğru bir adım atmıştı ki, bir grup sesin "Sürpriz!" diye bağırmasıyla yerinden sıçradı.

Tüm sürü orada toplanmış, gülümsüyor, kadeh kaldırıyor ve parti patlayıcılarını üflüyordu. Arkalarındaki duvarda "Evine Hoş Geldin Frankie!" yazılı büyük bir pankart vardı. Masanın üzerinde, etkileyici yiyeceklerin ortasında kocaman bir pasta vardı. Ve lanet olsun ki boğazında bir duygu yumağı oluşmadı.

Trick kolunu onun omuzlarına doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Sürüye resmi bir hoş geldin."

Frankie dudağını ısırıldı. "Vay canına demekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum."

Taryn gülerek öne çıktı, Frankie'nin eline bir bardak köpüklü bir şey tutuşturdu ve "Hadi, kafayı bulalım ve Greta'ya eziyet edelim" dedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Frankie'yi uykusundan çekip çıkaran yumuşak mırıltılar oldu. Ya da belki de avucuna hafif öpücükler konduran ağzıydı. Bunların ikisi de iyi olabilirdi. Eğer akşamdan kalma bir şekilde uyanmasaydı.

Gözleri zonkluyor, midesi çalkalanıyor, vücudunun enerjisi tükenmiş görünüyordu ve kafası, Tanrım, kafası. Görünüşe göre ona sonsuz yaşam armağan edecekmiş gibi kozmos içmişti.

Ağzı kemik gibi kurumuştur. Alt dudağını yaladı. Bir şeyin tadına baktı. Diş macunu kabuğu. Müthiş bir şeydi.

"Uyanma zamanı bebeğim," diye fısıldadı Trick, bir eliyle yüzündeki saçları düzeltirken.

"Işığı kapat," diye mırıldandı. Çünkü biri gözbebeklerinin arkasına kürdan batırıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Hiçbir ışık yanmıyor."

"O zaman perdeleri kapat." Yorganı başından çekirtmeye çalıştı ama sadece elini çırpabilirdi.

Trick usulca kıkırdadı. "K a l k m a n gerek. Saat öğleyi geçti."

Yataktan kalkmıyordu. Hiç. Hayır. Zaten görülmeye uygun değildi. Yeterince katil görmüştü.

muhtemelen The Walking Dead'den atılmış gibi göründüğünü bilecek kadar akşamdan kalmaydı. Reddedilmiş gibi hissediyordu.

Avucuna hafif bir öpücük daha kondurdu. "Seni hafif sıklet biri olarak düşünmüştüm ama alkolün seni gerçekten etkilemesi için sayısız içki içmen gerekti."

Neden konuşuyordu? O anda konuşabilecek gibi mi görünüyordu? Kurdu ona dişlerini göstererek gitmesi ve kendisini iyileşmeye bırakması için onu uyardı. Ama piç kurusu yapmadı.

"Hadi bebeğim. Kalkmana yardım edeyim." İnledi. "Ölüyorum. Getir. Rahip."

Trick'in vücudu sarsıldı ve eğlencesi aralarındaki bağda vızıldadı. "Benim için gözlerini aç, Frankie."

Denedi ama ışık gözbebeklerine saplandı. Acemi hatası. "Bırak da huzur içinde öleyim," diye yalvardı. Onun orada durup kendisine gülmesini istemiyordu. Ağrı kesici istiyordu. Frankie + Tylenol = BFFs.

Trick onun çıplak omzunu öptü ve ona sadece yatak başının fevkalade kötü olduğunu değil, makyajının da yüzüne bulaştığını söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Bu onu duşa girmesi için motive edebilirdi ama aynı zamanda yorganın altına saklanması için de motive edebilirdi.

O kadar çok kozmos ve bira tüketmiş olmasına rağmen geceyi kusarak geçirmemiş olmasına şaşırmıştı. Sadece bir kez kusmuştu, o da rüya alemine dalmadan hemen önce. "Dün gece neredeyse seni yatağa bağlamak zorunda kalıyordum. Tuvalette bağırdıktan sonra Taco Bell'e gitmek istediğini söyledin. Bu konuda çok kararlıydın, ben de on dakika dinlenirsen seni götürebileceğimi söyledim. Neyse ki uyuyakaldın."

Frankie gözlerini sıkıca kapattı. Hayır, böyle bir şey olmamıştı. Olmamıştı. Olamazdı. Kahretsin, bu gerçekten olmuştu! Yüzde yüz üzgündü. Sadece. Üzgün. Bu kadarına hiç şüphe yoktu.

Trick komodinin üzerindeki bardağı kaldırdı. "Al. İç bunu."

"Daha abuk lmeme
yardımcı olacak mı?" "Bu
su."

Su . . . Kulağa hoş geliyordu. Ağzındaki acı tada daha fazla dayanamadı. Başını dikkatlice kaldırarak rme dürtüsü geçene kadar bekledi ve sonra yavaşça dik oturdu. Bardağı dudaklarına götürdü ve suyu yudumladı, eline iki Tylenol verdiğinde neredeyse mutluluktan ağlayacaktı.

Onları yuttu ve kısık gözlerle onu inceledi. Belli ki duş almış ve giyinmişti. Piç kurusu taze ve uyanık görünüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Hafızası bulanıktı ama onun birkaç bira içtiğini hatırlıyordu. "Neden akşamdan kalma değilsin?"

Omuz silkti. "Akşamdan kalma değilimdir."

"şu anda senden nefret ediyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Beni seviyorsun. Bunu biliyorsun. Sadece bunu söylerken garip hissediyorsun."

Vücudunda enerji eksikliği olmasa omurgası dikleşecekti. "Vay, vay, vay, ne kadar da kendimizi beğenmişiz değil mi?" Haksız da sayılmazdı.

Sadece kıkırdadı. "Kalkman, duş alman ve giyinmen gerekiyor."

Bu ince motor becerileri gerektirirdi, yani olmazdı. "Sonra," diye mırıldandı. Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı ve hafif bir masaja başladı. Bu onu doğruladı. O doğrudan cennetten gönderilmiş bir melekti. "Gözlerim kan çanağına dönmüş, değil mi?"

"Evet ama yine de çok güzeller," dedi nazikçe.

Homurdandı. "Birinin ağladığını hatırlıyorum. Ben değildim, değil mi?"

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır, sen değildin. Greta'ydı. Roni onu dağıtmayı başardı ve birkaç saatliğine de olsa kadın neredeyse kendine gelmişti. Karaokede onunla birlikte 'Greased Lightning' şarkısını söylediğinizi hatırlamıyor musunuz?"

"şimdi de yalan söylüyorsun."

"Doğru," dedi kıkırdayarak.

"Başka bir yalan daha." Ama sözleri, kendi akıl sağlığı için asla erişmek istemediği bir anıyı harekete geçirdi. "Taryn ve Jaime'nin oturma odasına karaoke kurduklarını hatırlıyorum. Dominic'in 'Livin' on a Prayer' şarkısını söylediğini ve tüm kadınların onu bir konserdeymiş gibi alkışladığını hatırlıyorum."

Trick ona sempati dolu bir bakış attı. "Bebeğim, sen de o kadınlardan biriydin. Aslında, 'Dominic Tugayı'na liderlik ediyordun." Bu kadar gülünç olmasaydı kıskanabilirdi. Kurdu bile eğlenmişti.

"Ağlamıyordum. Greta neden ağlıyordu?"

"Çünkü oğulları kendilerine layık eşler buldukları için çok mutluydu. Ya da en azından söylediği buydu."

Frankie ağzı açık kaldı. "Hayır!"

"Ah, evet. Onun gözyaşlarını gömleğinin altıyla sildiğini hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Bunun için memnunum."

"Ayrıca süper modeller gibi somurtarak ikinizin selfie'lerini de çekmişsiniz."

"Yalan söylemeyi kes!"

Trick güldü. "Yalan değil. Cep telefonunu kontrol et."

"Daha sonra." Bir kez baş edebileceği bir duruma geldiğinde

Utanç.

"Evet, sonra. Şimdi duş almalısın."

Adam yataktan kalkmasına yardım etti ama kadın hâlâ sallanıyordu. Elini duvara dayayarak, "Ben iyiyim. Ben hallederim."

Duş aldı ve giyindi, her hareketi hantal, tembel ve acınasıydı. Sonra onunla birlikte tünellerde yürüyordu, adımları sürükleniyor, kolları iki yanında sallanıyordu. Yatağından ayrılmak gerçekten de bir hataydı. İlk başta kendini biraz daha iyi hissetmişti. Şimdi yine yere kıvrılıp ölmek istiyordu.

Mutfağa yaklaştıklarında, yağlı yemek kokusu midesini bulandırdı. Ama onun dikkati sesteydi

Ağlayan birinin kaydı. Hayır, ağlayan birinin kaydı.

"Seni seviyorum, Taryn," diye hıçkırdı Greta. "Gerçekten seviyorum. Bunu sana daha önce söylemeliydim."

Yüksek bir ses kaydı bastırdı. "Bu ben değilim." "Greta, bu bir video," dedi Taryn. "Hepimiz seni görebiliyoruz. Gün gibi ortada."

Greta, "Ben değilim," diye ısrar etti.

"Kadın, senin neye benzediğini biliyoruz."

O anda Frankie ve Trick mutfağa girdiler. Kafalar onlara doğru döndü ve birkaç çift kan çanağı göz onlarıkiyle buluştu. Acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını bilmek onu biraz daha iyi hissettirdi... yine de hiçbirinin kendisi kadar kötü görünmediğini kabul etmek zorundaydı.

Lydia yüzünü buruşturdu. "Kahretsin tatlım, bok gibi göründüğümü sanıyordum."

Frankie konuşmak istedi ama ağzından çıkan tek şey homurtu oldu.

Trick içini çekti ve Lydia'yla konuştu. "Frankie'nin cesedi burada.

O değil."

Pislik.

Birkaç saat sonra, Grace bir sürü koşusu önerdi. Çocuklar da dahil olmak üzere herkes katıldı. Kurtların hepsi ormanda dolaştı, birbirlerine pusu kurdu ve oyun oynadı. Riley'nin kuzgunu Greta'ya defalarca dalış bombardımanı yaptı ve çocukları güldürmek için etraflarında dolandı.

Bir süre sonra hepsi küçük bir açıklığa yerleşti. Bazıları yerde dinleniyor ya da nehirde kulaç atıyor, diğerleri ise birbirlerine saldırıyor ve birbirleriyle boğuşuyorlardı. Savannah bir ağacın dalından sarkarak diğer çocuklara meşe palamudu fırlattı -Dexter daha sonra meşe palamutlarını topladı ve ya cebine koydu ya da nehre attı.

Frankie'nin kurdu yere yayılmış, güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Eşi her zaman yakınında, koruyucu ve sahiplenici bir şekilde duruyordu. Ne zaman onu çok sıkıştırırsa dişlerini sıkıyordu. Frankie ya özür dilemek için onun çenesini yalıyor ya da hayal kırıklığı içinde hırılıyordu.

Saatler sonra insan formuna geri döndüğünde Frankie kendini çok daha iyi hissediyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü o akşam Clara'nın evinde yemek yemeyi kabul etmişti. Davetiye Trick, Lydia ve Cam'e de uzatılmıştı, bu yüzden dördü de SUV'ye atladı ve Trick onları Bjorn Sürüsü bölgesine götürdü.

Açıkçası Frankie biraz gergindi. Sadece Clara'nın oğullarının orada olup olmayacağını bilmediği için değil, aynı zamanda kendisine ailelerinden biriymiş gibi davranan göreceli yabancıların yanında olmak hâlâ tuhaf hissettirdiği için.

Clara'nın kulübesi Iris'inkinden çok uzakta değildi. Etrafı özenle dikilmiş çiçeklerle çevriliydi, bazıları egzotik, bazıları sıradan. Çiçek kokuları mekâna dinlendirici ve davetkâr bir hava veriyordu.

Clara onları hevesle içeri aldı ve yanaklarından öperek mutlu bir şekilde sohbet etti. Frankie etrafına bakınırken dekorun toprak ve rustik olduğunu, antika ve biblolarla dolu olduğunu gördü. Clara iyi bir zevke sahipti.

Ev Iris'in kulübesinden daha küçük olsa da, Frankie kendini sıkışık hissetmediğini fark etmekten kendini alamadı, oysa büyüdüğü ev bunun üç katı büyüklüğündeydi, yine de o evde kendini başka hiçbir yerde olmadığı kadar kapalı hissetmişti.

Frankie, Clara'nın oğullarının orada olmayacağını duyunca daha fazla rahatlayamazdı. Lavanta, lake ahşap ve cızırdayan sıcak yemek kokuları da onu rahatlatmak için uzun bir yol kat etti. Clara ve Cesar, Frankie ve Trick'in çiftleştiğini hissettiklerinde o kadar sevindiler ki Clara'nın gerginliği biraz daha azaldı.

Herkes yemek masasında konuşuyor ve gülüyordu. Cesar'ın arkadaşına söylediği gibi, "Maçı izleyemiyorsam bile en azından buradan dinleyebilirim." Bu sırada televizyonun sesi kısıktı.

Trick sürekli Frankie'ye dokunuyordu; saçlarının uçlarıyla oynuyor, çenesini şakağına sürtüyor, yanağına hafif öpücükler konduruyor, parmaklarını Frankie'nin üzerinde gezdiriyordu.

Elinin tersiyle ona orada olduğunu, yalnız olmadığını hissettiriyor ve kurdunu sabit tutuyordu.

Şarabını neredeyse devirdiği an dışında her şey oldukça iyi gitti. Yemekler muhteşemdi. İlk yemek olarak domates çorbası ve yanında sıcak, taze pişmiş ekmekler vardı. İkinci yemekte biftek, pirzola, kızarmış soğan ve patates kızartması ve yanında salata vardı. Tatlı olarak Clara, Iris'in onuruna Mississippi çamurlu turtası getirdi, çünkü bu onun en sevdiği tatlılardan biriydi.

Kimse turtayı kesmeden Lydia sesini yükseltti. "Bekle!" Cep telefonunu çıkardı. "Grace'e göstermek için bunun bir fotoğrafını çekmeliyim. Harika olduğunu düşünecek."

Clara içkisini kaldırıp, "Trick'le yakın olduğunuzu fark etmiştim Frankie, ama arkadaş olduğunuzu düşünmemiştim. Iris'le olanlara kendimi o kadar kaptırmıştım ki pek dikkat etmedim. O biliyor muydu?"

Frankie başını salladı. "Ona söyledim."

Clara'nın ağzını bir gülümseme kapladı. "Buna sevindim. Bu onun senin için duyduğu endişeleri hafifletecektir. Son birkaç gününde senin hakkında konuştuk ve ne kadar harika biri olduğunu söyledi. Dönüştüğün kişiyle gurur duyuyordu. Bunca yıl kendini bu kadar yalnız hissetmen onu çok üzmüş. Anne tarafından akrabaların olduğunu biliyorum ama sürüsü olmayan bir kurt kendini çok yalnız hissedebilir."

Cesar, "Sanırım sürü bölgesine taşındığınızı duyunca pek sevinmediler," diye tahmin yürüttü.

Frankie alt dudağını ısırды. "Henüz bilmiyorlar." Masanın altında Trick elini Frankie'nin dizine koydu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Cesar içini çekti. "İşler bu hale geldiği ve sen seçim yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm Frankie, ama onların iyiliği için üzülemem. Seni ondan uzak tutarak Iris'in çok acı çekmesine neden oldular."

Onlara karşı beklenmedik bir savunmaya geçtiğini hissederek, "Onlar kötü insanlar değil," dedi.

"Tabii ki değiller." Clara turtayı kesti ve herkese birer parça servis etmeye başladı. "Seni seviyorlar Frankie. Her zaman sevdiler. İtiraf etmeliyim ki, başlangıçta seni hiç kabul etmeyeceklerinden endişelenmiştim."

"Neden?" diye sordu Cam, kelimeyi doğrudan Frankie'nin ağzından alarak.

"Caroline'ın hamile olduğunu duyduğumuzda çok sevindik," dedi Clara. "Bu kadar sevinmeyecekleri hiç aklıma gelmemişti. Ama onu kulübesinin arkasındaki söğüt ağacının altında oturmuş ağlarken buldum. Okulda mutsuz olmasına rağmen öğretmenlik işini bıraktığı için ona zaten kızgındı ve hamile olduğunu duymanın onları yatıştıracağını düşündü. Ama olmadı."

Lydia i çekti. "Bir gün Christopher'ı terk edeceğini umuyorlardı."

Kafası karışan Frankie, "Ama annemle babam iftleşmişler" dedi. "Evet, ama Newman'ların bunu tam olarak anladığını sanmıyorum. gerçek eş kavramı." Cesar bıyıklarını sıvazlayarak durakladı. "Aslında, anlamak istediklerini de sanmıyorum."

Clara başını salladı ama çiğnediği yemeği yutana kadar konuşmadı. "İris bir keresinde bana Caroline'ın annesine ruhunun diğer yarısını bulup onunla bağ kurmanın ne kadar harika bir şey olduğunu, kendini tamamlanmış hissettiğini söylediğini duyduğunu anlattı. Annesi ona bu kadar ergen ve aptal olmamasını, ruh eşi diye bir şey olmadığını ve Caroline'ın uyanıp buraya ait olmadığını görmesi gerektiğini söylemiş."

Marcia'nın söyleyeceği bir şeye benziyor, diye düşündü Frankie turta yerken.

"Büyükannenin kötü bir insan olduğuna inanmıyorum," diye devam etti Clara. "Hiç de değil. Ama sanırım Caroline'i kaybediyormuş gibi hissediyordu. Kızı eskiden ona oldukça yakın yaşıyordu. Birdenbire sürü bölgesinde yaşamaya başladı, etrafı başka insanlarla çevriliydi ve kendisiyle arasında başka hiçbir bağın geçemeyeceği bir bağ olan bir erkeğe delicesine açıktı."

Trick kolunu Frankie'nin sandalyesinin arkasına doladı ve omzuna daireler çizdi. "Marcia çiftleşme bağından dolayı kendini tehdit altında hissetti."

"Brad de aynı şekilde hissediyor gibiydi," dedi Cesar. "Christopher onların gözünde yabancı biriydi. Brad'in gerçek eşlerden ne kadar anladığından emin değilim ama ailesinin herhangi bir metafizik bağa inanmadığını biliyorum. Caroline'ın isterse Christopher'dan uzaklaşabileceğini düşünüyorlardı. Onun beynini yıkayarak kendisine bağlı olduğuna inandırdığını düşünüyorlardı. Caroline'ın söylediği hiçbir şey bir fark yaratmadı."

Clara, Frankie'nin bakışlarını yakalayarak, "Büyükannen ve büyükbaban hamilelikten memnun olmasalar da senin üzerine titriyorlardı. Öyle değil mi Cesar?"

"Evet," diye kabul etti. "Çok gurur duyuyorlardı, özellikle de sen Caroline'ın çocukluğuna benzediğin için. Hatta bir süre sonra Christopher'a karşı yumuşadılar. Ne yazık ki Brad yumuşamadı. Babana karşı çok düşmanca davrandı ama seni seviyordu. Brad sana 'Frankie'm' derdi."

Turtasını bitiren Clara yumuşak bir peçeteyle ağzını sildi. "Anlatmaya çalıştığım şey, aileniz bu dünyadan ayrılmadan önce bile her zaman taraflar olduğudur. Caroline ailesini hayal kırıklığına uğrattığı için sık sık kendini parçalanmış ve üzgün hissediyordu. Ama Christopher'la birlikte olmaya karar verdi ve buna sadık kaldı. Sonunda yumuşadılar. Tamamen değil, ama onun hayatını terk etmeyecek kadar. Belki zamanla sizin için de yumuşarlar. Şu anda pek olası görünmüyor olabilir ama bu mümkün."

Frankie buna pek ikna olmamıştı ama kısa bir süre başını salladı. "Wendel, Caroline'ın sürü hayatına bir şekil değiştiren gibi uyum sağladığını söyledi."

Clara'nın gülümsemesi nostaljik bir hal aldı. "Evet, öyle. Christopher onu buraya getirdiği gün sürünün gıpta ettiği biriydi. Bütün erkekler ona bayılıyordu. O kadar parlak, umutlu ve tazeydi ki, ruhani bir peri gibiydi. Hiç biri

Haşlanmıştı elbette, ama babanı kıskanıyorlardı. Onun gözü sadece babanın üzerindeydi, babanın gözü de onun üzerindeydi."

Frankie başını hafifçe yana eğerek, "Bu konuda ona hiç sorun çıkaran oldu mu?" diye sordu.

"Oh, hayır. Eğer anne ve babanız gerçek eş olmasaydı, birisinin kız için ona meydan okuması mümkündü. Ama bir erkeğe gerçek eşi için meydan okuyarak hiçbir şey elde edilemezdi - bağı koparmak onu öldürmek olurdu, bu yüzden ödül olmazdı." Derin bir nefes veren Clara üzüntüyle başını salladı. "Herkes onun ölümüyle yıkıldı. Yaptıklarına rağmen Christopher'ın ölümüyle bile yıkıldılar. O bizden biriydi. Hepimiz onu severdik."

Frankie dilini yanağının içine soktu. "Sürü üyelerinin silah sahibi olması olağan bir şey mi?"

Cesar gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Bir tüfeği olduğunu öğrendiğimizde şaşırdık. Josh'un bir tüfeği var ama o bir çeşit hatıra; kullanmıyor. Ona ihtiyacı da yok. Şekil değiştirenler diş ve pençeyle savaşıyor, bu yüzden Christopher'ın silah sahibi olmasına gerek yoktu. Sanırım bu yüzden bazıları onun intihara meyilli olduğuna inanıyordu. Ama kendi hayatına son vermeyi düşünerek bir silah aldığına inanmıyorum. Ölmek istemesi için hiçbir sebep yoktu. Mantıklı gelmiyordu."

Frankie'ye göre pek çok şey anlamsızdı. "Onun eşyalarından herhangi biri sende var mı?"

"Hayır, neden?" diye sordu Clara.

"Annemin bazı eşyaları bende. Onları bana Marcia verdi. Caroline'ın kokusu var. Ama onunki yok."

Yüzü anlayışla yumuşadı. "Iris'in onun eşyalarını kutulayıp tavan arasına koyduğuna eminim." Clara ayağa kalktı, çalışma odasına girdi ve hemen geri döndü. "İşte. Bu onun kulübesinin anahtarı. Ona ait her şeyi hatıra olarak alabilirsin. Iris de bunu isterdi, o da."

Anahtarı alan Frankie başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

"Ben ve Cam burada bekleyeceğiz," dedi Lydia ona. "Böyle bir şey için mahremiyetin olmalı. Belli ki sen

tam bir mahremiyet olmayacak-Trick seninle olacak. Ama bence yine de onun orada olmasını tercih edersin."

Frankie gülümsedi. "Peki, başka türlü yüksek raflara nasıl ulaşacağım, örümcekleri nasıl kovalayacağım ya da ağır kutuları nasıl kaldıracağım?"

Trick homurdanarak parmaklarını onunkilere geçirdi ve sonra onu ayağa kaldırdı. "Hadi. Şu işi bitirelim."

Clara onları ön kapıya kadar takip etti. "Oh, Frankie, heykeli sormuştun. Senin heykellerinden biri olduğu için ilgilenmiş olabileceğin sonradan aklıma geldi - özellikle de biraz ürkütücü olduğu için. Bu yüzden mi sordun?" Frankie'nin başını sallaması üzerine, "Ben de öyle düşünmüştüm. Etrafa sordum, kimin aldığını öğrenmeye çalıştım. Kimse bilmiyor gibi görünüyor."

Frankie hayal kırıklığını gizleyerek ona minnettar bir gülümseme verdi. "Pekâlâ. Teşekkürler." Dışarıda Trick'le konuştu. "Belki Abigail heykelin alıcısının izini sürebilir. Ona sorarım."

"İyi fikir." Trick onu cipe kadar götürdü. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Eminim."

"Pekâlâ." Yolcu kapısını onun için açtı. "Getir içeri."

Dakikalar sonra, Iris'in kulübesinin önünde durdular.

Ancak

Kuş cıvıltıları ve yaprak hışırtıları dışında ürkütücü bir sessizlik vardı. Iris'in ön kapısına gitmeden önce çocukluk kulübesine kısa bir bakış attı. Kapının kilidini açtı ama önce Trick içeri girdi; bu koruyucu hareket onu gülümsetti.

İçeri girerken kaşları kalktı. "Kimsenin eşyalarını toplamaya başlamamasına şaşırdım." Hiçbir şey rahatsız edilmemiş gibi görünüyordu.

Trick, "Lydia hemen başlamak istedi ama Clara henüz hazır değil, birkaç hafta beklemek istiyor," diye açıkladı. "Lydia ona zaman vermeyi kabul etti." Merdivenlerden yukarı çıktı ve tavan arasına açılan kapıyı bulana kadar tavanı aradı. "İşte burada." Kapıyı iterek açtı ve

katlanabilir merdiveni uzattı. "Önce ben gidip merdivenin sağlam olduğundan emin olacağım."

Frankie gözlerini devirdi. "Sanırım iyi olacağım."

"Beni şımart," dedi ve ahşap basamakları tırmanmaya başladı. Merdiven hafifçe sallanıyordu. Tepeye ulaşan Trick tavan arasına göz gezdirdi. İpli ışığı görmezden geldi. Şekil değiştirenler olarak karanlıkta gayet iyi görebiliyorlardı. "Ufak bir uyarı: burası pek güzel kokmuyor."

"Ben halledebilirim," diye güvence verdi Frankie. Ama ona katıldığında kolunu burnuna götürdü ve küf, naftalin, bayat hava ve küf kokuları karşısında yüzünü buruşturdu. Kurdu üst dudağını tiksintiyle kıvırdı. "Bir süredir buraya kimsenin çıktığını sanmıyorum." Ay ışığının huzmeleri tek pencereden içeri girerek havadaki toz zerreciklerini aydınlattı.

"Benim kurdum dar alanı sevmiyor."

"Benimki de öyle."

Trick ileri doğru bir adım attı ama gevşek bir döşeme tahtası neredeyse ayaklarının altından kayacakken durakladı. "Burada fazla kalmayalım."

"Bana uyar." Yürürken tozlu döşeme tahtaları gıcırdadı; sandıkların, çarşaf kaplı mobilyaların, eski bir pikabın, çocuk oyuncaklarının ve mühürlü, etiketli kutuların yanından geçtiler. Köşedeki beşiği görünce gülümsedi.

Ayak parmağını bir yere çarptı ve tısladı. "Orospu çocuğu." Yere baktığında, büyük bir sandığa yaslanmış bir tabloyu neredeyse devirdiğini fark etti.

Çömelen Trick ona iyice baktı. "Bu Christopher'ın resimlerinden biri olabilir. Manzara resimleri yapmayı severdi."

Frankie, "Belki de bu sandıkta onun eski eşyaları vardır," diye düşündü.

"Belki." Trick tabloyu onun yolundan çekti. "Bu onuru kendin yaşamak ister misin?"

"Evet." Yanına çömelererek metal menteşeyi açtı ve ağır kapağı yukarı itti, çıkan sesten irkildi

gıcırdadı. Sandık sallandı ve havayı toz bulutu kapladı. Burnunu kapatarak yüzünü başka yöne çevirdi. "Lanet olsun."

"Hey, görünüşe göre haklıymışsın."

Frankie sandığa geri döndü. En üstte genç Christopher'ın çerçeveli bir portresi vardı. Bir an ona baktı ve sonra dikkatlice yere koydu. Diğer eşyalara göz gezdirdi; giysiler, kitaplar, beyzbol kartları, spor madalyaları ve ... vardı. "Güzelmiş." Zinciri kaldırdı. İlk başta kolyeler askeri künyelere benziyordu. Ama sonra künyelerden birinin diğerinden daha kalın olduğunu fark etti. "Sanırım bu bir madalyon."

"Aç şunu."

Tırnağıyla açmaya çalıştı. İki yanında birer fotoğraf vardı; biri Caroline'ın, diğeri de Frankie'nin küçüklüğüne aitti. Sertçe yutkunarak madalyonu kapattı ve daha ince olan künyeye baktı. Üzerinde "Bir kadının isteyebileceği en iyi eşe. Mutlu yıllar, Chris."

Madalyonu sandığa geri koymaya gittiğinde, Trick bileğini nazikçe kelepçeledi ve "Madalyonu almalısın" dedi.

Kaşları çatıldı. "Ama-"

"Durum tersine dönseydi ailen de tıpkı senin gibi buna sahip olmanı isterdi. Bu onlar için bir şey ifade ediyordu, tıpkı senin gibi. Clara hatıra olarak bir şey alabileceğini söyledi."

"Evet, ama bu mücevher. Pahalı görünüyor."

"İnsanlar Iris'in eşyalarını toplamaya geldiklerinde, tüm bu eşyaları da alacaklar. Birçoğu çöpe atılacak ya da hayır kurumlarına bağışlanacak. Lydia muhtemelen bunu görecektir ve saklayacaktır ama yine de size verecektir. Kimse senin almanı yadırgamaz."

Ağzını iki yana büktü. Belki de önce Lydia'ya sormalı ve-

Trick ondan aldı ve cebine soktu. "İşte. Şimdi onu aldım. Vicdanın rahatladı."

Frankie eğlenerek hafifçe homurdandı. "Eğer meşgul olmasaydım, bir vatandaşı tutuklardım." Christopher'ın ellerinden birini kaldırdı.

gömler burnuna geliyordu. Bayat pamuk kokusunun altında ... vardı. "Topraksı misk, bitter çikolatalı portakal ve ... Caroline. Bu kokuyu hatırlıyorum." Nedense gözleri doldu. "Caroline'inkini onunki kadar net hatırlamıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Bende onun eski eşyalarından bazıları var."

"Evet, ama bu şeyler muhtemelen Christopher'la çiftleşmeden önce ona aitti, bu yüzden kokusu onlarda biraz farklı olurdu. Sen anne babanı sadece kokuları birbirine karıştırdığında tanıyordun," diye belirtti.

Kahretsin, bu şekilde düşünmemiştir.

"Christopher'la çiftleştikten sonra ona ait bir şey bulsaydın, onun kokusu da senin için Christopher'inki kadar unutulmaz olurdu." Trick gömleğe bir bakış fırlattı. "Onun kokusunu içine çektiğinde nasıl hissediyorsun?"

"Beni güvende ve mutlu hissettiriyor," diye itiraf etti alçak bir sesle.

"Sonuna kadar güvendediniz ve mutluydunuz."

"Bazıları Christopher'ın kendini öldürdüğünü düşünüyor çünkü

Onsuz yaşamak istemedi, ama zaten bağın kopması yüzünden ölmeyecek miydi?"

"Doğru. Ama çoğu kişi onun sağlıklı düşünemediğine inanıyor. Saf duygularla hareket ediyordu. Duygular insana aptalca şeyler yaptırabilir. Ben her zaman tetiği çekmesinin daha muhtemel olduğunu düşünmüşümdür çünkü annenize yaptıklarından dolayı kendisinden nefret ediyordu ve bununla bir an daha yaşayamazdı - bir an daha yaşamayı hak etmediğini düşünüyordu."

"Belki." Toz boğazının arkasını gıdıkladı ve öksürdü.

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, hazırım." Her şeyi sandığa geri koydu, kapağını kapattı ve sonra ayağa kalktı. Üzerindeki tozu silkelemek için ellerini birbirine sürterek, "Bunu yaptığımı memnunum," dedi.

Kadının ensesini hafifçe sıktı. "Güzel." Trick dönerken başını ahşap kirişe çarpmamaya dikkat ederek eğildi,

ve sonra merdivene geçti.

"Bekle."

Omzunun üzerinden baktı. "Ne?" Ama kadın cevap vermedi. Kocaman bir karton kutuya bakıyordu. Yanına yaklaştı ve kutunun kenarına siyah bir kalemle "Caroline'ın eşyaları" yazıldığını gördü. Ayrıca birinin maskeleye bandını tırmalayarak üst kapakları açık bıraktığını gördü. İçine bakınca kaşlarını çatı. "İçinde hiçbir şey yok."

"Bir şey yok mu?" Frankie kutunun içine baktı. "Neden biri onun eşyalarını alsın ki?"

Omuz silk. "Belki de Iris burada ne varsa büyükannenlere göndermiştir. Caroline'ın çiftleşmesinden sonra ona ait hiçbir şeyi sana vermemiş olmaları, aslında hiçbir şeye sahip olmadıkları anlamına gelmez."

"Sanırım haklısın." Boş kutunun geride bırakılmış olması Frankie'ye tuhaf gelmişti.

"Hadi gel." Tavan arasından çıkış yolunu gösterdi, kapağı arkalarından kapattı ve sonra ona merdivenlerden aşağıya kadar rehberlik etti. Rafların önünden geçerlerken Trick durakladı. "Heykeli almak ister misin? Başkası yerine senin almanı tercih ederdi. Heykelin tam bir daire çizmesi hoşuna giderdi."

Frankie başıyla onayladı. "Yakala onu." Dışarıda temiz havayı içine çekerek derin bir nefes aldı. Giysilerinin tozunu alırken bakışları çocukluğunun geçtiği kulübeye takıldı. "Oraya gitmek istiyorum."

Trick sertleşti ve kurdu itiraz edencesine hırladı. "Frankie, bu gece zaten kendini duygusal olarak zorlayacak bir şey yaptın."

"Aslında yorucu değildi. Bunun için kendimi daha iyi hissediyorum." Bu da onu çok şaşırttı.

"Sevindim ama o yerden geçtiğiniz için kendinizi daha iyi hissetmeyeceksiniz."

"Olmayabilir. Ama bu sadece yapmam gerektiğini hissettiğim bir şey." "Şu anda gerçekten yapmak zorunda olduğun bir şey mi?"

Çünkü ikimiz de toz içindeyiz ve Lydia ve Cam

bizi bekliyor. Babanızın eşyalarını karıştırmanın kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olduğunu söylemişsiniz. Bunun tadını çıkarmak için zaman ayır."

Frankie merakla ona baktı. Aralarındaki bağ sayesinde onun endişesini hissedebiliyordu. "Neden içeri girmemi istemiyorsun?"

Trick onun yanına geçti ve elini boynuna doladı. "Çünkü o geceye dair hafızanı canlandıracak bir şeyler olmasını umduğunu biliyorum, her ne kadar bu pek olası olmasa da. Senin için pek çok şey anlamsız. Cevaplar istiyorsun. Bunu anlıyorum ve bunun için seni suçlamıyorum. Ama işe yaramadığında bu sana sadece zarar verir. Sana daha önce de söyledim, kimse eşimi incitemez, onu bile."

"Geçmişe dönüşler yaşamayı beklemiyorum. Olay olduğunda çok gençtim..."

"Ama bir şekilde mucizevi bir şekilde geri döneceğini umuyorsun. Hâlâ kendine kızgınsın çünkü anılarını gömdün ve onları geri getiremiyorsun."

Frankie dişlerini sıktı. Onu bu kadar iyi okuması gerçekten sinir bozucuydu.

"Bak, eğer gerçekten bunu yapmak zorunda olduğunu hissediyorsan, bunu yapacağım. Josh'tan mekana girmek için izin alacağım. Ama bunu bu gece yapmasak olmaz mı? Babanın eşyalarını karıştırmak senin için çok büyük bir olaydı - her ne kadar iyi bir şey olduğu ortaya çıkmış olsa da, yine de kolay değildi. Her seferinde bir adım atalım." Alnını onunkine yasladı. "Lütfen. Benim için."

Uzun bir nefes aldı. "Tamam."

Yüzü yumuşadı. "Tamam."

Frankie titreyerek kollarının üst kısmını ovuşturdu. Sergi odası soğuk, karanlık ve tozluydu. Heykellerinin gözleri kapalıydı. Uyuyorlardı. Sessiz olmak zorundaydı.

Stüdyoya açılan kapıdan parmak uçlarına basarak geçti. Ama kapıdan içeri girdiğinde stüdyoda değildi.

-Hayır, kapı onu tekrar teşhir odasına götürmüştü. Başının üzerinde bir kapak kapısı gördü. Onu açtı, merdiveni aşağı çekti ve basamakları tırmandı. Ve kendini tekrar teşhir odasında buldu.

Trick oradaydı. Yüz'e bakıyordu. Uyurken acı içinde kıvrılmıyordu. Trick ona baktı. "Kendine zarar vermenden hoşlanmıyorum. Artık durmalısın."

Gözlerini kapadı ve bir nefes aldı. Gözlerini açtığı anda Trick gitmişti. Iris oradaydı, fotoğraflarındaki kadar dinç görünüyordu ve yerde yapboz parçaları vardı.

"Onları alma," dedi Iris ona. "Onları oldukları yerde bırak. Bırak öyle kalsın, Frankie."

Parçalar aniden yerden kalktı ve Frankie'nin etrafında yörüngeye girmeye başladı. Hiçbirini gerçekten göremeyeceği kadar hızlı hareket ediyorlardı. Iris'e baktı ama o artık orada değildi. "Neredey-?"

Parçalar havada dondu. Yere düştü. Silah yağı, barut ve kan kokusunu alabiliyordu. Bunların altında onun kokusu vardı; yağmur, tuzlu su ve yanmış odun.

O zaman Yüz'ün uyandığını fark etti ve gözleri onunkilere dikildi - artık insani ve tanıdık olan ama olmayan gözler. "Yatakta olman gerekiyordu, Frankie."

Gözleri birden açıldı ve ürpertici bir nefes alarak ellerini örtünün üzerinde kenetledi. Arkasından dolanan kol onu Trick'e doğru çevirdi ve Trick'in onu kendine doğru çekmesine izin verdi.

Başının üstünü öptü. "Başka bir kâbus mu?" Başını salladı, yüzünü onun göğsüne gömdü. "Konuş benimle Frankie. Kalbin deli gibi çarpıyor, Kurdum da dışarı çıkıp seni korkutan her neyse onu avlamak için can atıyor. Bana kâbustan bahset."

Yutkundu. "Sanırım annemin öldürüldüğü gece orada ailemden başka biri daha vardı."

Sırtını okşayan el hareketsiz kaldı. "Kim?"

"Yağmur, tuzlu su ve yanmış odun gibi kokuyordu. Clara'nın oğullarının yanına her gittiğimde bu kokuyu alıyorum ama üçüz oldukları için hepsi aynı kokuyor."

Trick onun sırtını okşamaya devam etti, içindeki endişeyi okşayarak çıkardı. Kızın sesindeki titremeden nefret ediyordu. Kurdu ona sürtünerek onu rahatlatmaya çalıştı. "O gece orada olduğunu sana düşündüren ne?" diye sordu usulca.

"Barutun yanı sıra o kokuyu da alıyorum. Ve sonra bir ses bana yatakta olmam gerektiğini söylüyor."

Trick parmaklarını kızın saçlarına geçirerek başını geriye çekti ve nazikçe, "Bu o gece orada başka birinin olduğu anlamına gelmez. Yanıldığını söylemiyorum. Bunun beyninin tüm parçaları bir araya getirip tek bir rüyada karıştırmaya çalışması olabileceğini söylüyorum."

Buna itiraz bile edemezdi. Yüz'ün üzerindeki insan gözleri Clara'nın oğullarından hiçbirine ait değildi. Elindeki parçalardan oluşan resim mantıklı gelmiyordu. Ve belki de babasının suçlu olmasını istemediği için orada başka birinin olduğuna inanmak istediğini düşünmek zorundaydı. Kurdu üçüzlerin kokusuna çok kötü tepki verdiğiğine göre, onlar uygun günah keçileriydi, değil mi? Yine de . . . "Bilinçaltımın bana bir şey söylemeye çalıştığını hissediyorum. Ne olduğunu hatırladığımı sanmıyorum. Sadece bilinçaltım gözden kaçırdığım bir şeyi fark etmiş. Önemli bir şey."

Trick burnunu onunkine sürttü. "Bunun ne olabileceğini bilmiyorum," diye fısıldadı.

O da bilmiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

A Frankie bir hafta sonra yeraltı gece kulübünün kemerli kapısından i ç e r i girdiğinde kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Normal bir kulübe hiç benzemiyordu. Işıklandırma loştu, ve ve Dans zemin oldu Tam, ama Orada oldu Gürültülü müzik, bayat sıcak hava ve yanıp sönen flaş ışıkları yoktu. Kulübün hem tarzı hem de şıklığı vardı. Kırmızı tuğlalı duvarları ve kemerli tavanı ile kendini Büyük bir tren tüneli gibi bir şey.

Burası Mercury Sürüsü'ne aitti ve iddiaya göre sürünün tek margay yaban kedisi Harley tarafından işletiliyordu. Görünüşe göre sürünün dişileri Frankie'yle tanışmak için sabırsızlanıyordu, bu yüzden Taryn her iki sürünün dişilerinin bir kızlar gecesi için kulüpte buluşmasını önermişti. Yani kızlar gecesi yapıyorlardı. Sadece Trick ve Marcus'la. Erkeklerin "koruma" için orada olduğunu söylediler, sanki dişiler kendilerini koruyacak kadar sert değillermiş gibi.

Birkaç hafta önce, Frankie Trick'in orada olmasından dolayı rahatlamış olabilirdi. Ama şimdi sürüye daha alışmış hissediyordu. Sürü arkadaşlarıyla bağ kurduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdi; Frankie kimseyle kolay kolay bağ kurmazdı. Ama onların arkadaşlığından hoşlanmaya başlamıştı ve onların, özellikle de Jaime ve Makenna'nın yanında kendini daha rahat hissediyordu.

Trick ağzını onun kulağına dayadı. "Ne düşünüyorsun?"

"Burası güzel bir yer." Herkes elbiselerle süslenmemiştir. Frankie gibi bazıları kot pantolon, güzel gömlekler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu.

Bunu duyan Jaime gülümsedi. "Öyle, değil mi? Harley burayı devraldığında pek fazla değişiklik yapmadı. Mekânın görünüşünü ve verdiği hissi sevmiştir."

Trick, Frankie'nin yanında kaldı ve hep birlikte kalabalığın arasından geçerek bara doğru ilerlediler.

Taryn bara bakan zeytin tenli esmerin yanına doğru yürüdü. "Hey, Ally, her şey yolunda mı?"

Barmen sırtıttı. "Harika. Bana bir saniye verin." Neon renkli içeceklerden oluşan bir tepsiyi garsona uzattı ve sonra onlara döndü. "Peki ya siz çocuklar? Lütfen bana Frankie'yi getirdiğinizi söyleyin. Çok istiyorum-" Ally onu fark etti ve gülümsedi. "Selam. Ne kadar tatlısın, değil mi? Ben Ally, Merkür Sürüsü'nün Beta dişisiyim."

Frankie gülümsemesinin biraz utangaç olduğunu biliyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de öyle. Söylemeliyim ki, ikinizin zihnini açmak için herhangi bir drama veya ölüme yakın deneyimler yaşamadan eş olduğunuzu nasıl anladığınızı duymak beni büyüledi. Onu görür görmez tanıdın, değil mi?" diye sordu Trick'e.

"Doğru," diye onayladı, kolunu onun beline dolayarak.

Frankie dudağını ısırarak, "Bunu anlamam birkaç haftamı aldı," diye itiraf etti.

Ally içini çekti. "Evet, işaretlerin hepsi orada olmasına rağmen Derren'le benim biraz zamanımızı aldı." Kendisine kızmış gibi gözlerini kaçırdı. Köşedeki bir grup insanı işaret etti. "Şuradaki benim arkadaşım. Derren siyah saçlı olan. Yanında durduğu adam Zander, bir infazcı, küçük şortlu sarışın insanla çiftleşti - o Gwen. Onun yanında duran kızıl saçlı ise Shaya, Alfa dişimiz. . oh, ve az önce bizi fark etti." Shaya Gwen'in elini tutup onu çekmeye başladığında

Ally insan kalabalığına dönerek, "Ne yiyorsunuz?" diye sordu.

Shaya yanlarına sokulduğunda Taryn siparişleri vermeyi henüz bitirmişti. Kollarını Taryn'e doladı ve ne kadar yakın oldukları anlaşıldı. Trick'e göre çocukluktan beri arkadaşlarmış.

Kadınlar hızlıca selamlaştıktan sonra Taryn yeni gelenlere döndü. "Kızlar, bu Frankie. Frankie, bunlar Shaya ve Gwen."

Shaya Frankie'ye gülümsedi. "Seninle tanışmak için Phoenix bölgesine gitmeyi çok istiyorduk ama Taryn zaten olduğundan daha fazla bunalmanı istemedi. Kahretsin, çok tatlısın. Çok sevimli değil mi Ally?"

"Kesinlikle," dedi Ally, hâlâ içkilerini hazırlıyordu. "Jazz'dan bile daha tatlı ve bu da bir şey ifade ediyor."

"Caz mı?" diye yankılandı Frankie.

"Bu Harley'nin kuzeni," dedi Gwen ona. "Harley'i birazdan göreceksin. Elektrikli keman çalıyor. Tamamen harika."

Ally ellerini çırpı. "Buyurun millet. Biralar, kozmoslar, tekilalar ve bolca kokteyl."

Önce Riley geldi. Tekilayı geri fırlattı ve bardağı bardağın üzerine çarptı. "Buna ihtiyacım vardı."

Makenna kıs kıs güldü ve Frankie'ye döndü. "Riley sarhoş olmaya yaklaşmadan önce bile bunu saatlerce yapabilir. Sanırım bu kuzgunlara özgü bir şey."

Trick iki bira aldı -biri Frankie için, biri de kendisi için- ve sonra onu bir bar taburesine oturttu. Bacaklarının arasına yerleşerek bir elini sırtına koydu. "Tekrar bok suratlı olma riskini almak istediğine emin misin? Gerçekten bir rahip çağırmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

Homurdandı. "Bundan sonra su içmeye devam edeceğim. Bir ay içinde iki öldürücü akşamdan kalmayla başa çıkamam."

İri yarı bir erkek kurt aniden Trick'in yanında belirdi ve selamlamak için çenesini eğdi.

"Frankie, bu Jesse," dedi Trick. "Jesse, bu benim eşim."

Neredeyse siyaha çalan karanlık gözleri Frankie'yi dikkatle inceledi. Jesse başını eğince Frankie de ona kısa bir selam verdi ve "Sen Harley'nin eşisin, değil mi?" diye sordu. Trick ona Merkür Sürüsü hakkında çok şey anlatmıştı.

Jesse'nin ağzı eşinden söz edilince yumuşadı. "Evet. Setten sonra seninle buluşmaya gelecek."

"Bracken daha iyi mi?" Trick ona sordu.

Jesse'nin gözleri donuklaştı. "Hayır. Sadece Ally'nin onu yaralı ve ölmek üzereyken gördüğüne çok sevindim. Olay yerine vardığımızda kan kaybından ölüyordu. O sırada radikaller oradan kaçmışlardı. Ally onu iyileştirdi ama sanırım bir parçası keşke iyileştirmeseydi diyor." Alkış seslerini duyan Jesse sahneye baktı. Arkadaşını görünce acı dolu ifadesi biraz yumuşadı. "Görünüşe göre Harley kalktı."

Frankie, elinde metalik mavi, S şeklinde bir elektro keman tutan siyah saçlı, altın gözlü bir kadın yürürken sahneye döndü. Jesse'ye hızlı ve samimi bir gülümseme atan Harley, enstrümanı sol köprücük kemiğine dayadı ve çenesinin sol tarafını çene desteğinin üzerine yerleştirdi. O ve DJ birlikte çaldılar ve melodi tüm dans pistini çılgına çevirdi.

Son notayı çıkaran Harley, seyirciye ısıltılı bir gülümseme verdi. Sahneden ayrılırken alkışladılar ve tezahürat yaptılar.

"Gerçekten çok yetenekli," dedi Frankie.

Jesse'nin gülümsemesi gurur vericiydi. "Biliyorum, değil mi?" Bakışları sahne arkasına açılan perdedeydi. Birkaç dakika sonra Harley perdenin arkasından çıktı ve iltifat eden herkese gülümseyerek bara doğru ilerledi. Jesse onu kollarına çekti ve sertçe öptü. "Her zamanki gibi harikaydın."

Harley'nin ağzı kıvrıldı, alçakgönüllülüğü açıldı. "Peki, teşekkür ederim."

Sonra Shaya konuştu. "Harley, bu Frankie." Frankie'ye doğru eğilerek alaycı bir şekilde fısıldadı, "Ufak bir uyarı: bizim güzel kediciğ yabancılarla konuşmakta pek iyi değildir."

Harley gözlerini devirdi. "Çiftleştiginizi duydum," dedi Frankie'ye. "Tebrikler."

Frankie gülümsedi. "Teşekkürler."

Harley Shaya'ya baktı. "Gördün mü, insanlarla konuşabiliyorum."

"Altı kelime söyledin," dedi Jesse. "Ama bu aslında bir ilerleme."

Shaya Trick'e döndü. "Nick sana Morelli'nin bizi aradığını ve buluşmak istediğini söyledi mi?"

Trick başını salladı. "Nick'in tek kelime etmeden telefonu yüzüne kapatmasına şaşırdığımı söyleyemem."

Shaya'nın burnu kırıştı. "Evet, benim dostum pek sosyal sayılmaz. Aslında biraz kız kardeşine benziyor." Ağzına bir lolipop tıktırmış olan ve son derece rahatsız görünen Roni'ye bir bakış attı.

Jaime cosmo'sunu yudumlayan Makenna'ya döndü ve sonra kaşlarını çatı. "Grace'e mesaj atıyorsun, değil mi?"

Makenna cep telefonundan başını kaldırıp bakmadı bile. "Sadece Sienna'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum."

Jaime iç çekti. "O iyi olacak. Rahatla. Keyfine bak."

"Trick, seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Bu sözler üzerine Frankie'nin gözleri, sürü arkadaşlarının arasından hızla sıyrılıp Trick'e doğru ilerleyen iri yarı, Latin görünümlü adama kaydı. Marcus'un yüzünü buruşturmasına ve Trick'in ani hareketsizliğine bakılırsa, bu Trick'in geçmişinden biriydi. Müthişti.

"Bir süredir Enigma'ya gitmediniz ve-" Rio durakladı, Trick'in Frankie'ye olan yakınlığını ve sahiplenme işaretlerini fark etti. "Ve çiftleştiniz," diye hissetti.

"Bu doğru." Sessizce küfreden Trick, "Frankie, bu Rio." derken ona daha sıkı sarıldı. Rio, bu benim eşim Frankie." Şu anda Rio'ya bakmakta olan eşinin yüzü bomboştu. Aralarındaki bağ sayesinde onun tedirginliğini hisseden Trick

Sakinleştirici bir şekilde sırtını ovdu ve şakağına sahiplenici bir öpücük kondurarak onu ve kurdunu sakınleştirmeyi umdu.

Rio şaşkınlıkla ona bakıyordu. Sonra silkinir gibi oldu. "Eşinin dişi olmasını beklemiyordum."

Frankie ona sert bir gülümseme verdi. "Ne tuhaf bir dünya, değil mi?" Gözlerini erkekten ayırmadan şişesinden uzun bir yudum aldı. Kara ayı olduğunu hissetti. Kurdu dişlerini göstererek onun gitmesini istedi. Onun kokusu kurdu rahatsız ediyordu.

Marcus Rio'ya doğru eğildi ve kulağına sadece ayının duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. Söylediği her neyse Rio'nun kıllanmasına neden oldu ve gözleri kalabalığı taradı. Frankie ancak o zaman tüm Phoenix ve Mercury üyelerinin ayıya baktığını fark etti. Trick'e son bir kez baktı ve sonra uzaklaştı. Akıllıca.

Trick ona döndü ve burnunu onunkine sürttü. "Bunun için üzgünüm."

"Neden?" diye sordu. "Sen hiçbir şey yapmadın."

"Hiçbiri benim için önemli olmasa da, geşmişimden herhangi bir şeyin ya da kimsenin sana dokunmasını asla istemiyorum."

Bu çok tatlı olsa da . . . "Bunu garanti etmenin bir yolu yok, tıpkı benim geşmişimi senden uzak tutamadığım gibi. Sen Vance'i gayet iyi idare ettin, ben de ayıyı idare ettim; cazibesi o kadar güçlü olmasına rağmen şişeyi kafasında kırmadığımı not et."

Ağzı bir gülümsemeye dönuştü ve onun boynunu öptü. "Bu kadar sahiplenici olman hoşuma gidiyor."

"Hmm."

"Çok sıcak. Kurdum bundan çok hoşlanıyor."

"şimdi öyle mi?" Kadın başını hafifçe eğerek erkeğin sahiplenme işaretine erişmesini sağladı. Adam yalayıp ısıırken ve diliyle izini sürerken gözleri kapandı. Birinin bakışlarının ağırlığını hissederek gözlerini açtı ve Rio'nun barın diğer ucundan onları izlediğini gördü. İçgüdüsel olarak pençelerini Trick'in sırtına geçirdi.

Trick başını kaldırdı, bakışları onunkileri yakaladı ve onu sert ve derin bir şekilde öptü. "Benimkini."

Gülümsedi. "Buna itiraz edecek değilim." Alçak bir hırlama sesiyle Frankie, Roni'nin arkadaşının göğsüne vurduğunu görmek için tam zamanında baktı.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Roni. "Dans etmek yok."

Marcus kollarını ona doladı. "Ama tatlım-" "Hayır. Bu sefer istediğini elde edemeyeceksin."

Ama Roni birkaç kadeh içtikten sonra istediğini elde etti. Hepsi dans pistine yöneldi ve Frankie, Trick'in diğer her şeyde olduğu gibi düzgün ve kendinden emin bir şekilde dans ettiğini görünce şaşırmadı. Ayrıca onu tamamen tahrik etmişti.

Gerçekten, tüm grup çok eğlendi. İçtiler. Dans ettiler. Şarkı söylediler. Güldüler.

Tekrar bara geldiklerinde Trick'in cep telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve ona "Ben Trey," dedi. Başparmağını ekranın üzerinde kaydırarak, "Alo?" diye cevap verdi. Trick, gelişmiş şekil değiştiren duyuları olmasaydı, gürültüden Alfa'sını duyamayabileceğini biliyordu.

"Drake elimizde," dedi Trey. "Ryan onu takip etti. Kulübede."

Memnuniyet ve öfke içinden geçerken Trick kaskatı kesildi. "Dante ona ateş etti mi?" Beta çok iyi bir sorgulayıcıydı.

"Hayır. Bu zevki size borçlu olduğumuzu düşündük."

Minnettar olan Trick başını salladı. "Yakında orada olacağım." Aramayı sonlandırdı ve kendini tamamen bok gibi hissederek eşine baktı. Sürüsünün dişileriyle rahattı, gerçekten rahattı ve Merkür Sürüsü dişileri için gardını yarı yarıya indirdiği bile açıktı. Şimdi onun gecesini mahvetmek üzereydi. "Bebeğim..."

Kaşlarını çatarak onun kolunu tuttu. "Bir sorun var. Ne oldu?"

"Evet, yüzündeki o karanlık ifade de neyin nesi?" diye sordu Marcus, kulak misafiri olmak için elinden geleni yapıyordu.

Trey ile olan konuşması.

Trick elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Drake'i gözaltına aldık."

Frankie'nin kaşları havalandı. "Drake mi?"

Trick başını salladı. "Ryan onu buldu ve bizim bölgemize getirdi."

"Gitmen gerek," diye anladı.

"Bekleyebilirim. Eğleniyorsun-"

"Burada bizimle iyi olacak, Trick," dedi Marcus.

"Gerçekten."

Burası güvenli bir yer. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Trick elini onun boynuna doladı. Onu orada bırakmak içgüdülerine ters düşüyordu ama Drake'le ilgilenmek için kulübede kendisine katılmasına izin vermeye niyeti yokken gitmesi için ısrar etmeyecekti. "Burada kalabilir ve gecenin geri kalanında kızlarla eğlenebilirsin. Onlar seni güvende tutacak ve eve getirecekler. Ya da şimdi benimle bölgemize gelebilirsin ama ben Drake'le uğraşırken benimle gelmene izin veremem. Onu mahvedeceğim, Frankie. Canını yakacağım. Bunun için seni orada istemiyorum." Frankie bir kez daha kırılgan olmadığını belirtmek istedi. Ayrıca o piçin acı çekmesini izlemekten zevk almayı da tercih ederdi. Ama Trick'in endişesini hissedebiliyordu ve onun orada olmasının kendisi için ne kadar zor olacağını biliyordu. Drake'i ele geçirmeyi ne kadar çok istemesine rağmen, saldırıya uğradığı o gün onu terk etmemişti. Onun ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu bildiği için yanında kalmıştı. Karşılığında ona şimdi ihtiyacı olan şeyi verebilirdi.

Durum.

"Odamızda beni beklemektense burada kalman daha iyi olabilir," diye ekledi Trick. "Kulübede ne kadar kalacağımı bilmiyorum ama o herifle işim bittiğinde pek de iyi bir ruh halinde olmayacağımı biliyorum."

Frankie ellerini onun omuzlarına koydu. "Ben burada kalacağım. Ama işin bittiğinde, stres atmak için sürü bölgesinde koşturmayacaksın. Bana geri döneceksin. I

O zamana kadar yatakta seni bekliyor olurum. Eğer ben orada olmazsam, sen beni beklersin. Anlaşma böyle."

"Anlaştık." Trick onu sertçe öptü, dilini onunkinin üzerinde kaydırды, onun tadına ihtiyaç duydu. "Seni seviyorum. Güvende kal." Marcus'a döndü, yüzü sertti. "Ona bir şey olursa, bedelini ödersin."

"Daha azını beklemezdim," dedi Marcus.

Trick sinsice uzaklaşırken Frankie ona bakakaldı. Kekeledi ve geri çekilen adama ters ters baktı. "Birine onu sevdiğini söyleyip sonra da çekip gidemezsin." Ama Trick onu duyamayacak kadar uzaktaydı.

Marcus kıkırdadı. "Böyle bir bombayı atıp, keyfine göre hareket etmek ve sonra da çekip gitmek tam ona göre."

"Bu adil değildi."

"Etrafta takılsaydı, sen de karşılık vermek zorunda olduğunu hissedecektin. Muhtemelen hazır olduğunuzda söylemenizi istiyordur, daha önce değil."

Marcus'un muhtemelen haklı olduğunu düşünerek içini çekti ve kızgınlığının geçtiğini hissetti. "Sence geride kalmakla doğru şeyi mi yaptım?"

"Evet, öyle. Kafasını Drake'le başa çıkmaya hazır hale getirmek için boşluğa ihtiyacı vardı. Onu o şekilde görmenizi istemeyecektir."

Onu tuvalette Drake'le kavga ederken görmesinden ne kadar nefret ettiğini hatırlayınca başını salladı. "Sadece kara kara düşünürken onu yalnız bırakmışım gibi hissetmeyeceğinden emin olmak istedim. Neden sırtıyorsun?"

"Onu çok seviyorsun."

"Ve sen tamamen sinir bozucusun." "Buna itiraz edemem."

Burnundan soluyarak dans pistine döndü. Gece devam ettikçe daha çok içki içildi, daha çok gülündü, daha çok şarkı söylendi ve daha çok dans edildi. Daha sonra, barda kendine bir şişe daha su sipariş ederken, burun deliklerine rahatsız edici bir koku çarptı. Kurdu başını kaldırdı ve anında uyandı. Lanet olsun.

Rio bara yaslandı. "Sormak zorundayım... bunu nasıl yaptın?"

Frankie ona sıkılmış bir şekilde yan yan baktı. "Ne yapacağım?" "Eşcinsel bir erkeği sana baskı yapması için ikna et. Bu nasıl oluyor da hatta işe yarıyor mu?"

"Trick eşcinsel değil. Birbirimizi de etkilemedik. Biz gerçek dostlarız." Adama herhangi bir açıklama ya da başka bir şey borçlu olduğundan değil.

"Mümkün değil." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Birbirimize saçmalamayalım, tamam mı? Hayat oyunlar için çok kısa."

Kaşlarını çattı. "Hayat, yapacağın en uzun şey gibidir. Bir kez gittin mi, bir daha gelmezsin." İnsanların bunu neden söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra başını hızla salladı. "Nereye varmaya çalıştığımı biliyorsun." Ona biraz daha yaklaştı. "Bak, sanırım henüz birbirinize tam olarak bağlanmadınız. Bu iyi bir şey. Hâlâ bir çıkış yolunuz var demektir. Bunu kullanmalısın."

"Bu gerçek mi?"

"Evet, bu bir gerçek. Sen ve Trick için işler şu anda iyi gidiyor olabilir ama uzun vadede yürümeyecek. İkiniz de diğerinin gerçekten ihtiyaç duyduğu şey değilsiniz. Cinsellik spektrumunda, Trick çok, çok, çok daha fazla eşcinsel uca doğru."

Kıs kıs güldü. "Her Cumartesi üzerinde dans ettiğin direktten daha düz olduğuna eminim."

Yüzü kaya gibi sertleşti. "Ağzın çok bozuk. Aslında burada yardım etmeye çalışıyorum."

"Hayır, sen bir pislik gibi davranıyorsun. Kıskanç, acımasız biri. Trick'in daha zevkli olduğunu düşünürdüm. Şimdi senin yerinde olsaydım, kaçırdım." Parmaklarını çıkış yönünde oynattı.

"Neden? Y a p m a z s a m bana zarar verecek değil ya. O gitti. sen."

"Evet, ama beni bir ton insanla bıraktı - hepsi de bana dokunursan siska kıcının üstüne atlayacak. Gerçek şu ki

Benim havamı soluyor olman onları kızdırmaya yetecektir."

"Sana zarar vermeyeceğim. Ben kadınları hırpalamam. Ancak yatakta hırpalanmaktan hoşlanırım." Ağzı hınzır, zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Trick, sert oynamayı sever. Umarım analdan hoşlanıyorsundur. Onun olayı bu. Eğer ona bunu verirsen, bir süre burada kalma ihtimali var. En azından küçük bir şans."

"Mırıldanıyorsun. Ama eminim ağzın saçmalıklarla doluyken tutarlı konuşmak zordur. Yut gitsin. Eminim yutkunma konusunda çok pratik yapmışsındır."

Gözleri parladı. "Trick söz konusu olduğunda, eminim öyledir.

Tadı güzel, değil mi?"

Tanrım, bu pislikten gerçekten nefret ediyordu. Elini onun elinin üzerine koydu. "Biliyor musun, sadece bir cinden büyük bir penis istediğini ama onun yerine seni ona dönüştürdüğünü düşünebiliyorum." Pençelerini açıp onun eline sapladı ve kemiği sıyırdı.

Gözleri büyüdü ve acı içinde bağırdı; kurdu bu sesi çok seviyordu.

Frankie ona alaycı bir gülümseme verdi. "Kara ayı neden yolun karşısına geçti? Çünkü dişi kurt ona kalemtırışla mastürbasyon yapmak istedi."

"Seni küçük sürtük."

"Kendimi daha çok bir hemoroid olarak düşünmeyi seviyorum. Yani, baksana göt herifleri rahatsız etmekte ne kadar yetenekliyim, resmen buhar çıkarıyorsun." Pençelerini kınına sokarak onu serbest bıraktı.

Elini kavradı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hangi gün olduğuna bağlı."

Mavi bir çizgiye küfretmek üzereydi ki, aralarında Derren ve Zander'in de bulunduğu bazı Anka ve Merkür Sürüsü üyeleri belirince dondu kaldı. Hepsi de ışıldıyordu

Rio'ya dik dik bakarken düşmanca bir tavır takındılar. Aynı anda Ally de neler olduğunu görmek için aceleyle bara indi.

"Ona ne söyledin?" Marcus talep etti.

Rio gözlerini büyüttü. "Ben mi? Az önce lanet elimi bıçakladı!"

Frankie onlara, "Sadece Trick'in erkekleri kızlara tercih ettiğini ve tam olarak birbirimize bağlanmadan önce Trick'ten ayrılmamın ikimiz için de daha iyi olacağını açıkça söylememi istedi," dedi. "Gerçek dostlar olduğumuzu ve Rio'nun çekip gitmesi gerektiğini açıkladım ama biraz ikna olması gerekiyordu."

Marcus onunla burun buruna geldi. "Trick ve arkadaşının arasına girmeye mi çalıştın? Bunu gerçekten denedin mi?"

Rio yutkundu. "Gerçeği duymaya ihtiyacı vardı. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o-"

"Çiftleştin," diye bitirdi Marcus. "Çiftleştin ve mutlu. Bunu kendin de gördün. Bu yüzden buraya geldin. Senin asla yapamayacağın bir şeyken, onun onu mutlu edebilmesine içerliyorsun. Onun peşinden gitmenin anlamsız olduğunu sana uzun zaman önce söylemiştim. Kendini adayabileceği tek bir kişi vardı ama sen bunu görmek istemedin. Bu gece, gördün. Ve defalarca önemseydiğini iddia ettiğin adam için mutlu olmak yerine, sahip oldukları şeyi bozmak için eşinin kafasına şüphe tohumları ekmeye çalışıyorsun."

"Sadece elini bıçakladığı için şanslısın," dedi Taryn. "Eğer yanında bir çekiç olsaydı, işler çok farklı sonuçlanabilirdi."

"Çekiç mi?" diye yankılandı Ally.

Taryn ona, "Bunu sana sonra anlatırım," dedi.

Derren yumruklarını sıkmış, hâlâ Rio'ya bakıyordu. "Bence bu konuşmaya dışarıdaki ara sokakta devam etmeliyiz." Tercümesi: Ayıyı dışarı çıkarıp biraz dövme gerektğini düşünüyordu.

Zander, "Bu benim de destekleyebileceğim bir fikir," dedi.

Marcus Rio'nun yakasını tuttu ve onu kulübün arka tarafına doğru sürüklemeye başladı.

Rio, "Durun!" diye bağırdı ama durmadılar.

Zander arkadaşını uyaran bir bakış atacak kadar uzun süre oyalandı. "Burada diğerleriyle kal. Tek başına gitme."

Diğer erkekleri takip etmeye başlamıştı ki Gwen seslendi: "Bekle, sen gitmeden önce, ben sadece" Başını salladı. "Sorun değil. Boş ver."

Zander'ın gözleri kısıldı. "Gwen, çıkar ağzındaki baklayı." Elini salladı. "Gerçekten, önemli değil." "Bana ne söyleyeceğini söyle."

"Ama önemli değil," diye ısrar etti, gözleri masumiyetle irileşmişti.

Yemin etti. "Akıl sağlığımı test etmeyi bırak."

"Ama her seferinde bir dilim kaybetmeni izlemek eğlenceli." Bir küfür daha savurarak uzaklaştı.

Gwen gülümseyerek, "Onun koruyuculuğu sınır tanımıyor," dedi.

Harley iç çekti. "Anlayabiliyorum. Bunun baskın erkeklere özgü bir şey olduğundan oldukça eminim."

"Evet," diye onayladı Shaya. "Onlar için birçok açıdan üzülüyorum. Aslında hiçbir zaman kendi istediklerini elde edemeyeceklerini asla anlamıyorlar. Bu konuda ısrarcı olmaya devam ediyorlar. Kafalarını bilerek tuğla duvara vuran insanları izlemek gibi. Garip değil de ne?"

Jesse boğazını temizledi. "Ben buradayım."

Shaya bunu elinin tersiyle itti. "Ally, hâlâ sarhoş değilim. Bana yardım et."

"Tamamdır," dedi Beta.

Trick ağır ahşap kapıyı iterek açarken menteşeler gıcırdadı. Tahta zemine gürültüyle sürtündü. Bir esir olmadığı sürece kimse kulübeye adımını atmazdı. Mümkün olduğunca sefil ve pis görünmesini istedikleri için kasıtlı olarak ihmal etmişlerdi.

Kir, toz ve çürük kokuyordu. Sert bir sandalye, yırtık bir şilte ve kırmızı bir kova dışında hiçbir şey yoktu. Pencereleir kir içindeydi ve sızdıran çatı yüzünden yerde lekeler vardı. Pencere kenarları ölü sineklerle doluydu ve tavanın köşelerinde çok özenli örümcek ağıları vardı. Mağara evinden bu kadar uzakta duyulabilen tek şey sivrisineklerin vızıltısı ve dış duvarları tırmalayan ağaç dallarıydı.

Trick'in bakışları hemen kolları ve bacakları kalın bir iple bir sandalyeye sıkıca bağlanmış olan Drake'e gitti. İp aynı zamanda göğsüne de dolanmıştı.

Kısacası, Drake hiçbir yere gitmiyordu. Ve bunun çok farkında görünüyordu.

Etrafta çırpınmak, bağlarıyla savaşmak yerine kıpırdamadan oturdu. Terlemiyor ya da zor nefes almıyordu. Kalp atışları biraz hızlı olsa da korkudan çarpmıyordu. Drake bu işten canlı çıkamayacağını biliyordu ve görünüşe göre bunu kabullenmeye karar vermişti.

Trick'in kurdu onun korkusunu istiyordu. Onu görmek ve koklamak istiyordu, tıpkı kanını görmek ve koklamak istediğı gibi.

Trick'in ileriye doğru attığı her adımda tahtalar gıcırdıyordu. Trey, Ryan, Dante ve Dominic onun arkasında sıralandılar. Esirleri hiç de iyi görünmüyordu. Saçları yağlı ve dağınık, giysileri buruşuk ve pejmürdeydi. Adam her nerede saklanıyorsa, belli ki temiz giysilere ya da duşa erişimi olmamıştı.

Drake Trick'in etrafına baktı. "Kız arkadaşın yanında değil mi? Yazık. Ondan hoşlanıyorum."

Bunu içtenlikle söylüyor gibiydi. Trick ona, "Senin burnunu kırdı," diye hatırlattı.

"Ve neredeyse kafama bir çekiçle vuruyordu. O bir savaşçı. Bunu sevdim."

"O benim kız arkadaşım değil. O benim arkadaşım."

"Bu birkaç şeyi açıklıyor. Sürü arkadaşına beni neden kuduz bir köpek gibi ezdirdiğın gibi." Ryan'a bir bakış fırlattı.

Trick kollarını göğsünde kavuşturdu. "Alfa'nın söylediklerine bakılırsa, sen hemen hemen öylesin. Seni Beta olarak askıya aldı. Ve seni de serbest bıraktığını iddia ediyor."

Drake alay etti. "Nash bir Alfa değil." "Doğru. Sen de Beta değilsin."

"Doğru," diye izin verdi Drake, alınmamıştı. "Peki bu nasıl olacak? İnfaz mı? Kavga mı? İşkence mi? Senin yerinde olsam işkence yolunu seçerdim. Yapabilseydim eşine işkence ederdim. Vücudundaki her deliği sikene kadar yapmazdım." Trick kendisini kışkırtmalarına izin vermeyince iç çekti. "Çıngırlamak kolay değil, değil mi?"

"Bir kızdan dayak yemiş bir adamın ağzından çıkan bu tür şeyleri ciddiye almak zor."

"Kıçıma tekmeyi basmadı."

"Hayır, tekmelemeyi sen yaptın. Bir kaburgası kırıldı. Çenesini de zedeledin. Kafasına kaz yumurtası koydun. Bacağındaki bir kemik kırıldı. Pençelerinle boynunu deldin. Ve neredeyse omzunu yerinden çıkarıyordun." Öfkesi vücudunda zonklayan Trick bir adım daha öne çıktı. "Söyle bakalım Drake, sana ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Kısasa kısas," diye tahmin etti Drake, sesi düz, gözleri donuktu. "Bu doğru. Ona verdiğin her yarayı tekrar gözden geçireceğim."

Her yara on kat daha kötü olacak." Ve Trick bunun her anından zevk alacaktı.

"Toplantıda beni yere sermemiş olsaydın, Nash beni sana göndermezdi."

"Ödeşmek için tuvalette peşimden geldin."

"Nash'in sözüyle. Misilleme yapmazsam sürünün saygısını kaybedeceğimi söyledi. Ancak daha sonra, kız arkadaşını kaçırma emrini yerine getirmedeki başarısız girişimimden sonra hepimizle oynadığını fark ettim."

Trick kaşlarını kaldırdı. "Sence bizimle oynuyor mu?"

"Sokaktaki en parlak lamba ben değilim ama beni kullandığını ben bile görebiliyorum. Seni öldürmüş olsaydım

Alfa ne yaptı?"

"Morelli'nin seni idam için teslim etmesini talep etti."
Drake tembelce başını salladı. "Bu doğru. Ve sonra
senin

Alfa Nash'e borçlu olurdu. Sence Nash ne isterdi? Bir ittifak,
değil mi?"

"Bu da bir olasılık. Ama bu eşimi neden kaçırmaya
çalıştığını açıklamaz."

"Trey'in yardım için ona gitmesini istedi. Ona bunun işe
yaramayacağını söyledim. Sürünün iz sürücüsünün onu
bulmak için gönderileceğini söyledim. Ama Nash, Trey'in
onun yardımını isteyeceğinden ve böylece herkesin birlikte
çalışabileceğinden emindi. Nash, Trey'i arayıp kızınızı
bulduğunu söylemeyi planlıyordu. Kızı teslim etmek için bir
ittifak talep etmeyeceğini söyledi. Buna gerek olmadığını
söyledi. Ona borçlu olduğunuzu hissedeceğinizi düşünüyor."
Drake uzun bir nefes verdi. "İşlerin bu şekilde yürüyeceğine
ikna olmamıştım ama emirlere uydum."

"Ve bu nedenle bağışlanmanız gerektiğini mi
düşünüyorsunuz?" "Hayır." Kederli bir iç geçirdi. "Daha
kötülerini de yaptım.

kızına yaptığımdan daha fazla. Karma hepimiz için gelir.
Ama eğer ben batacaksam, Nash de benimle birlikte
batabilir." Gözleri parlayarak ekledi, "Bahse girerim nereden
geldiğini bulamamışsındır. Kayıtlarda sanki birdenbire ortaya
çıkmiş gibi görünüyor, değil mi?"

Dante öne çıktı. "Onun gerçek kimliğini biliyor musun?"

"Bu beni ne kadar çabuk öldürmek istediğinize bağlı."

Dante iç geçirerek başını salladı. "Neden insanlar her
zaman hızlı bir ölüm için pazarlık yapmaya çalışır?"

Drake, "Bu durumdan canlı çıkamayacaklarını bilen bir
esirin pazarlık etmek için elinde kalan tek şeydir" dedi.

"Bu yeterince doğru." Trick pençelerini çıkardı,
tutsakları sarsılınca tatmin oldu. "Ne yazık ki senin için
Drake, onun nereden geldiği umurumda değil."

Drake'in gözleri ilk kez panikle parladı. "Umursamalısın.
Nash savaş istiyor."

Dominic sıkılmış bir ses tonuyla, "O kadarını hissettik,"
dedi.

"Ama tek başına çalışmadığını hissettiniz mi?" diye sordu Drake. "Birisi onu seçti, ona yeni bir kimlik verdi, bir Alfa olmasına yardım etti ve sonra onu yeni bir yola soktu."

"Kim?" diye sordu Trey.

"Kim olduğunu bilmiyorum. Onlara hiç isimleriyle hitap etmedi. Ama onların insan olduğunu söyledi. Bir aşırılık yanlısı." Drake tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bu adamlar deli. Nash'in neden onlardan biriyle çalışmak istediğine dair hiçbir fikrim yok. Ama savaşı en az onun kadar çok istediklerini biliyorum. Savaşı birlikte başlatmayı planlıyorlar."

"Yani Morelli ve bir radikal insan, daha sonra birbirlerini yok etmek için birlikte mi çalışıyorlar?" diye sordu Trey, inanmadığını gizleme zahmetine girmeden.

"Hayır," diye yanıtladı Drake. "Anlaşmaya göre Nash ve en yakın müttefiklerine saldırılmayacak. Ama saklananların yerlerini bildirecek. Senin gibi, Trey. Eğer bu ittifakı kabul etseydiniz, tüm savunmasız şekil değiştirenleri buraya yerleştirir, en iyi savaşçılarınızı yanına alır ve sizi aşırılık yanlılarının elinde ölüme terk ederdi."

Trick ağzını büktü. "Bu harika bir hikâyeydi. Belki içinde biraz gerçeklik payı vardır, bunu araştırırız. Şimdilik ilgim sadece seninle. Umarım acı eşiğin düşüktür." Trick yumruğunu sıktı ve Drake'in çenesine indirdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

S Trick saatler sonra odaya girdiğinde o yataktaydı. Uykusunda genç görünüyordu, diye düşündü. Özellikle de elini çenesinin altına sıkıştırmış ve yüzündeki çizgiler saf bir huzur ifadesine dönüşmüşken.

Bir dakika boyunca yatağın yanında durdu, sadece onu izledi. Göğsünün hafifçe inip kalkmasını izledi. Ona gitmek istedi. Ona dokunmak, onu uyandırmak, içine girmek. Ama yapamadı. Henüz yapamazdı. Sakinleşene kadar olmazdı. Üzerindeki kan ve şiddet temizlenene kadar olmazdı.

Banyoda giysilerini çıkardı ve duş kabine girdi. Başını arkaya eğdi ve sıcak sprey üzerine vururken gözlerini kapattı. Drake tam anlamıyla ölmüş ve gömülmüş olsa da, Trick gerçek bir tatmin hissetmiyordu. Artık Drake'in sadece bir kukla olduğunu biliyordu. Nash Morelli'nin kellesini mızrağın ucuna geçirmekten başka hiçbir şey, içinde süregelen tedirginliği dindiremezdi.

Kurdu sakinleşmeye yakın bile değildi. Hele ki eşine yönelik bir tehdit hâlâ varken. Hâlâ tam olarak intikamı alınmamışken ve-

Duş kapısı açıldığında sırtında hafif bir cereyan oldu ve ardından yumuşak eller etrafına dolandı. Trick uzun bir nefes verdi. Kahretsin, onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ama onun bu yanılla uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordu. "Bebeğim-"

"Şşş." Frankie ellerine biraz sabun sıktı ve sonra adamın omuzlarına köpürttü. Acele etmedi. Konuşmadı. Sadece ona ihtiyacı olduğunu hissettiği huzuru verdi.

Onu uyandıran akan suyun sesi değildi. Çiftleşme bağlarından aşağı doğru titreşen tedirginliğini hissetmişti. Muhtemelen yalnız kalmayı tercih edeceğini düşündü ama yemek yeme ihtiyacını nasıl görmezden gelemiyorsa, onu yatıştırma ihtiyacını da görmezden gelemezdi.

Omuzlarını ve sırtını sabunladı, parmaklarını iyi hissettirecek ve gerginliği uzaklaştıracak kadar derisine batırdı. Yavaş yavaş kasları sertliğini kaybetti ve aralarındaki bağda vızıldayan hayal kırıklığı hafif bir uğultuya dönüştü.

"Benim için arkanı dön," dedi. Döndü ve kadın onun göğsünü, karın kaslarını ve kollarını yıkadı. Niyeti onu rahatlatmaktı, tahrik etmek değil, ama aleti çelik gibi sertti ve onun ihtiyacını hissedebiliyordu. Kendisinininkini güçlendirdi, meme uçlarını sıktı ve göğüslerinin ağrmasına neden oldu. Elinden geldiğince bunu görmezden geldi - şimdi ve burada olan oydu.

Ellerini kızın sırtından aşağı indirerek kıcını avuçlayan Trick, ağzını kızın kulağına dayadı. "Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum." İhtiyacının tatlı kokusu kabini doldurdu, başının dönmesine ve sikinin zonklamasına neden oldu. Boynuna sokularak, dişlerini iddia izinin üzerinde gezdirdi. "Benim."

"Senin," diye kabul etti Frankie. Ağzını onunkinin üzerine sertçe indirdi. Kadın onun omuzlarını kavrayarak inledi. Öpücük sıcak, ıslak ve açtı. Yağmalıyor, hükmediyor ve onun teslimiyetini talep ediyordu.

"Boğazın," diye gürledi. "Bana boğazını ver."

Bu, Frankie'nin rahatlıkla verebileceğinden çok daha fazla boyun eğmesini gerektiriyordu. Frankie onun emirlerine uymayı ve liderliği ele almasına izin vermeyi sorun etmiyordu; bu genellikle onun yararınaydı ve zaten başkalarını kontrol etmekten de pek hoşlanmazdı. Ama ona boğazını açmak? Evet, bu çok şey istemektir. "Kandır-"

"Bana boğazını ver."

Çenesini kaldırdı. "Hayır."

Gözleri kısıldı. "Pekala."

Tedirginlik içini sızlattı. Trick genellikle bir şey istediğinde, özellikle de seks sırasında geri adım atacak biri değildi. Ağızı tekrar onunkini aldı, dili içine battı ve onu fayanslı duvara yaslarken her yarığı keşfetti. Kollarından birini kaldırdı ve bileğine bir şeyin dolandığını hissetti. Aynı şeyi diğerine de yaptı ve sonra sisli beyni vantuzlu kelepçeleri hatırladı.

Lanet olsun. Onları daha önce fark etmişti. Bir gün, hiç beklemediği bir anda onları kullanacağını söyleyerek onunla alay etmişti. Şu anda böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştir.

Trick o anda çizdiği mükemmel resimden memnun bir şekilde mırıldandı. "Kelepçeli, çaresiz ve benimle oynayacak."

"Çaresiz" kısmı hem gururunu incitti hem de ihtiyacını körükledi. Frankie sırf eğlence olsun diye onunla kavga edebilirdi ama onun buna ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Sahip oldukları şeyin içinde kendini kaybetmeye ihtiyacı vardı. Yapması gerekeni yaparken bu gece elinden kaçıracağına hiç şüphe olmayan kontrolüne ihtiyacı vardı. Bu yüzden onunla mücadele etmek yerine hareketsiz kaldı. Ve bu ona tembel, orantısız bir sırtış kazandırdı.

Trick parmaklarını Frankie'nin boynunda, göğüslerinin arasında ve karnında gezdirdi. "Şu anda çok ateşli görünüyorsun Frankie." Aleti dolu ve ağırdı, bir orospu gibi zonkluyordu. "Benim Frankie'm."

Parmaklarını amının dolgun dudakları üzerinde gezdirirken dokunuşunu tüy kadar hafif tuttu. Parmağını kıvrımlarının arasından klitorisinin üzerinden geçecek kadar kaydırdı. Kızın kalçaları ona doğru sarsıldı ve adam gülümsedi. Eşi hayatında karşılaştığı en hassas klitorise sahipti ve onu sonsuza dek kızdırmayı seviyordu. Onu gidebildiği yere kadar zorlamayı seviyordu. Bu yüzden "Sanırım buna daha sonra döneceğim" dedi.

Onun sert küfürlerini duymazdan gelerek ellerini göğüslerinin etrafında birleştirdi ve sıktı. "Göğüslerine bayılıyorum." O

bir meme ucundan diğetine yalarken onları birbirine doğru itti. Emdi, yaladı ve dişleriyle tırmıkladı. Boğuk bir inilti ile, kısıtlamalarının izin verdiği kadar ona doğru eğildi. Bir parmağını onun sıcak küçük amına soktu ve inledi. Kız zaten ıslaktı ama ... "Benim için damlamanı istiyorum." Kayganlığın bir kısmını aldı ve klitorisinin üzerine yaydı. "İstediğin bu mu?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Frankie, klitorisini iki parmağının arasına alıp biraz sıktığında nefesi kesildi. Parmaklarını ileri ve geri kaydırды, her kayışta klitorisinin her iki tarafını ovuşturdu. Oh Tanrım. İçindeki gerilim arttıkça onu yerinde kilitlemek için bir bacağını onun kalçasına bağladı. Her parçası onun için acıyordu. Ona karşılık verdi. Onu arzuluyordu.

"Frankie, bana boğazını ver."

Tısladı. "Neden bu kadar çok istiyorsun?"

"Bana her şeyi vereceğini bilmem gerek. Her şeyi." Parmağını tekrar amına soktu, daha fazla kayganlaştırıcı aldı ve klitorisinin her yerine sürdü. "Senin için yapamayacağım tek bir şey var Frankie, o da gitmene izin vermek. Sana asla özgürlük vermeyeceğim. Ama başka bir şey? Senindir."

Klitorisini daire içine aldı, ovdu ve çimdikledi. "Bana istediğimi ver."

Frankie gözlerini sıkıca kapattı. İhtiyaçtan aklını kaçırmış olsa bile, gururu onun isteğine karşı çıkıyordu. Ama kazandığı ve artık tamamen sahip olduğu kalbi ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyordu. Ve kalbi gururuna galip geldi.

Trick başını geriye atıp boğazını ona verirken içinden bir hırıltı yükseldi. Böylece kontrolü sis gibi buharlaştı. Kadının ellerini serbest bırakmak için cırt cırtlı kelepçeleri yırtarak açtı. "Sıkı tutun." Onu havaya kaldırdı ve kabaca sikinin üzerine bıraktı. Nefesi ciğەرlerinden fırlayacak gibiydi ama amcığı onun etrafında dalgalanıyordu. Ve ikisinin de uzun süre dayanamayacağını biliyordu.

Kollarını düz tutarak ellerini duvara dayadı. "Sür beni."

Frankie bacaklarını onun etrafında kilitledi, omuzlarını kavradı ve hayatta kalmaları buna bağılıymış gibi onun sikine bindi. Bu sırada adamın ağzı Frankie'yi çılgına çevirdi; boynunu emiyor, kulak memesini ısıyor, iddialı ısırtıyla alay ediyor ve kulağına ciddi anlamda kirli fanteziler fısıldıyordu.

"Hadi Frankie, sik beni." Bir ıslak parmağını kızın kışındaki tomurcuğun içine soktu ve kızın hızı kesildi. "Sana durmanı söylemedim. Hareket et." Kadın yükselip alçalmaya devam etti, böylece hem adamın sikini hem de parmağını beceriyordu. "Daha sert, Frankie, kendini boşalt."

Ve sonra her şey oldu. Frankie'nin içinde sıcak bir rüzgâr gibi esen zevk, boğazına bir çığlık hapsetti ve amının, içinde zonklayan sikin etrafında dalgalanmasına neden oldu. Tam boşalmadığını uzaktan fark ettiği sırada, adam onu sikinden kaldırdı ve omzunu itti.

"Dizlerinin üzerine çök Frankie," diye homurdandı Trick. Biraz şaşkınlıkla söyleneni yaptı. "İşte böyle. Ağzını aç." Kız dudaklarını araladığı anda, adam içine girdi. Dikkatli ya da nazik değildi. Ağzını sikerken saçlarını kavradı, çılgınca kalçalarını yumrukladı. Sonra boşaldı ve patlayarak yükünü kızın boğazına boşalttı.

İçindeki tüm öfke, hayal kırıklığı ve intikam arzusu boşalırken gözlerini kapattı. Ellerini onun kollarının altından geçiren Trick, onu ayağa kaldırdı. Onu kendine doğru çekti, yüzünü boynuna gömdü ve gevşek bedenini bir o yana bir bu yana salladı. "Bunu hep yapıyorsun."

"Ne?" diye mırıldandı, güçsüzce sırtını okşuyordu.

"Bana huzur getir." Saçlarına uzun bir öpücük kondurdu. "Seni özledim." Onsuz geçirdiği o birkaç saat çok daha uzun gelmişti. Belki de bir süredir kendinde olmadığı içindi.

"Sensiz yatağa girmek hiç eğlenceli değildi. Bunu sık sık yapmayalım."

Gülümsedi. "Anlaştık." Onu içine çekti. Kalbi tekledi. "Kokularımız birbirine karıştı."

Frankie'nin burun delikleri alevlendi ve sıırttı. "Bu aramızdaki bağın güçlendiği anlamına geliyor, değil mi?"

"Doğru. Ve şimdi herkes sadece kokunla benim olduğunu anlayacak."

"Bu fikirden ben de aynı tatmini almasaydım gözlerimi devirirdim." İkisi de saçlarını yıkayıp köpüklerden arandıktan sonra duştan çıktılar ve kurulandılar. Yatağa girdiklerinde - erkek sırt üstü yatmış, kadın erkeğin yanına sokulmuştu- kadın tekrar konuştu. "Moralinizi bozmak istemem, bu konuda konuşmak istemediğinizi de biliyorum ama Drake'in-

"Seni bir daha asla incitemez."

Demek ki ölmüş, diye düşündü. "O zaman seni rahatsız eden ne?" İntikamını aldığına göre artık daha iyi hissetmesini beklerdi. "Onu öldürdüğün için kötü mü hissediyorsun?"

"Lanet olsun, hayır." Trick iç geçirerek parmaklarını kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Morelli'nin seni kaçırması için onu gönderdiğini söyledi." Drake'in ona anlattığı her şeyi aktardı.

Frankie o konuşurken adamın karın kaslarının çizgilerini ve çukurlarını izledi. "Doğruyu söylüyor olabilir. Demek istediğim, aşırılık yanlıları türümüzü bir savaş başlatması için kışkırtmaya çalıştı ama biz bunun yerine Hareketi kurduk. Savaşı yeterince istiyorlarsa, başka bir şey denemeleri gerekir. Ve birlikte çalışabilecekleri bir şekil değiştiren bulmaya çalışmak akıllıca olur. Morelli'yi gerçekten öldürmeyeceklerine inandığımdan değil. Yaşamasına izin vereceklerine bile inanmayabilir. Sadece birbirlerini kullanmaktan memnun olabilirler."

"Eğer doğruyu söylüyorsa, Morelli bizi radikallere gümüş bir tepside sunmayı planlıyordu." Kurdu üst dudağını geriye doğru sıyırdı.

"Bence Trey'in onunla konuşma vakti geldi."

"Denedim. Morelli'nin numarası artık kullanılmıyor." Bu pek çok anlama gelebilirdi ama hiçbirini o anda keşfetmek istemiyordu. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmayalım."

sikik." Trick onun elini tuttu ve avucunu öptü. "Gecenin geri kalanı nasıl geçti?"

"Güzel."

"Etrafta seni benden çalmaya çalışan erkekler yok muydu?"

Kıkırdadı. "Hayır."

"Kimse sana sorun çıkarmadı mı?"

"Hayır."

Konuşmadan önceki hafif tereddütü kaşlarını çatmasına neden oldu, özellikle de aralarındaki bağda kısa bir süreliğine tedirginlik baş gösterdiğinden. "Ne oldu?"

İç çekti. "Sana yarın söyleyecektim. Bu gece kafanda yeterince şey var."

"Bilmek istiyorum." Gözlerinin içine daha iyi bakabilmek için onu üstüne çekti. "Şimdi söyle bana."

Dudağını ısırdı ve çenesini onun göğsüne dayadı. "Rio biraz düşmancaydı."

Şerefsiz. "Düşmanca tanımla."

"Temel olarak, bir aletim olmadığı için, ihtiyacın olan şeyin ben olmadığımı inandığını belirtti. Senin gey olduğunu ya da en azından çoğunlukla gey olduğunu düşünüyor. Ve eğer Marcus'un söyledikleri doğruysa, seni takip etmek onun için hiç işe yaramadığı için üzgün."

Trick küfür etti, hem o orospu çocuğuna hem de kendisine kızdı. "Seni terk etmemeliydim." Onun yanında kalmalı, onu korumalıydı.

"Ben büyük bir kızım, biliyorsun."

"Bana Marcus'un o piçle ilgilendiğini söyle."

"O, Derren ve Zander söz konusu piçi 'sohbet' için dışarı çıkardılar."

"Güzel."

"Tabii ki bu, pençelerimi eline sapladıktan sonraydı."

Trick gözlerini kırptırdı. "Şaşırmamalıyım. Sevimliliğinin ardında kötü kalpli küçük bir dişi kurt olduğunu defalarca kanıtladın." Omuz silkti. "Bana Rio'nun saçma sapan konuştuğunu bildiğini söyle."

"Biliyorum," diye güvence verdi ona. "Hangi pakette gelirim geleyim beni istiyorsun."

"Ama söylediği şeyler seni incitti."

"Biraz canımı yaktılar, bunu kabul ediyorum. Kimse arkadaşının eski sevgilisinin onun nelerden hoşlandığını ve tadının nasıl olduğunu bildiğiyle övünmesini duymaktan hoşlanmaz. Sertlikten hoşlandığını ve anal hayranı olduğunu zaten anlamadığımdan değil. Rio'ya göre, aletin kışma girmesine izin verirsem bir süre daha buralarda olacaksın."

Trick onun yüzünü kavradı. "Duy beni, Frankie. Kışını sikeceğim. Her santimini dolduracağım ve benim olduğunu iddia edeceğim. Analdan hoşlandığım için değil, sen olduğun için. Ne yaparsak yapalım, her zaman seninle ilgili olacak."

Frankie kaşlarını kaldırdı. "Bak, arada sırada parmağını kullanman benim için sorun değil." Bu hoşuna gitmeye başlamıştı. "Ama sakin? Hayır. Bu olmayacak. Bana o hoşgörülü gülümsemeni takınma, sanki hayal görüyormuşum gibi."

"Bebeğim, hayal gördüğünü düşünmüyorum. Sadece saçmaladığını düşünüyorum." Bir elini sırtından aşağı kaydırarak bir küreyi kavradı. "Bu kışa sahip olacağım. Onu becereceğim, sahipleneceğim ve içine derinlemesine boşalacağım. Ve biliyor musun? Her anını seveceksin." Gözlerini kısmıştı. "Yüzündeki o hoşgörülü gülümsemeyi silebilirsin."

"Can sıkıcı, değil mi?"

"Evet, kesinlikle öyle."

Kıs kıs güldü. "Bunu yarın tartışabiliriz. Çok yorgunum." Yanağını onun göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı. "Bu arada, ben de seni seviyorum" demeden önce uyumanın eşiğine gelene kadar bekledi.

Trick kaskatı kesildi. "Birine onu sevdiğini söyleyip sonra da öylece uyuyamazsın."

"İzle beni," diye mırıldandı. Ve sonra kendinden geçti.

Ertesi gün Trick Ryan "a bakarken kağlarını çattı. "Bunu bir daha söyle."

Trey'in ofisinin ortasında duran infazcı tekrarladı, "Morelli gitti. Sürü evi de dahil olmak üzere arazisindeki tüm binalar yanıp kül oldu. Orman yangını ya da kaza değildi. Hızlandırıcı kullanılmış. Birisi onları kasten yok etti. Görünürde tek bir ruh bile yoktu."

Trey öne doğru eğilip dirseklerini masasına dayadığında sandalyesi gıcırdadı. "Ceset var mı?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Ryan. "Ama yangında kimsenin ölmediğinden emin olamıyorum."

"Yani ya biri sürüyü öldürmeye çalıştı ya da Morelli hasarı kendisi yaptı ve sonra kaçtı." Trey çenesine vurdu. "Belki de Drake'in bizde olduğunu biliyordu. Ama nasıl?"

Masanın kenarına tüneyen Dominic, "Bölgemizi uzaktan izleyen biri olabilir ya da ciplerimizi etiketlediği gibi Drake'in cesedini de etiketlemiş olabilir," dedi.

Trick, "Bu iki senaryo da mümkün," diyerek aynı fikirde. "Morelli Drake'in konuşacağından endişe etmiş olabilir - ya da risk almaya hazır değildi - bu yüzden kaçtı. Sırf başka kimse sahiplenmesin diye binaları yakmış da olabilir. Bu yönden kindar biri."

Duvara yaslanan Marcus sakallı çenesini kaşıdı. "Morelli'nin kaçacak biri olduğunu düşünmemiştim."

Dante, "O gururu tarafından yönetilen bir adam değil," diye belirtti. "Bizim onun hayal edebileceğinden çok daha güçlü ittifaklara sahip olduğumuzu bilecek kadar gerçekçi. Daha önce de söylediğimiz gibi, bir planı var."

Ryan onaylarcasına homurdandı. "Zihni buna odaklanmış durumda. Eğer saklanmak bu planı korumak anlamına geliyorsa, bunu yapacaktır. Ama bence bunu bizim yok edilmemizi de içerecek şekilde uyarlayacak - muhtemelen kendi eliyle."

Trick Trey'e döndü. "Sen benim Alfa'msın, sana saygı duyuyorum ama seninle birlikte kaçıp bir yere saklanmamı istiyorsan bunun için iyi bir nedenin olmasını beklerdim. Aksi takdirde saygımın büyük bir kısmını kaybedersin. Bu da beni meraklandırıyor."

Morelli'nin sürüsü onunla birlikte saklanıyor. Eğer öyleyse, onlara ne sebep vermiş olabilir?"

Dominic bir kağıt ağırlığını bir elinden diğerine savurdu. "Bence binaları Morelli'nin yaktığı konusunda haklıyız ama sürüsünün onun yaptığını bildiğini sanmıyorum. Bence suçu başkasının üzerine attı. Muhtemelen bizi. Sürüsü onunla birlikte gidecek ve eğer onlara intikam planları yaparken ortalıkta görünmemeleri gibi bir şeyler söylerse saklanmayı kabul edeceklerdir."

"Muhtemelen," dedi Ryan. "Durum ne olursa olsun, bence bir noktada bir saldırı başlatacak. Sadece planını bozduğumuz için değil, bölgemizi gerçekten istediği için. Onun tarzı en güçlü üyeleri saf dışı bırakıp diğerlerini yanına çekmeye çalışmak." Trey ve Dante'ye baktı. "Bu da demek oluyor ki siz ikiniz onun ana hedefleri olacaksınız. Ama senin de dikkatli olman gerekecek Trick. Sen ve eşin ikiniz de onu engellediniz. Bunu yaparken de planının işlemlerini imkânsız hale getirdiniz. Trey, Morelli'nin istediği gibi yardım için ona gelmedi. Ayrıca Drake'in avlanmasını sağlayarak Morelli'nin kurtlarından birini kaybetmesine neden oldunuz. Başka bir deyişle, onun bok listesinde olacaksınız."

Kapının çalınması Trey'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Yine de, "Girin," diye seslendi.

Lydia utangaç adımlarla içeri girdi, dişleri alt dudağını kemiriyordu. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu

Dante. Kadın iç çekti. "Pek sayılmaz."

Trick gözlerini kıstı. "Sorun nedir?"

"Frankie ile stüdyosunda konuşuyordum. Çalışmalarını falan görmek istedim. Ben oradayken ona bir telefon geldi. Sonra yüzü bir anda tuhaflaştı. Sorunun ne olduğunu sordum ama beni başından savdı ve işine geri döndü."

Trick aralarındaki bağ aracılığıyla onu kontrol etti. Yeterince sakın görünüyordu ama kendini bir projeye o kadar kaptırabilirdi ki duyguları arka planda kalırdı. Kurdu Trick'i onu bulup kontrol etmesi için teşvik etti.

"Git arkadaşını gör," dedi Trey ona. "İyi olduğundan emin ol."

Trick başını sallayarak ofisten çıktı ve mağaralardan çıkıp ormana doğru ilerledi. Stüdyoya yaklaştığında, hoparlörlerden bangır bangır rock müzik sesi geldiğini duydu. Dürüst olmak gerekirse, bu gürültünün konsantre olmasına nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyordu ama ne olursa olsun işe yarıyordu.

Atölyede kocaman, şekilsiz bir kil yığınının üzerine eğilmişti. Yavaş ve temkinli bir şekilde ona doğru ilerledi ve "Hey, bebeğim. Bu ne olacak?"

"Hiçbir fikrim yok." Ona yan gözle bir bakış fırlattı. "Lydia seni görmeye gitti, ha?" diye tahmin etti.

Trick onu omuzlarından tutarak nazikçe kendisine doğru çevirdi, yüzündeki sıkışık ifadeyi ve acı dolu bakışlarını yakaladı. "Seni kim aradı ve seni üzecek ne söylediler?"

"Büyükanneyle büyükbabamın hizmetçisi Edna'ydı." Yutkundu. "Geoffrey bu sabah hastaneye yatırıldı. Mahkeme binasının dışında omzundan vurulmuş."

"Vurulmak mı?" diye yankılandı.

"O iyi. Tetikçi ya çok kötü nişan almış ya da onu öldürmek istememiş." Frankie titrek bir nefes aldı. "İlk başta sadece şok oldum. Hiçbir şey hissedemedim. Ne hissedeceğimi bilemedim. Bu beni boktan bir insan yapmalı ki hemen projeme geri döndüm-"

"Boktan bir insan değilsin. Bir başkasının bir şişe viskiye ya da Valium'a uzanacağı şekilde projene geri döndün. Burada yaptığın şey seni sakinleştiriyor ve bir çıkış yolu sağlıyor. Şimdi şokun geçtiğine göre, nasıl hissediyorsun?"

"İyi olmasına rağmen endişeli. Ve ... şey, kızgın." Duygularını itiraf ettiği anda, öfkesi onu gerçekten vurdu. Dışlerinin arasından tısladı. "Beni arayıp haber bile vermediler, Trick. Beni onaylamamaları bir şeydir ve bana soğuk davranarak ne demek istediklerini göstermeleri gerekir."

omuz. Büyükbabam yaralandığında beni aramamak bile bambaşka bir şey."

Trick onu kendine doğru çekti ve saçlarını okşayarak ona sarıldı. "Benimle nefes al, Frankie. Güzel ve yavaş. İşte böyle." Kız sakinliğini bulmuş gibi görüldüğünde, bakışlarıyla buluşmak için geri çekildi. "Gel hadi. Burayı kilitleyip odamıza dönelim, sen de üstünü değiştirirsin."

"Ne için değişti?"

"Hastaneye bu halde gitmek isteyeceğinden şüpheliyim."

"Hoş karşılanmayacağım," dedi, sesi alçaktı. "Beni hemen gönderirler. Oraya gitmek beni ceza oburu yapar."

"Ama bir şeyler ters gider ve iyileşemezse, en azından onu görmeye çalışmadığın için kendini affetmezsin." Trick'in oraya gitmesini umursamasının tek nedeni buydu. "Hastanede olmak için her türlü hakka sahipsin Frankie. Ama gerçekten gitmek istemiyorsan, biz de gitmeyiz. Bu kadar basit. Sadece sonradan pişman olabileceğin bir şey yapmanı istemiyorum."

"Beni oradan kovalarlar."

"Deneyebilirler." Trick onlara izin vermedi. "Ben de seninle geliyorum. Bundan hoşlanmayacaklarını biliyorum ama geri çekilmeyeceğim. Sadece senin yanında onlara güvenmediğim için değil, artık hayatının bir parçası olduğum gerçeğine alışmaları gerektiği için."

Frankie yavaşça başını salladı. "Tamam."

"Ve eğer pislik gibi davranırlarsa, öfkeni daha sonra senden çıkaracağıma güvenebilirsin."

Kaşları yavaşça kalkarken içinden bir eğlence süzüldü. "Ne kadar yüce gönüllüsünüz."

Bir saat kadar sonra, otomatik sürgülü kapıdan geçerek, düz beyaz duvarları plastik sandalyelerin sıralandığı bir hastane bekleme odasına girdiler. Tek gerçek renk yapay bitkiler, posterler ve dergilerden geliyordu. Onun

Wolf'un burnu antiseptik, el dezenfektanı, çamaşır suyu ve kahve kokuları karşısında kırıştı.

Marcia ve Brad karşılıklı oturmuş, duruşları eğilmiş, kendi dūřüncelerinde kaybolmuş görünüyorlardı. Onlara doğru yürüyen Frankie, insanların mırıldanmaları ve personelin koridorda renk kodlu önlüklerle yürürken çıkardığı ayakkabı gıcırtiları arasında sesini duyurabilmek için boğazını temizledi.

Marcia şaşırmış bir halde koltuğunda doğruldu. "Francesca." Marcia'nın gözlerinde kısa bir süre için duygu parıldıadı ama Frankie'nin tanımlayamayacağı kadar çabuk kayboldu. "Nasıl öğrendin?"

Frankie kuru bir ses tonuyla, "İyiyim, teşekkürler, sen nasılsın?" dedi. Brad bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Frankie, ben-"

"Hayatımdan çıkması için rüşvet vermek üzere Trick'le buluşmamışsın ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davranacağız," dedi Frankie, sesi eşitti. Öfkesini serbest bırakmanın sırası değildi. "Brad, Marcia-bu Trick, benim dostum. Trick, bu benim amcam Brad ve büyükanmem Marcia." İki de Trick'e kısa bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı ama en azından kaşlarını çatmamış ya da onu göndermeye alışmamışlardı. "Geoffrey nasıl?"

Brad titrek bir nefes aldı. "Doktorlar iyi olacağını söylediler. Kurşun doğrudan girmiş ve hiçbir hayati organa isabet etmemiş ama epey kan kaybetmiş. Kan nakli yapıldı ve ..." Brad yutkundu. "Onu o halde görmek çok zordu. Solgun. Zayıftı."

"Peki ya tetikçi?"

"Tutuklandı." Koltuğunda kıpırdandı. "'Otur' derdim ama bu sandalyeler kıınızı uyuşturacak."

Espridenemesi gerginliği azaltmadı, ama çabasını takdir etti. Oturmadı -sadece hoş karşılanmadığı için değil, aynı zamanda vücudunda çok fazla gerginlik olduğu için. "Polis kadının onu neden vurduğunu biliyor mu?"

"Eski bir davadan biriydi," dedi Brad. "Bir velayet savaşı."

Frankie'nin kaşları çatıldı. "Velayet mi?"

"Bir çift torunlarının velayetini istiyordu. Kızları, kocası öldükten sonra New Age tarikatlarından birine katılmış ve bunun çocuklar için uygun bir ortam olmadığını düşünmüşler. Kızları, anne ve babasının çocukları ziyaret etmesini istemiyor, babasının kendisine cinsel tacizde bulunduğunu söylüyordu. Tarikatın sığınağı olduğunu ve çocukların orada güvende olacağını söyledi. Mücadele uzun ve çirkindi."

Frankie, "Geoffrey velayeti büyükanne ve büyükbabaya verdi," diye tahmin etti.

"Evet." Ellerine baktı, kaybolmuş gibiydi. "Geçenlerde çocuklardan biri -on üç yaşındaydı- kendini öldürdü. Bir mektup yazmış, büyükbabasının onu taciz ettiğini ve artık buna dayanamadığını iddia etmiş."

Ve sonra Frankie anladı. "Geoffrey'i annesi vurdu."

"Babasını da vurdu," dedi Brad. "O öldü."

Kendi durumlarıyla olan ilişkiyi göremiyorlarsa, kördürler. Geoffrey'nin o kadına ve çocuklarına baktığında Caroline ve Francesca'yı gördüğü çok açıktı. Tarikata baktığında sürüyü ve Christopher'ı görmüştü. Büyükanne ve büyükbabaya baktığında da kendisini ve Marcia'yı görmüştü. Bu yüzden o davaya asla başkanlık etmemeliydi ama bu kadar açık olan bir şeyi dile getirmenin pek bir anlamı yoktu.

"Şu anda polisle konuşuyor," dedi Marcia, evlilik yüzüğünü parmağında döndürerek. "İstersen onunla daha sonra konuşabilirsin."

Frankie başını salladı. "Bekleyeceğim."

Trick ağzını kızın kulağına dayadı. "Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ya zayıf olacak ya da çamur." Şakağını ovuşturdu. Floresan ışık başını ağrıtıyordu.

Polislerin Geoffrey'nin hastane odasından çıkmasını beklerken kimse tek kelime etmedi. Sonunda çıktıklarında,

Marcia ayağa fırladı ve onları soru yağmuruna tuttu.

Brad Frankie'ye, "4A numaralı odada," dedi.

Koridorda yürürlerken Trick onun arkasından ayrılmadı. Kapıyı iterek açan Frankie, Geoffrey'nin yastıkların üzerine uzanmış, duvara monte edilmiş televizyonu izlediğini gördü. Hasta olmadığı halde Geoffrey'nin hayati fonksiyonlarını takip eden bu kadar farklı makineye bağlı olduğunu görünce şaşırdı. Ağrıdan mı, kan kaybından mı, şoktan mı, yoksa üçünün bir kombinasyonundan mı emin değildi ama parlak beyaz çarşafların üzerinde bile solgun görünüyordu.

Kapı onun ve Trick'in arkasından kapandığında, bekleme odasının sesleri yerini serum fizyolojik damlalarının yumuşak sesine, kalp monitörünün güven verici sabit atışlarına ve televizyondan gelen kısık seslere bıraktı.

Onu görünce gözlerini iki kez kırptırdı. "Francesca." Kalp atışlarının hızlanmasını bekliyordu ama sabit kaldı. "Geleceğini düşünmemiştim."

Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış hissedebilir, ama ... "Ben kalpsiz değilim."

"Hayır, ama son zamanlarda senin kalbini epey zorladık."

Bu itiraf onu şaşırttı. "Trick'i hatırlıyorsun."

"Seviyorum." Başını hafifçe hareket ettirerek zayıf, tereddütlü bir selamlama hareketi yapmış olabilirdi ama Frankie bundan emin olamıyordu.

Yatağın yanındaki plastik sandalyeye oturmadı. Bunun yerine, serum standına çarpmamaya dikkat ederek onun yanına gitti ve elini yatağın metal yan korkuluğuna dayadı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Gece boyunca burada kalmama ve tüm bu ekstra testleri yaptırmama gerek yok." Bileğindeki giriş bileziğine ters ters baktı. "Büyükannen bu konuda ısrar etti."

"Kendini çaresiz hissediyor. Çekiciliğini kullanarak bir şeyler yapmaya çalışıyor."

"Bana kuru ya da sert olmayan bir yemek getirseydi çok daha minnettar olurdum." Yatağın ayak ucunda duran ve üzerinde yarısı yenmiş bir köfte bulunan tepsiyi kokladı. "Davranışlarına bakılırsa kalp krizi geçirdiğimi ya da gizemli bir hastalıktan muzdarip olduğumu düşünebilirsiniz."

"En azından özel bir odanız var."

"Ağrı kesiciler burada pek işe yaramıyor." "Sadece şikayet ediyorsun çünkü gitmek istiyorsun Eve." Vurulma olayını sormak istedi ama bunun konuşmak isteyeceği en son şey olduğunu düşündü - özellikle de bunu polisle yaptığına şüphe yokken.

Ağır ağır nefes verdi, yorgun görünüyordu. "İster inan ister inanma Francesca, büyükannen ve ben senin için her zaman en iyisini istedik. Belki de kendi önyargılarımız ve suçluluk duygularımız yüzünden her zaman senin için en iyisini yapmadık."

"Suçluluk mu?" diye yineledi, kaşları çatılmıştı.

"Hiç kimse kendi çocuğunu gömmek zorunda kalmamalı. Christopher onu öldürmüş olabilir ama ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Çiftleşmesi konusundaki çekincelerimi bir kenara bırakmayı kabul etmeseydim, onu terk etmesi için baskı yapsaydım, bugün hayatta olacaktı. Bu yüzden bu konuda bu kadar kararlıyım. Bunu önleyebilecekken senin incinmene dayanamazdım. Caroline'a yaptığım hatayı sana da yapmak istemedim ama görünen o ki başka hatalar da yapmışım."

"Suçluluk duymanızın bir anlamı yok," dedi ona. "Onu terk etmiş olamaz. Çiftleşme bağları iki insanı birbirleri olmadan yaşayamayacakları ölçüde birbirine bağlayan metafiziksel yapılardır. Onu terk etmeye ikna edemezdin, etsen bile yine de öldürdü çünkü birbirlerine ihtiyaçları vardı."

Ondan Trick'e baktı. "Ve şimdi bu bağa sahip misin?"

"Evet. Bunu asla destekleyemeyeceğin için üzgünüm. Ama ailen Marcia'yı onaylamasaydı

sizin için bir fark yarattı mı?"

Bakışlarını kaçırdı. "Hayır, sanırım olmazdı." Kadının elini okşadı ama yine de gözleriyle buluşmadı. "Gerçek bir iş bulman gerektiğini söylemekle hata ettim. Umarım bunu affedebilirsin, hiç değilse."

Gözyaşları boğazını düğüm düğüm ederek üzerine çöktü. Onun yorulduğunu görünce, "Artık gitmeliyiz. Kendine iyi bak." Bununla birlikte odadan çıktı.

Trick parmaklarını birleştirdi. "Hadi gidelim." Başını sallayınca onu koridordan geçirip bekleme odasına götürdü.

Brad ve Marcia baktı Yukarı, ama onların ifadeler okunamazdı. Trick onu yanlarından geçirip doğruca kapıya götürdü. "Francesca," diye seslendi Marcia usulca. Frankie dönerken, Kadının gözleri Frankie'nin boynundaki ize takıldı ve sonra donuklaştı. Bunun bir iddia ısırgı olduğunu biliyordu. "Edna'ya seni bilgilendirmesini söyleyeceğim."

Trick'e göre bu yeterince iyi değildi ama hiç yoktan iyiydi. Marcia'nın umutsuzca farklı bir şey söylemek, bir zeytin dalı uzatmak istediğini görebiliyordu ama bunu henüz yapamıyordu. Frankie'nin elini sıktı. "Hadi bebeğim."

Cipe binip emniyet kemerlerini bağlayana kadar Frankie konuşmadı. "Bırakın o şeyleri söylemesini, benimle konuşmasını bile beklemiyordum. Marcia'nın beni dışarı atmamasını beklemiyordum."

"Size ulaşmak istiyor ama nasıl ulaşacağını bilmiyor. Onun için söyleyebileceğin bir şey varsa o da acısını dışa vurmadığıdır. Tıpkı senin Lydia ile yeniden bir araya geldiğinde kendi acınla saldırmadığın gibi." Frankie ve büyükannesi bazı yönlerden birbirlerine benziyorlardı; soğukkanlı, koruyucu. Aralarında söylenmemiş şeylerden oluşan bir okyanus olması utanç vericiydi.

Belki de Clara haklıydı ve Newman'lar bir gün Caroline'a yaptıkları gibi yumuşayacaklardı. Ama Trick bunun gerçekleşmesinin biraz zaman alacağını hissediyordu, tabii eğer gerçekleşirse.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

F Rankie aydınlık koridorda yürürken ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Büyükbabasının odasına varması sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Kapıyı iterek açtı. Kaşlarını çattı. Geoffrey gitmişti. Yatak yoktu. Ekipman yok. Televizyon yok. Sadece odanın diğer ucunda kırmızı bir kapı vardı. Belki orada bir hemşire vardı.

Frankie kapının tokmağını çevirdi ve içeri girdi. Teşhir odasıydı, etrafı heykelleriyle çevriliydi. Üşümüştü, parmaklarını esnetti ve-

Sandalye boştu. Çocuk gitmişti.

Frankie o zaman duydu. Gıcirtı. Hareket etmeye çalışan eski, çürük kemikler gibi. Döndü ama gördüğü çocuk değildi. Marcia, Geoffrey ve Brad'di. Heykellere bakıyorlardı, sıkılmış ve etkilenmemişlerdi.

İsimlerini seslendi ama cevap vermediler. Onu duymuyor ya da görmüyor gibiydiler. Onlara tekrar seslendi, bu sefer daha yüksek sesle. Ama büyükanne ve büyükbabası arkalarını dönüp uzaklaştılar. Brad'in bedeni solup şekil değiştirdi ve birden Rio'ya bakmaya başladı.

"Onu tutamazsın," dedi Rio ona. "Uzun vadede olmaz. Onun ihtiyacı olan sen değilsin."

Kemiklerin gıcirtısını duyan Frankie olduğu yerde döndü. Çocuktü. Yerde sürünüyordu. Durdu.

Yavaşça ve sertçe başını kaldırdı, saçlarını ayırdı.

"Koş," diye fısıldadı.

Frankie yutkundu.

"Neden?" "Ona zarar verdi.

Sana da zarar verecek."

Barut kokusu odaya sinmişti. Duvarlardan kan damlıyordu. Küçük alanda bir hırıltı yankılandı - her saniye daha da güçlüyor gibi görünen bir alan.

Bir hırıltı daha. "İçinde olman gerekiyor-"

Frankie'nin gözleri birden açıldı ve vücudu sarsıldı. Aman Tanrım. Kurdu hırladı ve pençelerini tırmıkladı, rahatsız ve endişeliydi. Frankie'yi arkadan saran kol kısa süreliğine gerildi. Tavan arası tozu kadar kuru boğazıyla yutkundu.

Trick onun saçlarını öptü. "Başka bir kâbus mu?" Sesi uyku yüzünden pürüzlüydü.

Başını sallayarak dik oturmaya çalıştı ve uzun bir nefes verdi. Trick de onunla birlikte ayağa kalktı ve komodinden bir bardak su aldı. Zayıf, minnettar bir gülümsemeye bardağı aldı ve suyu yudumladı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve bu atış odanın sessizliğinde çok yüksek görünüyordu.

Trick saçlarını yüzünden uzaklaştırarak düzeltti. "Kabusta ne oldu?"

Frankie bardağı ona geri uzattı ve o da komodine geri koydu. "Hepsi birbirine çok benziyor. Her zaman sergi odamdayım. Her zaman heykellerimle çevriliyim. En azından bir tanesi benimle konuşuyor. Ve her zaman kan ve barutla karışık o kokuyu alıyorum. Ve sonra o ses..."

"Buraya gel." Trick onu kucağına aldı ve kucağına yatırdı. Sakin kalmak için elinden geleni yaptı, ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordu ama onu bu şekilde görmek canını sıkıyordu. Kâbuslardan sonra her zaman bitkin görünüyordu, sanki ondan çok şey almışlardı. Kurdu ona sokulurken bile

Hayal kırıklığı içinde hırladı - eşlerine zarar veren şey savaşılabilecekleri bir şey değildi.

"Neyi göremiyorum, Trick? Bilinçaltım kafamdan geçen neyi yakaladı?"

"Bilmiyorum," dedi onu nazikçe sallayarak. "Keşke bilseydim, eğer bu kâbusların biteceği anlamına gelseydi."

Uykunun kolay gelmeyeceğini hisseden Frankie saate baktı. "Saat altıyı biraz geçiyor. Sanırım gidip biraz balkonda oturacağım."

"Tamam. Gel hadi."

Adam, kız hâlâ kollarındayken yataktan çıkarken kaşlarını çattı. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Kapa çeneni, bebeğim."

"Şey, bu çok hoş," diye mırıldandı, yine de onunla birlikte olduğu için minnettardı. Adam, onu kucağına alarak sandalyelerden birine yerleşti ve kadın dağların üzerinden görünen güneşin muhteşem manzarasını seyre daldı.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Bugün Clara'yı görmek istediğine emin misin?" diye sordu.

"Eğer bundan kurtulabilseydim, kurtulurdum. Iris'in eşyalarını toplamak benim için iyi bir zaman değil. Ama Clara ve Lydia gerçekten orada olmamı istiyorlar. Görünüşe göre bunu yapmak ailedeki kadınlar için bir gelenek. Ve Lydia'ya hayır demek zor, özellikle de desteğe ihtiyacı olduğunu bildiğim halde. Sen ne yapacaksın?"

"Trey, Ryan ve Dominic'le birlikte Morelli'nin saklandığı söylenen bir yeri kontrol etmeye gidiyorum. Başına ödül koyduğumuzdan beri bir sürü ipucu aldık. Hiçbiri bir şey ifade etmedi. Yeraltının derinliklerinde. Ama sonsuza kadar saklanamaz. "Şişman kadın şarkı söyleyene kadar bu iş bitmez."

Kaşlarını çattı. "Kim bu kadın? Şişman olmasının ne önemi var? Ve şarkı söylemesi neden bu kadar önemli?"

Trick sadece başını salladı. "Her neyse... Morelli'nin çöp sahasının yakınında saklandığına dair bir ihbar aldık. Muhtemelen orada da değildir, ama ..."

"Ama Morelli'nin öldürölmesi ihtimaline karşı Trey ve diğler infazcılarla birlikte orada olmak istiyorsun, çünkü onu öldüren kişi olmak istiyorsun," diye anladı.

"Evet." Trick onun bakışlarını yakaladı, oradaki acımasız niyeti görmesini istiyordu. Onun bunu yapacağını ve bunu acımadan ya da pişmanlık duymadan yapacağını bilmesi gerekiyordu. "Ve olacağım."

"Bu, siz yavrularınızla uğraşırken benim yine duş duvarına kelepçeleneceğim anlamına mı geliyor?"

Dudakları seğıirdi. "Muhtemelen. Marcus ve Roni sana ve Lydia'ya Bjorn Sürüsü bölgesine kadar eşlik edecek. Orada herhangi bir sorunla karşılaşmanız pek olası değil ama korunmanızı istiyorum."

İki korumanın gereğinden fazla olduğunu düşünse de Frankie bir şey söylemedi. Onu terk ettiğı son iki seferde, kız yaralanmıştı. Önce Drake, sonra da Rio tarafından. Onun yeterince korunmasını istemesi mantıklıydı.

"Başka bir konuya geçelim, Geoffrey'den haber var mı?" diye sordu.

"Yatmadan hemen önce Edna ile konuştum. Ona göre, o iyi." Kontrol etmek için onu aramayı düşünmüştü ama eğer birbirlerine geri döneceklerse bunu bebek adımlarıyla yapmaları gerekiyordu.

"Güzel. Yakında seninle iletişime geçip seni öğle yemeğine davet ederse hiç şaşırmam. Ailen şekil değiştirenleri canavar olarak görüyor. Vurulma olayı onlara insanların da kötü şeyler yapabileceğini hatırlattı."

Ona daha da yaklaştı. "Evet, sanırım öyle oldu."

Kahvaltıdan kısa bir süre sonra Marcus Frankie, Roni, Lydia ve Cam'i Bjorn Sürüsü bölgesine götürdü. Clara, Lydia ve Frankie'ye Iris'in eşyalarını gözden geçirecek duygusal alanı sağlamak için Cam Cesar'la balığa çıkarken, Roni ve Marcus Clara'nın arka verandasında dinlendi.

Clara, Iris'in birçok biblosundan birini balonlu naylonla kaplarken Frankie'ye "Trick'le aranız nasıl?" diye sordu.

"Harika," diye yanıtladı Frankie, giysilerini bir kutuya yerleştirirken. "Hiçbir şey bir çiftleşme bağının yerini tutamaz, değil mi? Bu bir hediye

Çoğu insan ne yazık ki bunu asla deneyimleyemeyecek. Bu yüzden onlara hep acımışımıdır." Clara içini çekti, gülümsemesi nostaljikti. "Cesar'ın eşim olduğunu fark ettiğimde çok gençtim."

Lydia'nın kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"On dört. O on altı yaşındaydı. Birbirimize sahip çıkmamız için çok erkendi. Ailelerimiz ben on yedi yaşına gelene kadar beklememizi istedi, biz de öyle yaptık. Yine de beni hemen istemesine izin vermedim. Hayır, bana uygun bir şekilde kur yapması için ısrar ettim."

"Court you?" diye yineledi Lydia, ağzı seğirerek.

"Ah, evet. O zamanlar çok fazla Jane Austen romanı okuyordum. Romantizm istiyordum. O da bana bunu verdi, sağ olsun. Iris, Alfie'nin eşi olduğunu anladığında tam tersini yaptı. Frankie'de olduğu gibi, gerçeği görmesi birkaç ayını aldı. Anladığında ise hiç vakit kaybetmeden onun kendisinin olduğunu söyledi ve birbirlerine sahip çıkmalarını talep etti. Zavallı adam resmen korkutulmuştu ama bundan mutlu olduğu belliydi." Clara konuşurken bir kutuyu bantla kapattı. "Newman'lar henüz çiftleştiğinizi bilmiyorlar mı?"

"Evet," diye yanıtladı Frankie. "Bir hafta önce Geoffrey vurulduktan sonra onlarla konuştuğumda benim ısırik iddiamı gördüler."

"Vurulmak mı?"

"Eski bir dava ona musallat olmak için geri döndü."

"Ah." Clara kâğıt mendille başka bir süs eşyasını sarmaya başladı. "Isırığa nasıl tepki verdiler?"

"Yapmadılar ama beni hastaneden kovmadılar. Geoffrey hatalar yaptığını kabul etti ama Trick'i kabul etmeye istekli olmadığı sürece benim için ne burada ne de orada. Büyükbabam, büyükbabam ve amcam Trick ve benim bir paket anlaşma olduğumuzu bilmeliler. Onu aileye kabul etmeleri gerektiğini söylemiyorum, ama onun benim bir parçam olduğunu kabul etmeleri gerekiyor." Ailesinin en iyi ve en önemli üyesi.

"Trick'in seni mutlu etmesi onlar için yeterli olmalı," diye söze başladı Lydia, "ama bu onlara hiçbir güvence vermeyecek, çünkü Christopher Caroline'ı mutlu etti ve yine de ..."

Frankie iç çekti. "Yine de." Pencereden dışarı baktı ve eski evinin görüntüsünü yakaladı. "Yapmam gereken bir şey var." Bakışlarını tekrar diğer iki kadına çevirdi. "Eski kulübeye gitmek istiyorum."

Lydia'nın gözleri endişeyle parlıyordu. "Frankie, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Belki değil, ama bunu yapmam gerekiyor."

"En azından Trick gelene kadar bekleyebilir misin?" diye yalvardı Lydia. "Bunu tek başına yapmamalısın."

"Beni vazgeçirmeye çalışacak. Josh içinden geçmem için izin verdi. Trick'ten beni buraya getirmesini isteyip duruyorum, o da sürekli erteliyor." Sonunda bunu yapmasına izin verene kadar yaşlı bir kadın olacaktı. "Geriye dönüşler yaşamam mümkün olsaydı, neden endişelendiğinizi anlardım. Ama o geceye dair ne kadar anım varsa derinlere gömülü. Benim için kulübeden geçmek geçmişimle yüzleşmek demek. Olanları kabul etmek. Bir kapanış yapmak."

Clara'nın gözleri anlayışla parlıyordu ama Lydia hâlâ endişeli görünüyordu.

"Trick bir keresinde bana geçmişimi ve mirasımı kabul etmem gerektiğini söylemişti," dedi Frankie. "O haklı. Çiftleşme bağımız henüz tamamlanmadı. Ya ben Trick'in dediğini yapıp geçmişimi kabullenene kadar tam olarak yerine oturmazsa?" Çenesini kaldırdı. "Bunu gerçekten yapmam gerekiyor."

Lydia bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben de seninle geleceğim. Lütfen tartışmayın. Bunu tek başına yapman düşüncesine katlanamıyorum."

"Senin için zor olacak," diye uyardı Frankie onu. Ne de olsa kadının erkek kardeşi orada ölmüştü.

"O gece hiçbir şey görmedim. Kulübeye yaklaşmama bile izin vermediler. Orayla ilgili hatırladığım tek şey iyi anılar."

Frankie içini çekti. "Pekâlâ. Clara, burada iyi olacak mısın?" Clara elini sallayarak, "Elbette," diye cevap verdi.

"Ne kadar zamana ihtiyacın olursa olsun. Ne olursa olsun, bunun senin için iyi bir şey olacağını düşünüyorum. Roni ve Marcus'a nerede olacağınızı bildireceğim."

"Muhtemelen bizi oraya kadar takip edecekler," dedi Lydia. "Ama içeri girmeyecekler, size hak ettiğiniz mahremiyeti sağlayacaklar."

Frankie, yanında Lydia olduğu halde kulübeden çıkıp çocukluğunun geçtiği eve doğru yürüdü. Ev hüzünlü görünüyordu. Pencereleri tahtalar kaplamış, kapının karşısındaki tahta bölmeler yerlerine çakılmış ve duvarlara sprey boyayla hakaretler yazılmıştı.

Çevresi bile kasvetliydi. Her yerde aşırı büyümüş otlar vardı. Kulübenin sağ tarafında her nasılsa hâlâ ayakta duran ölü bir ağaç vardı. Sol tarafında ise uzun zaman önce kurumuş bir gölet vardı.

Yalnız bir karga çürümüş sundurma parmaklığına tünemişti; basamakları tırmanırken onları izledi. Ön kapıya doğru ilerlerken verandadaki dallar ve yapraklar ayaklarının altında çıtırdadı. Frankie ve Lydia kapıyı engelleyen tahtaları sökmeye çalışırken homurdandılar ve küfrettiler. Tahtalar yağmur ve çürüme yüzünden yumuşamamış olsaydı muhtemelen daha da zorlanırlardı.

Tahtalar gittiğinde Frankie uzun bir nefes verdi. Kapının tokmağı yoktu, o yüzden dirseğiyle iterek açtı. İçeri adımını atar atmaz yüzünü buruşturdu. Soğuk hava bayattı, tozla kaplıydı ve belli belirsiz sigara dumanı ve esrar kokuyordu. Ambalajlar, boş şişeler, bira kutuları ve sigara izmaritleri yerlere saçılmıştı.

Lydia tiksintiyle içini çekti. "Görünüşe göre çocuklar yıllar boyunca burada takılmış. Umarım burayı sevişme yeri olarak da kullanmamışlardır."

"Burada iki kişinin öldüğünü düşünürsek, bu ürkütücü olurdu."

Gıcırdayan tahtaların üzerinde yürürken ayak sesleri yankılanıyor, kırık pencerelerden giren rüzgârın ısıklık sesini bastırıyordu. Kulübede mobilya yoktu. Duvarlarda hiçbir resim ya da tablo asılıydı. Geride bırakılan tek eşya örümcek ağlarıyla kaplı aydınlatma armatürleriydi. Duvarlardaki siyah lekeler ve grafitiler dışında hiçbir renk izi yoktu. Neredeyse orada hiç kimsenin yaşamadığını düşünecekti. Gerçekten de evin bir kabuğuydu.

"Terk edilmiş mobilyalar görmeyi bekliyordum."

Lydia, "Kulübenin tüm eşyaları boşaltılmıştı," diyor. "Sanırım annem ve babam birilerinin burayı ateşe vereceğinden ve her şeyin yok olacağından endişe ediyorlardı. O zamanlar duygular çok yüksekti."

Frankie alt kattaki alanı keşfederken aralarına sessizlik çöktü. "Herhangi bir geri dönüş ya da duyusal anı yaşamayı beklemiyordum ama çocukluğumun geçtiği evde yürüyüp hiçbir rahatlık bulamamak biraz kasvetli. Her santimi bana yabancı geliyor."

Başka bir çıplak odaya girdiler ve Lydia, "Burası mutfaktı. Olay burada oldu." Boğazını temizledi. "İlk başta insanlar paniğe kapıldı ve birinin seni kaçırdığını düşündüler."

Frankie kaşlarının birbirine çarptığını hissetti. "Neden?"

"Olay yerine ilk gelenler sana seslendi ama sen cevap vermedin. Kokunu bodruma kadar takip ettiler. Orada saklanıyordun, hayalet gibi bembeyazdın ve titriyordun."

"Gerçekten mi?" Frankie etrafta dolaşarak başka bir kapı aradı ve ... İşte oradaydı. Menteşeleri üzerinde asılı duruyordu, bu yüzden dikkatlice iterek açtı, ellerinde kireçli toz hissi bıraktığında yüzünü buruşturdu. İlk başta alan büyük bir dolap gibi görünüyordu. Ama sonra başka bir kapı daha olduğunu gördü. Frankie onu da açtı ve bodruma açıldığını görünce memnun oldu.

Lydia boğazının arkasından acı dolu bir ses çıkardı. "Frankie, bunu kendine yapma."

"Kendime eziyet etmeye çalışmıyorum. Bunu iyi açıklayamıyorum ama sadece yapmam gerekiyor."

Lydia kollarını çırdı. "Pekâlâ."

Ahşap basamaklar bodruma inerken inliyordu. Frankie'nin burnu kırıktı. Aşağısı hiç de iyi kokmuyordu. Küf ve nemli beton. Geniş pencereden sızan güneş ışığı bile soğuk olduğu kadar karanlıktı, bu yüzden şekil değiştirenlerin karanlıkta iyi görebilmesi çok iyi bir şeydi.

Geniş bodrumu keşfederken ayakkabıları beton zemine sürtündü. Hiçbir yerde kutu istiflenmemişti. Raflarda hiçbir şey durmuyordu. Depo dolabı tamamen çıplaktı. Örümcek ağları ve rutubet lekeleri dışında görülebilecek tek şey şalter kutusu, bir fırın, bir su deposu ve borulardı.

"Sanırım yıllar boyunca kulübeye giren çocukların hiçbirinin buraya gelmediğini söylemek yanlış olmaz." Çöp ya da grafiti yoktu.

"Onları suçladığımı söyleyemem." Lydia ürperdi. "Bodrum katları ürkütücüdür."

"O gece nerede saklanıyordum?"

Lydia dönerek uzak köşeyi işaret etti. "Eskiden şurada tuttukları kurutucunun arkasında toplanmıştın."

Bu fikir Frankie'nin sertçe yutkunmasına neden oldu. Bir şey görmüş olmalıydı. Bir çocuk çok ama çok daha korkunç bir şeyden kaçmadığı sürece ürkütücü bir bodrumda saklanmazdı.

Lydia kollarının üst kısmını ovuşturdu. "Artık gidebilir miyiz? Bodrumlardan gerçekten nefret ediyorum."

"Evet." Frankie iç çekti. "Geri dönebiliriz."

"Güzel, çünkü çıldırmak üzereyim. Neşeli bir şeyler konuşalım."

"Tamam. Jaime sana kızlar gecesinde sızdığını söyledi mi?" Bu anı, Frankie'nin suratının asık olmasına rağmen ağzının seğirmesine neden oldu.

"Hayır, söylemedi. Bana Trick'in eski sevgilisi Rio'dan bahsetti. Onun elini bıçakladın, değil mi?"

"Cam'in eski sevgilisi senin gerçek eşin olmadığı konusunda ısrar etseydi sen de aynısını yapmaz mıydın?"

Lydia gözlerini kırptırdı, ağzı açık kaldı. "Rio mu söyledi bunu? Sırf inat olsun diye seni üzdüğünü sanıyordum."

"O da biraz öyle yaptı. Ona göre Trick'in ihtiyacı olan kişi ben olamam, çünkü Rio Trick'in eşcinsel olduğuna inanıyor. Görünüşe göre Trick'in bir gün ona bir kaçamaktan daha fazlası olarak davranacağını da umuyordu. Umutlarını sona erdirmemden nefret ediyor."

"Seni ve Trick'i birlikte görmek, Trick'in eşcinsel olmadığı gerçeğiyle yüzleşmesini sağlamış olacak, bu da senin Trick'e onun asla veremeyeceği bir şeyi verebileceğin gerçeğiyle de yüzleşmesi gerektiği anlamına geliyor - en azından cinsiyet değiştirmekle ilgilenmiyorsa."

Frankie ona çarpınca tökezleyerek durdu. Yüzüne bir tokat gibi inmişti. Bunca zamandır onu görmemişti. Bir kez bile.

"Ne?" diye sordu Lydia.

"Haklısın. Muhtemelen benden nefret ediyor. Gerçekler ne derse desin, bir gün Trick'e sahip olacağını düşünüyordu. Benim yüzümden bu asla gerçekleşmeyecek. Ama Trick'in eşcinsel olduğuna da gerçekten inanıyor. Rio'nun kafasında, Trick'i bir şekilde ben kandırdım. Ben kötü adamım." Aynı şekilde annesinin de kötü adam olduğunu şimdi fark ediyordu.

"Hemen hemen, evet. Tatlım, çok solgun görünüyorsun. Aman Tanrım, bir şey mi oldu?" Frankie'nin kolundan tutarak onu aniden durdurdu.

"Ne?" Lydia'nın bakışlarını takip etti. "Ne oluyor lan?" Birisi yere büyük bir pentagram çizmişti. Etrafı mumlar ve sembollerle çevriliydi. Daha da kötüsü, eski kan olduğu çok belli olan kırmızımsı kahverengi kocaman bir leke vardı.

"Aman Tanrım." Lydia elini göğsüne götürdü. "Muhtemelen çocuklar aptallık edip ruhları ya da iblisleri çağırabileceklerini sanmışlardır. Değil mi?"

"Bu kan, Lydia. Pentagramın ortasında ne olduğuna bak." Tozla kaplanmış olsa da Frankie onu kolayca görebiliyordu.

Lydia geri çekildi, kalbi şimdi Frankie'ninki kadar hızlı çarpıyordu. "Bu Christopher'ın bir fotoğrafı." Parmakları Frankie'nin koluna gömölürken, "Sence çocuklar onun ruhunu çağırmaya falan mı çalışıyorlar?" diye sordu.

"Sanırım biri onunla konuşmak istedi." Sadece bir canlıyı kurban etmekle kalmayıp bunun gerçekten işe yarayacağını düşünecek kadar çılgın biri. Cebindeki telefon çaldığında yerinden sıçradı. Frankie titrek bir nefes alarak telefonu cebinden çıkardı. "Ben Trick." "Alo" diye cevap verdi.

"Bebeğim, sorun ne? Endişeni hissedebiliyorum. Ne oldu? Bu

mu Alt dudağını yaladı. "Eski kulübedeyim."

?" İç çekti. "Frankie, oraya gitmemeliydin.

Bensiz. Bak, şimdi sana doğru geliyorum, tamam mı? Çöp sahasında Morelli'den iz yoktu. Sadece Iris'in evine geri dön ve beni bekle."

Başlarının üzerinde bir tahta gıcırdadı. Ve bir tane daha. Ve bir başkası. İlgüdüğü düştü. "Burada biri var."

"Muhtemelen Marcus ya da Roni," dedi Lydia.

"Hiç sanmıyorum," dedi bir başka tahta usulca gıcırdarken. Çünkü üstlerindeki kişi sanki ona sinsice yaklaşmayı umuyormuş gibi sessiz olmak için çok çaba sarf ediyordu. "Ailemi kimin öldürdüğünü biliyorum."

"Ne?" diye sordu hem o hem de Lydia aynı anda.

"Kim olduğunu biliyorum." Ayak sesleri döşeme tahtalarını aşarken kulak kabarttı ve yeni gelenin hangi yöne gittiğini anlamaya çalıştı. O ve Lydia tozun içinde yerlerini belli eden ayak izleri bırakmamış olsalar bile, şekil değiştiren onların kokularını takip edebilirdi. "Ve sanırım buradalar."

Trick yemin etti. "En fazla on beş dakika sürer. Iris'in kulübesine geri dön ve bekle- Bu da ne?" Kükremeyi duydu

metallerin çarpışması, lastiklerin gıcırdaması ve camların kırılması.

"Trick? Trick!" Frankie şok olmuş bir halde telefonuna baktı. "Hat kesildi," dedi Lydia'ya. "Sanki cip bir şeye çarpmış gibiydi." Kurdu tamamen çılgına dönmüştü; öfkelenildi, hırladı, uludu, Frankie'ye yanına gitmesi için bağırdı.

Panik Frankie'nin tam karnına yumruk atarak nefesini kesti. Bu ılgın durumda kurduna katılmasını engelleyen tek şey onun ölmediğini biliyor olmasıydı; onu hissedebiliyordu. Bilinci yerinde değildi ama yaşıyordu.

"Kahretsin!" Lydia onun kolunu tuttu. "Artık gitmeliyiz."

Bodrum kapısı açılırken menteşeler gıcırdadı.

Frankie'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve nefesleri hızlı ve yüksek sesle gelmeye başladı.

Ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağıya doğru gıcırdayarak iniyordu. "Aşağıda olduğunu biliyorum, Frankie." Alay eder gibi söylenmişti.

Erkek en alt basamağa ulaştığında Lydia'nın nefesi kesildi. "Cruz?"

Ona sıırttı. "O ben oluyorum." Bakışları Frankie'ye kaydı. "Beni gördüğüne o kadar da şaşırmış görünmüyorsun."

Frankie yutkundu. "Anladım. Eninde sonunda." Fotoğraf albümlerini hatırladı, Cruz'un sık sık Christopher'a nasıl baktığını, neredeyse yakın durdukları fotoğrafları gördüğünü hatırladı. Cruz'un Brad'e Rio'nun Frankie'ye baktığı gibi baktığını da hatırlıyordu. Ama şimdi fark ediyordu ki, Cruz'un baktığı Brad değildi. Caroline'a dik dik bakıyordu.

"O gece yatakta olman gerekiyordu," dedi Cruz, sanki yanlış yapan kendisiymiş gibi. "Hiçbir şey duymaman ya da görmemen gerekiyordu."

Lydia başını inkâr edercesine sallayarak geri geri giderken adımları sürüklendi. Ama sonra elini kaldırdı ve elindeki tabancanın tetiğini çekti. Lydia dondu kaldı ve Frankie'nin vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesildi. Lanet olsun.

"Ellerinizi görebileceğim bir yere kaldırın kızlar. Bu iyi. Korumalarınızın size yardıma geleceğine güvenmeyin." Sırıttı. "Bazı gençlere onları ormana çekmeleri için para verdim."

Bu yeterli olmaz, diye düşündü Frankie. Hayır. Cam Lydia'nın endişesini hissedecekti, tıpkı Trick'in Frankie'ninkini hissedeceği gibi. Biri gelecekti. Gelmek zorundaydılar. O zamana kadar

. . . ne? Düşünemiyordu. Muhakeme edemiyordu. Trick'in yaralandığını ve tehlikede olduğunu bilirken olmazdı. Ona ulaşması gerekiyordu.

Gözlerini bodrumda gezdirdi. Merdivenden başka tek çıkış Cruz'un arkasındaki kirli pencereydi. Dışarı çıkmak, bir şekilde onu ve tabancasını vurulmadan geçmek demekti. Bunu nasıl yapacaklardı ki? Hiçbir fikri yoktu.

Kurdu yüzeye çıkmak ve o herifi lime lime etmek istiyordu. Frankie, Cruz'un o vites değiştirmeyi tamamlayamadan kafasına bir kurşun sıkacağından bu kadar emin olmasaydı, vites değiştirir ve hayvana bir şans verirdi.

Onu Lydia ile kendisini vurma düşüncesinden uzaklaştırmayı uman Frankie, pentagrama bir göz attı ve "Bu senin eserin mi?" diye sordu.

Gözlerinde kısa bir süreliğine hüznün parladı. "Onu özledim. Onu vurduğum için özür dilemek istedim. O gece oraya onu incitmek için gitmedim."

"Bir hayaletle konuşmaya çalışmak için kanlı bir kurban vermenin oldukça berbat bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kişinin berbat tanımına göre değişir. Benim tanımım mı? Bir erkeği gerçek eşi olduğuna inandırarak kandıran ve onu gerçekten ihtiyaç duyduğu ve istediği şeylerden mahrum bırakan biri

-Berbat durumda. Caroline onu kendisiyle birlikte olması için tuzağa düşürdü." Frankie yumruklarını sıktı. "Yani onu sen öldürdün." Piç kurusu. "Onu öldürmeyi planlamamıştım. Sadece korkutacaktım. Onu Dinle. Ben de silahı aldım. O kurşun onu öldürmeliydi, Christopher'ımı değil."

Kendisine doğrultulan tabancaya bir göz atarak, "Ateşli silah kullanmayı seviyorsun, değil mi?" dedi.

"Tıpkı annenin ölmesi gerektiğı gibi, senin de bir kurşunla ölmen uygun görünüyor."

Kurdu üst dudağını sıyrıp ona doğru hamle yaptı ama Frankie kontrolü elinde tutmayı başardı. "Annemle tanışmadan önce bir süre Christopher'ın sevgilisiydin."

Çenesini kaldırdı. "Bundan daha fazlasıydım. Elbette, özel değildik. Önce yulaflarını ekmesi gerekiyordu, bunu anladım. Onu anlıyordum. Caroline gibi değil. Onu benim tanıdığım gibi tanımiyordu. Onu benim anladığım gibi anlamadı."

Frankie, Trick'in bilincinin yerine geldiğini hissetti. Acısının nabızı aralarındaki bağa doğru ilerledi. Katıksız bir dehşet yumağı boğazını tıkadı. Her şeyi siktir et, ona ulaşması gerekiyordu. Kalbi kaburgalarına o kadar sert çarpıyordu ki bir tanesi çatlasa şaşırmazdı. Ama hareket etmeye cesaret edemedi. Henüz değil. Cruz'un gözlerinde hiçbir mantık yoktu ve o anda kesinlikle her şeyi yapabilecek birine baktığını biliyordu.

Ölmek istemiyordu. Trick'in ölmesini kesinlikle istemiyordu ama tam olarak oluşmamış olsa da çiftleşme bağlarının kopmasından sağ çıkması pek olası değildi. Sırf bu yüzden bile savaşıacaktı. Ama gerçekten de, kendini tehlikeye atmadan yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Arkasına saklanacak bir şey yoktu. Cruz'a fırlatacak bir şey yoktu. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey. O daha büyüktü. Daha iriydi. Daha güçlüydü. Ve lanet olası silahlıydı.

Boştaki elini cebine daldırdı ve iPod'a benzeyen küçük bir cihaz çıkardı. Bakışlarını Frankie ve Lydia'dan ayırmadan başparmağıyla ekrana bastı ve ... ve hiçbir şey olmadı. Onlara geniş, ürkütücü bir gülümseme verdi. Tam o sırada üstlerindeki bir şey gümbürdedi, sarsıldı ve kükreyerek yıkıldı. Çatıdan kiremitler yuvarlandı ve kulübe titredi.

Frankie midesi kazınırken yutkundu. "Ne yaptın sen?"

"Rahatsız edilmeyeceğimizden emin olduk. Bu sadece ön ve arka kapıların yakınındaki sundurma çatısının çöken kısımları. Kimsenin içeri girmeye çalışmasına izin veremeyiz, değil mi?" Uzaktan kumanda olduğu belli olan küçük cihazı geri verdi.

-Cebine. "Josh'tan kulübeye girmek için izin istediğini duyduğumda mekâna telgraf çektim."

Frankie ona bakakaldı. Kafası iyi miydi? "Her yer çökebilir."

"Biliyorum. Bu yüzden bu kadar mükemmel. Christopher öldüğünde benim dünyam çöktü. Şimdi seninki de çökecek." Lydia'ya bakarken sırtışı soldu. "Bizimle birlikte batacağın için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

"O zaman bırak gitsin," dedi

Frankie. "Bunun için artık çok geç."

"Bunu neden yapıyorsun?" Lydia fısıldadı. "Neden, Cruz?"

"Bu benim hatam değil," diye ısrar etti, öfkeyle. Frankie'ye bir parmak salladı. "Onun hatası." Frankie'yle alay etti. "Seni Phoenix bölgesinde ilk gördüğümde ya senin ya da kurdunun bir şeyler hatırladığını biliyordum. Sadece ne olduğundan ya da ne kadar olduğundan emin değildim. Sonra kazmaya, sorular sormaya, Iris'in tavan arasını karıştırmaya başladın. Senin de buradan geçmek istediğini duydum ve bunu çözmenin sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum. Bir şeyler yapmalıydım."

Hafif bir titreme kulübenin duvarlarını sarstı. Üstlerindeki zeminde bir şeyler takırdayıp yuvarlanıyordu ve bunların buldukları cam şişeler olup olmadığını merak etti.

"Bakın, idam edilmeyeceğim. Hayır. Kaderimi ben kontrol ederim. Eğer öleceksem, Frankie, bu benim seçtiğim zamanda ve yerde olacak. Anladın mı? Ve Christopher'ımın öldüğü yerde ölmeyi seçiyorum. İşlerin bu noktaya gelmesi senin suçun olduğuna göre, sen de benimle birlikte öleceksin. Sonunda buraya gelmeni bekliyordum. O kapıdan girer girmez ikimizin de kaderini mühürledin. Biliyor musun, Christopher kızını ona gönderdiğim için muhtemelen mutlu olacaktır, değil mi?" Sanki bu çok komikmiş gibi güldü.

Gözlerindeki delilik parıltısı Frankie'nin içini burktu.
"Uzun zamandır deli trenine biniyorsun, değil mi?"
"Evet, sanırım öyle." Ve sonra ateş etti.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Rick inledi. Kulaklarındaki iğrenç çınlama bir türlü durmuyordu.

Gözlerini açmaya çalıştı ama olmadı. Kokular sadece baş ağrısını şiddetlendiriyordu. Kan, gaz, yağ ve yanmış lastik. Kan tadı alabiliyordu ve dilini ısırıldığını fark etti. Adrenalin pompalamasına rağmen birkaç yarasının acısını hissetmeye başlamıştı. Ne olmuştu-

Görüntüler gözünün önünden geçti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Yolcu tarafına çarpan siyah bir araba. Boynu yana doğru kırıldı. SUV devrildi. Yuvarlanıp aşağı, aşağı, aşağı yuvarlanırken kafası cama çarptı.

Görünüşe göre SUV sonunda yuvarlanmayı bıraktığında kendini düzeltmişti. Trick kırık camdan dışarı baktı. Yüksek kum ve moloz yığınları arasında geniş, kuru bir çukurdaydılar. Uzun, merdiven gibi eğimli duvarları görünce lanet okudu. Şerefsizler onları lanet olası bir taş ocağının dibine göndermişti.

Buldozerler, vinçler, traktörler ve biriken suyu tahliye etmek için pompalar da dahil olmak üzere insansız makineler yakınlardaydı. Hiç şüphesiz bu pompalar sayesinde taş ocağının yatağı kurudu.

Trick hareket etmeye çalışırken irkildi. Emniyet kemeri önünde gerilmişti ve göğsü acıyordu. Kırılmadıysa bile en az bir kaburgasının çatladığından emindi. Diğerleri de fena halde morarmıştı. "Yan hava yastıkları olan modeli tercih etmemiz gerektiğini biliyordum," diye mırıldandı.

Kemeri pençeleyerek açtı ve derin, acı dolu bir nefes aldı. Yuvarlanırken bir o yana bir bu yana savrulan boynu fena halde acıyordu. Kafasını kesinlikle cama çarpmıştı, çünkü acının yakıcı kesitini hissedebiliyor ve kanının kokusunu alabiliyordu.

Beyin sarsıntısı geçirdiği kesindi ama bunun önemli olmasına izin veremezdi. İnsan olsaydı muhtemelen yaraları çok daha kötü olurdu. Şekil değiştirenleri incitmek zordu. Çürüklerin yarısı bir saat içinde geçecekti ama bu Morelli'nin her birinin bedelini ödemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Arkasından biri inlerken bir başkası küfretti.

Trick omzunun üzerinden bakmaya çalıştı ama boynuna bir ağrı saplandı ve küfür etti. "Aranızda ölen var mı?"

Yanında Ryan homurdandı.

"Öyle hissediyorum," diye homurdandı Dominic. "Az önce ne oldu öyle?"

"Bu bir tuzaktı," dedi Trey, sesi acıyla gerilmişti. "Morelli bizi buraya çekti ve sonra o ya da arkadaşlarından biri bize çarptı."

Ryan gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. "Söz konusu 'arkadaşlar' kurt formlarıyla dışarıda, geniş merdivenlerde volta atıyorlar. Ben on bir tane saydım. Morelli de dahil mi bilmiyorum, onu hiç kurt formunda görmedim."

"Onun sürüsü çok daha büyüktü," dedi Dominic. "Ya bölgelerini terk ettikten sonra dağıldılar ya da diğerleri yakınlarda."

"Sanırım bu birincisi," dedi Trey. "Sürüsü yalnız şekil değiştirenlerden ve Alfalarını ve sürü arkadaşlarını yok ettiği insanlardan oluşuyordu. Birçoğunun onun yanında olmak için yanıp t u t u ş t u ğ u n d a n şüpheliyim -özellikle de bir

Bize ve dolayısıyla müttefiklerimize düşman. Buradaki kurtlar muhtemelen onun tek sadık takipçileri."

"Neden şimdiye kadar üzerimize saldırmadılar?" diye sordu Dominic.

"Bizimle oyun oynuyorlar," dedi Trick, saçındaki cam parçalarını dikkatle fırçalayarak. "Dışarıda burada olduğumuzdan daha güvende olmadığımızı görmemizi istiyorlar. Her iki şekilde de fark etmez. Dışarı çıkmak zorundayız." Hafifçe kaldırılmış kaputun altından duman tısladı. Bu iyi bir şey olamazdı. "Telefonu yanında olan var mı? Benimkini bir yerde düşürdüm."

Ryan homurdandı, ceketinin cebini açtı, cep telefonunu çıkardı ve Trick'in panik düğmesi olduğunu bildiği tuşa bastı. Bu düğme sürü arkadaşlarının her birine bir uyarı ve GPS koordinatlarını gönderecekti. "Süvariler yakında gelir."

Trick koltuğunda dikkatlice dönerek sürü arkadaşlarının her birine iyice baktı. Çürükler, kanamalar ve buruşukluk içinde, kendisinden daha iyi görünmüyorlardı. Ama hayattaydılar ve can yakma ihtiyacı gözlerinden okunuyordu. "Dışarı çıkmaya hazır mısınız?"

"Oraya gitmek için sabırsızlanıyorum," dedi Dominic.

Kurdu ona saldırıp dikkatini çekmek isterken, Trick parmaklarını ağrıyan şakağına bastırdı. Yapması gereken bir şey vardı. Birisi-

Frankie. Trick koltuğunun kenarını kavradı. "Frankie'ye ulaşmam gerek." Onlara telefon konuşmasını anlattı. "Eğer haklıysa ve o kulübedeki kişi ailesini öldürdüyse, tehlikede demektir."

"Ona ulaşacağız," dedi Trey "Sakin ol," der gibi bir sesle, "ama önce bu pislikten kurtulmamız gerek. Yanında Roni ve Marcus var; onlar onu koruyacaktır."

Öyle olsa iyi olur, diye düşündü Trick. Aralarındaki bağ aracılığıyla onu kontrol etti. Korku onun içinde yaşayan bir şeydi. Ona ulaşma dürtüsü içini dövüyordu ama dışarıdaki o lanet piç yüzünden buna cevap veremiyordu.

Trick tıslayarak nefes verdi. "Lanet olsun. Bu orospu çocuğunu ve onun zavallı sürüsünü öldürmekten zevk alacağım." Yüzüne damlayan kanı silmek için kolunu kullandı ve ardından kanlı parmak izleri bırakarak ezik kapıyı iterek açtı. Camlar kucağından yere düşerken çınladı.

Diğerleri de cipten dışarı kaydı ama Trick gözlerini geniş, yükselen basamaklardan onlara bakan kurtlardan ayırmadı. Hava kupkuruydu, taş ve toprak kokuyordu.

Gri bir kurt sanki Alfa'sını çağırıyormuş gibi alçak sesle uludu. Morelli birkaç dakika sonra yüzünde geniş bir sırıtışla taş ocağının tepesinde belirdi. Merdivenlerden inerken alkışladı. "Kahretsin, hayatta kalabileceğinden emin değildim." Bunu hayranlıkla söylemişti, sanki heyecan için çarpışmışlardı. "Bu müthiş bir düşüş." Duvarın yarısında durdu ve en yakındaki kurdun başını okşadı.

"Sürünün arkasına mı saklanıyorsun Morelli?" diye alay etti Trey. "Alfalar artık böyle mi yapıyor?"

Dominic kıs kıs güldü. "Unutuyorsun Trey, bu adam Alfa değil."

Trey'in dudakları büzüldü. "Geçerli bir nokta."

Morelli'nin yüzü gerildi ama sonra gülümsedi. "Gerçekten hakarete başvurmak zorunda mıyız?"

"Hayır," dedi Trey. "Benimle dövüşebilirsin, Alpha'nın Alfa."

Trick'in kurdu bu fikirden hoşlanmayarak hırladı. O piçin işini bitiren kişi olmak istiyordu.

"Bana ve buradaki kurtlarınıza iddia ettiğiniz kişi olduğunuzu kanıtlayın," diye devam etti Trey. "Onlara takip edilmeye değer olduğunu kanıtla. Onlara uğruna ölmeye değer olduğunuzu kanıtlayın. Çünkü üzerimize gelirlerse ölecekler. Hadi, onları bundan korumaya istekli olduğunuzu gösterin ve bu işi teke tek halledelim."

Morelli'nin gülümsemesinin kenarları sertleşti. "Ama bu onları evlerini yakıp yıkan insanları öldürme lüksünden mahrum bırakmak olur."

"Suçu bize mi attın?" Ryan homurdandı. "Biz de öyle düşündük."

"Bu iyi bir fikirdi," dedi Trick. "Binaları yakıp yıkmak, suçu bizim üzerimize atmak ve sonra da diğerlerine hepinizin saklanıp bir plan yapmasını önermek. Onlara saklanmak istediğinizi söyleyemezsiniz. Yine de merak ediyorum, hepsine bir radikalle çalıştığınızı söylediniz mi?"

Morelli dondu kaldı ve kurtları sinirli ve huzursuz oldu. Trick nedenini biliyordu. Hayvanlar kelimeleri anlamayacaktı ama içlerindeki insanlar anlayacaktı. İnsanların duyguları kurtlara yansıyor, onları tedirgin ve şaşkın yapıyordu.

Trick ona, "Drake'in ölmeden önce söyleyecek çok şeyi vardı," dedi. Morelli homurdandı. "Ve bahse girerim seninle saçma sapan konuşmaktan zevk alıyordu - seninle uğraşmanın tek yolu buydu o noktada."

"Doğruyu söylüyordu," dedi Trey. "Sen de biliyorsun. Biz de biliyoruz. Bir aşırılık yanlısıyla çalışarak türünüze ihanet ettiniz. Sırf bu yüzden bile ölmeyi hak ediyorsun."

"Sayıca az olan, yaralı olduğu için zayıf düşmüş ve kurtarılma şansı olmayan birinden böyle bir cesaret." Morelli içini çekti, bir puro çıkardı ve yaktı. "Hakkını vermeliyim Trey, gerçekten taşaklı birisin. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Bu gece ölmek zorunda olman beni üzüyor. Müttefik olabilirdik."

"Asla müttefik olamazdık."

"Ama bir şans vermeyi kabul etseydin, ölmek üzere olmazdın, bölgen yakında işgal edilmezdi ve diğer sürü arkadaşlarına bana katılma ya da ölme seçeneği sunulmazdı." Morelli omuz silkti. "Sadece kendini suçlayabilirsin. Ama ölümün beni üzecek olsa da, bölgeni ele geçirmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum."

Trick'in içinden bir hırıltı yükseldi. "Bu gece burada ölenler biz olmayacağız," diye uyardı o ve sürü arkadaşları kıyafetlerini çıkarıp vardiyaya hazırlanırken. Elbette, onlar

Sayıcı azdılar ve yaralıydılar. Ama aynı zamanda intikam ihtiyacıyla doluydular. Trick ve kurdu için bu savaş kişiseldi. Ve şimdi o orospu çocuğu, Trick'in ona ihtiyacı olduğu anda Trick'le eşinin arasına girdiğine göre, Morelli'nin bu dövüşten sağ çıkma şansı yoktu.

Morelli purosundan bir nefes daha çektikten sonra basamaklara oturup gösteriyi izlemeye koyuldu. Kurtlar iki yanında nöbetçi gibi oturuyordu. "Bu konuda sana katıldığımı söyleyemem, Trick. Hepinizi tanımak gerçekten güzeldi." Bekleyen kurtlara işaret etti ve onlar da duvarlardan aşağıya inmeye başladılar.

Trick yer değiştirdi. Sürü arkadaşlarını etrafına toplayan kurt, pençelerini toprağa vurarak diğer sürüye saldırdı. Çarpışan sürüler birbirlerine acımasızca saldırdı.

Onlar dövüşürken hırlama, hırlama ve bağırma sesleri geliyordu. Pençeler derinlere saplandı. Dişler sertçe ısırırdı. Kan püskürdü ve sıçradı. Toz ve kir havayı bulandırarak gözlerin kaşınmasına ve burun deliklerinin sızlamasına neden oldu.

Adrenalin Trick'in kurduna pompalanarak çarpışmadan kaynaklanan yaraları görmezden gelmesine yardımcı oldu. Bir düşman kanadını pençelerken, bir diğeri önden saldırınca öfkelenildi. Kurt her ikisiyle de savaştı; büyük pençelerini savurdu, güçlü çenelerini kırdı, iri bedenini onlarınkine çarptı.

Saldırganlardan biri yere yığıldı. Kurt saldırdı ve boğazını parçalayarak ağzından kan fışkırmasını sağladı. Zaferin tadını çıkarmak için zaman ayırmadı. Döndü ve hırlayarak diğer rakibine saldırdı.

Düşmanlar güçlüydü. Sinsi. Çevik. Ama savaşmak için eğitilmemişlerdi. Kurt ve sürü arkadaşlarının sahip olduğu dayanıklılık ve hızdan yoksundular. Yine de kararlı bir şekilde dövüştüler. Anka kurtları hiç merhamet göstermedi. Asla tereddüt etmediler.

Korku ve öfke kokuları kurdun kana susamışlığını besliyordu. Başka bir düşmanı daha alt ederken, ağır bir yük

Kurdun yan tarafına çarparak onu bir taş levhaya çarptı. Görüşü bulanıklaştı. Dünya eğildi.

Rakibi bir anda üzerine atladı. Kurt pençesini savurarak saldırganın ağzını pençeledi ve pençelerini derine batırdı. Sıcak kan fışkırdı. Düşman bir hırıltıyla geri çekildi. Avantajı ele geçiren kurt hızla kendini düzeltti. İkisi de saldırdı.

Kurt canını yaktı. Pençeleri ve dişleri deriyi parçalıyor, kasları yırtıyor ve kemikleri sıyrıyordu. Rakibi acımasızdı. O da aynı şekilde acımasızca dövüştü. Düşmanından gelen her acı çığlığı ve kan püskürmesi kurdu daha da kamçıliyordu. Pençeleri defalarca kurdun boynunu yakalamaya ve onu yere yatırmaya çalıştı. Kurt her denemeye karşı koydu.

Eşinin korkusuyla -ve onun için duyduğu korkuyla-dikkatinin dağılmaması çok zordu. Ama tıpkı acısını rafa kaldırdığı gibi bunu da rafa kaldırmalıydı. Önünde duran ve kurdun böğründen bir şerit daha koparan düşmana odaklanması gerekiyordu.

Öfke dolu bir hırıltıyla kurt saldırdı. Düşmanını yere yatırdı ve arka pençesiyle karnını yararken bir yandan da boğazını ısırıldı. Altındaki beden gevşedi ve kalbi gümbürdeyerek durdu.

Kurt zaferle dolup taştı. Alfa'sının bir düşmanı sırt üstü yere yatırıp çenesini hızla parçaladığı gırtlığına geçirmesini izlemek için tam zamanında ayağa fırladı. Kurt onaylarcasına hırladı.

Etrafına bakmak için bir an durdu. Toz bulutlarının arasından yere serilmiş, boğazları parçalanmış, karınları yarılmış cesetleri gördü. Hiçbiri sürü arkadaşlarına ait değildi. Onlar-

Tanıdık bir çığlık duydu. Döndüğünde sürü arkadaşı "Ryan "ın iki düşman tarafından vahşice tarandığını gördü. Kokulardan biri onu hırlattı. Morelli.

Histerik bir şekilde gülen Cruz, "Merak ediyorsan söyleyeyim, bilerek ayaklarına ateş ettim. Iskalamadım."

Frankie'nin kurdu dişlerini gösterdi. "O zaman neden ateş etme zahmetine giriyorsun?"

"Seni öldürdüğümde her şey bitecek. Korkundan zevk alıyorum. Başka bir insanda böyle bir korku yaratmanın gücü var."

Lydia üzüntüyle başını sallayarak, "Christopher bunu istemezdi," dedi.

"Ama o bunu affedecektir," dedi Cruz. "O beni severdi, benim onu sevdiğim gibi."

Frankie kıs kıs güldü, yanaklarında öfkeli bir kızarıklık vardı. "Christopher'ı ne kadar çok sevdiğinle ilgili saçmalıkları bırakabilirsin. Onu öldürdün ve sonra da annemin cinayetini onun üzerine yıktın."

Gözleri sertleşmişti. "Caroline olması gerektiği gibi çekip gitseydi buna gerek kalmazdı," diye tersledi, savunmaya geçti. "Ona bir yalanı yaşattığını umursamadı. Uzun vadede onunla mutlu olamayacağını umursamadı." Başını çılgınca salladı. "Gerçek eş olduklarını düşünmesi için onu kandırdı. Ama ben bunun doğru olmadığını biliyordum. Bunu ona söyledim. Onu ikna etmeye çalıştım, tıpkı ailesi ve kardeşi gibi buraya ait olmadığını anlamasını sağlamaya çalıştım. Bana deli olduğumu ve Christopher'ın asla benim olamayacağını söyledi. Daha bunu düşünmeden silahımı çekmiştim."

Frankie korkudan kasları gerilmiş bir halde silahın namlusuna bakarken Caroline'in neler hissettiğini çok iyi anlıyordu.

"Oh, sonra fikrini değiştirdi," diye kıkırdayarak devam etti. "Eğer silahı indirirsem seni de alıp gideceğine söz verdi. Ona inandım. Silahı indirecektim. Ama sonra o lanet bıçakla üzerime atladı ve silahı elimden aldı. Bir de baktım ki kendi bıçağını göğsüne saplıyor. Ama çok fazla gürültü yapıyordu, ben de kaltağı susturmak zorunda kaldım."

Frankie'nin göğsü, annesinin kanlar içinde çırpınışını, nefes nefese kalışını, iri eller boğazını sıkarken korkudan aklını kaçırdığını hayal ettikçe daraldı. Frankie

bu orospu çocuğunu öldürmeyi çok istiyordu. "Neden onu öldürmek? Neden?"

"Aralarındaki bağ sayesinde onun acısını hissetmiş olmalı, çünkü içeri daldı. O sırada kız ölmüştü ve adam sağa sola savruluyordu - çiftleşme bağının kopması onu o kadar etkilemişti ki, düzgün düşünmek bir yana, zar zor yürüyebiliyordu. Onunla konuştum, ölümünün en iyisi olduğunu söyledim ama sanki beni göremiyordu bile. Sürekli onun adını haykırıyor, uyanması için yalvarıyordu. Onu kurtarabileceğini düşündü. Bıçağı göğsünden çıkardı ve CP R'yi denedi."

Ve bunu yaparken, diye düşündü Frankie, Caroline'in kanını üzerine bulaştırmıştı.

"Sonra kendine gelir gibi oldu. Döndü ve yere düşürdüğüm silahı kaptı. Beni vuracağını biliyordum. Düzgün düşünemiyordu, görüyorsunuz. Arkasından yaklaştım ve silahı tutan elini kavradım. Silahı ondan almaya çalıştım. Bağın kopmasından dolayı güçsüz ve şaşkın olmasaydı beni alt edebilirdi.

"Ölmemesi gerekiyordu. Beni duyuyor musun? Ölmeyecekti. Silahı kendi şakağına doğrultması için elini büktüm. Bunu dikkatini çekmek için yaptım. Durmasını, düşünmesini ve dinlemesini sağlamak için. Bana zarar vermek istemediğini anlamasını sağlamak için. Ama mücadele etmeye devam etti ve ... patladı. Ve sonra öldü."

Lydia inledi ve Frankie ona hızlıca bakma riskini göze aldı. Kadının vücudu titriyordu ve nefes alış veriş hızı ve sığıdı. Tanrım, oradan çıkmaları gerekiyordu. Frankie'nin kasları harekete geçme isteğiyle seğirdi; savaşmak, kaçmak, saklanmak, saldırmak, ne olursa.

Uğursuz bir tahta iniltisi midesini bulandırdı. Kulübe titredi ve tavanın ahşap kirişlerindeki çatlaklardan süzülen tozlar yüzüne çarpıp yakasından aşağı süzüldü. Sopayla bile vuramıyordu. Ellerini oynatırsa, adam ateş ederdi.

Bina her geçen dakika daha da dengesiz hale geliyordu. Arada sırada bir şeyin büküldüğünü, çatladığını ya da parçalandığını duyuyordu. Bina çökecekti ve sonra hepsi aşağıda kapana kısılacaktı - tabii çarpmanın etkisiyle hemen ölmezlerse.

Başka sesler de vardı. Dışarıda kouturan, bağıran ve umarım bir şeyler yapan insanları duyabiliyordu. Cruz'un dikkatini dağıtmak isteyerek, "Ve Christopher'ın ölümüyle kalbin kırıldı. Kalbin o kadar kırılmıştı ki suçlarını itiraf ettin. Hayır, bekle, bütün suçu onun üzerine attın." Onun hırıltısını duymazdan geldi. "Neden beni de öldürmedin?"

"Olabilirdi," dedi. "İlk başta orada olduğunu fark etmedim. Ama sonra döndüm ve seni kapının önünde dururken buldum. Ne kadarını gördüğünden emin değildim, bu yüzden sana babanın onu ve kendisini öldürdüğünü ve yardım almak için burada olduğumu söyledim. Ama sonra kaçtın ve bir şey gördüğünü anladım. İnsanlar içeri daldı, silah sesini duymuşlardı. Peşinden gidecek zamanım olmadı." Başını öne eğdi. "Neden adımı söylemediğini ve insanlara ne gördüğünü anlatmadığını bilmiyorum. Belki de küçük aklın bunu engellemek istedi. Belki de üçüzlerden hangisi olduğumu bilmiyordun."

Belki de u anda onu saran boğucu, etkisiz hale getiren, mantığını çalan korkunun aynısını yaşıyordu. Bu sadece kendisi ve Lydia için değil, Trick için de bir korkuydu. Frankie derin ve kontrollü bir nefes aldı. Tanrım, düşünmesi, plan yapması ve-

Frankie bir tahta sesi ve boğuk bir küfür duydu. Birisi kapının önündeki pisliği temizlemeye çalışıyor diye düşündü. Karnında kısa bir süre umut kıvılcımı çaktı... ta ki Cruz'un da bunu duyduğunu fark edene kadar.

Kükredi. "Bu sürtükleri kurtarmak için buraya gelmeye çalışan olursa, suratlarına ateş ederim!"

Sessizlik.

Tavandaki çatlaklardan daha fazla toz kayarak üzerlerine döküldü. Gözlerini kısıarak öksürdü, yumruğunu ağzına götürdü ve elini bir anlığına indirdi. Bu Frankie'nin ihtiyaç duyduğu fırsattı. Ona doğru sıçradı ve silaha uzandı.

Kulaklarını düzleştiren kurt, "Morelli "nin üzerine atıldı. Yenilenmiş bir güçle, dövüşürken kesiyor ve ısırıyordu. Artık kürkü kanla kaplanmıştı, tıpkı kirin çamurlaştırdığı gibi. Tirmık yaraları yanıyordu. Harap olmuş kulağı acıyordu. Çarpışmadan dolayı hâlâ ağrıyan kaburgaları göğsünü her kaldırışında acıyordu.

Acı ve kan kaybı onu yavaşlatıyordu. Umurunda değildi. Rakibi ölecekti. Acı içinde uluyacaktı. O-

Kurdun midesine bir şey saplandı. Hayır. Eşinin midesine. Onun acısının bir yankısı kurdun içinde dalgalandı. Kurdun kalbi yerinden fırladı. Paniğe kapıldı, dondu kaldı. Rakibi avantajı ele geçirdi ve ona çarptı. Kurt yere düştü, savunmasızdı ve-

Ulumalar havada çınladı ve ardından birkaç kurt eğimli duvarlardan aşağı doğru koşmaya başladı. Kurt, sürü arkadaşlarının olmadığını hemen fark etti. Onların müttefikleri.

Düşmanı onu gafil avlayarak kaçtı. Kurt ayağa fırladı ve moloz yığınlarının üzerinden tozu dumana katarak geçen düşmanın peşine düştü. Kurt hapşırdı ve hırladı, gözleri tozdan kaşınıyordu. Bunun onu durdurmasına izin vermedi.

Rakibini kovalamaya devam etti. İnşaat konilerinin arasından geçti. Halatların altından geçti. Tahta paletlerin üzerinden atladı. Tellerin üzerinden atladı. Neredeyse iskeleye çarpıyordu.

Çakıl taşları ve çakıllar pençelerine battı. Acıyı ve sersemliği görmezden geldi. Koşmaya devam etti. Düşmanı gevşek bir şeyl parçasına basıp ayağını kaybetti. Kurdun ihtiyacı olan tek şey buydu. Saldırdı, diğer kurdu sırt üstü yatırdı ve-

Çenesi kurdun bacağına kenetlendi ve onu kenara iterek rakibinin ayağına fırlayıp koşarak uzaklaşmasını sağladı. Kurt hırlayarak döndü ve araya gireni sırtından yakaladı. Öldürücü ısırgı attı, kanın tadına baktı. Karanlık tatmin kurdun içini dolduracaktı ama eşi için duyduğu panik hâlâ üzerindeydi.

Cesetten geri çekildi, nefes alıp verirken göğsü kabarıyordu. Etrafına bakınıp "Morelli "yi aradı. Diğer düşmanların çoğu öldürülmüştü. Kürkünü silkeleyerek üzerindeki toz ve kirden arındı.

Ani bir gümbürtü havayı doldurdu, ardından ağır bir egzoz kokusu geldi. Kurt döndü ve gözlerini kıstı. İnsan formuna geri dönen rakibi bir kamyonun içindeydi. Motor devirlendi. Bir şey biyledi. Ve sonra kamyon ona saldırdı.

Kurt, kamyon peşindeyken koşmaya başladı. Keskin bir dönüş yaptı. Kamyon takip etmeye çalışırken lastikler gıcırdadı. "Morelli" dönüşü yaptı ama bu onu yavaşlattı.

Kurt aynı şeyi tekrarladı. Ran. Keskin bir şekilde döndü. Kamyondan kaçtı ve yavaşladı. Üçüncü seferde, kamyon yeterince hızlı dönemedi. Bir vince çarptı. Büyük ekipman parçası sallandı. Yalpaladı. Sonra kamyonun üzerine devrildi.

Trick yüzeye sıçradı, vücudundaki her yara acıyla yanarken yüzünü buruşturdu. Topallaya topallaya kamyona gitti, sersemlemiş Morelli'yi sürücü koltuğundan sürükleyerek çıkardı ve yere fırlattı. Diğer şekil değiştirenler Morelli'nin etrafında toplanmıştı, bazıları hâlâ kurt formundaydı. Hepsi zor nefes alıyordu ve üzerleri ısırmalar, tırmık izleri ve kanla kaplıydı. Ve hepsi de gözlerinde nefret ve ölümcül bir niyetle piç kurusuna bakıyordu.

Trick ona, "Seni öldüren kişi ben olmak istedim," dedi. Bunun hayalini kurmuş, fantezisini kurmuş, Morelli'ye ne kadar acı çektireceğini planlamıştı. Ama o anda intikam o kadar da önemli görünmüyordu. Hele Frankie'yle birlikte olma isteği çok daha güçlüyken.

"Öyle mi?" Morelli ayağa kalkmaya çalışmadı. Hırlayan kurtlara gergin bakışlar fırlattı, gözleri sertti, göğsü kabarıyordu.

"Evet. Sana zaman ayırmak, uzun ve sert bir şekilde acı çektirmek istedim. Ama bunun için zamanım yok ve seni hızlı bir şekilde infaz etmemin hiçbir yolu yok. Bu gece üç sürü arkadaşım ve birkaç müttefikim ölebilirdi. Arkadaşlarımız da muhtemelen bizimle birlikte ölebilirdi. Yavrular da dahil sürümün diğer üyelerini öldürüp bölgemizi çalabilirdin. Bu yüzden buradaki tüm kurtların senin kanını akıtmaya hakkı olduğunu söyleyebilirim." Kurtlar hep birlikte üzerine atladı.

Morelli çığlık atıp gargara yaparken ve kurtlar hırlayıp homurdanırken Trick arkasını döndü. Aklında çok daha önemli bir şey vardı. "Buradan gitmeliyim," dedi o sırada Ally tarafından iyileştirilmekte olan Trey'e. "Frankie vuruldu."

"Vurulmak mı?" diye yankılandı Trey.

Onları bir SUV eksik bırakacak olmasını umursamayan Trick, sert, eğimli duvarları tırmandı. Attığı her adım canını acıtıyor, tırmık yaralarını çekiştiriyor ve kırık bacağından aşağı yukarı acı fişkırmasına neden oluyordu.

"Bekle!" Ally seslendi. Adam durmadı ama - yaralanmamıştı- ona kolayca yetişti ve elini koluna koyarak, konuşurken içinden şifa enerjisi akmasını sağladı. "Taryn şimdiye kadar onun yanında olmalıydı, Trick."

"Taryn?"

"Evet. Ryan'ın uyarısını aldıktan sonra bizi aradı - bizim bölgemiz sizin bulunduğunuz yere daha yakındı, o yüzden size gitmemizi istedi. Frankie'ye ulaşmak istedi. Görünüşe göre Cam Taryn'i arayıp Cruz'un Frankie ve Lydia'yı eski kulübesinin bodrumunda tuttuğunu söylemiş. Eğer vurulduysa, Taryn onu iyileştirecektir."

Yokuşun tepesine ulaşan Trick, en yakın araca doğru bir hamle yaptı. "Yaralı ve korkuyor. Taryn onu iyileştirmede, bu da Cruz'un onu hala silah zoruyla tuttuğu anlamına geliyor.

vuruldu." Trick yere tükürdü, kum ve kan tadı karşısında yüzünü buruşturdu. En azından acısı azalmıştı. "Taryn'i arayabilmem için bir telefona ihtiyacım var."

Ally telefonunu ona uzattığı sırada diğerleri de onlara katıldı.

"Frankie vurulduysa hepimiz gidiyoruz," dedi Trey, Trick'in giysilerini ona fırlatarak - Trick çıplak olduğunu ancak o zaman fark etti.

Hızla gömleğini ve kot pantolonunu giydi ve ardından herkes iki cipe doluştu. Ağır yaralılar iyileşmek üzere Ally ile birlikte bir cipe bindi; geri kalanlar ise diğerine atladı.

Zander deli gibi araba kullanırken Trick, Taryn'i aramak için Ally'nin cep telefonunu kullandı. Telefonu kulağına götürdü ve bekledi. Ve bekledi. Kaşlarını çatı. "Cevap vermiyor."

"Cam'i dene," diye önerdi Trey.

Kurdun numarasını çevirdi ve yumruklarını sıkarak bekledi. Cam cevap verdiğinde Trick hemen sordu: "Cam, neler oluyor? Frankie nerede?"

"Hâlâ Lydia'yla birlikte bodrumda kapana kısılmış durumda," dedi Cam, her kelimesinde sıkıntı vardı. "İçeri giremiyoruz. Cruz ön ve arka verandaları ayarladı; ikisi de çöktü ve kapıları kapattı. Patlamalar kulübeyi zayıflattı ve daha fazla ayakta kalacağını sanmıyorum. Marcus içeri girmeye çalıştı ama Cruz kendini kaybetti ve eğer denersek Lydia ve Frankie'yi vurmakla tehdit etti. Sonra . . . Ne oldu bilmiyorum. Bir silah sesi duyduk."

Trick, "Frankie'yi karnından vurdu," diye homurdanmayı başardı. Acısı aralarındaki bağı zonklatırken, içindeki kurt kudurdu.

"Aman Tanrım. Trick, oraya giremeyiz." Arka planda bir mırıldanma oldu ve ardından telefona başka bir ses geldi.

"Trick, ben Marcus. Dostum, çok üzgünüm. Cruz dikkatimizi dağıtmak için bazı gençlere para verdi. Neden yaptığını bilmiyorlardı.

sadece zincirlerimizi koparmak istediğini düşündüler, ama-"
Yemin etti. "Tanrım, Trick, gerçekten çok üzgünüm."

Marcus'u suçlamıyordu, suçlamıyordu ama panik ve öfke onu pençelerken ona söyleyebileceği herhangi bir teselli sözcüğü de yoktu. "Yola çıkıyorum. Yakında orada olurum. Ne yapman gerekiyorsa yap Marcus, ama içeri gir ve onu dışarı çıkar."

Frankie'nin yanında yere çömelen Lydia ellerini Frankie'nin karnındaki yaranın üzerine bastırdı ve hıçkırıklara boğuldu. "Tanrım, Frankie, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi Cruz. "Kaltağı vurmanın bütün amacı buydu." Frankie'ye gülümsedi. "Karnından vurulmanın çok acı verdiğini duymuştum."

Öyle oldu. Acı Frankie'nin hayatında hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu; sanki midesinde erimiş bir şey patlamış gibiydi. Lydia'nın çabalarının işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu ama sıcak kan gömleğini ıslatmış ve aşağıdaki betona damlamıştı.

Yara her nefeste zonkluyordu, ta ki devasa, ağrıyan bir nabız gibi olana kadar. Gözleri yaşlarla doldu ve dudakları titredi. İçindeki kurt panikledi.

Üstlerinde ahşap gıcırdıyor ve inliyordu. Çerçeveler birbirine sürtünüyormuş gibi sesler geliyordu. Duvarlar gittikçe zayıflıyordu. Bir tıslama sesi duydu. Kırık bir boru mu? Emin değildi.

Gözlerinde hastalıklı bir neşe dans eden Cruz, "O kurşun mideni delip geçti, bu da tüm asit ve safranın serbest kaldığı anlamına geliyor" diye alay etti.

Piç kurusu. Lydia'nın elleri yarasına daha sert bastırdıkça Frankie irkildi ve Lydia, Frankie'nin acısının sesinden kesinlikle zevk alıyor gibiydi. Kurdu dudak büktü, dışarı çıkmak istiyordu, onun kanının tadını ağzında hissetmek istiyordu.

"Cruz?" diye bir ses duyuldu. "Cruz?"

Clara'ydı. Gözlerindeki neşe kayboldu ve bir an için kaybolmuş ve üzgün göründü. Ama sonra yanakları kızardı ve başını salladı. "Burada değilsin!" diye bağırdı.

"Oğlum, lütfen buraya gel," diye yalvardı Clara, sesi kalbi kırılmış gibi çıkıyordu. "Hadi, her şey yoluna girecek."

Silahlı tutan el seğirdi. "Hayır, olmayacak! Uzun zamandır hiçbir şey yolunda gitmiyor!"

"Cruz, yanlış olan her şeyi düzeltebiliriz. Düzeltebiliriz. Sadece dışarı çık. Lütfen."

Tekrar başını salladı. "Bu düzeltilemez! Christopher'ı geri getiremezsin! Hiç kimse yapamaz!"

"Bırak kızlar gitsin, Cruz. Sana zarar verecek bir şey yapmadılar." Durakladı. "İçeri gelip seninle konuşmama izin ver."

Cruz bir kükremeyele tavana ateş etti. "Buraya kimse giremez!" Tekrar, tekrar ve tekrar ateş etti. Enkaz üzerlerine yağıyor, Frankie'nin gözlerini yakıyor ve derisini dövüyordu- Gürültülü bir çatırtı havayı ikiye böldü.

Bodrum penceresi kırıldı.

Vücudu itilmiş gibi öne doğru sarsılırken Cruz tekrar kükredi.

Frankie sadece ona bakabildi, tamamen afallamıştı. İnançsızlıkla irileşen gözleriyle dizlerinin üzerine çöktü. Hızla gözlerini kırıştırdı, hayvansı bir homurtu çıkardı. Ve sonra öne doğru yığıldı. İşte o zaman tişörtünün arkasındaki kanı fark etti ve vurulduğunu anladı.

Marcus pencerede belirdi ve kırılan camın geri kalanını dirsekleyerek uzaklaştırdı. "Hadi, seni hemen dışarı çıkarmalıyız."

Lydia onu dikkatle ayağa kaldırırken Frankie tısladı. Wooziness kafasına çarparak dizlerinin bükülmesine neden oldu.

Lydia dudağını ısırıldı. "Özür dilerim Frankie, çok özür dilerim."

"Sorun yok," dedi dişlerini sıkarak. Yalan. Oda dönüyordu ve kafası bulanıktı. "Git ve

pencere." Hızla gözlerini kırıştırdı, Marcus'a odaklanmaya ve kendisine doğru gelen karanlıkla savaşılmaya çalıştı. Bayılmayacaktı. Özgürlüğe bu kadar yakinken olmazdı. Kabin hâlâ gıcırdarken ve enkaz parçaları hâlâ düşerken olmazdı.

Pencereye ulaşan Lydia hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Marcus, üzerinde durabileceğimiz bir şey yok. Bizi yukarı çekmen gerekecek." Marcus sarktı ve iki eliyle uzandı. Lydia önce Frankie'nin gitmesini işaret etti ama o başını salladı.

"Seni bırakmıyorum," diye mırıldandı Frankie. "Birlikte gidiyoruz.

Pencere ikimizin de sığabileceği kadar geniş." "O haklı," dedi Marcus. "Şimdi kımıldayın."

Lydia Frankie'nin kolunu boynuna doladı ve sonra ikisi de birer elini tuttu. Marcus'un yönlendirmesiyle ayakkabılarının uçlarıyla duvara doğru "yürümeye" çalıştılar. Tüm bu süre boyunca karanlık Frankie'yi çağırdı. Çok fena acıyordu.

Sonunda kafaları lanet pencereden dışarı kaydı. Marcus onun ağzına "Tanrıya şükür iyisin ve Trick beni öldürmek zorunda kalmayacak" diye bir öpücük kondurmasaydı Frankie rahatlayarak gülecekti. Arkasından Roni kıkırdadı.

Cam ortaya çıktı ve Lydia'yı yolun geri kalanından çekip çıkardı. Marcus, Frankie'nin yarasına dikkat ederek daha dikkatli hareket etti ve-

Bir el bileğine kilitlendi ve sertçe çekti. Ayağı kaydı, yüzü duvara sürtündü ama yere çarpmadı. Marcus ellerini kavradı ve o da sıkıca tutundu. Parmakları Marcus'un sıkı tutuşundan dolayı ısınmış ve acımişti ama çaresizce ona tutundu.

Aşağı baktığında Cruz'un bir şekilde ona doğru süründüğünü ve uzun kolunun ona ulaşacak kadar uzandığını gördü. Ayak bileğini kavrayan eli tekmeledi, ta ki adam bir lanetle bırakana kadar. İçini bir sevinç kapladı.

Kabin yine sarsıldı, öncekinden daha yüksek sesle gıcırdadı ve üstündeki tavan çatladı. Marcus'un gözleri

farkına vararak genişledi. Onu yukarı çekmeye çalıştı ama artık çok geçti. Tam ellerini bırakıp Cruz'dan birkaç santim ötedeki betona çarpacakken, biri Marcus'u çekerek yoldan uzaklaştırdı.

Frankie yerde koruyucu bir top gibi kıvrılıp başını korumaya çalışırken dünya üzerine yıkılmış gibiydi. Acı kollarına, omuzlarına, bacaklarına, ellerine, ayaklarına, hatta korumaya çalıştığı başına bile çarpıyordu.

Her yeri acıyor gibiydi ama çığlık atmasına neden olan şey bu değildi. Hareket edemiyordu. Bir santim bile. Sıkışmıştı. Kapana kısılmıştı. Karanlıkta. Kalbi vahşi bir at gibi hızla çarpmaya başladığında nefesi kesildi. Panik onu boğuyor, göğsünü o kadar sıkıyordu ki yeterince oksijen alamıyor gibiydi. Kurdu ilkel bir ulumayı serbest bıraktı.

Frankie kendine sakinleşmesini söyledi ama yapamadı. Nefes alışları gittikçe hızlanıyordu. Kalbi deli gibi atmaya devam etti. Baş dönerken gözlerinin önünde ışıklar parladı. Sonra vücudu kızardı ve başına sıcaklık hücum etti. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

"Frankie!"

Trick'in sesini duyunca kalbi küt küt atmaya başladı. Kendini sakinleştirmek için bir çapa olarak kullanarak ona sarıldı. "Frankie, konuş benimle!"

"Trick?" Sesi zayıf ve hırıltılıydı ama aralarındaki bağın rahatladığını hissetti.

Daha fazla ahşap inledi ve titredi. İşte o zaman tüm binanın henüz çökmediğini, sadece tavanın çöktüğünü fark etti.

"Yoldan çekil, Marcus. Eğer onu çıkarmazsam ezilecek!"

"Onu çıkaracağız," diye ısrar etti Marcus.

"Bebeğim, tam olarak nerede olduğunu anlayabilmem için sesini tekrar duymam gerekiyor."

"Beni bir enkaz yığınının altında bulacaksın," diye espri yaptı, paniği uzak tutmak için mizahı kullandı. "Cruz sadece birkaç

ama onu ne görebiliyorum ne de duyabiliyorum."

"Tamam, sanırım tam pencerenin altında," dedi Trick, sesi kısık bir şekilde. "Onun üzerinde durmamak zor olacak. Dikkatli olun ve yana doğru kaymayı deneyin."

"Anladım," diye kabul etti Marcus.

"Frankie, içeri geliyoruz. Kimıldama. Kıpırdama."

Adamın dediğini yaptı, pencereden kayışlarını dinledi, ayakları yere çarptığında enkazın takırtılarını duydu. "Yaralanmışsın," dedi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim Frankie. Ally beni iyileştirdi. Biz sadece senin için endişelenelim."

Üzerindeki ağırlık şangırdadı, sallandı ve çatırdadı. Bekledi ve bekledi, sessizce onu bulmaları için dua etti. Çok geçmeden tahtalardaki küçük bir aralıktan bir ışık huzmesi parladı ve kalbi yerinden fırladı. Birkaç dakika sonra bir tahta parçası kenara kaydı ve Trick'in yüzü ona bakmaya başladı.

Gözlerinde rahatlama parladı ve onları sıkarak kapattı. "Tanrım." Nefesini dışarı üfledi. "Kimıldama."

"Acele edin." Çünkü ahşap duvarlar yine gıcırdıyor ve parçalanıyordu. O ve Marcus hızla kızın vücudundan kalan ağırlığı kaldırdılar ve sonra Trick onu tutup kaldırdı. İçinden bir hıçkırık döküldü ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

"Bebeğim, seni tuttum. İyisin." Onun başını öptü. "Gitmemiz gerek. Yukarı bak ve Trey'e uzan."

Adamın gömleğini yumrukladı. "Hayır, burada kalamazsın. Gelmek zorundasın. Ezileceksin."

"Hemen arkanda olacağım bebeğim, yemin ederim. Şimdi Trey'e uzan."

Tartışarak zaman kaybetmek istemeyen kız, adamın dediğini yaptı. Alfa onu yolun geri kalanında dikkatlice dışarı çekti. Temiz hava yüzüne çarptı ve vücudundan bir titreme geçti. Yerde yatarken açgözlülükle nefes aldı ve büyük nefesler çekti. Her nefes alışında midesindeki yara zonkluyor ve yanıyordu ama bir türlü duramıyordu.

"Yavaş nefes al yoksa bayılacaksın." Marcus yanında olduğu halde Trick onu kucağına aldı ve kulübeden uzaklaştırarak diğerlerinin endişeyle beklediği yere götürdü. "Taryn-"

Tahtalar kırılarak, parçalanarak, çatırdayarak ve gümbürdeyerek yere düşerken bir kükreme havayı böldü. Kulübe kelimenin tam anlamıyla kendi üzerine çöktü, her yere enkaz ve toz saçtı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Marcus.

"Onu yere yatır, Trick. Onu iyileştireceğim." Taryn onu çimlerin üzerine yatırdığında Frankie'ye gülümsedi. "Geri dönmene sevindim. Burada aklımızı kaybediyorduk, sana zamanında ulaşamayacağımızı düşünüyorduk. Kurşun doğrudan içeri mi girdi?" diye sordu Trick'e.

Başını salladı, zaten kontrol etmişti. Frankie'nin elini tutan Trick, kurşun yarasını görebilecek kadar tişörtünü yukarı kaydırды. Yaranın kapanışını izlemesi, iyi olup olmadığını görmesi gerekiyordu. Alfa dışısı onu iyileştirirken sabırsızlıkla bekledi; bir yandan da eşi insan olsaydı şimdiye kadar ölmüş olabileceğinin farkındaydı.

Tamamen iyileştiği anda Trick onu kucağına aldı. Kahretsin, kalbi çok hızlı atıyordu ve nefes alış veriş i artık çok sığdı. Onu salladı. "Benimle nefes al, Frankie." Başını kaldırıp ona baktı, gözleri kocaman ve cam gibiydi. Yüzü solgun ve nemliydi ve adamın bir şeyleri yumruklamak istemesine neden oldu. Kurdu hâlâ panik içinde volta atıyordu.

"Cruz'u kim vurdu?" diye sordu Frankie.

"Josh," dedi Marcus, havada asılı durarak. "Çok iyi bir nişancıdır."

Trick, Cesar'ın onlara Alfa'nın hatıra olarak bir tüfek sakladığını söylediğini hatırladı. Josh'a teşekkür etmeyi aklına not etti. Şu anda tek endişesi eşiydi.

Annesi yanlarına çömelmeden hemen önce tanıdık bir koku aldı. Bir bardak su uzatırken yüzündeki yumuşak gülümseme tamamen Frankie'ye aitti. "Al bebeğim, iç bunu."

Trick bardağı aldı ve Frankie'yi içkiyi yudumlayabileceği kadar kaldırdı. İşte o zaman Uma hafifçe vurdu

Başını. İrkildi. "Ow. Ne oluyor lan?"

"Bana küfretme," diye azarladı Uma, sesi titriyordu. "Sen o pencereden içeri girdiğinde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Eşine ulaşman gerektiğini biliyorum, onu orada bırakamayacağını anlıyorum ve bırakmadığın için de mutluyum. Ama bu bana cehennemi yaşatmadığın anlamına gelmiyor."

Onun herkesin içinde bu şekilde yıkılmasına tamamen şaşırın Trick, yanında duran babasına baktı. Michael Trick'e "Gördün mü, seni seviyor" der gibi bir bakış attı.

Trick ona sadece "Ben iyiyim" dedi.

"Biliyorum. Bu yüzden hıçkırı hıçkırı ağlayan bir enkaz değilim."

Michael Frankie'ye şefkatli bir gülümseme sundu. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Uma bardağı Trick'ten geri aldı ve ayağa kalktı, geri geri giderken neredeyse Trey'e çarpıyordu. Hafifçe koluna dokundu. "Özür dilerim, Trey."

Alfa gözlerini kırptırdı, her zamanki kaşlarını çatmamış olmasına şaşırdığı belliydi. "Sorun değil" derken kaşları çatıldı.

İnsanlar etrafta toplanmış, Frankie'yi kontrol ediyor, onu nazikçe okşuyorlardı. Nihayet dağıldıklarında Trick eşine baktı ve göz kapaklarının düştüğünü fark etti. "Hadi seni eve götürelim."

"Beni dışarı çıkardın," diye fısıldadı.

Kaşlarını çatı. "Tabii ki geldim. Daha erken gelemediğim için özür dilerim," diye ekledi ve alnında toz ve kandan arınmış bir noktayı öptü.

"Peşimden gelmemeliydin. Ölebilirdin."

Onun ağzına karşı konuştu. "Frankie, senin için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını bilmelisin. Bunu kafana sok."

Gözleri birden doldu. "Cruz onları öldürdü. Ailemi o öldürdü. Bir süre Christopher'ın sevgilisiydi."

Trick'in kaşları kalktı. "Asla tahmin edemezdim."

"Cruz annemin Christopher'ı eş olduklarını düşünmesi için kandırđına inanıyordu. Rio'daki durumun bin kat büyütölmüş hali gibiydi." Burnu karıncalanarak burnunu çekti. "Cruz'a çok kızgınım ama bir yanım da rahatladı."

"Çünkü artık gerçeği biliyorsun."

"Evet. Ve şimdi biliyorum ki aslında senden ya da bağdan bir şey saklamıyordum. Sadece geçmişimi kabul etmemiştim çünkü bu babamın suçlu olduğunu kabul etmek anlamına geliyordu. Tüm bunların büyük bir hata olmasını o kadar çok istiyordum ki." Bu iç kargaşa uzun zamandır göğsünü saran elastik bir bant gibi hissettiriyordu. "Artık öyle olduğunu bildiğime göre, her şeyle barışabilirim. Bu yüzden kendini hazırlasan iyi olur." Ve elastik bant koptu.

"Brace for-?" Keskin bir darbe Trick'in başına ve göğsüne çarptı. Dünyası kısa süreliğine sarsıldı ve karardı ama acı yoktu. Ve aniden sanki onun içindeymiş gibi oldu. Aralarındaki bağ tamamen yerine oturmuştu ve kurdunun içinden rahatlamış bir nefes ürperdi. "Tam zamanında."

Zayıf bir şekilde kıkırdadı. "Evet, öyle." Kurdu ona sürtünmek için tenini itti ve onun sıcaklığını içine çekti.

"Eve. Eve gidiyoruz." Onu kollarında tutan Trick, Josh onlara yaklaşırken ayağa kalktı. "Ne yaptığını duydum. Sana borçluyum."

"Sen kardeşimin sürü arkadaşısın, borç falan yok." Josh enkaz halindeki kulübeye bir bakış attı. "Sanırım Cruz'un bundan kurtulamadığını söylemek yanlış olmaz. Eğer kurtulduysa, tamamen senindir."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

T Rick yüzünü onun boynuna gömdü ve sikini eşinin içine sokup patlatarak onu sahip olduğu her şeyle doldurdu. O tanıdık huzur üzerine çöktüğünde bile, panik tamamen azalmadı. Yirmi dört saatten fazla bir süredir tamamen iyileşmiş olması önemli değildi. Onu yataklarında, yumuşacık bir halde tutuyor olması da önemli değildi. sıcak ve rahatlamıştı. Endişe onu hâlâ sıkı sıkıya kavramıştı.

Belki de bunu hissetti çünkü onu sıkıca sardı, kollarını boynuna doladı ve bacaklarını kalçalarına kilitledi. Hem kendisini hem de kurdunu yatıştırmak için onun kokusunu içine çekerek boynunu öptü.

"Suçluluk duygusunu bırak, Trick," diye fısıldadı. "Bu anlamsız."

Hayır, değildi. Korkmuştu ve o orada değildi. Yardım etmemişti. Onu korumamıştı. Kahretsin, onu lanet bir binanın altında ezilmekten kurtarmak için zar zor zamanında gelebilmişti.

Oraya daha erken gitmediği için ona kızgın olmadığını defalarca kesin bir dille ifade etmişti. Aslında, ona "kendini biraz rahat bırakmasını" emretmişti. Onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünmüyordu, hatta oraya daha erken gitmiş olsaydı daha fazla yardımcı olabileceğini düşünüyordu. Yine de entelektüel olarak, kızın gitmesinin onun hatası olmadığını biliyordu.

Kendini bir piç gibi hissetmekten alıkoyamadı.

"Bir ara kendine işkence etmeyi bırakmalısın, Trick."

Hafifçe homurdandı. "Yirmi dört yıl önce Cruz'u adalete teslim etmediği için kendine işkence etmekten vazgeçmeyen kişi söylüyor bunu."

İç çekti. "İnsanlara olanları neden anlatmadığımı anlamıyorum."

Dirseklerine dayanarak başını kaldırdı ve saçlarını kulağının etrafına sıkıştırdı. "Travma geçirmişsin."

"Sadece adını söylemek zorundaydım. Hepsi bu. Bunu neden yapmadım?"

"Bu konuda kendinizi suçlu hissetmenize izin yok. Size üç yaşındaki bir yavrunun şok geçirdiği ve korktuğu için ailesinin katilinin adını vermediğini söylesem, onu suçlar mıydınız?"

"Hayır."

"O zaman kendini suçlayamazsın." Onu usulca öptü ve ağzından bir yudum aldı. "Üç yaşındaki halini affetmelisin Frankie. Bırak gitsin. Tamam mı?"

Derin bir nefes verdi. "Tamam." Parmaklarını adamın çenesinde gezdirdi. "Seni seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum. Ve seni seviyorum." Onu tekrar öptü. "Ve aramızdaki bağın artık tamamlanmış olmasını seviyorum."

"Ben de." Cep telefonu çaldı ve onları kendi küçük dünyalarından çıkardı.

Trick komodinden telefonunu aldı ve ekrana baktı. "Arayan menajeriniz."

Frankie telefonu aldı ve "Merhaba, Abigail" diye cevap verdi. "Merhaba, işler nasıl?" diye sordu.

"Güzel, teşekkürler. Peki ya sen?"

"Oh, ben iyiyim. Arıyorum çünkü bana bahsettiğiniz heykeli kimin satın aldığını bulmayı başardım. Galeri kayıtları tutuyor."

"Sorun değil," dedi Frankie. "Kim olduğunu zaten biliyorum." "Biliyor musun?"

"Evet. Cruz Stewart, değil mi?"

Bir duraklama oldu. "Um ... hayır. Tatlım, elimdeki isim ... Alıcı Brad Newman'dı. O senin amcan değil mi?"

Frankie'nin midesi bulandı ve gülümsemesi soldu. "Evet. Evet, öyle. Gitmeliyim, Abigail."

"Beni sonra ara."

"Yapacağım." Görüşmeyi sonlandırırken, "Bunu duydun mu?" diye sordu.

Trick başıyla onayladı. "Brad, Iris'in kulübesinde bulduğun heykeli satın aldı." Kaşları çatıldı. "Bu hiç mantıklı değil bebeğim. Iris ondan hiçbir şey kabul etmezdi."

"Hayır, yapmazdı. Yine de bir şekilde onun eline geçti. Sanırım isimsiz bir göndericiden almış olabilir, ama bu insanlara söylenecek türden bir şey, değil mi? Clara, Iris'in bunu nereden aldığını kimsenin bilmediğini söyledi."

"Brad'den hiçbir şey almazdı." Trick bu kadarından emindi. "Belki de birinden bunu ona hediye etmesini istemiştir, ama kim olduğunu düşünemiyorum-" Kızın yüzündeki tuhaf ifadeye kaşlarını çattı. "Ne?"

"Lydia ile konuşmam gerek. Ona bir şey sormam gerekiyor." "O zaman ara onu."

Frankie öyle yaptı ve parmaklarını Trick'in sırtına vurdu. Midesi bulanıyor ve kalbi çarpıyordu çünkü Lydia'nın cevabının ne olacağını zaten bildiğinden emindi.

Lydia onu usulca, "Merhaba,"

diye selamladı. "Lydia,

merhaba. Nasıl hissediyorsun?"

Uzun bir iç çekiş. "Daha iyiyim, teşekkürler. Ama vurulan ben değilim. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Dinle, annenin tavan arasını araştırmaya gittiğimi hatırlıyor musun? Orada annemin eşyalarının olduğu bir kutu vardı ama içi boştu. Birisi bandı yırtıp açmış ve içinde ne varsa almış."

"Gerçekten mi?" Lydia nefes nefese kaldı. "Büyükannenle büyükbabanın annenin tüm eşyalarını istediklerini hatırlıyorum. Sanki onu hayatımızdan silmeye çalışıyorlardı. Annem buna çok kızmıştı ama işbirliği yaptı çünkü her şeyi medeni bir şekilde halledersek seni görmemize izin vereceklerini umuyordu."

"Iris'in sakladığı bir şey olup olmadığını biliyor musun?"

"Sadece iki şeyi sakladı, o da büyükanne ve büyükbabanızın onları yok edeceğinden emin olduğu içindi. Annenizin çiftleşme töreninde giydiği elbiseyi ve Christopher'ın ona verdiği yüzüğü sakladı."

Kalbi daha da hızlı çarpan Frankie, "Yüzüğü tarif edebilir misin?" diye sordu. Ama o zaten biliyordu, çünkü kafasında görebiliyordu; Iris'in albümlerinde annesinin gördüğü fotoğraflardan hatırlıyordu.

"Pırlantalarla süslenmiş beyaz altındı ve ortasında muhteşem bir gri inci vardı."

Frankie gözlerini kapattı. "Teşekkürler Lydia. Çok yardımcı oldun." Trick telefonunu komodinin üzerine geri koyduğunda, "Artık ne olduğunu biliyorum," dedi.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Neyi gözden kaçırdığımı biliyorum. Annemin resimlerini gördüm ama yüzüğü sadece bilinçaltım fark etmiş gibiydi. Şimdi anlıyorum." Dudağını ısırdı. "Konuşmam gereken biri var."

Gözleri kısıldı. "Kim?"

Kısa bir süre sonra Frankie kalabalık bir otoparkın kaldırımında, çok tanıdık bir arabanın yanında oturuyordu. Birçok kez bindiği, sahibinin ailesine sayılamayacak kadar çok şekilde ihanet ettiğinden tamamen habersiz olduğu bir araba.

Sahibinin gelmesi uzun sürmedi. Trafiğin sesine rağmen, onu görmeden önce ayakkabılarının asfalttaki tıkırtısını duymuştu. Hangi saatlerde çalıştığını, ofisinden ne zaman çıkacağını biliyordu.

Ayağa kalkarak onun arabasının anahtarlarıyla uğraşmayı bırakıp başını kaldırmasını bekledi. Sonunda baktı. Kurdu hırladı, onu esnetti

kınından çıkarılmış pençeler.

Brad durdu ve gözlerini kırıştırdı. "Frankie, hey." Yüzünde hızla solan bir sırıtma belirdi. "Her şey yolunda mı? Pek iyi görünmüyorsun. Gözlerinin altında gölgeler var."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve bunun yerine ciğerlerine egzoz, motor yağı ve sıcak kaldırımın rahatsız edici kokularını doldurdu. "Trick olmasaydı iyi olmazdım. Bana zamanında ulaştı."

"Zamanında mı?" Brad endişeli bir ifadeyle ona doğru yürüdü. "Bu da ne demek oluyor? Tatlım, ne oldu?"

Ses tonunu eşit tuttu. "Eski evimin bodrumunda silah zoruyla tutuldum."

Ağız açık kaldı. "Ne? Kim tarafından? Ve lütfen bana tutuklandıklarını söyleyin."

"Ailemi öldüren kişiydi."

Burnunu sıkarak iç çekti. "Frankie . . . Christopher'dı-"

"Cruz'un suçu kime attığını biliyorum," diye bitirdi. "O silahı yüzüme doğrulttuğunda tam bir itirafta bulundu. Tam bir itiraf."

Brad'in gözleri gergin bir şekilde titredi.

"Çocukluğumu hatırlıyorum da, sahip olduğun büyük kutudan kol düğmelerini seçmene yardım ediyordum. Bir yüzük bulmuştum. Gri incili bir yüzük. Onu aldım ve alıp alamayacağımı sordum. Çıldırın. Elimden kapıp çekmeceye koydun ve bir daha asla sormamamı söyledin. Cruz yüzüğü ve elbiseyi senin için aldı, değil mi?"

Brad etrafına bakındı. Otoparkta bir kişi daha vardı ama cep telefonu ile konuşuyor, onlara zerre kadar dikkat etmiyordu. Brad alçak sesle, "Tamam, evet, Caroline'ın eşyalarını bana vermeyi kabul etti," diye itiraf etti. "Ona ait hiçbir şeyi almayı hak etmiyorlardı Frankie."

"Ve Iris'e heykeli vermeyi de kabul etti."

Bu yorum onu şaşırttı. "Farkında bile olmadan senin parçalarından birine sahip olması fikri hoşuma gitti."

Frankie gözlerini kıstı. "Cruz'un ailemin çiftleşmesini kışkandığını hissettin. Bir müttefik gördün. Onu kullandın."

"Onu sürüden ayrılması için cesaretlendirdim, elbette, ama hepsi bu."

Frankie başını salladı. "Ona silahı sen verdin."

"Frankie-"

"Ona sen verdin," diye ısrar etti. "Yıllardır beni yeterince yalanla besledin. Artık yeter."

Brad bir an için gözlerini kapadı. "Sadece Caroline'ı sürüden çıkarması gerekiyordu. Bir şey olursa, kalmak için daha kararlı hale geldi. Cruz'a sabırlı olmasını söyledim ama yapmadı. Silah istedi. Christopher'a sahip olamazsa, kimsenin ona sahip olamayacağını söyledi."

Kurdu pençelerini savurdu. "Ve onun babamı vurması fikri sana çok uygun geldi."

"Hayır, olmadı."

"Gerçekten mi?" Frankie bir omzunu silkerek, "Neden olmasın? Ondan nefret ediyordun. O bir şekil değiştirendi. Bir hayvandı. Onu öldürmenin nesi bu kadar kötü olabilir ki?"

Brad düzensiz bir iç geçirdi. "Bilmediğin şeyler var."

"O zaman bana açıkla."

"Christopher seni ve anneni Kanada'ya götürmeyi planlıyordu!" diye patladı.

Kaşlarını kaldırdı. "Kanada mı?"

"Evet. Onun hayatında olmamızdan hoşlanmadı. Sürüleri değiştirmek, onu ve seni uzaklara götürmek istedi."

"Senden ve senin 'Sürüden ayrılmalısın' saçmalığından uzakta mı demek istiyorsun? Onu terk ettirmeye çalışmandan bıkmıştı. Senin davranışlarından dolayı onu mutsuz görmekten bıkmıştı." Tıpkı Trick'in Newman'ların Frankie'ye davranışlarından mutsuz olduğu gibi. "Aranıza mesafe koymak istedi."

"Onu nadiren görürdüm Frankie. Senin büyümeni izleyemezdim. Lanet bir yabancı olurdum."

sana. Buna izin vermeyecektim. Onu benden almasına izin vermeyecektim."

Son sözlerini rahatsız edici bir sahiplenme duygusu kapladı ve Frankie gerçekte yüzleşince sustu. "Biliyor muydu?"

"Neyi biliyorsun?"

"Onu biraz fazla sevdiğini mi?" Bu, neden hiçbir zaman bir ilişki yaşamadığını ve kendi ailesine sahip olmadığını açıklıyordu. Tek istediği Caroline'dı. Frankie'yi neden kızı gibi gördüğünü bile açıklıyordu. "Eminim babam bunu hissetmiştir. Onu senden uzakta istemesine şaşmamalı."

Brad yutkundu. "Onu benden uzak tutmasına asla izin vermeyecektim."

"Yani Christopher ölürse onun da öleceğini bile bile Cruz'a silah verdiniz."

Alay etti. "Şekil değiştirenler böyle der ama bu doğru değil. Bu bağ sihirli bir şey değil." Uzaktan kumandalı bir araba kilidinin bip sesiyle durakladı ama arabanın sahibi aracına atlarken onlara doğru bakmadı bile. "Aramızdaki bağın koparılamaz olduğuna inanıyordu. Onsuz yaşayamayacağına inanıyordu. O öldüğünde gerçeği göreceğini biliyordum. Onu kandırdığını, ona yalan söylediğini, onu manipüle ettiğini görecekti." Yutkundu. "Cruz'un Caroline'ı gerçekten öldürmek istediğini bilseydim, ona o silahı asla vermezdim. Onu asla teşvik etmezdim. Buna inanmalısın, Frankie."

"Öyle mi?" Alay etti. "Caroline'ı senden çaldıkları için o sürüden nefret ettiğini söylüyorsun. Ama onu kimin öldürdüğünü çok iyi biliyordun. Biliyordun ... ve kimseye söylemedin. Kendi postunu kurtarmak için onun kimliğini korudun ve çünkü benim sürüden alınmam işine geldi. Ve sonra onu başka şekillerde kullandın - belki de onun eşyalarını çalmak, heykeli Iris'e vermek gibi şeyler yapmazsa sırrını ifşa etmekle tehdit ettin ve Tanrı bilir ondan başka neler yapmasını istedin. O noktaya kadar gerçekten

Annemin ölümünde hiçbir rolünüz olmadığına kendinizi ikna ettiniz."

"Eğer onunla çiftleşmemiş ve o sürüye katılmamış olsaydı-" "Oh, senden başka herkes suçlu, değil mi?

Kızgın olmanız gereken kişi kendinizsiniz. Cruz'la oynadın. Onu silahlandırdın. Sen, sen, sen. Cruz'u olduğu gibi ifşa etseydin, dün neredeyse ölmeyecektim. Bu doğru, neredeyse ölüyordum. Bu senin suçun."

"Sırf bu yüzden bile ölmeyi hak ediyorsun," diye gürledi Trick.

Brad direksiyonu ona doğru kırdı, Ryan ve Marcus'un kendisine doğru yaklaştığını fark edince gözleri büyüdü. Brad ona döndü. "Bana zarar vermelerine izin vermezsin Frankie. Ben senin amcanım. Bunca yıldır sana babalık yapıyorum-"

"Çünkü Cruz'un benimkini öldürmesine yardım ettin," diye tersledi. "Ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

Brad'in yüzünde korku parladı ama çenesini öne doğru uzattı. "Benim bir şey yaptığımı kanıtlayamazsınız. Kanıt yok. Eğer polise gidersen-"

"Sizi polise teslim etmenin bir anlamı yok, ancak itirafınızı cebimdeki cep telefonuna kaydettim. Bakın, suçlar polisin yetki alanı dışında olan paket bölgesinde işlendi. Sizi cinayet işlemek için komplo kurmak gibi bir şeyle suçlayabilecekleri bir yol olsa bile, iyi bir avukat sizi kurtaracaktır - özellikle de son olaylar Cruz'un tamamen istikrarlı olmadığını kanıtladığından beri. Hayır, insan yetkililer yaptığınız şeyin bedelini size ödetmez. Ama birileri ödemek zorunda."

Alında boncuk boncuk ter vardı. "Cruz'un yaptıklarından ben sorumlu değilim. Anneni bıçaklayan ve boğan oydu. Christopher'ı öldüren kurşunu ateşleyen de oydu. Cruz onların ölmesini gerçekten bu kadar çok isteseydi, ne olursa olsun bunu yapardı."

"Belki de Cruz, siz onun öfkesini beslemeseydiniz ve ona o silahı vermeseydiniz de ailemi öldürecekti - sanırım bunu asla bilemeyeceğiz. Ama sen o silahı ona verdin."

babamı öldürmeye niyetlenmişti. Caroline'ı sevdiğinizi söylüyorsunuz ama katilinin adalete teslim edilmemesi sizi hiç rahatsız etmedi. Hayır, onun kimliğini korudunuz ve babamın hiç yapmadığı bir şey için suçlanmasına izin verdiniz. Ne acıdır ki, anne ve babası onun gerçekten suçlu olduğuna inanarak öldüler.

"Senin yüzünden ailemi kaybettim ve eşimden, babamın ailesinden ve sürümden koparıldım. Bana sürük diyebilirsin ama bunların hiçbirinin peşini bırakamam. Ailemden hiçbirinin bunu isteyeceğini sanmıyorum - neden olduğun onca acıdan sonra, neredeyse ölüyordum. Trick'in de bunu unutmasını bekleyemem. Yaptığın şey yüzünden bunca yıl ayrı kalmışken, bana ve anneme o şekilde ihanet etmişken olmaz - o benim eşim, birinin beni o şekilde incitmesini asla görmezden gelemez." Bakışlarını Trick'e çevirdi. "Benden bu kadar."

Trick onu ensesinden yakaladığında Brad'in gözleri büyüdü. "Bekle! Ne yapıyorsun?"

"Dediğim gibi, yaptığının bedelini ödemelisin," dedi Frankie ona, sesinin bu kadar sakin çıkabilmesine şaşırarak.

"Beni öldürecekler!"

"Olabilir. Dürüst olmak gerekirse, sana ne yapacaklarını bilmek istemiyorum. Tek istediğim seni yok etmeleri. . . ortadan kaybolman. Eşyalarını toplayıp gitmişsin gibi görünmesi için her şeyi ayarlayabileceklerine dair bana güvence verdiler. İnsanlar kaydedilmiş itirafı duyduklarında ve ben de onlara bunu paylaşacağıma dair sana nasıl güvence verdiğimi anlattığımda buna kesinlikle inanacaklardır."

Gözlerinde korku parlıyordu. "Bu Marcia ve Geoffrey'i yok edecek."

"Cruz'a o silahı vermeden önce bunu düşünmeliydin," dedi Frankie. "Ama sanırım kendinden başka birini düşünmeyeli çok uzun zaman oldu." Bu sözlerle Brad'e sırtını döndü ve cipe doğru yürüdü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dört ay sonra

F Rankie ince boya fırçasını kil dişin üzerinde dikkatlice gezdirerek diğerleriyle uyumlu olması için donuk bir beyaz yaptı. Bu çirkin, tarih öncesi korkunç kurdun ağzındaki boyanmamış son dişti. Çenelere kırmızı boya damlaları ekleyip eklemeyeceğine henüz karar vermemişti. Muhtemelen eklemeliydi, çünkü alt bacaklarına da sürmüştü - sanki yolculukları sırasında bir kan nehrini çiğnemiş gibi. Pençeleri kalın ve uzundu ama bir tanesi diğerlerinden daha keskin ve uzundu; daha çok bıçağa benziyordu ve onu da kan kırmızısına boyamıştı.

Evet, yarattığın bir şekilde Cruz'u sembolize ettiğinin farkındaydı. Metaforik olarak dizlerine kadar kana batmıştı. Annesini bıçakla öldürmüştü. Ve eğer biri yontulmuş kurdun büyük pençelerinin altına bakacak olursa, ellerinde olması gereken silah kalıntısına benzeyen siyah lekeler görecekti. Christopher'ın parmağı tetikte olabilirdi ama asla kendini vurmazdı. Ölümü Cruz'a bağlıydı.

Enkazı temizledikten ve Cruz'un cesedini çıkardıktan sonra, Bjorn kurtları onun aslında kulübenin çökmesi sonucu öldüğünü doğruladı. Ailesi doğal olarak her şey karşısında yıkılmıştı. Hem onun yasını tutuyor, hem de başına gelenlerden nefret ediyorlardı.

ve tüm bunları görmezden geldiği için utanç duyuyordu. Clara, oğlunun en iyi arkadaşına yaşattığı acıyı bildiği için kendini özellikle suçlu hissediyordu. Aslında o kadar suçluydu ki Frankie ve Trick'in çiftleşme törenine katılmayı hak etmediğini düşünmüştü - söyledikleri hiçbir şey onu aksi yönde ikna edememişti.

Boya fırçasını bırakan Frankie su şişesinden bir yudum aldı. Çiftleşme töreni tam da Iris'in Frankie'ye söylediği gibi gitmişti. Her şey hâlâ neredeyse büyülü hissettiriyordu. Kurdu her saniyesine bayılmıştı.

Parti sonrası tam bir patlama olmuştu. Taryn, Greta'yı zil zurna sarhoş etmeye çalışmıştı ama hiç şansı yoktu. Görünüşe göre yaşlı kadın gerçek duygularını daha fazla açığa vurma riskini göze almayacaktı.

Frankie ve Greta, karşılıklı rıza göstererek karaoke olayından hiç bahsetmemeye karar vermişlerdi. Trick, Greta'yla aynı odadayken, ara sıra nefesinin altında "Greased Lightning "i mırıldanmanın eğlenceli olduğunu düşünüyordu ama Frankie bunda komik bir şey bulmuyordu.

Hâlâ derin bir keder içinde olan Bracken hariç, Mercury Sürüsü törene katılmıştı. Trick'in ailesi, Makenna'nın iş arkadaşları ve hatta Abigail gibi başka yabancılar da vardı.

Parti sonrası Frankie, Uma'ya neden birdenbire Trey'e olan öfkesini bir kenara itebildiğini sormuştu. "Trick seni kurtarmak için bodruma indiğinde, Trey'in yüzünde de benim yüzümde gördüğüm paniğin aynısını gördüm. Herkesi yolundan itti, seni, Trick'i ve Marcus'u oradan çıkaran kişi olmaya kararlıydı. Oğlum için kendini bu şekilde riske atan birine nasıl kızabilirim?"

Trey'e karşı davranışlarındaki değişiklik Trick'i rahatlatmamıştı. Aslında, Frankie'ye diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuş gibi geliyordu. Ama şimdiye kadar her şey yolundaydı.

Frankie, bunun Trick için olduğu kadar onlar için de zor olacağını bildiği için büyükanne ve büyükbabasını törene davet etmemiştir. Trick'e hâlâ çok kızgındı.

ve Frankie ile kendisini bu kadar uzun süre ayrı tuttuğu için her zaman da öyle olacağından şüpheleniyordu.

Brad "ortadan kaybolduktan" sonra, büyükanne ve büyükbabasının evine gitmiş ve onun itiraf kaydını dinletmişti. İlk başta öfkelenmişler ve sesin Brad'e ait olmadığına ısrar etmişlerdi. Yine de onların tepkisini beklemiş ve oradan ayrılmıştı. Bir hafta sonra Geoffrey aradı ve Brad'in eşyaları arasında annesinin yüzüğünü ve elbisesini bulduklarını söyledi.

Brad'in cinayetlerdeki rolünü kabullenmeye hâlâ hazır değillerdi ama artık Frankie'yi yalancılıkla suçlamıyorlardı. Christopher'ın masumiyetini kabul etmekte de zorlanıyorlardı. Ondan nefret etmek için o kadar uzun zaman harcamışlardı ki, bundan bir türlü kurtulamıyorlardı. Yine de artık sürüsüyle hiçbir ilişkisi olmaması gerektiği konusunda ısrar etmiyorlardı. Hatta ara sıra Trick'le işlerin nasıl gittiğini soruyorlardı.

Frankie onların sürü bölgesini ziyaret edeceklerinden ya da kendisinin bir sürünün parçası olmasından mutlu olacaklarından şüpheliydi ama bu konudaki kızgınlıklarını kaybetmiş görünüyorlardı. Hatta Trick'le birlikte bir gün öğle yemeği için onların evine gidebileceklerini bile ima etmişlerdi. Henüz hiçbiri buna hazır değildi ama ilerleme kaydetmeleri yeterliydi.

Geoffrey Brad'e ne olduğunu bilip bilmediğini sormuş, o da "Hayır" diye yanıtlamıştı. Geoffrey'nin ona inanıp inanmadığından emin olamamıştı. Ama Brad'e ne yapıldığını hiç sormamıştı; bilmek istemiyordu ve bu da Trick'in hoşuna gitmiş görünüyordu.

Törenden birkaç hafta sonra Frankie, sanki ona yalnız olmadığını hatırlatmak istercesine elini bir kez bile bırakmayan Trick'le birlikte Christopher'ın mezarını ziyaret etti. Ve babasının mezarına bakarken boğazında bir yumru oluşmuştu. Sadece yaşadıklarına ve onunla birlikte kaybettiği yıllara değil, eşinin yanına gömülememiş olmasına da. Böyle bir şey zalimce görünüyordu ama bunu yapabileceğinden şüpheliydi.

Caroline'ın cesedinin yerini değiştirmeye ikna etmek için. Bu her şeyi daha da üzücü hale getirdi.

Kabusları durmuştu ve bu da Trick'i rahatlatmıştı. Çocukken sesini çıkarmadığı için kendini affetmişti. Ama Marcus o gece Bjorn bölgesinde ondan uzaklaştığı için kendini henüz affetmemişti. Roni de bu konuda içtenlikle kötü hissediyordu. Ayrıca Ally rehine olayını öngöremediği ve bunun için Frankie ve Trick'ten gereksiz yere defalarca özür dilediği için çok üzgündü.

Frankie şişenin kapağını kapattıktan sonra yere koydu. Ardından boya fırçasını kaldırdı ve beyaz boyaya batırdı. Elini sabit tutarak dişe bir kat daha boya sürdü ve-

Tanıdık bir koku onu sarıp sarmaladığı sırada kollar beline dolandı, kendini güvende ve önemsenmiş hissetmesini sağladı ... ve acayip sinirlendirdi. İcini çekti. "Sadece oturup çizim yapacağını söylemiştin."

Trick burnunu kızın boynunda gezdirerek kokusunu içine çekti. "Oturdum. Çizim yaptım."

"Peki, ya biraz daha devam edin ya da mağaralara geri dönün."

"Neden?" Kulağının altındaki çukura bir öpücük kondurdu. "Burada rahatım."

"Ben çalışmaya çalışırken bana bu kadar yakın olamazsın." Adam onun alanını yiyip bitirirken, hormonlarını harekete geçirirken nasıl konsantre olabilirdi ki? Onun stüdyoda olması bile yeterince zordu. Bakışlarından gelen sıcaklık ilk başta kendini akışa bırakmasını zorlaştırmıştı. Ne zaman ona kısa bir bakış atsa, elinin hızla hareket ettiğini, kısa, hafif vuruşlarla çizdiğini görüyordu. "Ciddiyim Trick, çok dikkat dağıtıyorsun."

Kolları onun etrafında büküldü. "Üzgünüm bebeğim, dikkatini dağıtmak istemem."

Kadın homurdandı. "Evet,
biliyorsun." "Evet,
biliyorum."

Sert vücudunu onunkine yaklaştırdığında, sikinin sırtına battığını hissetti. "Şu anda nasıl sertleşebilirsin?" Üzerinde hiç de çekici olmayan bol bir tulum vardı. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklindeydi ve hiç makyaj yapmamıştı.

Trick ona sokuldu. "Çalışırken ne kadar ateşli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok," dedi. Boynuna değen ılık nefesi, kadının omurgasında hafif bir titreme yarattı.

"Sıcak mı?"

"Hmm." Trick dişlerini onun talep işaretinin üzerinde gezdirdi ve sonra dilini bir hamlede o işaretin üzerinde gezdirdi. "Yetkin ve kendine güveniyorsun. Sadece yaptığın şeye odaklanıyorsun. Seni böyle görmek bana bu odağın merkezi olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor." Özellikle de onun sikini emdiği, kendini tamamen yaptığı işe verdiği, dikkatinin her zerresini ona adadığı zamanları... Tıpkı o sabah yaptığı gibi. Ve orada oturup o zamanların her birini hatırlarken, aleti daha fazla dayanamayana kadar sertleşmiş ve ağırlaşmıştı.

Trick kulağına fısıldadı, "Seni becermek istiyorum. Tam burada."

Yutkundu, adamın büyüüne çok kolay kapılmıştı. "Daha bitirmedim."

"Bugün benim doğum günüm," diye hatırlattı ona, saç bağını çıkararak. Ellerini ipeksi buklelerin içine daldırdı ve onları hissetmek hoşuna gitti. "Doğum günümde istediğimi yapmama izin vermen gerekiyor."

"İstediğinizi yapmanıza izin verdim - bu yüzden en başta burada çizim yapıyordunuz."

Ağzı kıvrıldı. "Mutlu olduğum yerde olmak istiyorum."

Buna gülecekti ama adam saçlarından bir tutam yakaladı ve başını geriye çekti.

Dudakları kulağını sıyırarak oradaki küçük tüyleri gıdıkladı. "Seni becermek istemiyordum bebeğim," dedi yumuşak ve alçak sesle. "Seni becereceğim. Bu vücut benim. Ona sahip olabilir, onu işaretleyebilir ve ne zaman ve nasıl istersem kullanabilirim."

Frankie ürperdi. O sakın, baskın, kendinden emin ses derisinden sızıp kemiklerine işliyor gibiydi. Kanı yoğunlaştı. Göğüs uçları gerildi. Nemlendiğini hissetti.

"Ellerini bankın üzerine koy. Ben söylemedikçe onları hareket ettirme. Aferin kızıma."

Adam onu öperken, yalarken ve boynunu emerken gözleri daldı. Onun içinde eridi, meme uçları karıncalandı, amcığı zonklamaya başladı ve çekirdeğinin derinliklerinde yavaş bir yanma başladı. Saçlarını kavrayarak başını öne doğru itti ve ardından hassas ensesi boyunca ılık, ıslak öpücükler bıraktı.

Trick dilini kızın kulağının kabuğunda gezdirdi. "Beni ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum." İhtiyacının baş döndürücü kokusunun ona ve kurduna ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olamazdı. İkisi de açgözlülükle kokuyu içlerine çektiler. Herhangi bir parfümden, herhangi bir çiçekten, var olan diğer tüm kokulardan daha iyiydi. "Bu kokuya bayılıyorum. Neredeyse seni sevdiğim kadar."

Tulumunun ön fermuarını yavaşça aşağı çekti, altında çıplak olmamasının utanç verici olduğunu düşündü. Tulumları omuzlarından geçirip kollarından aşağı indirdi ve ayaklarının dibine dökülmelerine izin verdi. Atletini çıkardıktan sonra şortunu aşağı itti. "Onları ve ayakkabılarını bir kenara at, bebeğim. Aferin kızıma."

Üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla duran Frankie, adamın iç çamaşırlarını yırtmasını bekledi. Yırtmadı. Ona hiç dokunmadı. Hatta bir adım geri çekildi. Adamın bakışlarının üzerinde gezindiğini neredeyse hissedebiliyordu. İçindeki her şey nefesini tutmuş, onun bir şey yapmasını bekliyor gibiydi. Herhangi bir şey. "Hile-" Adamın eli ensesine inip sonra usulca sırtından aşağı indiğinde neredeyse sıçrayacaktı.

Onun kıcını avuçladı ve biraz sıktı. "Çok ateşli bir kıcın var." Trick ellerini onun kollarında gezdirerek tenindeki küçük tüyleri yumuşattı ve karıncalanmayı hafifletti. Etrafına uzanarak sütyeninin ön kopçasını açtı. Kızın göğüslerini görünce neredeyse inleyecekti.

ellerine döküldü. Onları sıktı ve şekillendirdi, ne kadar yumuşak ve kremsi olduklarını sevdi. Başparmaklarıyla gergin meme uçlarının etrafında daireler çizdi. "Ağız, Frankie."

Yüzünü onunkine çevirdi. Zeki ağzı onunkini tamamen ele geçirirken sıcak ve açgözlüydü. Bütün bu süre boyunca meme uçlarını sıktı ve bükte. Her bir kıştırma ve bükülmeyi amında hissetti. Karnının alt kısmındaki gerginlik, ağlamak isteyeceği kadar kötü bir ağrıya dönüşene kadar artarak devam etti.

Sütyenini ayaklarının dibindeki giysi yığınının üzerine fırlatan Trick, elini külotunun içine soktu ve avucuyla yukarı doğru itti. Çok sıcak ve ıslaktı. Kulağına alçak ve derin bir sesle homurdandı. "Hepsi benim." Başparmağını kıvrımlarının arasına daldırdı ve klitorisinin etrafında döndürdü. "Bu sabah bu amcığımı yediğimi hatırlıyorum. Dilimi tam buradan geçirdiğimi hatırlıyorum." Başparmağı kızın yarığının arasından geçti. "Dilimi buraya batırdığımı hatırlıyorum." İki parmağını içine soktu, duvarları etraflarında titrerken inledi. "Çok sıcak, kaygan ve rahat."

Parmaklarını pompalarken, tıpkı daha önce dilini onun içine pompaladığı gibi, Frankie'nin başı omzuna düştü. Adamın eline doğru sallandı ve avucunun topuğu klitorisine her değdiğinde inledi. Sıcak hissediyordu. Muhtaç. Sanki teni çok sıkıymış gibi. Aklındaki tüm mantıklı düşünceler uzun zaman önce dağılmıştı; kendini tamamen Trick'e ve onun kendisine yaptıklarına kaptırmıştı.

"Boşalmana izin vermemi mi istiyorsun?" diye sordu Trick, onun yakın olduğunu bilerek. Kızın yanıtı kırık bir inilti oldu. "Bir kez bebeğim, seni parmaklarımla bir kez boşaltacağım. Sonra o amcığa gireceğim." Parmaklarını daha da derine sokarak hızını artırdı. Bu sırada sert küçük meme uçlarını çimdikliyor ve çekiştiriyordu. Kısa süre sonra kalçaları titremeye ve amı sarsılmaya başladı. Dişlerini omzuna gömdü, amı parmaklarının etrafında sıkılaştıkça hırladı ve parmaklarını yumruklayan hışırtılı bir inilti ile boşaldı. Ve onu beklemeyi bıraktı.

Frankie'nin içinden o kadar çok iyi hissettiren kimyasal madde geçiyordu ki, kendini havada süzülüyormuş gibi hissediyordu. Ağırlıksız. İçten içe hâlâ Trick'in onu doldurmasını istiyordu. Ama orgazm olurken-

Adam ensesini kabaca kavrayıp onu bankın üzerine eğerken ve sonra bacaklarını ayırırken nefesi kesildi. Meme uçları pamuğa sürtündü ve adamın tulumunu alıp önündeki bankın üzerine sererek tenini tahtadan koruduğunu fark etti. Orgazm sonrası vızıltısına o kadar kapılmıştı ki fark etmemişti bile. Kurdu bu son derece baskın hareket karşısında biraz kıpırdandı ama Frankie bunu umursamayacak kadar tahrik olmuştu.

"Kıpırdama, Frankie."

Adamın fermuarını indirdiğini duyunca neredeyse inleyecekti. Evet, ihtiyacı olan şey buydu. Onun içine girmesine. Adam külotunu çıkarmadı; kabaca bir kenara itti.

Adamın kalın sikinin içine girmeye başladığını hissedince nefesini içine çekti. Onu acıtıncaya kadar gerdi ve basınç inanılmazdı - nefesini ciğerlerinden dışarı fırlatan şok edici, acımasız bir güçle eve çarparken horozu onu kesti. Ağzı gevşedi, gözlerini kırıştırdı. Tek bir akıcı hareketle onu doldurdu. "Siktir," diye homurdandı.

Trick son bir saattir yapmayı hayal ettiği şeyi yaptı; parmaklarını kızın kıkına sokarak arkadaşına çaktı. Amı cayır cayır yanıyordu ve o kadar muhteşem bir şekilde kaygandı ki aklını kaybedebileceğini düşündü. Müzik bangır bangır çalarken bile, her sakin sertleşen iniltisini ve etin ete çarpma sesini duyabiliyordu.

Kız onun hamlelerine karşı koymak için kalçalarını geriye atmaya çalıştığında, adam kızın kıkına sert bir tokat indirdi. "Hayır bebeğim, seni beceriyorum," diye homurdandı, külotunu pençeleyerek çıkardı, tenini inletecek kadar sıyırdı. Kurdu bu sese bayıldı, daha fazlasını duymak istedi.

Trick, hâlâ amından ıslak olan parmağını kullanarak kıkının tomurcuğunda daireler çizdi. "Ne olacağını biliyorsun Frankie, değil mi?" Parmağını parmak eklemi derinliğine itti. "O an

"Sikimin etrafında dolanmayı bitirdiğinde, bu dar kığın içine dalacağım."

Frankie tulumunu yumruklayarak amının derinliklerine inerken, sanki kığının içinde olma düşüncesi bile kontrolünü kaybetmesine neden oluyormuşçasına içine giriyordu. Daha önce birkaç kez kendisini oraya götürmesine izin vermiş ve bundan beklediğinden daha fazla hoşlanmıştı. Yine de sırf onu kızdırmak için başını salladı. "Bugün değil, ben-" Ona sert bir şaplak daha attı.

"İzin istiyormuşum gibi mi geldi Frankie?" İkinci bir parmak daha ekledi ve makaslayarak onu gerdi. Bir şey almak için her eğildiğinde, küçük kığını havaya kaldırdığında, onu becermekten başka bir şey istemiyordu. Ve yapacaktı da. Ama önce onun cehennem sıcaklığındaki amının açgözlülükle sikinin etrafında dalgalandığını hissetmesi gerekiyordu. Ona daha sert vurdu. Daha hızlı. "Gel, bebeğim. Şimdi yap." Serbest elinin parmaklarıyla kıvrımlarını ayırarak klitorisini serin havaya maruz bıraktı ve sonra sertçe parmakladı.

Kör edici beyaz-sıcak zevk Frankie'yi yırttı, omurgasını dikleştirdi ve boğazından bir çığlık çıkardı. Trick yıldırım hızıyla içinden çıktı ve sonra onun sikinin kalın başını kığına soktuğunu hissetti. Adam içeriye doğru ilerlerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir." Yarı yolda, kalçalarını öne doğru yumrukladı ve kığının duvarlarını gererek horozunu esnetti. Nefes nefese kaldı. Çok kalındı ama artık acımıyordu. Hafif yanmaya alışmıştı. Hoşuna gitmişti.

Kığının derinliklerinde, Trick inledi. En az amı kadar sıkı ve kavurucu sıcaktı. Vücudunu onunkinin üzerinde hafifletti, ağırlığını ona verdi ve kulağına konuştu. "Hazır olduğunda gel." Çünkü uzun sürmeyeceğini biliyordu. Kadının ensesini ısırarak onu olduğu yerde sabitledi ve sonra onu dövmeye başladı. Bunda nazik olan hiçbir şey yoktu. Ham, ilkel ve bölgeseldi. Ve aralarındaki bağ sayesinde kızın bunun her anından hoşlandığını biliyordu.

Omuriliğinin dibinde bir karıncalanma hissettiğinde, Trick onun kışına sertçe vurdu. Tek gereken buydu. Tekrar boşaldı, sikini sıkıca kavradı ve adını inledi. Acımasızca küfretti ve patladığında horozunu derine soktu, onu boşalmasıyla doldurdu.

Kısa bir süre oldukları yerde kaldılar, nefes nefese kaldılar ve artçı şoklarla sarsıldılar. Trick kadının kürek kemiklerinin arasına bir öpücük kondurdu ve sonra yavaşça içinden çıktı. Adam doğruldu ama kadın hareket etmedi. Ağzını kısıyarak, elleriyle pembeleşmiş memelerinden birini okşadı. Kurdu bu manzara karşısında memnuniyetle homurdandı. "İyi misin, bebeğim?"

"Hmm."

"Ağrın var mı?"

"Kızgın olmamdan hoşlanıyorsun, o yüzden endişeli görünmeye çalışma."

Kıkırdayarak onu kaldırdı ve küçük banyoya taşıdı. Temizlendikten sonra kıyafetlerini giydiler ve onu kendine çekti. "Seni seviyorum, bebeğim."

Frankie onun kahverengi gözlerinin sıcak ve sahiplenici bir şekilde yüzünde gezinmesine gülümsedi. Kurdu bu sahiplenmenin tadını çıkarıyordu. Bu daraltıcı ya da incitici bir duygu değildi; ona kendini güvende ve şımartılmış hissettiriyordu. "Ve seni seviyorum." Onu öptü, dilini yaladı ve ağzından bir yudum aldı. "Çizimini gerçekten bitirdin mi?"

"Evet."

"Görmek istiyorum." Adam bir kolunu beline doladığında ona doğru eğildi ve sonra onu defterini bıraktığı sandalyeye doğru yönlendirdi. Çizimine iyice bakınca gülümsedi. "Hey, bu gerçekten çok iyi." Bir şekilde onun enerjisini yakalamıştı. Çalışırken bilinçaltında takındığı yoğun "Beni rahatsız etme" ifadesinde bile ustalaşmıştı. Her bir vuruşta ve gölgelerin zekice kullanımında kendine olan güvenini görebiliyordu.

Defteri ona uzatarak, "Gerçekten etkilendim," dedi.

"Teşekkür ederim." Kızın ağzına bir öpücük kondurdu.
"Bugünlük işin bitti mi?"

Heykele bir göz attı. "Yapacak biraz daha işim var ama şu anda bir duş alsam iyi olacak."

"Duş kulağa hoş geliyor" derken sesi bir oktav düştü.

Buradaki cinsel niyeti duyunca kaşlarını çatı. "Bu sabah beni kandırdın ve şimdi de tekrar kandırdın."

"Evet. Ve?"

Frankie sadece başını salladı. "Hâlâ biraz ağrım var, o yüzden daha sonraya kadar beklemeniz gerekecek."

Trick dudaklarını büzdü. Beklemek mi? Hayır. En azından onu duşta yerdı. Ama bunu söylemedi. "Bekleyebilirim. Ama bu gece o amcığa geri döneceğim."

Dişlerini sıktı. Çok otoriter bir piçti. Ve tamamen şımarık. "Peki. Ama bu gece, sen devralmak yerine, benim yapmak istediğim şeyi yapabilir miyiz?"

"Ne yapmak istediğinize bağlı."

"Eğer 'bağlıysa', yapmak istediğim şeyi yapmıyoruz demektir çünkü ne olacağının kontrolü sende."

"Bunu anlamanız çok güzel. Tek bir zihin gibi."

Avucunu adamın yüzünde gezdirdi ve arkasını döndü. "Burada değilsin. Gerçekten yoksun. Beni çizmene neden izin verdiğimi bilmiyorum."

Trick kıkırdarak onun elini tuttu. "Kafamın bir heykeli üzerinde çalışmaya başladığına göre seni çizmeme izin vermen adil olurdu." Onu banklardan birinin altına saklanmış olarak görmüştü.

Frankie gözlerini ona dikti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Küçük bir kuş söyledi."

"Beni satabilecek bir papağanım olmadığına göre, yalan söylediğinizi tahmin ediyorum."

"Aman Tanrım. Bu sadece bir deyim."

"Bu bir atasözü ve onlar aptal."

İç çekti. "Beni her zaman çıldırtacaksın, değil mi?"
"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Etrafımda bu kadar çok harika ve inanılmaz derecede destekleyici insan olduğu için ne kadar şanslı olduğumun çok farkındayım. Ailem, asistanım ve muhteşem Montlake Romance ekibi benim cennetten gönderilmiş kişisel meleklerim. Yaptığınız ve yapmaya devam ettiğiniz her şey için hepinize teşekkür ederim. Ayrıca, kitaplarımdan birine ya da birkaçına şans veren her bir okuyucuma çok teşekkür ederim

-Hepinize sonsuza dek tapacağım.

Web sitesi: www.suzannewright.co.uk

Blog: www.suzannewrightsblog.blogspot.co.uk

Twitter: twitter.com/suz_wright

Facebook: www.facebook.com/suzannewrightfanpage

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Suzanne Wright karakterler yaratmadığı ve onların hikâyelerini anlatmadığı bir zamanı hatırlamıyor. Hatta

İngiltere'de çocukken şiirler, oyunlar ve öyküler yazmayı çok severdi. Bir yetişkin olarak Wright on altı roman yayımladı: From Rags, Burn, Blaze, Ashes, beş Deep in Your Veins romanı, Phoenix Pack serisinde altı kitap ve Mercury Pack serisinde iki kitap. Wright, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Liverpool'da yaşamaktadır. Kendisini

www.suzannewright.co.uk adresinde ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.